

**LETTERLIJKE EN PRACTICALE VERKLARING VAN HET
NIEUWE TESTAMENT**

DE EERSTE BRIEF VAN JOHANNES, blz. 2

DE TWEEDE BRIEF VAN JOHANNES, blz. 65

DE DERDE BRIEF VAN JOHANNES, blz. 72

DE BRIEF VAN JUDAS, blz. 78

HET BOEK OPENBARING blz. 97

DOOR

MATTHEW HENRY

OPNIEUW UIT HET ENGELSCH VERTAALD.

**VERMEERDERD MET EEN VOORREDE VAN DR. H. BAVINCK
TWEDE DRUK.**

UITGAVE VAN J. H. KOK TE KAMPEN.

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2014**

EERSTE BRIEF VAN JOHANNES

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN, VAN DE EERSTE ALGEMENE BRIEF VAN DE APOSTEL JOHANNES

Hoewel de voortdurende overlevering in de kerk verklaart, dat deze brief geschreven werd door de apostel Johannes, kunnen wij enige bewijzen daarvoor opmerken, die de zekerheid van deze overlevering bevestigen en in zeker opzicht in kracht overtreffen. Het blijkt dat de schrijver een van de twaalfen was, door de duidelijke verklaring der zekerheid, die hij had van de waarheid van de persoon des Middelaars in Zijn menselijke natuur: Hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het woord des levens, vers 1.

Hij spreekt hier ook van het bewijs, dat de Heere aan Thomas gaf van zijn opstanding, door hem te roepen om de littekenen van nagelen en speer te betasten, hetgeen ons door Johannes is meegedeeld. En deze is een geweest van de discipelen, die tegenwoordig waren toen de Heere kwam op de dag Zijner opstanding en hun zijn handen en zijn zijde toonde, Johannes 20:20. Maar opdat wij met zekerheid zouden weten wie de apostel was, die dezen brief schreef, is er nauwelijks een onderzoeker tot oordelen bevoegd over gedachtegang, stijl, bewijsvoering en strekking, of hij zal deze brief toekennen aan de schrijver van het Evangelie, dat de naam van de apostel Johannes draagt.

Die beide geschriften komen merkwaardig overeen in de namen en karaktertrekken van de Verlosser: Het Woord, het leven, het licht, Zijn naam was het Woord Gods. Vergelijk Hoofdstuk 1:1 en 5:7, met Johannes 1:1 en Openbaring 19:13. Zij stemmen overeen in de vermelding van Gods liefde voor ons, Hoofdstuk 3:9 en 4:7 met Johannes 3:16. Evenzo in het spreken over onze wedergeboorte of ons uit God geboren worden; Hoofdstuk 3:9; 4:7; 5:1 en Johannes 3:5, 6. Eindelijk (om niet meer voorbeelden aan te halen, die men gemakkelijk vinden kan door vergelijking van dezen brief met het genoemde Evangelie) zij stemmen overeen in de heen wijzing naar en de toepassing van die uitdrukking in het Evangelie (welke alleen daar gevonden wordt) die verhaalt van het vloeien van water en bloed uit de doorstoken zijde des Verlossers: Deze is het, die gekomen is door water en bloed, Hoofdstuk 5:6.

Het blijkt dus duidelijk dat deze brief uit dezelfde pen vloeide, die het Evangelie van Johannes schreef. Het komt mij voor, dat van geen der Evangelien de inhoud of de inwendige geschiedenis ons zulke zekerheid omtrent zijn schrijver geeft als dat, hetwelk aan Johannes toegeschreven wordt, overvloedig doet.

De heilige geschiedschrijver zegt daarin van zichzelf, Hoofdstuk 21:24: Deze is de discipel, die van deze dingengeschreven heeft, en wij weten dat zijn getuigenis waarachtig is. En wie zou deze discipel zijn anders dan de man, omtrent wie Petrus vroeg: Maar wat zal deze? en aangaande wie de Heere antwoordde: Indien Ik wil dat hij blijve totdat Ik kome, wat gaat het u aan? vers 22. Dezelfde van wie in vers 20 getuigd wordt: 1. Hij is de discipel, welken Jezus liefhad; 2. die ook in het avondmaal op zijn borst gevallen was; 3. die gezegd had: Heere, wie is het, die U verraden zal? Zo zeker dus als deze discipel Johannes was, zo zeker kan de gemeente zich ervan overtuigd houden, dat dit Evangelie en deze brief beide geschreven zijn door de geliefden Johannes.

De brief wordt algemeen genoemd, omdat hij niet aan een bijzondere gemeente gericht werd. Hij was een rondgaand schrijven, gezonden aan de verschillende gemeenten (sommigen menen van Parthië), ten einde die te versterken in standvastig aanhangen aan de Heere Jezus Christus en de heilige leerstukken betreffende Zijn persoon en bediening; hen te waarschuwen tegen verleiders; en hen op te wekken die leer te versieren door liefde tot God en de mensen,

en voornamelijk tot elkaar, als allen uit God geboren, verenigd onder hetzelfde hoofd en reizende naar het gemeenschappelijke eeuwige leven.

HOOFDSTUK 1

1 Hetgeen van de beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben, en onze handen getast hebben, van het Woord des levens; 2 Want het Leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen, en verkondigen ulieden dat eeuwige Leven, Hetwelk bij de Vader was, en ons is geopenbaard. 3 Hetgeen wij dan gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben, en deze onze gemeenschap ook zij met de Vader, en met Zijn Zoon Jezus Christus. 4 En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap vervuld zij. 5 En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben, en wij u verkondigen, dat God een Licht is, en gans geen duisternis in Hem is. 6 Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zo liegen wij, en doen de waarheid niet. 7 Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkander, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde. 8 Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij ons zelf, en de waarheid is in ons niet. 9 Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid. 10 Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, zo maken wij Hem tot een leugenaar, en Zijn woord is niet in ons.

Getuigenis afgelegd omtrent de persoon en de uitnemendheid van Christus, vers 1, 2.

De kennis daarvan geeft ons gemeenschap met God en Christus, vers 3, en blijdschap, vers 4. een beschrijving van God, vers 5.

Hoe wij daarnaar hebben te wandelen, vers 6. De zegen van zulk een wandel, vers 7.

De weg tot vergeving, vers 8, 9.

Het kwaad van de ontkenning onzer zonden, vers 10.

1 Johannes 1:1-4

De apostel verzwijgt zijn naam en hoedanigheid, evenals de schrijver van de brief aan de Hebreeën doet, hetzij uit nederigheid, of omdat hij wenst dat de Christelijke lezer zal overtuigd worden meer door het licht en het gewicht van de daarin geschreven dingen dan door de naam van de schrijver.

Hij begint met:

I. Een voorstelling van de persoon des Middelaars. Deze is het grote onderwerp van het Evangelie, de grondslag en het voorwerp van ons geloof en onze hoop, de band en het cement, die ons met God verenigen. Hij moet goed gekend worden, en wordt hier voorgesteld als:

1. **Het Woord des levens**, vers 1. In het Evangelie worden deze beide namen afzonderlijk vermeld, en wordt Hij eerst het Woord genoemd, Johannes 1:1, en daarna het leven, waardoor wordt te kennen gegeven dat Hij het persoonlijke leven is. In Hem was het leven, en dat leven was, ondervindelijk en voorwerpelijk, het licht der mensen, Johannes 1:4. Hier zijn zij bijeengevoegd: het Woord des levens, dat is: het levende Woord. Dat Hij het Woord is duidt aan, dat Hij het woord van iemand anders is, en wel van God de Vader. Hij is het Woord Gods, en daardoor wordt Hij voorgesteld als uitgaande van de Vader, zo zeker - hoewel niet op dezelfde wijze - als een woord of gedachtegang, die een reeks van woorden is, uitgaat van een spreker. Maar Hij is niet alleen een woord in klanken, niet bloot een *logos prophorikos*, doch een levend woord, het levende Woord, het woord des levens, en dus:

2. Het eeuwige leven. Zijn oneindigheid toont Zijn voortreffelijkheid. Hij was van eeuwigheid en is dus naar de voorstelling der Schrift, noodzakelijk, in zichzelf ongeschapen leven. Dat de

apostel spreekt van Zijn eeuwig bestaan en als van eeuwigheid, blijkt daaruit dat hij van Hem spreekt zoals Hij was in en van de beginne, toen Hij was bij de Vader en voordat Hij ons geopenbaard werd, ja, voordat iets gemaakt werd dat gemaakt is, Johannes 1:2, 3. Zodat Hij is het eeuwige, levende, zelfstandige Woord van de eeuwig-levende Vader.

3. ***Het geopenbaarde Leven***, vers 2, geopenbaard in het vlees, geopenbaard aan ons. Het eeuwige leven wilde de sterfelijkheid aannemen, wilde vlees en bloed, onze gehele menselijke natuur, aannemen, en zo onder ons wonen en wandelen, Johannes 1:14. Hier zien wij waarlijk neerbuiging en vriendelijkheid: dat eeuwige leven, een wezen dat het eeuwige, zelfstandige leven is, wilde komen om stervelingen te bezoeken, voor hen het eeuwige leven te verwerven en het hun mede te delen!

II. De bewijzen en overtuigende verzekeringen, die de apostel en zijn broederen hadden van de tegenwoordigheid en de omwandeling des Middelaars in deze wereld. Er waren voldoende openbaringen van de werkelijkheid van Zijn verblijf alhier, en van de uitnemendheid en de waardigheid van Zijn persoon, in de wijze dier openbaring. Het leven, het woord des levens, het eeuwige leven, als zodanig, kon niet gezien en getast worden, maar wel het geopenbaarde leven, en dat was geschied. Het leven was met vlees bekleed, gebracht tot de staat en de gewoonten van de verlaagde menselijke natuur, en gaf daarin voelbaar bewijs van Zijn bestaan en verandering. Het eeuwige leven, het vleesgeworden Woord, bood zich aan en betuigde zich aan de zintuigen der apostelen. En wel:

1. Aan hun oren. ***Hetgeen wij gehoord hebben***, vers 1. Het leven nam mond en tong aan, om woorden des levens te kunnen spreken. De apostelen hoorden niet alleen van Hem, maar zij hoorden Hem zelf. Meer dan drie jaren mochten zij zijn bediening genieten, toehoorders zijn van Zijn openbare redevoeringen en bijzondere gesprekken, want Hij nam hen in Zijn huis, en opgetogen zijn over zijn woorden, want Hij sprak zoals nooit iemand voor of na Hem gesproken heeft. Het Goddelijk woord wilde het oor gebruiken, en het oor moest aan het woord des levens gewijd worden. En het was betamelijk dat degenen, die geroepen waren om Zijn vertegenwoordigers en gezanten in de wereld te zijn, persoonlijk de aanwijzingen en bevelen van Hem ontvingen.

2. Aan hun ogen. ***Hetgeen wij gezien hebben met onze ogen***, vers 1, 3. Het Woord zou zichtbaar worden, het zou niet alleen gehoord, maar ook gezien worden, gezien in het openbaar, in besloten kring, op een afstand en van nabij, hetgeen wordt aangeduid door de versterking, met onze ogen, met al het gebruik dat wij van onze ogen maken konden. Wij zagen Hem in Zijn leven en in zijn bediening, zagen Hem in zijn verheerlijking op de berg, zagen Hem hangende, bloedende, stervende en gestorven aan het kruis, en zagen Hem na Zijn terugkeer uit het graf door zijn opstanding uit de doden. Zijn apostelen moesten zowel Zijn ooggetuigen als Zijn oorgetuigen zijn. Het is dan nodig dat van de mannen, die met ons omgegaan hebben al de tijd, in welken de Heere Jezus onder ons in- en uitgegaan is, beginnende van de doop van Johannes tot de dag toe, in welken Hij van ons opgenomen is, een derzelve met ons getuige worde van zijn opstanding, Handelingen 1:21, 22. Wij zijn aanschouwers geweest van zijn Majesteit, 2 Petrus 1:16.

3. Aan hun inwendige zintuigen, aan de ogen van hun geest, want zo moet waarschijnlijk het volgende uitgelegd worden. ***Hetgeen wij aanschouwd hebben***. Dit moet onderscheiden worden van het voorgaande: Hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, en schijnt hetzelfde te bedoelen wat de apostel zegt in zijn Evangelie, Hoofdstuk 1:14. En wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, *etheasametha*, een heerlijkheid als des Eniggeborenen van de Vader. Het woord moet niet verstaan worden van hetgeen zij onmiddellijk met het stoffelijk

oog zagen, maar van wat zij inwendig begrepen van hetgeen zij zagen. Hetgeen wij wèl onderscheiden en geweten hebben van het Woord des levens, dat verkondigen wij u. De zinnen behoren de onderrichters van het verstand te zijn.

4. Aan hun handen en hun gevoel. ***Hetgeen onze handen getast hebben van het Woord des levens.*** Dit ziet duidelijk op de volle overtuiging, welke onze Heere Zijn apostelen gaf van de waarheid en werkelijkheid en de samenstelling van Zijn lichaam na zijn opstanding uit de doden. Toen Hij hun zijn handen en zijn zijde toonde, heeft Hij hun waarschijnlijk verlof gegeven om Hem aan te raken, tenminste Hij kende het ongeloof van Thomas en diens uitgesproken besluit om niet te geloven voordat hij de littekenen der wonden, waaraan Jezus stierf, aangeraakt had. Dientengevolge riep Hij bij de volgende ontmoeting Thomas, in tegenwoordigheid van de anderen, om aan het verlangen van zijn ongeloof te voldoen. Waarschijnlijk gaf Hij anderen ook daartoe verlof. Onze handen hebben getast het Woord des levens. Het onzichtbare levende Woord versmaadde het getuigenis der zinnen niet. De zintuigen zijn op hun plaats en in hun stand middelen, die God beschikt heeft, en de Heere Jezus Christus heeft ze tot onze onderrichting gebruikt. Onze Heere zorgde dat Hij, zo ver dat betamelijk was, de zintuigen der apostelen bevredigde, opdat dezen des te geloofwaardiger getuigen voor de wereld zouden zijn. Zij, die dit alles toepassen op het horen van het Evangelie, verliezen de verscheidenheid van gevoelsaandoeningen hier vermeld en de eigenaardigheid van de uitdrukkingen, zowel als de reden van de aanwijzing en de herhaling in vers 3 :Hetgeen wij gezien en gehoord hebben, dat verkondigen wij u. De apostelen konden zich niet bedrogen hebben in zo lange en verscheidene oefening van hun zinnen. De zinnen moeten de rede en het oordeel bedienen, zoals rede en oordeel dienst doen moeten bij het aannemen van de Heere Jezus Christus en Zijn Evangelie. De verwerping van de Christelijke openbaring wordt eindelijk voltooid door de verwerping van het gevoel zelf. Hij verweet hun hun ongelovigheid en hardigheid des harten, omdat zij niet geloofd hadden degenen, die Hem gezien hadden nadat Hij opgestaan was, Markus 16:14.

III. Met een plechtige verzekering en bevestiging van deze gronden en bewijzen voor de Christelijke waarheid en leer. De apostelen delen deze verzekeringen mede tot onze voldoening. ***Wij getuigen en verkondigen ulieden,*** vers 2. Hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ulieden, vers 3. Het betaamde de apostelen aan de discipelen de bewijzen te geven door welke zij geleid werden, de redenen waardoor zij gedrongen werden om de Christelijke leer in de wereld te verkondigen en te verbreiden. Wijsheid en eerlijkheid verplichtten hen te betuigen, dat het geen eigen inbeelding en geen kunstig verdichte fabel was, die zij der wereld aanboden. Bewezen waarheid opende hun mond en drong hen tot openbare belijdenis. Wij kunnen niet nalaten te spreken van de dingen, die wij gezien en gehoord hebben, Handelingen 4:20. Het voegde de discipelen wèl verzekerd te worden van de waarheid der leer, die zij aangenomen hadden. Zij zouden de bewijzen zien voor hun heiligen Godsdienst. Die schuwte het licht niet, en evenmin het strengste onderzoek. Het betaamt redelijke overtuiging en behoorlijke overreding van verstand en geweten aan te bieden. Ik wil dat gij weet hoe groten strijd ik voor u heb en voor degenen, die te Laodicea zijn, en zo velen er mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien, opdat hun harten vertroost mogen worden en zij samengevoegd zijn in de liefde, en dat tot allen rijkdom des verstands, tot kennis der verborgenheid van God en de Vader en van Christus, Colossenzen 2:1, 2.

IV. Met de reden, waarom de apostel deze hoofdsom van ons heilig geloof voorstelt en verzekert en dit bewijs er voor levert. Die reden is tweeledig.

1. Dat de gelovigen mogen komen tot dezelfde gelukzaligheid, die de apostelen zelf hebben. ***Wat wij gehoord en gezien hebben, dat verkondigen wij ulieden, opdat ook gij met ons***

gemeenschap zoudt hebben, vers 3. De apostel bedoelt niet persoonlijke gemeenschap of het samenzijn onder dezelfde kerkregering, maar een gemeenschap, die blijft bestaan ook wanneer men van elkaar verwijderd is. Het is gemeenschap met de hemel en aan de zegeningen, die vandaar komen en daarheen leiden. Wij verkondigen en getuigen u dit, opdat gij deel moogt hebben in onze zegeningen en onze blijdschap. Evangelische mensen, zij, die door de genade des Evangelies gelukkig zijn gemaakt, zien gaarne dat anderen ook gelukkig worden. Wij zien hier dus dat er een gemeenschap bestaat, die de gehele gemeente samenbindt. Er mogen sommige persoonlijke onderscheidingen of eigenaardigheden zijn, maar er bestaat een gemeenschap, een gezamenlijk deelhebben aan voorrechten en waardigheid, die alle heiligen omvat, van de hoogste apostel tot de laagste gelovige. Gelijk er een gemeenschappelijk geloof is, zo zijn er ook dezelfde kostelijke beloften, die dat geloof waardig maken en kronen, en dezelfde dierbare zegeningen en heerlijkheid, die deze beloften verrijken en vullen. En opdat de gelovigen begerig zouden zijn naar deze gemeenschap, opdat zij zich zullen inspannen om het geloof te verkrijgen en te behouden, dat het middel voor die gemeenschap is, opdat de apostelen hun liefde tot de discipelen kunnen openbaren door hen te brengen in de gemeenschap met hen zelf, toont hij aan wat en waar zij is.

En deze onze gemeenschap ook zij met de Vader en met Zijnen Zoon Jezus Christus. Wij hebben gemeenschap met de Vader en met de Zoon des Vaders, zoals Hij 2 Johannes 3 met grote ingenomenheid genoemd wordt, door onze zalige betrekking tot hen, door het ontvangen van hemelse zegeningen van hen endoor onze geestelijke omgang met hen. Wij hebben nu de bovennatuurlijke omgang met God en de Heere Christus, die een begin en een voorsmaak is van ons eeuwig verblijf met hen en ons genieten van hen in de hemelse heerlijkheid. Ziehier de bedoeling van de evangelische openbaring: ons ver boven de zonde en de aarde te verheffen tot de gezegende gemeenschap met de Vader en de Zoon.

Ziehier waartoe het eeuwige Woord vlees geworden is: dat Hij ons het eeuwige leven zou schenken in gemeenschap met de Vader en met Hemzelf. Zie ook hoe ver beneden de waardigheid, het nut en het doel van het Christelijk geloof zij leven, die niet de geestelijke, gezegende gemeenschap met de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus hebben.

2. Opdat de gelovigen vervuld mogen worden met heilige vreugde: ***En deze dingen schrijven wij u opdat uw blijdschap vervuld zij***, vers 4. De evangelische bedeling is geen bedeling van vrees en smart en schrik, maar van vrede en blijdschap. Schrik en ontzetting woonden op de berg Sinaï, maar verheffing en blijdschap op de berg Sion, waar het eeuwige Woord, het eeuwige Leven, in ons vlees werd geopenbaard. De verborgenheid van de Christelijke godsdienst is rechtstreeks berekend op de blijdschap van stervelingen. Het moet onze blijdschap zijn, dat de eeuwige Zoon gekomen is om ons te zoeken en zalig te maken, dat Hij volle verzoening heeft aan gebracht voor onze zonden, dat Hij zonde, dood en hel heeft overwonnen, dat Hij leeft als onze Middelaar en Voorspraak bij de Vader, en dat Hij wederkomen zal om Zijn volhardende gelovigen te volmaken en te verheerlijken. De gelovigen behoren zich te verblijden in hun gelukkige betrekking tot God, als Zijn zonen en erfgenamen, Zijn geliefde en aangenomen kinderen, in hun gelukkige betrekking tot de Zoon des Vaders, als leden van Zijn geliefd lichaam en medeërfgenen met Hem, in de vergeving hun ner zonden, in de heiligmaking hun ner natuur, in de aanneming hun ner personen, en in het vooruitzicht van genade en heerlijkheid, die geopenbaard zullen worden bij de wederkomst van hun Heere en Hoofd uit de hemel. Indien zij bevestigd waren in hun heilig geloof, hoe zouden zij zich verblijden! De discipelen werden vervuld met blijdschap en met de Heilige Geest, Hand 13:29.

1 Johannes 1:5-7

De apostel, na in het licht gesteld te hebben de waarheid en de waardigheid van de stichter des Evangelies, brengt een verkondiging, een boodschap, van Hem, waaruit een juiste gevolgtrekking kan genomen worden voor de beschouwing en overtuiging van de belijders van de godsdienst en belijdende onderhouders van dat heerlijk Evangelie.

I. Hier is de verkondiging, welke de apostel zegt, dat van de Heere Jezus komt. ***Dat is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben***, vers 5, van Zijn Zoon Jezus Christus. Hij was de onmiddellijke Zender der apostelen en is dus de voorname persoon, van wie in de voorgaande tekst sprake is, alleen op Hem kan de uitdrukking: "die wij van Hem hebben", dus slaan. De apostelen en apostolische dienaren zijn de boodschappers van de Heere Jezus, het is hun eer, de voornaamste eer die zij kennen, Zijn wil en boodschap aan de wereld en aan de gemeente te brengen. Het is de wijsheid en de tegenwoordige bedeling van de Heere Jezus om Zijn boodschap aan ons te zenden door mensen, gelijk wij zelf zijn. Hij, die onze menselijke natuur aannam, eert aarden vaten. Het was de eerezucht van de apostelen getrouw bevonden te worden, en getrouw de boodschappen en mededelingen over te brengen, die zij ontvangen hadden. Zij waren ijverig om te verkondigen hetgeen hun mede- gedeeld was. Dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben en u verkondigen. Een boodschap van het woord des levens, het eeuwige Woord, behoren wij met blijdschap te ontvangen, en de boodschap, waarvan hier sprake is, heeft betrekking op de natuur van dien God, die wij moeten dienen en met wie wij verlangen moeten in gemeenschap te komen: ***dat God een licht is, en gans gene duisternis in Hem is***, vers 5.

Deze boodschap bevestigt de uitnemendheid van de Goddelijke natuur. Hij is al de schoonheid en volkomenheid, die ons vertegenwoordigd wordt door licht. Hij is de zelfstandige, onbegrensde geestelijkheid, reinheid, wijsheid, heiligheid en heerlijkheid. En deze uitnemendheid en volkomenheid zijn volstrekt en volledig. Er is geen gebrek of tekort in, geen vermenging met iets, dat volstreekte voortreffelijkheid tegenstaat, geen verandering, geen vatbaarheid voor enig gebrek. In Hem is gans geen duisternis. Ook kan deze mededeling meer onmiddellijk slaan op hetgeen gewoonlijk genoemd wordt de zedelijke volkomenheid van de Goddelijke natuur, welke wij behoren na te volgen en die meer rechtstreeks ons moet bezielen bij ons evangelisch werk. En dan wordt er mede bedoeld de heiligheid van God, de volstreekte reinheid van Zijn natuur en Zijn wil, Zijn al doordringende kennis (in het bijzonder van de harten), Zijn heilige naijver en rechtvaardigheid, welke als een verlichtend en verterend vuur branden.

Het is eigenaardig, dat voor deze duistere wereld de grote God voorgesteld wordt als zuiver en volmaakt licht. *De Heere Jezus kan best van allen ons de Naam en de natuur van de ondoorgrondelijke God openbaren, de eniggeboren Zoon, die in de schoot des Vaders is, die heeft Hem ons geopenbaard.* Het is het voorrecht van de Christelijke openbaring, dat zij ons de edelste, voortreffelijkste en aannemelijkste voorstelling van de gezegende God geeft, zulk een als het meest overeenkomt met het licht der rede en wat daarbij kenbaar wordt, meest overeenkomt met de majesteit Zijner werken, die ons omringen, en met de natuur van Hem, die de opperste bewindvoerder, gebieder en rechter der wereld is. Wat kan meer en beter, met betrekking tot zulk een volkomenheid, gezegd worden dan hetgeen begrepen is in deze woorden: *God is een licht en gans gene duisternis is in Hem?*

II. Er kan een zeer juist besluit getrokken worden uit deze verkondiging, ter overweging en overtuiging van de belijders van dengodsdienst of belijdende nalevers van het Evangelie. Dit besluit is tweeledig.

1. Ten opzichte van de belijders, die geen ware gemeenschap met God hebben. ***Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in de duisternis wandelen, zo liegen wij en doen de waarheid niet.*** Men weet dat wandelen in de taal der Schrift betekent de gang

en de daden van het geestelijk en zedelijk leven regelen en inrichten, dus van het leven zover het onderworpen kan worden aan de Goddelijke wet. Wandelen in de duisternis is dus leven en handelen overeenkomstig de onwetendheid, dwaling en verkeerde praktijken, die staan tegenover de grondwaarheden van onzen heiligen godsdienst. Er kunnen mensen zijn, die voorgeven grote liefde voor en blijdschap in dengodsdienst te hebben, dezen kunnen belijden dat zij gemeenschap met God hebben, en toch kan hun leven ongodsdienstig, onzedelijk en onrein zijn. Zulke beschuldigt de apostel zonder schroom er van dat zij liegen: zij liegen en doen de waarheid niet. Zij beliegen God, want Hij houdt geen hemelse gemeenschap met onheilige zielen. Welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis? Zij beliegen zichzelf, liegen omtrent zichzelf, want zij hebben die gemeenschap met God niet en geen toegang tot Hem. Er is geen waarheid in hun belijdenis of wandel, of hun wandel toont dat hun belijdenis en beweren een leugen is en toont de dwaasheid en valsheid daarvan aan.

2. Voor de overtuiging en daaruit volgende voldoening van hen, die dicht bij God zijn. ***Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zo hebben wij gemeenschap met elkaar, en het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonden.*** Daar de gezegende God het eeuwige, onbeperkte licht is en de Middelaar door Hem het licht der wereld is, zo is het Christendom de grote verlichting, die in onzenkring verschijnt en hier beneden straalt. Een wandel dienovereenkomstig toont aan onze gemeenschap met God. Zij, die zo wandelen, bewijzen daardoor dat zij God kennen, dat zij de Geest Gods ontvangen hebben, en dat het beeld Gods in hun zielen afgedrukt is. Dan hebben wij gemeenschap met elkaar, zij met ons, en wij met hen, en wij allen gezamenlijk met God, door Zijn gezegende en verkwikkende openbaringen aan ons. En een van deze zaligmakende mededelingen van God aan ons is, dat het bloed Zijns Zoons en diens dood op ons ter zaligheid is toegepast. Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonden. Het eeuwige leven, de eeuwige Zoon, heeft ons vlees en bloed aangenomen en werd daardoor Jezus Christus. Jezus Christus heeft Zijn bloed voor ons vergoten, Hij stierf om ons van onze zonden te wassen in Zijn eigen bloed. Zijn bloed, op ons toegepast, ontslaat ons van alle zondesschuld, zowel de aangeboren als de dadelijke, de inwonende als de bedreven zonde, en daardoor staan wij rechtvaardig voor Zijn aangezicht. En dat niet alleen, maar Zijn bloed verwerft ons ook die heilige invloeden, waardoor de zonde meer en meer ondergebracht wordt tot zij eindelijk vernietigd zal zijn, Galaten 3:13, 14.

1 Johannes 1:8-10

I. De apostel heeft in de voorgaande woorden gesteld dat ook zij, die in deze hemelse gemeenschap leven, nog hun zonden hebben, thans gaat hij er toe over om deze stelling te bewijzen, en dat doet hij door de vreeslijke gevolgen van de ontkenning dezer waarheid aan te tonen, en wel in twee bijzonderheden.

1. ***Indien wij zeggen dat wij gene zonden hebben, zo bedriegen wij ons zelf en de waarheid is in ons niet,*** vers 8. Wij moeten op onze hoede zijn, dat wij ons zelf niet bedriegen door onze zonden te ontkennen of te verontschuldigen. Hoe meer wij ze zien, des te meer zullen wij het geneesmiddel achten en waarderen. Indien wij zeggen dat wij gene zonden hebben, dan is de waarheid niet in ons, niet de waarheid, die het tegenovergestelde van die leugen is, en ook niet de waarheid van de godsdienst is in ons. De Christelijke godsdienst is de godsdienst der zondaren, van hen, die gezondigd hebben en in welken de zonde in zekere mate nog woont. Het Christelijk leven is een leven van voortdurend berouw, van vernedering over de zonde en van doding van de zonde, van voortdurend geloof in, dankzegging aan en liefde voor de Verlosser, en van hoopvolle blijdschap en verwachting van de dag der heerlijke herstelling, waarin de gelovigen geheel en volkomen verlost zullen zijn en de zonde voor eeuwig vernietigd worden.

2. **Indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, zo maken wij Hem tot een leugenaar en Zijn woord is niet in ons**, vers 10. Door de ontkenning van onze zonden bedriegen wij niet alleen ons zelf, maar wij onteren er God ook door. Het gaat tegen Zijn waarheid in. Hij heeft overvloedig getuigd van en tegen de zonde wereld. En de Heere zei in Zijn hart: Ik zal voortaan de aarde niet meer vervloeken om des mensen wil, want (anderen lezen: hoewel) het gedichtsel van ‘s mensen hart is boos van zijn jeugd aan, Genesis 8:2. Maar God heeft Zijn getuigenis gegeven tegen de voortgezette zonde en zondigheid der wereld, door te voorzien in een voldoende gebracht offer, dat voor alle eeuwen nodig is, en tegen de voortgezette zondigheid van de gelovigen door van hen te eisen, dat zij voortdurend hun zonden zullen belijden en door het geloof toevlucht nemen tot het bloed van die offerande. En daarom, indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben of nu niet meer zondigen, dan is het Woord Gods niet in ons, niet in ons verstand voor zover de instemming met dat Woord aangaat, en niet in ons hart wat de invloed betreft, dien het op onzen wandel behoort te hebben.

II. Daarop onderricht de apostel de gelovigen omtrent de weg tot voortdurende vergeving onzer zonden. Wij hebben hier:

1. Onze plicht daartoe: **Indien wij onze zonden belijden**, vers 9. Berouwvolle belijdenis en erkenning van de zondenzijn der gelovigenwerk en het middel om van de schuld verlost te worden.

2. De aanmoediging daartoe en de verzekering van het gewenste gevolg. Die ligt in de getrouwheid, rechtvaardigheid en goedertierenheid van God, tot wie wij met onze belijdenis komen moeten. **Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid**, vers 9. God is getrouw aan Zijn verbond en aan Zijn woord, waarin Hij vergeving beloofd heeft aan berouwvolle gelovige belijders van hun zonden. Hij is rechtvaardig jegens zichzelf en zijn heerlijkheid, die een offerande heeft gegeven, waardoor Hij zijn gerechtigheid openbaarde in de rechtvaardigmaking van zondaren. Hij is rechtvaardig jegens Zijnen Zoon, dien Hij niet alleen voor dat werk gezonden heeft, maar wie Hij beloofd heeft dat allen, die door Hem komen, om Zijmentwil vergeving van zonden ontvangen zullen. Door Zijn kennis (door het gelovig erkennen van Hem) zal Mijn knecht er velen rechtvaardigen, Jesaja 53:11. Hij is ook goedertieren en genadig en zal daarom de boetvaardige gelovige al zijn zonden vergeven, hem reinigen van de schuld van al zijn ongerechtigheden en hem op zijn tijd verlossen van de macht en de praktijk der zonden.

HOOFDSTUK 2

1 Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt. En indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige; 2 En Hij is een verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld. 3 En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zo wij Zijn geboden bewaren. 4 Die daar zegt: Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, die is een leugenaar, en in dien is de waarheid niet; 5 Maar zo wie Zijn Woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden; hieraan kennen wij, dat wij in Hem zijn. 6 Die zegt, dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf also wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft. 7 Broeders! Ik schrijf u geen nieuw gebod, maar een oud gebod, dat gij van de beginne gehad hebt; dit oud gebod is het woord, dat gij van de beginne gehoord hebt. 8 Wederom schrijf ik u een nieuw gebod: hetgeen waarachtig is in Hem, zij ook in u waarachtig; want de duisternis gaat voorbij, en het waarachtige licht schijnt nu. 9 Die zegt, dat hij in het licht is, en zijn broeder haat, die is in de duisternis tot nog toe. 10 Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht, en geen ergernis is in hem. 11 Maar die zijn broeder haat, is in de duisternis, en wandelt in de duisternis, en weet niet, waar hij heengaat; want de duisternis heeft zijn ogen verblind. 12 Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil. 13 Ik schrijf u, vaders! want gij hebt Hem gekend, Die van de beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt de boze overwonnen. Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt de Vader gekend. 14 Ik heb u geschreven, vaders, want gij hebt Hem gekend, Die van de beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk, en het Woord Gods blijft in u, en gij hebt de boze overwonnen. 15 Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. 16 Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld. 17 En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die de wil van God doet, blijft in der eeuwigheid. 18 Kinderkens, het is de laatste ure; en gelijk gij gehoord hebt, dat de antichrist komt, zo zijn ook nu vele antichristen geworden; waaruit wij kennen, dat het de laatste ure is. 19 Zij zijn uit ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij met ons gebleven zijn; maar dit is geschied, opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet allen uit ons zijn. 20 Doch gij hebt de zalving van de Heilige, en gij weet alle dingen. 21 Ik heb u niet geschreven, omdat gij de waarheid niet weet, maar omdat gij die weet, en omdat geen leugen uit de waarheid is. 22 Wie is de leugenaar, dan die loochent, dat Jezus is de Christus? Deze is de antichrist, die de Vader en de Zoon loochent. 23 Een iegelijk, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet; wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader. 24 Hetgeen gijlieden dan van de beginne gehoord hebt, dat blijve in u. Indien in u blijft, wat gij van de beginne gehoord hebt, zo zult gij ook in de Zoon en in de Vader blijven. 25 En dit is de belofte, die Hij ons beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven. 26 Dit heb ik u geschreven van degenen, die u verleiden. 27 En de zalving, die gijlieden van Hem ontvangen hebt, blijft in u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere; maar gelijk dezelfde zalving u leert van alle dingen, zo is zij ook waarachtig, en is geen leugen; en gelijk zij u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven. 28 En nu, kinderkens, blijft in Hem; opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst. 29 Indien gij weet, dat Hij rechtvaardig is, zo weet gij, dat een iegelijk, die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is.

Hier waarschuwt de apostel tegen zonde uit zwakheid, vers 1, 2, toont de ware kennis van en liefde tot God, vers 3-6, vernieuwt het voorschrift van broederlijke liefde, vers 7-12, richt het woord tot de Christenen van verschillende leeftijd, vers 12-14, waarschuwt tegen de liefde der wereld, vers 15-17, tegen verleiders, vers 18-19, toont de zekerheid der ware Christenen, vers 20-27, en beveelt aan om in Christus te blijven, vers 28, 29.

1 Johannes 2:1-2

Deze verzen slaan op het laatste vers van het vorige hoofdstuk, waarin de apostel gesproken heeft over het zondigen van de ware Christenen. En hier geeft hij hun beide raad en hulp.

I. Raad. Hij wil geen plaats laten voor de zonde. ***Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen opdat gij niet zondigt***, vers 1. De bedoeling van dezen brief, de bedoeling van hetgeen ik daar heb gezegd omtrent de gemeenschap met God en de onmogelijkheid daarvan bij een zondigen wandel, is u af te raden en af te drijven van de zonde. Let op de innige, liefdevolle benaming, waarmee hij zijn waarschuwing inleidt. *Mijn kinderkens*; kinderkens, die wellicht gebaard waren door zijn Evangelieprediking, kleine kinderen, die ver beneden hem staan in leeftijd en ondervinding, mijn kleine kinderen, hem dierbaar door de banden des Evangelies. Zeker, het Evangelie moet de overhand behouden waar zulke liefde van de dienaar zo overvloedig is. Sommigen menen dat de bedoeling van de apostel met deze waarschuwing enigszins anders is en dat men lezen moet: *Deze dingen schrijf ik u niet opdat gij zondigt*. En dan zouden deze woorden terugslaan op hetgeen hij tevoren gezegd had betrekkelijk de zekerheid van de vergeving der zonden: God is getrouw en rechtvaardig dat Hij ons de zonden vergeve. Dan zijn deze woorden bedoeld als buitensluiten van alle misbruik van zulk een genade en lankmoedigheid. Hoewel de zonden aan berouwvolle zondaren vergeven worden, schrijf ik u deze dingen niet om u in de zonde aan te moedigen, maar met geheel andere bedoeling.

Ook kunnen deze woorden in verband staan met hetgeen de apostel nu gaat zeggen over de Voorspraak voor zondaren, en dan zijn zij bedoeld als voorkoming van misverstand en misbruik. Deze dingen schrijf ik u niet opdat gij zondigt, maar opdat gij uw geneesmiddel voor de zonden moogt zien. En dan zou het daarop volgend deelwoord luiden: Maar indien iemand zondigt, dan kan hij hier zijn hulp en redding vinden.

II. Hier zien wijde hulp en wederoprichting van de gelovige ingeval hij zondigt: En (of maar) ***indien iemand gezondigd heeft*** (iemand onzer, een hunner die de voren-genoemde gemeenschap deelachtig zijn), ***wij hebben een Voorspraak bij de Vader***. De gelovigen zelf, ook de meest-gevorderden in een gelukkige Evangelische staat, hebben nog hun zonden. Maar toch is er een groot onderscheid tussen hen en de zondaren, die in de wereld leven. Er zijn gechristianiseerde zondaren (zulke die ingelijfd zijn in de heilige, zaligmakende voorrechten van het mystieke, geestelijke lichaam van Christus) en niet-gechristianiseerde, bekeerde en onbekeerde zondaren. Daar zijn er, die hoewel zij in werkelijkheid zondigen, in vergelijking met de anderen, gezegd kunnen worden niet te zondigen, Hoofdstuk 9. Gelijk de gelovigen een verzoening hebben, die op hen toegepast werd toen zij de staat van vergeving en rechtvaardigmaking intraden, zo hebben zij in de hemel een Voorspraak, om hen in dien staat te doen blijven en hun voortdurende vergeving te verwerven. En dit moet de steun, de voldoening en de toevlucht van alle gelovigen, van alle ware Christenen zijn, in en na hun zonden. Wij hebben een Voorspraak.

Deze naam wordt soms gegeven aan de Heilige Geest, en dan vertaald in de Trooster. Hij handelt in ons, Hij legt de gebeden en smekingen ons in het hart en in de mond, en is zo onze Voorspraak, door ons te leren hoe wij voor ons zelf moeten pleiten.

Maar hier is een Voorspraak buiten ons, in de hemel, bij de Vader. Het eigenlijke werk van een voorspraak, een advocaat, is bij de rechter, bij dien bepleit hij de zaak van zijn cliënt. De Rechter bij wie onze advocaat pleit is de Vader, Zijn Vader en onze Vader. Hij, die onze Rechter was in de rechtbank der wet (van de verbroken wet) is onze Vader in de rechtbank van het Evangelie, de hemelse rechtbank der genade. Zijn troost of rechtbank is een genadezetel. En Hij, die onze Vader is, is ook onze Rechter, de opperste beschikker over onzen staat en onze omstandigheden, voor leven en dood, voor tijd en eeuwigheid. *Gij zijt gekomen . . . tot God, de Rechter over allen*, Hebreeën 12:23. Dat de gelovigen aangemoedigd

mogen worden tot de hoop, dat hun zaak goed staat, blijkt daaruit dat hun Rechter hun hier voorgesteld wordt in de betrekking van een Vader.

En daarom wordt hun Voorspraak hun aanbevolen met de volgende beschouwingen.

1. Zijn persoon en Zijn persoonlijke Namen. ***Hij is Jezus Christus, de Zoon des Vaders***, die door de Vader gezalfd is voor zijn bediening als Middelaar, voor het gehele werk der zaligmaking, en bijgevolg ook voor dat van voorspraak.
2. Door Zijn hoedanigheid voor deze bediening. Hij is Jezus Christus, de rechtvaardige, de enige rechtvaardige in de ogen van de Rechter. Dat is in een andere voorspraak geen vereiste. Een andere advocaat (of een advocaat voor een andere rechtbank) kan in zichzelf een onrechtvaardig man zijn, en toch een rechtvaardige zaak (de zaak van een rechtvaardig man) te bepleiten hebben, en daardoor de zaak winnen. Maar hier zijn de aangeklaagden schuldig, hun onschuld en wettelijke rechtvaardigheid kan niet bepleit worden, hun zonden moeten beleden of ondersteld worden. Deze advocaat moet voor de misdadigers op Zijn eigen rechtvaardigheid pleiten. Hij is rechtvaardig geweest tot de dood, rechtvaardig in hun plaats, en Hij heeft hun een eeuwige rechtvaardigheid verworven. Dat zal de Rechter niet ontkennen. Daarop pleit Hij, opdat Zijn cliënten hun zonden niet toegerekend mogen worden.
3. De grond van Zijn pleidooi. ***Hij is een verzoening voor onze zonden***, vers 2. Hij is het verzoenende slachtoffer, de reinigende offerande, die de Rechter aangeboden is, voor al onze vergrijpen tegen zijn majesteit, zijn wet en zijn regering. De Roomse kerk maakt ten onrechte onderscheid tussen een advocaat voor verzoening en een advocaat voor tussenkomst. De Middelaar, die voor ons tussen treedt, de Voorspraak voor ons, is de Middelaar der verzoening, zelf de verzoening voor onze zonden. Op deze verzoening pleit Hij. De gedachte kon in ons opkomen, dat Zijn bloed zijn waarde en kracht verloren had sedert de tijd dat het vergoten werd, indien er in de hemel geen melding van gemaakt werd. Maar wij zien hier dat het daar op zijn waarde geschat wordt, want het wordt voortdurend aangeboden in de tussenkomst van de groten Voorspraak voor de gemeente Gods. Hij leeft eeuwig om te bidden voor degenen, die door Hem tot God gaan.
4. Door de uitgestrektheid van Zijn voorspraak, het veelomvattende van zijn verzoening. Die zijn niet beperkt tot een volk, zij zijn niet uitsluitend ten nutte van Gods oude Israël. Hij is een verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld. Niet alleen voor de zonden van ons, Joden, ons die het zaad Abrahams zijn naar het vlees, niet alleen voor de vroegere en de tegenwoordige gelovigen, maar ook voor de zonden van hen, die na ons in Hem zullen geloven en door Hem tot God komen. De uitgebreidheid en de kracht van des Middelaars dood reikt tot alle stammen, volken en landen. Gelijk Hij de enige verzoening en voldoening is, zo is Hij ook de algenoegzame, voor allen, die gered en tot God gebracht worden en Zijn gunst en vergeving deelachtig gemaakt.

1 Johannes 2:3-6

Deze verzen kunnen beschouwd worden als zich aansluitende aan het zevende vers van het vorige hoofdstuk, zodat daartussen ligt een op zich zelve staande bespreking van de plicht en de troost der gelovigen, in geval hij zondigt, naar aanleiding van het vermelden van een der voorrechten van dengelovige: zijn gereinigd zijn van zonden door het bloed des Middelaars. In vers 7 van Hoofdstuk 1 heeft de apostel het gezegende gevolg van een wandel in het licht genoemd: Wij hebben gemeenschap met elkaar, de hemelse gemeenschap, die het voorrecht van de gemeen te van Christus is. Hier volgt nu de proef, die genomen wordt op ons licht en onze liefde.

I. De proef op ons licht. ***En hieraan kennen wij, dat wij Hem gekend hebben, zo wij zijn geboden bewaren***, vers 3. Goddelijk licht en kennis zijn de schoonheid en verbetering van het verstand, het betaamt de discipelen van de Middelaar wijze en verstandige mensen te zijn.

Jonge Christenen zijn geneigd hun nieuwe licht op te hemelen en hun eigen kennis toe te juichen, voornamelijk wanneer zij plotseling of in korten tijd bekeerd zijn, en de ouden hellen er toe over om de genoegzaamheid en de volheid van hun kennis te verdenken, zij betreuren het dat zij God en Christus en de rijke inhoud van Zijn Evangelie niet beter kennen. Maar hier is het bewijs van de deugdelijkheid hunner kennis, zo zij Gods geboden houden. Elke volkomenheid van zijn natuur versterkt Zijn gezag, de wijsheid van Zijn raad, de rijkdom Zijner genade, de grootheid van Zijn werken, versterken Zijn wet en regering.

Een zorgvuldige nauwgezette gehoorzaamheid aan zijn geboden toont, dat de erkenning en de kennis van deze deugden genadig aan de ziel geheiligd zijn, en daarom volgt hier: ***Die daar zegt: ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, die is een leugenaar en in dien is de waarheid niet,*** vers 4. Belijders van de waarheid zijn dikwijls beschaamd over hun onwetendheid of schamen zich die te erkennen, zij wenden dikwijls grote vorderingen voor in de kennis van de Goddelijke verborgenheden. *Gij roemt op God, en gij weet Zijn wil en beproeft (door uw redelijk oordeel,) de dingen, die daarvan verschillen, zijnde onderwezen uit de wet, en gij vertrouwt uzelf te zijn een leidsman der blinden,* Romeinen 2:17. Maar welke kennis van God kan dat zijn, die niet ziet dat Hem de algehele en eerbiedigste gehoorzaamheid toekomt? En indien dat ingezien en gekend wordt, hoe ijdel en oppervlakkig is dan die kennis, wanneer het hart zich niet tot die gehoorzaamheid buigt? Een gehoorzaam leven is de tegenspraak en beschaming van voorgewende godsdienstige kennis, het maakt zulke roem en zulke aanmatiging tot leugen, en toont dat er geen godsdienst of zaligheid in de mens is.

II. De proef van onze liefde. ***Maar zo wie Zijn woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden, hieraan kennen wij dat wij in Hem zijn,*** vers 5. Het bewaren van het woord van God of van Christus is geheiligd daarop letten in al ons gedrag en geheel onzen levenswandel, in hem, die dat doet, is de liefde Gods volmaakt geworden. Wellicht verstaan sommigen hieronder de liefde Gods tot ons, en ongetwijfeld kan zijn liefde voor ons niet volmaakt worden, niet haar volkomen doel bereiken, zonder onze praktische waarneming van Zijn woord. Wij zijn uitverkoren om heilig en onberispelijk te zijn voor Hem in de liefde, wij zijn verlost om te zijn een verkoren volk, ijverig in goede werken, wij hebben vergeving en rechtvaardigmaking verkregen om deelgenoten te worden van overvloediger mate van de Goddelijke Geest tot onze heiligmaking, opdat wij zouden wandelen in de weg van heiligheid en gehoorzaamheid. Maar geen daad van Goddelijke liefde, welke hierdoor aan ons verricht werd, bereikt haar bedoeling, uitwerking en vrucht, zonder ons heilig bewaren van Gods woord. Doch hier wordt veelmeer bedoeld onze liefde voor God, gelijk in vers 15. De liefde des Vaders (of tot de Vader) is niet in hem, en 3:17 : Hoe blijft de liefde Gods (of tot God) in hem?

Welnu, het licht ontvonkt de liefde, en liefdemoet en wil en zal Gods woord bewaren, zij onderzoekt waardoor zij de geliefde zal behagen en dienen, en daar zij bevindt dat dit geschiedt door acht geven op Zijn wil, dien Hij geopenbaard heeft, zo oefent zij zich daarin, en zo wordt de liefde openbaar. Daar heeft zij een volmaakt werk, en daardoor weten wij (door dit plichtmatig letten op de wil van God en van Christus) dat wij in Hem zijn. Wij weten dat wij Hem toebehoren, en dat wij met Hem verenigd zijn door die Geest, die ons opheft en bijstaat tot deze gehoorzaamheid.

En indien wij onze betrekking tot Hem en onze vereniging met Hem erkennen, zal dat voortdurend meer invloed op ons hebben: ***Die zegt dat hij in Hem blijft, die moet ook zelf alsoo wandelen gelijk Hij gewandeld heeft,*** vers 6. De Heere Jezus Christus was een bewoner van deze wereld en wandelde hier rond, hier gaf Hij een schitterend voorbeeld van gehoorzaamheid aan God. Zij, die belijden dat zij Hem toebehoren en bij Hem blijven, moeten met Hem wandelen, naar Zijn voorbeeld en in Zijn voetstappen. De volgelingen van

de verschillende sekten van wijsgeren der oudheid betoonden groot ontzag voor de voorschriften en het leven van hun meesters en leraren, hoeveel te meer moet de Christen, hij die zegt dat hij in en met Christus blijft, trachten te gelijken naar zijn onfeilbare Meester en Hoofd en wandelen naar Zijn voorbeeld en geboden! *Gij zijt mijn vrienden, zo gij doet wat Ik u gebied.* Johannes 15:14.

1 Johannes 2:7-11

Het zevende vers kan geacht worden aan te sluiten aan hetgeen onmiddellijk voorafgaat, en dan wordt het wandelen gelijk Christus gewandeld heeft, hier genoemd geen nieuw, maar een oud gebod, en het is dat, hetwelk de apostelen zeker op de voorgrond zouden stellen, overal waar zij het Evangelie van Christus brachten. En het kan ook betrekking hebben op hetgeen de apostel nu gaat zeggen betreffende de wet van broederlijke liefde, dit is hetgeen gij van de beginne gehoord hebt, 3:11, en het oude gebod, 2 Johannes : 5. En nu de apostel zulk een wandel gaat aanbevelen, geeft hij er zelf een voorbeeld van door de liefdevolle benaming: Broeders, gij die mij dierbaar zijt door de band der liefde, welke ik u nu ga voorhouden, en daardoor wordt de broederlijke liefde hun aanbevolen als:

I. Een oud gebod: ***Ik schrijf u geen nieuw gebod, maar een oud gebod, dat gij van den beginne gehad hebt,*** vers 7. Het voorschrift der liefde is zo oud als de mensheid, maar het is vatbaar voor verschillende toepassingen, versterkingen en beweegredenen. In de staat der onschuld hadden de mensen, indien die voortgeduurd had, elkaar liefgehad als zijnde van enen bloede, gemaakt om de aarde te bewonen en als zijnde van Gods geslacht en geschapen naar Zijn beeld. In de staat der zonde en na de belofte, moeten zij elkaar liefhebben als staande allen in betrekking tot God hun Maker, en als met elkaar in de bloede verbonden en deelachtig aan dezelfde hoop. Toen de Hebreëen afgezonderd werden, moesten zij elkaar dientengevolge liefhebben, als zijnde het bevoorrechte volk, dat de verbonden en de aanneming had en uit wie de Messias, het hoofd der gemeente zou voortkomen. Die wet van liefde moest met nieuwe verplichtingen aan het nieuwe Israël Gods toevertrouwd worden, aan de gemeente des Evangelies. In zover is het een oud gebod. of het woord, dat de kinderen Israëls van de beginne gehoord hebben, vers 7.

II. Een nieuw gebod. Wederom, teneinde u des te meer tot uw verplichting aan te sporen, ***schrijf ik u een nieuw gebod,*** de wet van de nieuwe gemeenschap, de Christelijke vereniging, dat in Hem waarachtig was, dat in de eerste plaats waar was in het hoofd der gemeente en Hem betrof, de waarachtigheid waarvan in Hem overvloedig was: *Hij had Zijn gemeente lief en gaf Zichzelf voor haar.* En het zij (of is) ook waarachtig in u, deze wet is tot op zekere hoogte geschreven in uw harten, u is geleerd God en elkaar lief te hebben, en zulks omdat, (of voor zoveel als) de duisternis voorbijgegaan is, de duisternis van uw bevooroordeelde, onbekeerde zielen, hetzij gij Joden of heidenen zijt, uw betreurenswaardige onwetendheid omtrent God en Christus is nu voorbij, en het waarachtige licht schijnt nu, vers 8. Het licht van de Evangelische openbaring heeft met leven en kracht uw harten beschenen, en daardoor hebt gij de uitnemendheid van de Christelijke liefde gezien en de fundamentele verplichting daartoe gevoeld. Hier zien wij dat de grondslagen (en vooral de fundamentele voorschriften) van de Christelijke godsdienst kunnen beschouwd worden als nieuw en als oud beide. De hervormde leer, of de godsdienstleer in de hervormde kerken, is nieuw en oud, nieuw, voor zover zij onderwezen wordt na lange duisternis door het licht der Hervorming, nieuw, nu zij gezuiverd is van de Roomse afgoderijen, maar oud omdat zij reeds is geleerd en gehoord van den beginne. Wij behoren toe te zien dat de genade of deugd, welke waarachtig was in Christus, ook in ons waarachtig zijn, wij moeten gelijkvormig worden aan ons hoofd. Hoe meer onze duisternis voorbijgegaan is en het licht des Evangelies ons beschijnt, des te dieper moet onze onderwerping zijn aan de geboden van onzen Heere, hetzij die oud of nieuw

genoemd worden. Het licht moet behoorlijk warmte verspreiden. En dus is hier een andere proef voor ons Christelijk licht.

Eerst werd het beproefd door onze gehoorzaamheid aan God, hier door de Christelijke liefde.

1. Hij, dien dat licht en die liefde ontbreken, zegt zonder grond dat hij in het licht is. ***Die zegt dat hij in het licht is, en zijnen broeder haat, die is in de duisternis totnogtoe***, vers 9. Het is betamelijk voor oprechte Christenen te erkennen wat God voor hun zielen gedaan heeft, maar in de zichtbare kerk vindt men dikwijls mensen, die zich meer toe-eigenen dan hun toekomst, dat zijn zij, die zeggen dat zij in het licht zijn, omdat de Goddelijke openbaring indruk op hun geest en gemoed gemaakt heeft, en die toch leven in haat en vijandschap tegen hun Christenbroederen. Dezen kunnen niet getroffen worden door het gevoel van de liefde van Christus voor hun broederen, en daarom blijven zij in hun toestand van duisternis, ongeacht hun beweerde bekering tot de Christelijken godsdienst.

2. Hij, die geleid wordt door deze liefde, ondervindt dat zijn licht goed en echt is, en hij toont het: ***Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht***, (die hem liefheeft als zijn broeder in Christus), vers 10. Hij ziet de grondslag en de reden van de Christelijke liefde, hij onderscheidt het gewicht en de waarde van de Christelijke verlossing, hij voelt hoe betamelijk het is dat wij hen liefhebben, die Christus heeft liefgehad. En het gevolg daarvan is, dat er geen ergernis in hem is, vers 10, hij wil geen aanstoot, geen struikelblok voor zijn broeder zijn, hij zal er zich nauwgezet voor hoeden dat hij zijn broeder geen aanleiding tot zondigen geeft of hem afleidt van de weg des levens. De Christelijke liefde leert ons de ziel van onzen broeder hoog te schatten en alles te vrezen, wat voor zijn vrede en onschuld schadelijk zou kunnen zijn.

3. De haat is een teken van geestelijke duisternis. ***Die zijn broeder haat, is in de duisternis***, vers 11. Geestelijk licht wordt gegeven door de Geest der genade, en een van de eerstelingen van dien Geest is liefde, hij dus, die bezielde is met kwaadaardigheid jegens een Christelijke broeder, moet noodwendig van geestelijk licht verstoken zijn, en wandelt bijgevolg in de duisternis, vers 11. Zijn leven is overeenkomstig een duisternen geest en een duister geweten, en hij weet niet waar hij heengaat, hij ziet niet waarheen die duistere geest hem voert en beseft niet dat hij hem eindelijk in de plaats der buitenste duisternis brengen zal, want de duisternis heeft zijn ogen verblind, vers 11. De duisternis van de toestand der onwedergeborenen, gevoegd bij een boosaardige geest, is het tegendeel van het licht des levens, waar die duisternis woont zullen de ziel, het oordeel en het geweten verduisterd worden en daardoor de weg naar het hemelse eeuwige leven missen. Hierbij kunnen wij opmerken hoe grondig de apostel nu genezen was van zijn eens zo vurige en ontvlambare gemoedsgesteldheid. Er was een tijd geweest, waarop hij vuur van de hemel wilde doen dalen op de arme onwetende Samaritanen, die hen niet wilden ontvangen, Lukas 9:54. Maar de Heere had hem getoond dat hij niet wist van hoedanige geest hij was, noch waarheen die andere geest hem leidde.

Nu had hij meer van de Geest van Christus in zich opgenomen, nu had hij welwillendheid voor allen en liefde voor al de broederen. De Heere Jezus is de grote leermeester der liefde, Zijn school (Zijn gemeente) is de school der liefde. zijn discipelen zijn leerlingen in de liefde, en Zijn gezin moet een gezin vol liefde zijn.

1 Johannes 2:12-17

Dit nieuwe gebod van liefde, met de beweegredenen er toe, kan gegeven worden aan de verschillende klassen van discipelen, die hier opgenoemd worden. De onderscheiden groepen van de algemene Christelijke kerk moeten zeker zijn, dat de band der heilige liefde behouden

wordt. Maar aangezien een belangrijke verslapping en afzakking van de levenden godsdienst zeker te wachten is zonder liefde tot God en de broeders, heeft de apostel het terecht van belang geacht om dat nieuwe gebod plechtig aan elk der verschillende klassen in de school van Jezus aan te bevelen. De kinderen of minderjarigen, de volwassenen en de ouden (de teleioi, de meest-volmaakten) in de Christelijke gemeente moeten weten, dat zij de wereld niet behoren lief te hebben enz.

I. De vermaning wordt gericht aan de verschillende groepen en standen in de gemeente van Christus. Alle Christenen staan niet op dezelfde hoogte en hebben niet dezelfde grootte: er zijn zuigelingen in Christus, er zijn volwassen mannen en er zijn oude discipelen. Dezen hebben ieder hun bijzondere toestand, en ook ieder hun bijzondere plichten, maar er zijn voorschriften en er is een gehoorzaamheid, die voor allen zonder onderscheid verbindend zijn, zoals wederkerige liefde en het verzaken van de wereld. Wijze herders zullen dus het woord des levens met oordeel uitdelen, en geven aan ieder der verscheidene leden van het Christelijk gezin zijn geschikte aandeel. Ik schrijf u, kinderen, vaders en jongelingen. De apostel noemt: 1. De laagste in de Christelijke school: ***Ik schrijf u, kinderkens***, vers 12. Er zijn nieuwelingen in de godsdienst, zuigelingen in Christus, die de eerste beginselen van de Christelijke godzaligheid moeten leren. De apostel schijnt hen te bemoedigen door zich het eerst tot hen te wenden. Ook is het soms nuttig voor de meergevorderden om te horen wat tot de jongeren gezegd wordt, de beginselen moeten herhaald worden, want de eerste beginselen zijn de grondslag van al het overige. Hij richt zich tot de kinderen in het Christendom om twee redenen:

A. ***Want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil***, vers 12. De jongste oprechte discipel heeft vergeving van zonden ontvangen, de gemeenschap der heiligen gaat samen met de vergeving der zonden. De zonden zijn vergeven ter wille van Gods Naam, tot roem en prijs van zijn heerlijkheid, omdat Zijn heerlijke volkomenheid in die vergeving geopenbaard wordt. Of zij zijn vergeven ter wille van de naam van Christus, om Zijntwil, ter wille van de verlossing die in Hem is. En zij, wie de zonden door God vergeven zijn, zijn ten sterkste verplicht om deze wereld te verloochenen, die in tegenstand is met de liefde Gods.

B. Omdat zij God kennen, ***Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt de Vader gekend***, vers 13. Kinderen kennen gewoonlijk niemand zo spoedig als hun vader. De kinderen in het Christendom behoren hun Vader te kennen en kennen Hem. *Zij zullen Mij allen kennen van de kleinen onder hen tot de groten onder hen*, Hebreeën 8:11. Kinderen in Christus moeten weten dat God hun Vader is, dat is hun wijsheid. Het is een wijs kind, dat zijn vader kent. Deze kinderen kunnen niet anders dan de hun nen kennen, zij kunnen er wel van verzekerd zijn door wiens kracht zij wedergeboren en door wiens genade zij aangenomen werden. Zij, die de Vader kennen, mogen zich wel uit de liefde der wereld terugtrekken. Daarna gaat de apostel voort:

2. Tot de hoogste in de school, de ouden in het Christendom, die hij op eervolle wijze aanspreekt. ***Ik schrijf u, vaders***, vers 13, 14. Mnasons, oude discipelen, Handelingen 21:16. De apostel gaat onmiddellijk van de laagste klasse naar de hoogste over, opdat zij, die in het midden staan, beide lessen mogen horen, en daardoor zich herinneren wat zij geleerd hebben en opletten op hetgeen nog volgen zal. ***Ik schrijf u, vaders***. Ook zij, die het langst in de school van Christus verkeerd hebben, moeten nog raad en verder onderricht ontvangen, de oudste discipel moet naar de hemel (de hogeschool hierboven) gaan met zijn leerboek, zijn bijbel, in de hand, ook aan de vaders moet geschreven worden, niemand is ooit te oud om te leren. Hij schrijft hun op grond van hun kennis. ***Ik schrijf u, vaders, want gij hebt Hem gekend, die van de beginne is***, vers 13, 14. Oude mensen hebben kennis en ondervinding en verwachten

erkenning. De apostel is bereid om de kennis van de oude Christenen te erkennen, en hen daarmee geluk te wensen. Zij kennen de Heere Christus, voornamelijk als Hem, die van de beginne is, zie Hoofdstuk 1:1. *Christus is de Alfa en de Omega*, Hij moet dus het begin en het einde van onze Christelijke kennis zijn. Ik acht alle dingen schade om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus mijnen Heere, Filippenzen 3:8. Zij die Hem kennen, die van de beginne was, voordat de wereld gemaakt was, mogen daardoor er wel toe gebracht worden om de wereld te verlooehen. Daarna:

3. Tot de volwassenen in Christus, zij, die in hun bloei en kracht zijn. *Ik schrijf u, jongelingen*, vers 13, 14. Dezen zijn als volwassenen gekomen tot een kracht van geest en gezond verstand, dat zij onderscheid kunnen maken tussen goed en kwaad. De apostel neemt dat voor reden voor zijn schrijven aan hen.

A. Hij schrijft hun om hun krijgsdaden. Zij zijn goede krijgsknechten van Christus: *Want gij hebt de boze overwonnen*, vers 13. Er is een boze, die onophoudelijk strijd voert tegen onze zielen, en voornamelijk tegen de discipelen, maar zij, die in de school van Christus wèl onderwezen zijn, hebben de behandeling van hun wapenen geleerd en overwinnen de boze. En zij, die hem kunnen overwinnen, worden geroepen om ook de wereld te overwinnen, die zulk een groot werktuig des bozen is.

B. Om hun kracht, die door deze daden bewezen is. *Want gij zijt sterk en hebt de bozen overwonnen*, vers 14. Jonge mensen zijn gewoon zich op hun kracht te beroemen, het behoort de heerlijkheid van jongelingen te zijn sterk in Christus en in zijn genade te zijn, het zal hun heerlijkheid zijn en hun krachten oefenen, zo zij de duivel overwinnen, want indien zij de duivel niet te sterk zijn, dan zal hij hun te sterk zijn. Krachtige Christenen moeten dus hun sterkte tonen door het overwinnen van de wereld, en dezelfde kracht moet aangewend worden om de wereld te overwinnen, die nodig was om de duivel te overwinnen.

C. Om hun bekendheid met het Woord van God. *En het woord Gods blijft in u*, vers 14. Het Woord van God moet in de volwassen discipelen blijven, dat is voor hen het voedsel en de toevoer van kracht, het is het wapen, waarmee zij de duivel overwinnen, het zwaard des Geestes, waarmee zij al zijn aanvallen afslaan, en zij, in wie het Woord Gods woont, zijn goed toegerust om de wereld te overwinnen.

II. Op deze wijze is de volgende ontrading ingeleid en thans komt de waarschuwing, die in acht genomen moet worden door ieder, die levenden praktische godsdienst beoefenen wil. *Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is*, vers 15. Zijt gekruisigd voor de wereld, gestorven aan haar aantrekkelijkheden en zaken. Alle soorten van Christenen moeten zich daarin verenigen, dat zij dood zijn voor de wereld. Indien zij daarin verenigd waren, dan zouden zij het spoedig ook op andere punten zijn, hun liefde zou voor God bewaard worden en niet aan de wereld weggeworpen. Hier zien wij de redenen voor deze waarschuwing. Zij zijn vele en dat is goed, want het is moeilijk de discipelen van de liefde voor de wereld af te trekken.

De redenen zijn deze:

1. De onbestaanbaarheid van deze liefde met de liefde tot God. *Zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem*, vers 15. Het hart van de mens is eng, het kan die beide liefden niet tegelijk bevatten. De wereld trekt het hart van God af, en hoe meer de liefde voor de wereld de overhand verkrijgt, des te meer zal de liefde tot God verzwakken en verdwijnen.

2. De wereldse liefde en begeerlijkheden zijn verboden, zij zijn niet uit God. *Niet uit de Vader, maar uit de wereld*, vers 16. Deze liefde en begeerlijkheid zijn niet door God voorgeschreven, maar Hij roept er ons van terug, zij rijzen uit de wereld op, en de wereld maakt zich meesteres van onze genegenheid. Maar hier vinden wij de ware beschouwing en

beoordeling van de wereld, volgens welke zijdoor ons gekruisigd en verloochend moet worden. De wereld, de stoffelijke zaken op zich zelve, is goed en moet bewonderd worden als het werk van God en een spiegel, waarin Zijn volmaaktheden weerkaatsen, maar zij moet beschouwd worden in haar tegenwoordige betrekking tot ons in onzen verdorven toestand, en zoals zij werkt op onze slechte genegenheden en die ontvlamt. Er is grote vriendschap en verbintenis tussen deze wereld en het vlees, en deze wereld oefent invloed op het vlees, en maakt dat tot een vijand Gods. De dingen der wereld worden daarom onderscheiden in drie soorten, overeenkomstig hun invloed op de drie voornaamste neigingen van onze bedorven natuur, en wel:

A. **De begeerlijkheid des vleses.** Het vlees, hier onderscheiden van de ogen en het leven, bedoelt het lichaam. De begeerlijkheid des vleses is, onderwerpeijk, de lust en begeerte naar het genieten van vleselijke vermaken, en voorwerpeijk, alles wat de vermaken des vleses prikkelt en ontvlamt. Deze begeerlijkheid wordt gewoonlijk weelderigheid en wellust genoemd.

B. **De begeerlijkheid der ogen.** De ogen worden verblijd door schatten, rijkdom en rijke bezittingen zijn de begeerte van een buitensporig oog. Dat is de begeerlijkheid van de gierigheid.

C. **De grootsheid des levens.** Een ijdel gemoed streeft naar alle grootheid, opschik, praal van een ijdel schitterend leven, dat is eierzucht en dorst naar eer en toejuiching. Deze is, in zeker opzicht, de ziekte van het oor, dat wil door bewondering en lof geveid worden. De voorwerpen van deze begeerlijkheden moeten verlaten en verloochend worden, want zij nemen de begeerte en genegenheid in beslag en doen die toenemen, **zij zijn niet uit de Vader, maar uit de wereld**, vers 16. De Vader versmaadt ze, en de wereld mag ze voor zich zelve houden. De begeerte naar deze dingen moet onderdrukt en gedood worden, en dus is het toegeven er aan niet door de Vader gewild, maar wordt opgelegd door de verlokkenende wereld.

3. De ijdele en verdwijnende gedaante van de aardse dingen en van hun genot. **En de wereld gaat voorbij en hare begeerlijkheid**, vers 17. De dingen dezer wereld zijn verdwijnend en voortdurend stervend. De begeerte zelf en het genot er van staan tegen en vergaan, de begeerte zal binnenkort afnemen en verdwijnen, Prediker 12:5. En wat is er geworden van al de pracht en al het vermaak dergenen, die nu in het graf tot stof vergaan?

4. De onsterfelijkheid van hem, die God liefheeft. Maar die de wil van God doet - hetgeen de eigenschap moet zijn van Hem, die God liefheeft, in tegenstelling met hem, die de wereld bemind - blijft in der eeuwigheid, vers 17. Het voorwerp van zijn liefde blijft, in tegenstelling met de wereld die voorbijgaat, in eeuwigheid, zijn heilige lust en liefde, in tegenstelling met de begeerlijkheid die voorbijgaat, blijft in eeuwigheid, de liefde zal nimmer vergaan, en hijzelf is een erfgenaam van onsterfelijk leven, en zal dat op zijn tijd verkrijgen. Uit de gehelen inhoud van deze verzen leren wij de reinheid en geestelijkheid van de apostolische leer kennen. Het dierlijke leven moet onderworpen worden aan het Goddelijke, het lichaam met zijn genegenheden moet ondergeschikt zijn aan de ziel, en de ziel moet bewogen worden door de godsdienst, of de overwinnende liefde tot God.

1 Johannes 2:18-19

Wij vinden hier:

I. Een zedelijke voorspelling omtrent de tijd, het einde nadert. **Kinderkens, het is de laatste ure**, vers 18. Sommigen menen dat de apostel zich hier opnieuw richt tot de eerste afdeling van Christenen, de zuigelingen, die er het meest voor blootstaan om verleid te worden, en daarom: "Kleine kinderen, gij zijt jong in de godsdienst, zorgt er voor dat gij niet bedorven

wordt. " Maar het schijnt veeleer, als elders, een algemene benaming te zijn, bedoeld om alle Christenen wakker te schudden: Kinderkens, het is de laatste ure! Onze Joodse inrichting van kerk en staat spoedt ten einde, de Mozaïsche eredienst en regering zijn der verdwijning nabij, de zeventig weken van Daniël zijn bijna doorleefd, de verwoesting van stad en tempel is aanstaande, het einde zal zijn met een overstromende vloed, en tot het einde toe zal er krijg zijn en vastelijk besloten verwoestingen, Daniël 9:26. Het was dus goed, dat de discipelen gewaarschuwd werden van het haastige einde des tijds en zoveel mogelijk op de hoogte gebracht van de profetische tijdperken.

II. Het teken van dezen laatsten tijd. Er zijn ook nu vele antichristen geworden, vers 18. Er zijn velen, die zich verzetten tegen de persoon, de leer en het koningschap van Christus. Het is een geheimzinnige beschikking van de Voorzienigheid, dat antichristen toegelaten worden, maar, wanneer zij gekomen zijn, is het goed en veilig voor de discipelen, dat die tegen hen gewaarschuwd worden. De dienaren moeten wachters van het huis Israëls zijn. De discipelen moeten zich door het bestaan van zulke antichristen niet laten ontmoedigen of verwarren.

1. Het is ons voorzeggd. ***Gij hebt gehoord dat de antichrist komt***, vers 18. De gehele gemeente is door Goddelijke openbaring er van in kennis gesteld, dat er een lange en geweldige tegenstand tegen Christus en zijn gemeente komen zal, 2 Thessalonicenzen 2:8-10. Geen wonder dus dat er vele herauten en voorlopers van de een grote antichrist zijn. Velen zijn nu antichristen geworden, de verborgenheid der ongerechtigheid wordt reeds gewrocht.

2. Het was hun voorspeld als het teken van de laatste tijd. Er zullen valse christussen en valse profeten opstaan, en zullen grote tekenen en wonderen doen, also dat zij, indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen zouden verleiden, Mattheus 24:24. En dezen waren de voorlopers van de ontbinding van de Joodse staat en godsdienst, waaruit wij kennen dat het de laatste ure is, vers 18. De voorspelling dat er in de Christelijke wereld verleiders zullen opstaan, moet ons versterken tegen hun verleiding.

III. Een tekening van deze verleiders of antichristen.

1. Zij waren eens belijders van de apostolische leer: ***Zij zijn van ons uitgegaan***, vers 19, uit ons gezelschap, uit onze gemeenschap, wellicht uit de gemeente van Jeruzalem of enige andere gemeente van Judea, zie Handelingen 15:1: Sommigen, die afgekomen waren uit Judea, leerden de broeders, enz. De zuiverste gemeenten hebben hun afvalligen en opstandelingen, de apostolische leer bekeert niet allen, die van hare waarheid overtuigd worden.

2. Innerlijk waren zij niet aan ons gelijk. Maar zij waren niet uit ons, zij waren niet van harte gehoorzaam aan het voorbeeld der gezonde leer, dat hun overgeleverd was, zij waren niet met ons verenigd met ons hoofd Christus. Hier vinden wij:

A. De reden, die tot het besluit brengt dat zij niet uit ons waren, niet waren wat zij voorgaven te zijn en wat wij zijn, en die bestaat in hun werkelijke afwijking: ***Want indien zij uit ons geweest waren, zo zouden zij, zonder twijfel, met ons gebleven zijn***, vers 19. Indien de zaligmakende genade wortel geschoten had in hun harten, zo zou die hen bij ons gehouden hebben, hadden zij de zalving van boven gehad, waardoor zij oprechte en getrouwe Christenen gemaakt waren, dan zouden zij niet in antichristen veranderd zijn. Zij, die van de godsdienst afvallen, tonen daardoor overtuigend dat zij vroeger huichelaars waren, zij, die de Evangelische waarheid werkelijk in zich opgenomen hebben, bezitten daarin een goed voorbehoedmiddel tegen verderfelijke dwaling.

B. De reden, waarom hun toegelaten werd op die wijze van de apostolische leer en gemeenschap zich af te scheiden. Die is dat hun onoprechtheid openbaar zou worden. Maar dat is geschied opdat zij zouden openbaar worden, dat zij niet allen uit ons zijn, vers 19. De

gemeente kan niet nauwkeurig weten wie haar levende leden zijn en wie niet, en daarom wordt de gemeente, ten opzichte van haar innerlijke heiliging, de onzichtbare kerk genoemd. Sommigen van de huichelaars moeten hier openbaar worden, en dat tot hun eigen schande zowel als tot hun eigen voordeel, opdat zij tot de waarheid kunnen terugkeren indien zij niet gezondigd hebben tot de dood, en tot schrik en waarschuwing van anderen. Gij dan, geliefden, zulks tevoren wetende, wacht u dat gij niet door de verleiding der gruwelijke mensen mede afgerukt wordt en uitvalt van uw vastigheid. Maar wast op in de genade, enz. , 2 Petrus 3:17, 18.

1 Johannes 2:20-27

I. De apostel moedigt hier de discipelen, aan welken hij schrijft, aan in deze gevaarlijke tijden, in deze ure der verleiders, hij bemoedigt hen door de verzekering van hun standvastigheid in de dag des afvals. Maar gij hebt de zalving van de Heilige en weet alle dingen.

1. De zalving, waarmee zij werden verrijkt: de zalving van boven. **Gij hebt een zalving.** De ware Christenen zijn gezalfden, hun naam duidt dat aan. Zij zijn gezalfd met de olie der genade, met gaven en geestelijke krachten, door de Heilige Geest. Zij zijn gezalfd tot een deelgenootschap aan de bedieningen des Heeren, als ondergeschikte profeten, priesters en koningen voor God. De Heilige Geest wordt vergeleken met olie, zowel als met water en vuur, en de mededeling van Zijn reddende genade is onze zalving.

2. Van wie deze zalving komt: van de Heilige, hetzij van de Heilige Geest of van Christus, Openbaring 3:7. *Dit zegt de Heilige, de Waarachtige.* De Heere Christus is heerlijk in zijn heiligheid. De Heere Christus beschikt over de genaden van de Goddelijke Geest, en Hij zalft zijn heiligen om hen aan Hem gelijk te maken en hen hun aandeel aan Hem te verzekeren.

3. De uitwerking van die zalving, het is een geestelijke ogenzalf, het verlicht en versterkt het oog om goed te kunnen zien: **En daardoor weet gij alle dingen,** vers 20. Alle dingen betreffende Christus en Zijn godsdienst. Tot dat doel werd zij u beloofd en gegeven, Johannes 14:26. De Heere Christus geeft niet aan ieder der belijdende discipelen een even groot deel, de een is meer gezalfd dan de ander. Er bestaat groot gevaar dat zij, die niet aldus gezalfd zijn, zo ver van de waarheid in Christus zijn, dat zij integendeel in antichristenen veranderen, en blijken zullen tegenstanders van Christus' persoon, koningschap en heerlijkheid te zijn.

II. De apostel wijst hun de zin en de mening van hetgeen hij geschreven heeft aan.

1. Bij wijze van ontkenning, niet omdat hij hun kennis verdenkt, of hun onwetendheid aangaande de grote waarheden van het Evangelie onderstelt: **Ik heb u niet geschreven omdat gij de waarheid niet weet,** vers 21. Dan zou ik niet zo verzekerd zijn van uw standvastigheid in de waarheid of u geluk wensen met uw zalving van boven. Het is goed het beste van onze Christelijke broeders te denken, wij zijn verplicht dat te doen totdat het tegendeel ons overtuigend blijkt. Een gerechtvaardigd vertrouwen in godsdienstige mensen zal hen aanmoedigen en hun getrouwheid steunen.

2. Bij wijze van toestemming en erkenning, als vertrouwende op hun oordeel over deze dingen. Maar omdat gij die weet (namelijk omdat gij de waarheid in Jezus kent) en omdat gene leugen uit de waarheid is. Zij, die in enig opzicht de waarheid kennen, zijn daardoor instaat gesteld om te onderscheiden wat er tegen ingaat en er niet mede bestaanbaar is. De rechte lijn wijst vanzelf aan welke lijnen gebogen zijn. Waarheid en leugen vermengen en verenigen zich niet met elkaar. Zij, die goed vertrouwd zijn met de Christelijke waarheid, zijn daardoor goed gewapend tegen antichristelijke dwaling en verleiding. Geen leugen maakt deel van de natuurlijken of van de geopenbaarde godsdienst uit. De apostelen vooral verafschuwden de leugen en toonden steeds haar onverenigbaarheid met hun leer aan, zij zouden de meest veroordelenswaardige mensen geweest zijn, indien zij de waarheid hadden willen voorthelpen door leugens. Het is een aanbeveling voor de Christelijke godsdienst, dat

hij zowel aanpast bij de natuurlijke godsdienst, die er de grond van uitmaakt, en zo goed overeenkomt met de Joodse godsdienst, die er de beginselen van bevat. Geen leugen is uit de waarheid, bedrog en leugen zijn zeer ongeschikte middelen om de waarheid te steunen en voort te helpen. Het komt mij voor dat de zaak van de godsdienst vrij wat beter staan zou, indien zij er nooit voor gebruikt waren. Het gevolg daarvan openbaart zich in de ongelovigheid van onzen tijd, de verwerping van oud vroom bedrog en praatjes is in onze dagen overgegaan in godloochening en ongodsdienstigheid, maar de grote handhavers van en lijders voor de Christelijke openbaring verzekeren ons, dat geen leugen uit de waarheid is.

III. De apostel klaagt de pas-opgestane verleiders aan en beschuldigt hen.

1. Zij zijn leugenaars, beruchte tegenstanders van de heilige waarheid. Wie is de leugenaar, de meest-befaalde leugenaar van de tijd, waarin wij leven, dan hij die loochent dat Jezus is de Christus? De grote en schandelijke leugens, welke de vader der leugens en der leugenaars, in de wereld verspreidt, waren vanouds en zijn gewoonlijk valsheden en dwalingen betreffende de persoon van Christus. Er is geen waarheid zo heilig en zo ten volle gestaafd, of de een of ander zal haar tegenspreken en ontkennen. Dat Jezus van Nazareth de Zoon en de Christus Gods was, werd bevestigd door hemel, aarde en hel. Naar het schijnt zijn sommigen door het gestrengte oordeel Gods overgegeven aan vreemdsoortige inbeeldingen.

2. Zij zijn rechtstreeks vijanden van God zowel als van de Heere Christus. ***Deze is de antichrist, die de Vader en de Zoon loochent***, vers 22. Hij, die zich tegenover Christus stelt, ontkent de uitspraak en het getuigenis van de Vader, en het zegel dat deze Zijnen Zoon gegeven heeft, want Hem heeft God de Vader verzegeld, Johannes 6:27. En hij, die de uitspraak en het getuigenis van de Vader betreffende de Heere Jezus Christus ontkent, loochent dat God de Vader van onze Heere Jezus Christus is, en verlaat alzo de kennis van God in Christus, en daarmee de gehele openbaring van God in Christus, en voornamelijk van God in Christus de wereld met zichzelf verzoenende. Derhalve mag de apostel er met recht bijvoegen: Een iegelijk, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet, vers 23. Hij heeft geen ware kennis van de Vader, die de Zoon het meest en het volledigst geopenbaard heeft, hij heeft geen deel aan de Vader, aan Zijn gunst, genade en zaligmaking, want niemand komt tot de Vader dan door de Zoon.

Maar, zo staat er in sommige handschriften bij: *die de Zoon erkent, heeft ook de Vader*. Gelijk er een innige betrekking tussen de Vader en de Zoon is, zo is een onbreekbare vereniging van de leer, de kennis en het deelhebben van beiden, zodat hij, die de kennis van en het recht op de Zoon heeft, ook de kennis van en het recht op de Vader bezit. Zij, die de Christelijke openbaring aannemen, hebben daarin ook het licht en de zegeningen van de natuurlijke godsdienst.

IV. Hier raadt en overreedt de apostel de discipelen om te blijven in de oude leer, die hun eerst overgeleverd werd. Hetgeen gijlieden dan van den beginne gehoord hebt, dat blijve in u, vers 24. De waarheid is ouder dan de dwaling. De waarheid betreffende Christus, die van de beginne aan de heiligen overgeleverd is, kan niet door nieuwigheden veranderd worden. Zo verzekerd waren de apostelen van de waarheid van hetgeen zij omtrent Christus en namens Hem overgeleverd hadden, dat al hun moeiten en lijden hen er niet toe konden brengen er iets aan te veranderen. De Christelijke waarheid mag op haar oudheid zich beroepen en zich daardoor aanbevelen. Deze waarschuwing wordt versterkt door de volgende gronden.

1. Het heilig voordeel, dat zij zullen verkrijgen door vast te houden aan de overgeleverde waarheid en het oorspronkelijk geloof.

A. Zij zullen daardoor blijven in heilige vereniging met God en Christus. ***Indien in u blijft, wat gij van de beginne gehoord hebt, zo zult gij ook in de Zoon en in de Vader blijven***, vers 24. De waarheid van Christus, in ons blijvende, is het middel om ons terug te houden van

zonden en ons met de Zoon van God te verenigen, Johannes 15:3, 4. De Zoon van God is het middel of de Middelaar, door wie wij met de Vader verenigd worden. Hoeveel waarde behoren wij derhalve te hechten aan de evangelische waarheid!

B. Zij zullen daardoor zich van de belofte des eeuwigen levens verzekeren. En dit is de belofte, die Hij (dat is de Vader: 5:11) ons beloofd heeft, namelijk het eeuwige leven, vers 25. Groot is de belofte, die God aan Zijn getrouwe aanhangers geeft. Zij komt overeen met Zijn grootheid, macht en goedheid. Zij is het eeuwige leven, dat niemand dan God geven kan. De gezegende God hecht grote waarde aan Zijn Zoon en de waarheid die in Hem is, en Hij schept er behagen in hun, die in deze waarheid, onder haar licht, kracht en invloed, blijven, het eeuwige leven te beloven.

De waarschuwing wordt verder versterkt door:

2. De bedoeling van des apostels schrijven aan hen. Deze brief dient om hen te versterken tegen de bedriegers van dien tijd. ***Dit heb ik u geschreven van degenen, die u verleiden***, vers 26. Daarom indien gij niet voortgaat te blijven in hetgeen gij van de beginne gehoord hebt, dan zal mijn schrijven voor u vergeefs zijn. Wij moeten zorgen dat de brieven der apostelen en de gehele Schrift voor ons niet vergeefs zijn.

3. De onderwijzende zegen, die zij van de hemel hadden ontvangen. De zalving, die gij van Hem hebt, blijft in u. De ware Christenen hebben een inwendige bevestiging van de Goddelijke waarheid, die zij aangenomen hebben, de Heilige Geest heeft die in hun verstand en hart ingeprent. Het spreekt vanzelf dat de Heere Jezus een voortdurende getuigenis in de harten Zijner discipelen heeft. De zalving, de uitstorting van de genadegaven over de oprechte discipelen, is een zegel van de waarheid der leer van Christus, want niemand geeft dat zegel dan God. Die ons ook verzegeld en het onderpand des Geestes in onze harten gegeven heeft, 2 Corinthiërs 1:21. Van deze Goddelijke zalving worden de volgende heerlijke dingen gezegd.

A. Zij is blijvend en duurzaam, olie en zalf drogen niet zo spoedig op als water. Zij blijft in u, vers 27. De Goddelijke verlichting ter onzer bevestiging moet wel blijvend en voortdurend zijn. Daar rijzen verzoeken, verstrikkingen en verleidingen. De zalving blijft.

B. Zij is beter dan menselijk onderricht. Gij hebt niet van node, dat iemand u lere, vers 27. Gij werd door ons onderricht alvorens gij gezalfd werd, maar nu is ons onderricht, bij haar vergeleken, niets. Wie onderricht gelijk Hij? Job 36:22. Deze zalving met de Goddelijke olie maakt het onderwijs der dienaren niet overbodig, maar overtreft het.

C. Zij is een zeker bewijs voor de waarheid en al wat zij leert is onfeilbare waarheid. Maar gelijk deze zalving u leert van alle dingen, zo is zij ook waarachtig en is geen leugen, vers 27. De Heilige Geest moet noodzakelijk zijn de Geest der waarheid, gelijk Hij ook genoemd wordt, Johannes 14:17. Het onderricht en de verlichting, die Hij geeft, kunnen niet anders dan in en door de waarheid zijn. De Geest der waarheid zal niet liegen, en Hij leert alle dingen, dat is: alle dingen van de tegenwoordige bedeling, alle dingen nodig tot de kennis van God in Christus en hun heerlijkheid in het Evangelie.

D. Zij heeft bewarende invloed, zij zal allen, in welken zij blijft, bewaren voor de verleiders en hun verleiding. En gelijk zij u geleerd heeft, zo zult gij in Hem blijven, vers 27. Zij leert u te blijven in Christus, en gelijk zij u leert, maakt zij u er zeker van, zij legt beslag op uw verstand en hart, opdat gij niet tegen Hem zult opstaan. Maar die ons bevestigt in Christus en die ons gezalfd heeft, is God, 2 Corinthiërs 1:21.

1 Johannes 2:28-29

Van de zegen van die heilige zalving gaat de apostel nu voort in zijn raad en vermaning tot standvastigheid in en met Christus. En nu, kinderkens, blijft in Hem, vers 28. De apostel herhaalt zijn vriendelijke benaming kinderkens, naar mij voorkomt niet zo zeer om hun

geringheid als wel om zijn liefde te betuigen, en waarvoor wij dus zouden kunnen lezen: dierbare kinderen. Hij wil hen overreden door liefde endoor innigheid zowel als door redebeleid. Niet alleen de liefde tot Christus, maar ook de liefde tot u, noopt ons om aan te houden op uw standvastigheid, dat gij in Hem zult blijven, in waarachtige betrekking tot Zijn persoon en in uw vereniging en uw verbond met Hem. Evangelische voorrechten verplichten tot evangelische deugden, en zij, die gezalfd zijn door de Heere Jezus, zijn ten hoogste verplicht om met Hem te blijven in de strijd tegen alle mogelijke tegenstanders. Deze plicht van volharding en standvastigheid in tijden van beproeving wordt krachtig aangedrongen door de beide volgende beschouwingen.

1. Door Zijn wederkomst op de grote dag des oordeels. ***Opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben en van Hem niet beschaamd gemaakt worden in zijn toekomst,*** vers 28. Dat de Heere Jezus wederkomen zal, wordt hier als toegestemd beschouwd. Dit was een deel van de waarheid, die zij van de beginne gehoord hadden. En wanneer Hij wederkomt, zal dat in het openbaar geschieden, Hij zal geopenbaard worden aan allen. Toen Hij hier de eerste maal was, kwam Hij, in vergelijking daarmee, in het geheim. Hij werd geboren uit een vrouw, werd neergelegd in een kribbe in de stal, maar, wanneer Hij wederkomt, zal Hij komen uit de geopende hemel en aller oog zal Hem zien. En zij, die met Hem geweest zijn in al hun verzoeken, zullen bij het aanschouwen van Hem, vertrouwen, verzekerdheid en blijdschap genieten. Zij zullen hun hoofden opheffen in onuitsprekelijke zegepraal, want zij weten dat hun volkomen verlossing met Hem komt. Daarentegen, allen die Hem verlaten hebben, zullen van Hem beschaamd worden, zij zullen beschaamd worden over zichzelf, beschaamd over hun ongeloof, hun lafheid, ondankbaarheid, schroomvalligheid en dwaasheid, toen zij zulk een heerlijken Verlosser verzaakten. Zij zullen beschaamd worden over hun hoop, hun verwachtingen, en voornemens, beschaamd over al de loon der ongerechtigheid, waarvoor zij Hem verlaten hebben. Dat wij vrijmoedigheid mogen hebben en niet beschaamd worden. De apostel zegt het van zichzelf ook. Laat ons niet beschaamd zijn over u, zowel als: gij zult niet beschaamd worden over uzelf. *Of mē aischun thoomen ap autoe*, dat wij niet beschaamd worden (beschaamd gemaakt en tot schande gemaakt worden) door Hem bij Zijn komst. Bij Zijn openbare verschijning zal Hij beschamen allen, die Hem verlaten hebben, Hij zal alle gemeenzaamheid met hen ontkennen, hen met schaamte en verwarring bedekken, hen overgeven aan de duisternis, aan de duivelen en aan eindeloze wanhoop, door voor engelen en mensen te belijden dat Hij zich hun ner schaamt, Markus 8:38.

2. Hij komt tot dezelfde raad en dezelfde vermaning door de overweging van de waardigheid dergenen, die aan Christus en Zijn godsdienst blijven vasthouden. Indien gij weet dat Hij rechtvaardig is, zo weet gij dat een iegelijk, die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is, vers 29. Het hier gebruikte deelwoord indien moet niet opgevat worden in onderstellenden, maar in bevestigende zin, men kan lezen: voor zover, nademaal. Dan wordt de bedoeling duidelijker: Omdat gij weet dat Hij rechtvaardig is, weet gij ook dat een iegelijk, die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is. "Hij, die rechtvaardigheid doet", kan hier met grond genomen worden voor een andere naam voor "hem, die in Christus blijft." Want wie in Christus blijft, die blijft in Zijn wet en in Zijn liefde, en daardoor in verbintenis met en in gehoorzaamheid aan Hem, en doet daardoor in woord en werk rechtvaardigheid, betracht de evangelische heiligheid. Zo iemand kan niet anders dan uit Hem geboren zijn. Hij is vernieuwd door de Geest van Christus, naar het beeld van Christus, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft opdat wij in dezelve zouden wandelen, Efeziërs 2:10. *Omdat gij weet dat de Heere Christus rechtvaardig is* (rechtvaardig in Zijn hoedanigheid en in zijn werken, de Heere onze gerechtigheid, en de Heere onze rechtvaardig-

en heiligmaking, 1 Corintheërs 1:30), moet gij wel weten (of weet gij, erkent en gelooft gij) dat hij, die in de praktijk van het Christendom voortdurend blijft, uit Hem geboren is. De nieuwe geestelijke natuur zijn wij verschuldigd aan de Heere Christus. Die in tijden van verzoeking standvastig blijft in de praktijk der godzaligheid, geeft daardoor een duidelijk bewijs dat hij van boven, uit de Heere Christus geboren is. De Heere Christus is een eeuwige Vader. Het is een groot voorrecht uit Hem geboren te zijn. Zij, die dat voorrecht hebben, zijn Gods kinderen. Zo velen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, Johannes 1:12. En daarmee is de inhoud van het volgende hoofdstuk ingeleid.

HOOFDSTUK 3

1 Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden. Daarom kent ons de wereld niet, omdat zij Hem niet kent. 2 Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is. 3 En een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is. 4 Een iegelijk, die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid; want de zonde is de ongerechtigheid. 5 En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen; en geen zonde is in Hem. 6 Een iegelijk, die in Hem blijft, die zondigt niet; een iegelijk, die zondigt, die heeft Hem niet gezien, en heeft Hem niet gekend. 7 Kinderkens, dat u niemand verleide. Die de rechtvaardigheid doet, die is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is. 8 Die de zonde doet, is uit de duivel; want de duivel zondigt van de beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou. 9 Een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet, want Zijn zaad blijft in hem; en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren. 10 Hierin zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels openbaar. Een iegelijk, die de rechtvaardigheid niet doet, die is niet uit God, en die zijn broeder niet liefheeft, 11 Want dit is de verkondiging, die gij van de beginne gehoord hebt, dat wij elkander zouden liefhebben. 12 Niet gelijk Kaïn, die uit de boze was, en zijn broeder dood sloeg; en om wat oorzaak sloeg hij hem dood? Omdat zijn werken boos waren, en van zijn broeder rechtvaardig. 13 Verwondert u niet, mijn broeders, zo u de wereld haat. 14 Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben; die zijn broeder niet liefheeft, blijft in de dood. 15 Een iegelijk, die zijn broeder haat, is een doodslager; en gij weet, dat geen doodslager het eeuwige leven heeft in zich blijvende. 16 Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft; en wij zijn schuldig voor de broeders het leven te stellen. 17 Zo wie nu het goed der wereld heeft, en ziet zijn broeder gebrek hebben, en sluit zijn hart toe voor hem, hoe blijft de liefde Gods in hem? 18 Mijn kinderkens, laat ons niet liefhebben met de woorden, noch met de tong, maar met de daad en waarheid. 19 En hieraan kennen wij, dat wij uit de waarheid zijn, en wij zullen onze harten verzekeren voor Hem. 20 Want indien ons hart ons veroordeelt, God is meerder dan ons hart, en Hij kent alle dingen. 21 Geliefden! Indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God; 22 En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behaaglijk is voor Hem. 23 En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de Naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkander liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft. 24 En die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem, en Hij in denzelve. En hieraan kennen wij, dat Hij in ons blijft, namelijk uit de Geest, Dien Hij ons gegeven heeft.

De apostel verheerlijkt de liefde Gods in onze aanneming, vers 1, 2.

Wekt op tot heiligheid, vers 3, En tegen de zonde, vers 4-10.

Dringt aan op broederlijke liefde, vers 11-18.

Hoe onze harten te verzekeren voor God, vers 19-22.

Het voorschrift van geloof, vers 23.

Het goede van gehoorzaamheid, vers 24.

1 Johannes 3:1-3

Nadat de apostel de waardigheid van de gelovige volgers van Christus heeft vermeld, dat zij uit Hem geboren zijn en daardoor in zeer nauwe betrekking tot God kwamen, gaat hij voort met: I. Hij betuigt zijn verwondering over de genade, die de bron is van zo heerlijke verwaardiging. Ziet hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden, vers 1, dat is werkelijk genoemd, door Hem, die de dingen welke

niet zijn, bijname roept alsof zij waren. De Vader neemt al de kinderen van de Zoon aan. De Zoon roept hen in werkelijkheid en maakt hen zijn broederen, en daardoor verleent Hij hun de macht en waardigheid van kinderen Gods. Het is wonderbare neerbuigende liefde van de eeuwigen Vader, dat Hij zulke als wij zijn tot Zijn kinderen maakt, ons die van nature erfgenamen zijn van de zonde, de schuld en van de vloek Gods, ons, die door ons gedrag zijn kinderen des verderfs, der ongehoorzaamheid en der ondankbaarheid. Vreemd, dat de heilige God zich niet schaamt onze Vader te heten en ons Zijn kinderen te noemen!
Daarom gaat de apostel voort:

II. Hij vermeldt dat deze eer van de gelovigen boven het begrip der wereld gaat. Ongelovigen weten weinig van hen af. Daarom (of op die wijze, als zodanig) ***kent ons de wereld niet***, vers 1. De wereld bemerkt weinig van de verheffing en de gelukzaligheid der echte volgelingen van Christus. Zij staan hier bloot aan de gewone aardse onheilen, alle dingen overkomen hen gelijk de anderen, ja zelfs ondervinden zij meer smart, zodat zij reden hebben om te zeggen: Indien wij alleen in dit leven op Christus zijn hopende, dan zijn wij de ellendigste van alle mensen, 1 Corintheërs 15:19. De onchristelijke wereld derhalve, die alleen aanziet wat voor ogen is, weet niets van hun waardigheid, hun voorrechten, hun genietingen, die hun hier ten dele vallen of die hun wachtende zijn. Zij denkt er niet aan dat deze kleinen, nederigen, verachtende gunstelingen des hemels zijn en eerlang bewoners van de hemel zullen worden. En zij kunnen hun lot des te gemoediger dragen omdat hun Heere hier even onbekend was als zij zijn. ***Omdat zij Hem niet kent***, vers 1.

De wereld dacht er weinig aan welk een groot persoon hier rondwandelde, en dat haar Schepper eens haar bewoner was. De Joodse wereld vermoedde niet dat de God van Abraham, Izaak en Jakob iemand werd uit haar eigen geslacht en woonde in haar land, Hij kwam tot het Zijne, maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Hij kwam tot de Zijnen, maar die kruisigden Hem, doch zeker: indien zij Hem gekend hadden, zij zouden de Heere der heerlijkheid niet gekruisigd hebben, 1 Corintheërs 2:8. Laat daarom de volgelingen van Christus tevreden zijn met harde behandeling, want zij reizen door een vreemd land, waar zij weinig bekend zijn, en hun Heere is het evenzo gegaan.

III. De apostel bemoedigt de volhardende discipelen met het vooruitzicht op de zekere openbaring van hun staat en waardigheid.

1. Hun tegenwoordige eervolle betrekking wordt vermeld. ***Geliefden*** (gij moogt wel onze geliefden zijn, want gij zijt geliefden van God) ***nu zijn wij kinderen Gods***, vers 2. Wij hebben de natuur van kinderen door de wedergeboorte, wij hebben de naam, de geest en het recht van deze erfenis door aanneming. Deze eer hebben alle heiligen.

2. De onthulling van de zegen, aan deze betrekking verbonden, moet nog geschieden. ***Het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen***, vers 2. De heerlijkheid, voortspruitende uit dit kindschap en deze aanneming, wordt uitgesteld en bewaard voor de toekomstige wereld. De kinderen Gods moeten wandelen door geloof en leven door hoop.

3. De tijd van de openbaring der kinderen Gods in hun eigenlijke gedaante en heerlijkheid is bepaald, en die komt wanneer de Oudste Broeder verschijnt om hen te roepen en bijeen te vergaderen. ***Maar wij weten dat wanneer Hij zal geopenbaard worden, wij Hem zullen gelijk zijn***. Het deelwoord *ean*, gewoonlijk vertaald door *indien*, is hier goed teruggegeven door *wanneer*, want het Hebreeuwse deelwoord *im* betekent dat ook, en daarmee schijnt het overeen te komen. En niet alleen is *ean* soms gebruikt voor *hotan*, maar enkele handschriften hebben hier *hotan*, *wanneer*. Op dezelfde wijze is het vertaald in Johannes 14:3 : Zo wanneer Ik zal heengegaan zijn, enz.

Wanneer het hoofd der gemeente, de Eniggeborene des Vaders, zal verschijnen, zullen zijn leden, die God tot kinderen aangenomen heeft, met Hem verschijnen en geopenbaard worden.

Zij kunnen dus rustig wachten in geloof, hoop en ernstige begeerte naar de openbaring van de Heere Jezus, zoals de gehele schepping wacht naar haar volmaking en de openbaring der kinderen Gods, Romeinen 8:19. De kinderen Gods zullen gekend en geopenbaard worden door hun gelijkenis met hun hoofd. Zij zullen Hemgelijk zijn, gelijk in eer en macht en heerlijkheid. Hun sterfelijke lichamen zullen gelijk gemaakt worden aan Zijn heerlijk lichaam, zij zullen door Hem vervuld worden met leven, licht en zegen. Wanneer Hij, die hun leven is, zal geopenbaard worden, zullen ook zij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid, Colossenzen 3:4. 4. Hun gelijkenis naar Hem wordt bevestigd door het zien van Hem, dat hun deel zal worden.

Wij zullen Hem gelijk wezen, want wij zullen Hem zien gelijk Hij is. Hun gelijkenis zal de oorzaak zijn van het gezicht, dat zij van Hem zullen hebben. Inderdaad, allen zullen Hem zien, maar niet zoals zij, niet gelijk Hij is, namelijk, gelijk Hij is voor hen die in de hemel zijn. De goddelozen zullen Hem zien in Zijn toorn, in Zijn verschrikkelijke majesteit en in der glans van Zijn wrekende volkomenheden, maar zij zullen Hem zien in de zachtheid en schoonheid van Zijn gelaat, in de daarmee overeenstemmende beminnelijkheid van zijn heerlijkheid en in de volmaakte harmonie van al zijn hoedanigheden. Hun gelijkenis op Hem zal hen in staat stellen Hem te zien gelijk de gezaligden in de hemel Hem zien. Of het zien van Hem zal de oorzaak van hun Hem gelijk zijn worden, het zal een zien zijn, dat hen verandert, zij zullen in hetzelfde beeld veranderd worden door het aanschouwen van Zijn heerlijk aangezicht.

IV. Deze aanneming der kinderen Gods gebruikt de apostel als drang voor vordering in de heiligheid. ***En een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is, vers 3.*** De kinderen Gods weten dat hun Heere heilig en rein is, Hij is te rein van hart en ogen om toe te laten dat enige besmetting of onreinheid in hen woont. Zij dus, die deze hoop op Hem hebben, moeten zich toeleggen op de grootste reinheid, rein worden van wereld, vlees en zonden, zij moeten toenemen in genade en heiligheid. Niet alleen beveelt hun Heere hun dat, maar ook hun eigen nieuwe natuur dringt er hen toe, hun hoop op de hemel zal het hun voorschrijven en er hen toe drijven. Zij weten dat hun hogepriester is heilig, onnozel en onbevlekt. Zij weten dat hun God en Vader de Heilige en Verhevene is, dat geheel zijn gezin heilig is, dat hun erfenis is een erfenis der heiligen in het licht. Het toelaten van zonde en onreinheid is in rechtstreekse tegenspraak met zulk een hoop. En daarom, gelijk wij geheiligd zijn door het geloof, moeten wij ook geheiligd worden door de hoop. Opdat wij door de hoop zalig mogen zijn, moeten wij door de hoop gereinigd worden. Het is de hoop der huichelaars, en niet der kinderen Gods, die onreine begeerten en lusten verlof geeft om te blijven heersen.

1 Johannes 3:4-10

De apostel, na de verplichting van de gelovige te hebben vastgesteld op reinheid door de hoop op denhemelen op gemeenschap met Christus in heerlijkheid op de dag Zijner openbaring, gaat er nu toe over om nieuwe bewijsgronden tegen de zonde en tegen alle gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis aan te voeren. Hij ontleent die aan:

I. De natuur der zonde en haar innerlijk kwaad. Zij is een tegenspraak van de Goddelijke wet. Een iegelijk, die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid, (of die de zonde doet pleegt afschuwelijkheid, dwaalt van de wet af) want de zonde is overtreding der wet (Engelse vertaling), of is wetteloosheid, vers 4. De zonde is de ontbinding of beroving van overeenkomst en gemeenschap met de Goddelijke wet, de wet, die het uitvloeisel is van de Goddelijke natuur en reinheid, die Zijn wil voor de regering der wereld bevat, die overeenstemt met een redelijke natuur en bedoeld is tot welzijn van de wereld, die de mens de weg tot geluk en vrede aanwijst en hem terugleidt tot Zijn Schepper en Wetgever. Maar het

daarmee wedijverende doel van de zonde is de verwerping van de Goddelijke wet en dus de verwerping van het Goddelijk gezag, en daarmee van God zelf.

II. De bedoeling der zending van de Heere Jezus in en aan deze wereld, die was om de zonde weg te nemen. ***En gij weet dat Hij geopenbaard is, opdat Hij onze zonden zou wegnemen, en geen zonde is in Hem,*** vers 5. De Zoon van God verscheen en werd gezien in onze natuur, en Hij kwam om de Goddelijke wet na te leven en te vervullen, door gehoorzaamheid aan haar voorschriften en door onderwerping aan haar vloek, dien Hij droeg in Zijn lijden. Hij is gekomen, opdat Hij onze zonden zou wegnemen, de schuld der zonden wegnemen door Zijn zelfofferande, het bedrijven der zonde wegnemen door ons een nieuwe natuur in te planten (want wij worden geheiligt uit kracht van Zijn dood) en door ons van haar los te maken en te redden door Zijn eigen voorbeeld. En geen zonde was in Hem, Hij neemt de zonden weg opdat wij Hem gelijkvormig mogen zijn, en in Hem is geen zonde. Zij, die gemeenschap met Christus hierboven verwachten, moeten zich benaastigen om hier met Hem gemeenschap te hebben in de grootste reinheid. En de Christelijke wereld moet weten en overwegen, dat het grote doel van de komst van Gods Zoon was het wegnemen van onze zonden. En gij weet (deze wetenschap moet diep en levendig in u zijn) dat Hij geopenbaard is om onze zonden weg te nemen.

III. De tegenstelling van de zonde tegen een ware vereniging met en een oprecht aanhangen aan de Heere Christus. ***Een iegelijk, die in Hem blijft, zondigt niet,*** vers 6. Zondigen is hier hetzelfde als zonde doen in vers 8, 9, zonde doen is zonde in praktijk brengen. Hij, die in Christus blijft, gaat niet voort in de praktijk der zonde. Gelijk de levende vereniging met de Heere Jezus de macht der zonde in ons hart en onze natuur verbrak, zo moet de voortgang daarin de regering en overheersing van de zonde in ons leven en onzen wandel verhinderen. Of de ontkennende uitdrukking is hier gebruikt voor de bevestigende. Hij zondigt niet, dat is: hij is gehoorzaam, hij houdt de geboden, in oprechtheid en in de gang van het dagelijks leven, en doet hetgeen Hem welbehaaglijk is, (als in vers 22). Zij, die in Christus blijven, blijven in het verbond met Hem, en waken bijgevolg tegen de zonde, die daar het tegenovergestelde van is. Zij blijven in het werkzaam licht en de kennis van Hem, en daaruit kan opgemaakt worden, dat hij die zondigt, (hij die in de overheersende praktijk van de zonde blijft) Hem niet gezien heeft (in zijn ziel niet de indruk van een gezond Evangelische voorstelling van Hem heeft ontvangen), en Hem niet gekend, heeft geen ondervindelijke gemeenschap met Hem. Praktische verloochening van de zonde is het grote bewijs van geestelijke vereniging met, van blijven in, en zaligmakend kennen van de Heere Christus.

IV. De band, die bestaat tussen de praktijk der rechtvaardigheid en de staat der rechtvaardigheid, waardoor aangetoond wordt dat de praktijk der zonde en een staat van rechtvaardigheid onverenigbaar met elkaar zijn, en dat wordt ingeleid met de voorstelling, dat een gedachte van het tegendeel een groot zelfbedrog is. ***Kinderkens, mijn dierbare kinderen, dat u niemand verleide!***

U zult mensen ontmoeten, die uw nieuwe licht en het onderhouden van het Christendom zeer verheerlijken, maar u zullen wijsmaken dat uw kennis, belijdenis en doop u ontslaan van de zorg en nauwgezetheid van het Christelijk leven. Wees op uw hoede tegen dat zelfbedrog! Die de rechtvaardigheid doet, die is rechtvaardig. Naar het schijnt betekent in vele plaatsen der Schrift rechtvaardigheid hetzelfde als godsdienst, b. v. Mattheus 5:10 : *Zalig zijn zij, die vervolgd worden om der gerechtigheid wil*, dat is ten oorzaak van de godsdienst, 1 Petrus 3:14 : *Maar indien gij lijdt om der gerechtigheid wil* (om de godsdienst) zo zijt gij zalig, 2 Timotheus 3:16 : *Alle Schrift, of de gehele Schrift, is van God ingegeven en is nuttig. . . . tot onderwijzing in de rechtvaardigheid, in de kennis en de praktijk van de godsdienst.* De

rechtvaardigheid doen is dus bepaald gesteld tegenover het doen, bedrijven, in praktijk brengen van de zonde, de godsdienst in praktijk brengen. Hij, die de godsdienst beoefent, is rechtvaardig, hij is in alle opzichten een rechtvaardig mens, hij is oprecht voor God. De praktijk van de godsdienst kan niet bestaan zonder een beginsel van oprechtheid en geweten. Hij bezit die rechtvaardigheid, welke bestaat in vergeving van zonden en recht om te leven, voortkomende uit de ingeplante gerechtigheid van de Middelaar. Hij heeft recht op de kroon der rechtvaardigheid, welke de rechtvaardige Rechter zal geven, overeenkomstig Zijn verbond en zijn belofte, aan allen die zijn verschijning hebben liefgehad, 2 Timotheüs 4:8. Hij heeft gemeenschap met Christus in overeenstemming met de heilige wet en is in zeker opzicht praktisch rechtvaardig gelijk Hij, en hij heeft gemeenschap met Hem in de staat van rechtvaardiging, want hij is met Hem betrekkelijk rechtvaardig.

V. De betrekking tussen de zondaar en de duivel, en naar aanleiding daarvan het doel en de bediening van de Heere Christus tegen de duivel.

1. De betrekking tussen de zondaar en de duivel. Gelijk elders worden zondaren en heiligen van elkaar onderscheiden (hoewel ook de heiligen zondaren zijn, die zo genoemd worden), zo is de zonde doen hier haar in praktijk brengen zoals onbekeerden doen. Zij zijn van de heiligen onderscheiden doordien zij leven onder de macht en heerschappij der zonden, en die dat doet is uit de duivel, zijn zondige natuur wordt geïnspireerd door en is welbehaaglijk aan de duivel, hij behoort tot de partij, de belangen en het koninkrijk van de duivel. Hij is de bewerker en de heer der zonde, hij heeft haar in praktijk gebracht, hij is de verzoeker en verleider van de beginne.

En daarom redeneert de apostel: 2. Van het doel en de bediening van de Heere Christus tegen de duivel. ***Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou,*** vers 8. De duivel heeft bedoeld en getracht het werk Gods in de wereld te verwoesten. De Zoon van God heeft de heiligen oorlog tegen hem geopend. Hij kwam in onze wereld en werd geopenbaard in ons vlees, opdat Hij de duivel zou overwinnen en zijn werken tenietdoen. De zonde zal Hij meer en meer vernietigen, totdat Hij haar ten laatste geheel verdaan heeft. Laat ons niet verderven of toelaten wat de Zoon van God kwam tenietdoen.

VI. De betrekking tussen wedergeboorte en het verdoen der zonde. ***Een iegelijk, die uit God geboren is, die doet de zonde niet.*** Uit God geboren zijn is innerlijk vernieuwd zijn en hersteld. tot een heilige oprechtheid of vernieuwing van natuur door de macht van de Geest Gods. Die doet de zonde niet, werkt geen onreinheid, brengt geen ongehoorzaamheid in praktijk, want die is strijdig met zijn nieuwe natuur en de wedergeboorte van zijn geest. Want, gelijk de apostel er bijvoegt: zijn zaad blijft in hem, dat is het woord Gods met Zijn licht en kracht blijft in hem (zoals in Pet. 1:23 staat: *Gij, die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad door het levend en eeuwig blijvend woord van God*) Wat uit de Geest geboren is, is geest. Het geestelijk beginsel van het zaad der heiligheid blijft in hem. Vernieuwende genade is een blijvend beginsel. De godsdienst, in zijn beginsel, is geen kunst, verkregen door oefening en handigheid, maar een nieuwe natuur. En daarvan is het gevolg, dat de wedergeborene niet kan zondigen. Dat hij geen enkele zondige daad kan bedrijven, zal naar ik meen, geen oordeelkundig uitlegger hieruit verstaan. Dit zou in tegenspraak zijn met Hfd. 1:9, waar het ons ten plicht gesteld wordt onze zonden te belijden, en gezegd wordt dat ze daarop vergeven worden. Hij kan niet zondigen, in de zin waarin de apostel zegt: Hij kan de zonde niet doen. Hij kan niet voortgaan in een leven en in de praktijk der zonde. Hij kan niet zo zondigen dat men hem een zondaarmoet noemen in tegenstelling met een heilige of dienstknecht van God. Daarbij: betrekkelijk kan hij niet zondigen, zoals hij deed alvorens hij uit God geboren was, of als zij doen, die niet uit God geboren.

En de reden daarvan is: want hij is uit God geboren, het wordt hem daardoor belet en verhinderd.

1. Hij heeft het licht in zijn ziel, dat hem het kwaad en de slechtheid der zonde toont.
2. Op zijn hart is dat beslag, waardoor hij de zonde haat en verafschuwt.
3. Er is het beginsel van geestelijk zaad, dat de kracht en volle openbaring van zondige handelingen verbreekt. Zij hebben niet meer zulk een volkomen macht van bederf als op anderen, en verkrijgen niet zulke volkomen instemming van hart en gemoed als bij de anderen. De geest begeert tegen het vlees. En daarom kan betreffende zulke zonden gezegd worden: Ik ben het niet meer die dat doet, maar het is de zonde, die in mij woont. Naar de beschouwing des Evangelies worden zij niet meer gerekend de zonden te zijn van de mens die zondigt, indien de gehele begeerte van zielen verstand er tegen ingaat.
4. Er is neiging tot verootmoediging en berouw over de zonden, wanneer die bedreven zijn. Die uit God geboren is, kan niet zondigen. Hier mogen wij ons het gewone onderscheid tussen natuurlijke en zedelijke onmacht herinneren. De onwedergeborene is zedelijk onmachtig tot enig godsdienstig goed. De wedergeborene is onmachtig om te zondigen. Op zijn zondige vermogens is beslag gelegd. Hij kan niet willens en met voorbedachten rade zondigen. Wij zijn gewoon van iemand van beproefde eerlijkheid te zeggen: Hij kan niet liegen of bedriegen, hij kan zulke schandalen niet doen. Hoe zou ik zulk een groot kwaad doen en zondigen tegen God? Genesis 39:9. En dus tonen zij, die voortgaan in een zondig leven, overtuigend dat zij niet uit God geboren zijn.

VII. Van het onderscheid tussen de kinderen Gods en de kinderen des duivels. Zij hebben ieder verschillende karaktertrekken. ***Hierin zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels openbaar***, vers 10. In de wereld zijn zij volgens de oude onderscheiding, het zaad van God en het zaad der slang. Het zaad der slang kan men kennen aan deze twee karaktertrekken.

1. Zij verwaarlozen de godsdienst. Een iegelijk, die de rechtvaardigheid niet doet (de rechten en plichten jegens God verzuimt en veronachtzaamt, want de godsdienst is niet meer dan onze rechtvaardigheid jegens God, waardoor wij Hem het Hem verschuldigde geven, en wie dat niet met nauwgezet geweten doet, handelt niet rechtvaardig) is niet uit God, maar integendeel uit de duivel. De duivel is de vader van de onrechtvaardige en ongodsdienstige zielen.
2. Zij haten hun medechristenen. En die zijn broeder niet liefheeft, vers 10. Ware Christenen moet men liefhebben ter wille van God en Christus. Zij, die hen niet liefhebben, maar verachten, en haten en vervolgen, hebben de natuur der slang in zich blijvende.

1 Johannes 3:11-13

De apostel heeft aangetoond, dat een van de kenmerken van de kinderen des duivels is het haten der broederen. Hij neemt hieruit gelegenheid om:

- I. De broederlijke Christelijke liefde aan te bevelen, en dat om haar uitnemendheid, haar oudheid en om de voorrang van het bevel daartoe. ***Dit is de verkondiging, die gij van de beginne gehoord hebt*** (dit behoort onder de voornaamste delen van het praktische Christendom) ***dat wij elkaar zouden liefhebben***, vers 11. Wij moeten de Heere Jezus liefhebben en zijn liefde op prijs stellen, en dientengevolge liefhebben allen, die Hij liefheeft, dus al onze broederen in Christus.
- II. Te vermijden en te ontraden alles wat daarentegen ingaat, allen onwil jegens de broederen, en zulks door het voorbeeld van Kaïn. Diens afgunst en boosaardigheid moeten ons terughouden van het kweken van dezelfde hartstocht, en wel om deze redenen:

1. Hij toonde dat hij de eerstgeborene van het zaad der Slang was, hij de eerste zoon van de eersten mens, was uit de boze. Hij geleeke op de eersten boze, een duivel, en volgde dien na.

2. Zijn onwil werd niet beteugeld, die ging zo ver dat hij een moord beraamde en volvoerde, en dat bij de aanvang der wereld, toen de gaping nog nauwelijks aangevuld kon worden. Hij sloeg zijn broeder dood, vers 12. De zonde, eens toegelaten, kent geen grenzen.

3. Hij ging zo ver en had zoveel van het zaad des duivels in zich, dat hij zijn broeder vermoordde ter oorzaak van de godsdienst. Hij was gebelgd over de voorrang van Abels dienst, en benijdde hem de gunst en de aanneming, die hij van God genoot. En daarom maakte hij zijn broeder tot martelaar. En om wat oorzaak sloeg hij hem dood? **Omdat zijn werken boos waren, en die van zijn broeder rechtvaardig**, vers 12. Onwil zal ons leren haten en wreken wat wij moesten bewonderen en naleven.

III. Te zeggen dat het geen wonder is, dat de godvruchtigen op die wijze behandeld worden. **Verwondert u niet, mijn broeders, zo u de wereld haat**, vers 12. De slangenaard blijft in de wereld. De grote slang regeert hier als de god der wereld. Verwondert er u dus niet over als de slangenwereld u haat en tegen u sist, die behoort tot het zaad, dat de kop der Slang vermorzelde. 1 Johannes 3:14-19 De geliefde apostel kan nauwelijks het onderwerp van de geheiligde liefde aanroeren, of hij moet er over uitweiden en er op aandringen, zoals hij hier door verscheidene beweegredenen doet.

I. De liefde is een kenmerk van onze evangelische rechtvaardigmaking of van onze overplaatsing in de staat des levens. **Wij weten dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, dewijl wij de broeders liefhebben**, vers 14. Wij zijn van nature kinderen des toorns en erfgenamen des doods. Door het Evangelie (het verbond of de belofte des Evangelies) is onze staat tegenover de andere wereld veranderd. Wij gingen uit de dood over in het leven, uit de schuld des doods tot het recht op het leven, en deze overgang werd bewerkstelligd door ons geloof in de Heere Jezus. Die in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven, maar die niet gelooft: de toorn Gods blijft op hem, Johannes 3:36. Wij kunnen er toe komen van dezen gelukkigen staat verzekerd te zijn: Wij weten dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven. Wij kunnen het weten door de openbaring van ons geloof in Christus. Een der bewijzen daarvan is onze liefde tot de broeders. Dat leidt er toe om deze liefde te kenschetsen als een bewijs van onzen staat van rechtvaardigmaking. Het is niet de ijver voor een partij in de gemeenschappelijke godsdienst, en niet de genegenheid of de voorgewende genegenheid voor hen, die met ons dezelfde partijnaam dragen of op ondergeschikte punten dezelfde gevoelens delen.

Maar deze liefde:

1. Onderstelt een algemene liefde voor de mensheid. De wet der Christelijke liefde en de Christelijke gemeenschap berust op de algemene wet in de samenleving der mensheid. Gij zult uwen naasten liefhebben als uzelf. De mensheid moeten wij liefhebben om deze beide redenen:

A. Als een uitnemende schepping Gods, door Hem gemaakt, en gemaakt in wondervolle gelijkenis aan Hem. De reden, die God aangeeft voor de zekere straf van de moordenaar, is een reden tegen het haten van een der broeders uit de mensheid, en dus een reden om hen lief te hebben: want God heeft de mens naar Zijn beeld gemaakt, Genesis 9:6.

B. Als schepsel, tot op zekere hoogte door Christus bemind. De gehele mensheid moet beschouwd worden, in onderscheiding van de gevallen engelen, als een verlostte eenheid, omdat voor haar een Goddelijke Verlosser is aangewezen, toebereid en gegeven. *Alzo lief heeft God de wereld gehad, deze zelfde wereld, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe*, Johannes 3:16. Een wereld, die God zo heeft liefgehad, behoren wij derhalve ook lief te hebben. En deze liefde moet zich openbaren in ernstige begeerten, gebeden en pogingen voor de bekering en redding van de nog ongeroepen, verblinde wereld. Het gebed mijns harten voor Israël is tot

hun zaligheid. Deze liefde moet dus in zich bevatten ook alle aan onze vijanden verschuldigde liefde.

2. Zij sluit in zich een bijzondere liefde voor de Christelijke gemeenschap, voor de algemene kerk, en dat wel ter wille van haar hoofd, omdat zij Zijn lichaam is, in en door Hem verlost, gerechtvaardigd en geheiligd. En deze liefde handelt en werkt in het bijzonder jegens hen, met welken wij persoonlijk bekend zijn of omtrent wie wij geloofwaardig getuigenis ontvingen. Zij worden niet zozeer om hun s zelfs wil bemind als ter wille van God en Christus, die hen hebben liefgehad. En het zijn God en Christus - of, wilt gij liever: de liefde van God en de genade van Christus - die in hen en jegens hen gewaardeerd en bemind worden. Het is dus een gevolg van ons geloof in Christus en daardoor een bewijs, dat wij uit de dood overgegaan zijn in het leven.

II. Het haten van onze broederen daarentegen is een bewijs van onzen doodsstaat, of van ons voortdurend blijven verkeren onder het wettelijk oordeel des doods. **Die zijn broeder** (zijn broeder in Christus) **niet liefheeft, blijft in de dood**, vers 14. Hij verkeert nog onder de vloek en het vonnis der wet. De apostel licht dit toe door een duidelijke vergelijking. **Gij weet dat geen doodslager het eeuwige leven heeft in zich blijvende, maar hij die zijn broeder haat is een doodslager, en daarom moet gij wel weten dat hij, die zijn broeder haat, het eeuwige leven niet in zich blijvende heeft**, vers 15. Of: hij blijft in de dood, zoals in vers 14 is uitgedrukt: die zijn broeder haat is een doodslager, want het haten van iemand is, zover het gaan kan, een haten van zijn leven en welzijn, en leidt natuurlijk tot de begeerte om die te vernielen. Kaïn haatte zijn broeder en daarom sloeg hij hem dood. De haat sluit de ingewanden van ontferming voor de arme broederen, en zal hen daarom blootstellen aan de smarten des doods. En men ziet dat alle eeuwendoor de broederhaat hen najoeg met kwaadspreken, scheldnamen, lasteringen, en hen ten slotte blootstelde aan vervolging en zwaard. Geen wonder dus dat hij, die enige kennis van het menselijk hart heeft, die onderwezen is door Hem, die het volkomen kent, die de natuurlijke strekking en uitslag van verkeerde en hevige hartstocht weet, en die de volheid van de Goddelijke wet kent, verklaart dat hij, die zijn broeder haat, een doodslager is. En wie door de geneigdheid en de richting zijns harten een doodslager is, kanniet het eeuwige leven in zich blijvende hebben, want wie zo is, moet wel vleeselijk-gezind zijn, en het bedenken des vleses is de dood, Romeinen 8:6. Met de uitdrukking: *het eeuwige leven hebben in zich blijvende*, schijnt de apostel te bedoelen een eeuwig, inwendig beginsel van eindeloos leven, overeenkomstig het woord des Zaligmakers: *Zo wie drinken zal van het water, dat Ik hem geven zal, die zal in eeuwigheid niet dorsten (er nooit geheel en al van verstoken zijn), maar het water, dat Ik hem geven zal, zal in hem worden een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven*, Johannes 4:14. En daarom zijn sommigen geneigd om te geloven, dat het overgaan van de dood in het leven, vers 14, niet bedoelt de betrekkelijke verandering, gemaakt in onze rechtvaardigmaking des levens, maar de werkelijke verandering, ontstaan door onze wedergeboorte ten leven, en bijgevolg dat het blijven in de dood, waarvan vers 14 spreekt, de voortzetting is van de geestelijken dood, zoals het gewoonlijk genoemd wordt, het blijven in de verdorven dodelijke staat van nature.

Maar aangezien deze overgangen meer natuurlijk slaan op de toestand van de persoon, waardoor over hem ten leven of ten dode beslist wordt, zo kan de betrekkelijke overgang van de dood in het leven wel worden bewezen (of worden bewezen niet te bestaan) door het bezitten of niet-bezitten van het inwendig beginsel van eeuwig leven, want het wassen van de zondeschuld gaat onafscheidelijk gepaard met het vrijmaken uit de onreinheid en de macht der zonde. *Maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd, in de naam van de Heere Jezus en door de Geest onzes Gods*, 1 Corinthiërs 6:11.

III. Het voorbeeld van God en Christus moet in onze harten deze heilige liefde doen ontvlammen. Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft, en wij zijn schuldig voor de broeders het leven te stellen, vers 16. De grote God heeft Zijn Zoon voor ons in de dood overgegeven. Maar aangezien de apostel verklaard heeft, dat het Woord God was en dat Hij voor ons vlees geworden is, zie ik niet waarom wij dit niet mogen uitleggen als van toepassing op God het Woord). Hier is de liefde van God zelf, of van Hem die in Zijn eigen persoon God is, hoewel niet de Vader, dat Hij een leven aannam, opdat Hij het voor ons zou afleggen. Hier is de nederdaling, het wonder, het geheim der Goddelijke liefde dat God de gemeente wilde verlossen met Zijn eigen bloed. Zeker behoren wij hen lief te hebben, die God zo heeft liefgehad en zo lief heeft, en wij zullen dat ook gewis doen, indien wij enige liefde voor God zelf hebben.

IV. Nadat de apostel deze brandende, voorbeeldeloze liefde en haar beweegreden ons heeft voorgesteld, gaat hij er toe over om aan te duiden wat de gesteldheid en uitwerking van onze Christelijke liefde moet zijn. En:

1. Zij moet, in de hoogste graad, zo vurig zijn, dat zij ons gewillig maakt om zelfs de dood te ondergaan voor het welzijn der gemeente, voor de veiligheid en zaligheid van onze broederen, Wij zijn schuldig voor de broederen het leven te stellen, vers 16, zowel in onze bediening voor hen, (Ja, indien ik ook tot een drankoffer geofferd word over de offerande en bediening uws geloofs, zo verblijd ik mij en verblijd mij met u allen, Filippenzen 2:17), als door ons zelf aan gevaren bloot te stellen, indien wij daartoe geroepen worden, voor de zaligheid en bewaring van hen, die nuttiger kunnen zijn voor de ere Gods en de opbouw der gemeente dan wij zijn kunnen: Die voor mijn leven hun hals gesteld hebben, dewelke niet alleen ik dank, maar ook al de gemeenten der heidenen, Romeinen 16:4. Hoe moet de Christen dit leven afgestorven zijn! Hoezeer behoort hij bereid te zijn om het te verlaten! En hoe wél verzekerd moet hij zijn van een beter leven!

2. Zij moet in de tweede plaats zijn medelijdend, vrijgevig en gaarne mededelende tot de behoeften der broederen. ***Want zo wie nu het goed der wereld heeft, en ziet zijnen broeder gebrek hebben, en sluit zijn hart toe voor hem, hoe blijft de liefde Gods in hem?*** vers 17. Het behaagt God dat sommigen van de Christenbroeders arm zijn, tot oefening van de weldadigheid en liefde van hen, die rijk zijn. En het behaagt God om andere Christenbroeders het goed der wereld te geven, opdat zij hun genade mogen oefenen in mededeling aan hun arme broederen. En zij, die het goed der wereld hebben, moeten des te meer hun God en hun broederen liefhebben, en bereid zijn om hunnentwil bij te dragen.

Hier blijkt dat de liefde tot de broederen gegrond is op de liefde tot God, de apostel zegt daarom: Hoe blijft de liefde Gods in hem? Deze liefde tot de broederen is liefde tot God in hen, en waar in 't geheel geen liefde voor de broederen is, daar is ook geen liefde tot God. 3. De derde of laagste trap wordt aangegeven in het volgende vers, ik behoef die niet aan te duiden, want de apostel heeft dat reeds duidelijk genoeg gedaan door te zeggen, dat die laatste liefdadige liefde in personen, die er toe instaat zijn om mede te delen de laagste is, die bestaanbaar kan geacht worden met de liefde Gods.

Maar er kunnen andere vruchten van deze liefde zijn, en daarom begeert de apostel dat zij in allen ongeveinsd en werkzaam zal zijn zoveel als de omstandigheden veroorloven. ***Mijn kinderkens*** (dierbare kinderen in Christus) ***laat ons niet liefhebben met de woorden, noch met de tong, maar met de daad en waarheid***, vers 18. Complimenten en vleierijen passen de Christenen niet, maar de oprechte uitdrukking van heilige genegenheid en diensten en moeiten uit liefde wel.

V. Deze liefde zal bewijs geven van onze oprechtheid in de godsdienst en ons hoop geven op God: **En hieraan kennen wij dat wij uit de waarheid zijn, en wij zullen onze harten verzekeren voor Hem**, vers 19. Het is een groot geluk verzekerd te zijn van onze oprechtheid in de godsdienst. Zij, die daarvan verzekerd zijn, mogen een heilige vrijmoedigheid of vertrouwen op God hebben, zij mogen zich op Hem beroepen van de beoordelingen en veroordelingen der wereld. Het middel om te komen tot de kennis van onze eigen waarheid en oprechtheid in het Christendom en onze inwendige vrede te verzekeren. is overvloedig te zijn in liefde en in liefdewerken aan onze Christelijke broeders.

1 Johannes 3:20-22

Nadat de apostel aangetoond heeft dat er ook onder ons een voorrecht kan zijn van de verzekerdheid van gezonde verzekering van harte voor God, gaat hij voort:

I. Het gezag van de uitspraak des gewetens op de voorgrond te stellen: **Want indien ons hart ons veroordeelt, God is meerder dan ons hart en Hij kent alle dingen**, vers 20. Ons hart hier is ons zelfbeschouwend oordelend vermogen, die edele, uitnemende bekwaamheid, waardoor wij kennis kunnen nemen van ons zelf, van onze meningen, overleggingen en daden, en daarnaar een oordeel vellen over onzen staat voor God, en dus hetzelfde als ons geweten of de macht van zedelijke zelfkennis. Dit vermogen kan optreden als getuige, rechter en uitvoerder van het oordeel. het beschuldigt, ontschuldigt, veroordeelt of rechtvaardigt, het is door God zelf in deze bediening gesteld. De geest des mensen, op die wijze bekwaam gemaakt en gemachtigd, is een lamp des Heeren, een schijnend licht door de Heere ontstoken, onderzoekende de binnenkamers des buiks, indringende in de diepste geheimen en ziende al de innerlijkste overleggingen des mensen, Spreuken 20:27. Het geweten is Gods onderkoning, het belegt de rechtbank in Zijn naam en handelt namens Hem. De vraag van een goed geweten naar God, 1 Petrus 3:21. God is de hoofdrechter in deze rechtbank. Indien ons hart ons veroordeelt, God is meer dan ons hart, ver verheven boven ons hart en geweten in macht en oordeel, maar toch zijn de handelingen en het oordeel van die rechtbank handelingen en oordeel van God zelf.

1. Indien ons geweten ons veroordeelt, doet God het ook. **Indien ons hart ons veroordeelt, God is meerder dan ons hart en Hij weet alle dingen**, vers 20. Gods is een groter getuige dan ons geweten en weet meer aangaande ons dan het geweten, Hij weet alle dingen. Hij is groter Rechter dan het geweten, want daar Hij de opperste Rechter is, zal Zijn oordeel stand houden en volkomen en geheel voltrokken worden. Dit schijnt ook de bedoeling van een anderen apostel te zijn als hij zegt: Ik oordeel ook mij zelf niet, dat is: in het geval waarin ik door anderen beoordeeld word. Ik ben mij niet bewust van enige schuld of van enige ingewilligde ongetrouwheid in mijn rentmeesterschap en in mijn bediening. Maar hierdoor word ik niet gerechtvaardigd, het is niet voor mijn eigen geweten dat ik in de laatste plaats moet staan of vallen, de rechtvaardiging of het vrijsprekend vonnis van mijn geweten of van mijn zelfbewustzijn zal het verschil tussen u en mij niet beslissen, daar gij u niet op dat vonnis beroept zo zult gij ook niet door zijn uitspraak gebonden worden, maar die mij oordeelt, in hoogste beroep en onherroepelijk oordeelt, en bij wiens uitspraak gij en ik ons moeten neerleggen, is de Heere, 1 Corinthiërs 4:4.

2. Indien ons geweten ons vrijsprekt, doet God het insgelijks. Geliefden, indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God, vers 21, dan hebben wij de zekerheid dat Hij ons nu aanneemt, en ons zal vrijspreken in de dag des gericht. Wellicht zegt een of andere verwaande ziel nu: "Dat doet mij genoeg, mijn hart veroordeelt mij niet, en daaruit mag ik opmaken dat God het ook niet doet". En mogelijk roept een godvrezend, bevend gemoed na het lezen van het vorige vers uit: "God helpe mij! Mijn hart veroordeelt mij en dus moet ik onverbiddelijk de verdoemenis van Gods uitspraak verwachten! Dezulken moeten

beiden bedenken dat de verklaringen van de getuigen, wanneer zij dwalen, hier niet gerekend worden voor uitspraken van de rechtbank. Onwetendheid, dwaling, vooroordeel, partijdigheid en aanmatiging zijn, om zo te zeggen, de fouten van de bijzitters van de rechter (zoals het verstand, de wil, de begeerte, de hartstocht, zinnelijke aanleg of verward brein), of van de jury, die een vals verslag geeft, maar niet van de rechter zelf, geweten, dat is *suneidêsis*, is zelfbewustheid. Daden van onwetendheid of van dwaling zijn geen daden van zelfbewustheid, maar van een of ander dwalend vermogen, en het geweten wordt hier beschreven in zijn voeren van het rechtsgeding, overeenkomstig zijn oorspronkelijke instelling door God zelf, en dienovereenkomstig is hetgeen gebonden is in het geweten, ook gebonden in de hemel. Daarom moet het geweten gehoord, goed ingelicht en nauwlettend betracht worden.

II. Hij wijst het voorrecht aan van hen, die een goed geweten voor God hebben Zij hebben deel in de hemelen in de rechtbank boven, hun getuigenis wordt daar aangehoord. En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, vers 22. Hier wordt ondersteld dat de bidders om niets vragen en niet bedoelen iets te begeren, dat strijdig is met de eer en heerlijkheid van de rechtbank of hun geestelijk heil, en dan kunnen zij zeker zijn dat zij ontvangen hetgeen zij begeerden. En deze onderstelling is gerechtvaardigd ten opzichte van de bidders, men kan denken dat zij verkrijgen zullen hetgeen waarom zij bidden, wanneer men in aanmerking neemt hun hoedanigheid en praktijk. Dewijl wij zijn geboden bewaren en doen hetgeen Hem welbehaaglijk is, vers 22. Gehoorzame zielen zijn voorbereid voor de zegeningen en hebben de belofte, dat zij gehoord zullen worden. Zij, die dingen verrichten die Gode niet welbehaaglijk zijn, kunnen niet verwachten dat het Hem behagen zal hun gebeden te horen en te beantwoorden, Psalm 66:18, Spreuken 28:9.

1 Johannes 3:23-24

Nadat de apostel gewezen heeft op het houden der geboden en het Gode welbehaaglijk zijn, als de hoedanigheid van de ware bidders, gaat hij over tot:

I. Het voorstellen van hetgeen deze geboden voornamelijk en in hoofdsom bevatten. Zij worden samengevat in dit dubbele: ***En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de naam van Zijnen Zoon Jezus Christus en elkaar liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft***, vers 23. Geloven in de naam van Zijn Zoon Jezus Christus is:

1. Onderscheiden wat Hij is volgens Zijn naam, een helder en verstandelijk gezicht hebben op Zijn persoon en bediening als de Zoon van God en de Zaligmaker der wereld. ***Een iegelijk, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, die heeft het eeuwige leven***, Johannes 6:40.

2. Hem te erkennen in oordeel en geweten, in overtuiging en bewustzijn van onze zaak, als degene, die wijselijk en wonderlijk voor- bereid en toegerust werd voor het gehele werk van onze eeuwige verlossing.

3. In Hem toe te stemmen en in Hem te rusten als onzen Verlosser en Hereniger met God.

4. In Hem te vertrouwen en ons op Hem te verlaten voor de volkomen en algehele vervulling van zijn bediening. *Die Uwen naam kennen, zullen op U vertrouwen*, Psalm 9:11. *Ik weet in wie ik geloofd heb, en ik ben verzekerd dat Hij machtig is mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag*, 2 Timotheüs 1:12. Dit geloof is een noodzakelijk vereiste voor allen, die tot God bidden en slagen willen, want wij moeten door de Zoon tot de Vader komen, door zijn genade en rechtvaardigheid moeten onze personen aangenaam gemaakt worden bij de Vader en door Hem aangenomen, Efeziërs 1:6, door Zijn verwerven er van moeten al onze geestelijke zegeningen komen en door Zijn tussenkomst moeten onze gebeden gehoord en beantwoord worden. Dit is het eerste gedeelte van het gebod, dat moet in acht genomen worden door aanbidders, die verhoring wensen te verkrijgen.

Het tweede is dat wij elkaar liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft, vers 23. Het gebod van Christus moet ons onophoudelijk voor ogen staan. De Christelijke liefde moet onze ziel innemen, wanneer wij in het gebed tot God naderen. Hiertoe moeten wij ons herinneren, dat onze Heere ons de verplichting oplegt:

A. Om te vergeven degenen, die ons beledigd hebben, Mattheus 6:14, en

B. Ons te verzoenen met degenen, die wij hebben beledigd, Mattheus 5:23, 24. Een welbehagen in de mensen is van de hemel afgekondigd, en dus moet welbehagen in de mensen, voornamelijk in onze broederen, in onze harten heersen, wanneer wij tot God in de hemel naderen.

II. Om ons de zegen van gehoorzaamheid aan deze geboden steeds voor ogen te stellen. De gehoorzame geniet gemeenschap met God. ***En die zijn geboden bewaart, blijft in Hem en Hij in hem***, vers 24, voornamelijk deze geboden van geloof en liefde. Wij blijven in God door een zalige betrekking tot Hem, en door geestelijke vereniging met Hem, door Zijn Zoon, en door een heiligen wandel met Hem. En God blijft in ons door Zijn woord, en door ons op Hem gevestigd geloof en door de werking van Zijn Geest. En thans volgt de proef op Zijn Goddelijke inwoning.

En hieraan kennen wij dat Hij in ons blijft, uit de Geest, dien Hij ons gegeven heeft, vers 24, uit de geheiligde genegenheid en gestalte der ziel, die Hij ons verleend heeft, die een geest van geloof in God en Christus is en van liefde tot God en de mensen, en die daardoor toont van God te zijn.

HOOFDSTUK 4

1 Geliefden, geloof niet een iegelijken geest, maar beproeft de geesten, ofzij uit Godzijn; want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld. 2 Hieraan kent gij de Geest van God: alle geest, die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God; 3 En alle geest, die niet belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God niet; maar dit is de geest van de antichrist, welken geest gij gehoord hebt, dat komen zal, en is nu alrede in de wereld. 4 Kinderkens, gij zijt uit God, en hebt hen overwonnen; want Hij is meerder, Die in u is, dan die in de wereld is. 5 Zij zijn uit de wereld, daarom spreken zij uit de wereld, en de wereld hoort hen. 6 Wij zijn uit God. Die God kent, hoort ons; die uit God niet is, hoort ons niet. Hieruit kennen wij de geest der waarheid, en de geest der dwaling. 7 Geliefden! Laat ons elkander liefhebben, want de liefde is uit God; en een iegelijk, die liefheeft, is uit God geboren, en kent God; 8 Die niet liefheeft, die heeft God niet gekend; want God is liefde. 9 Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem. 10 Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijn Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden. 11 Geliefden, indien God ons also lief heeft gehad, zo zijn ook wij schuldig elkander lief te hebben. 12 Niemand heeft ooit God aanschouwd; indien wij elkander liefhebben, zo blijft God in ons, en Zijn liefde is in ons volmaakt. 13 Hieraan kennen wij, dat wij in Hem blijven, en Hij in ons, omdat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft. 14 En wij hebben het aanschouwd, en getuigen, dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld. 15 Zo wie beleden zal hebben, dat Jezus de Zoon van God is, God blijft in hem, en hij in God. 16 En wij hebben gekend en geloofd de liefde, die God tot ons heeft. God is liefde; en die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem. 17 Hierin is de liefde bij ons volmaakt, opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in de dag des oordeels, namelijk dat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld. 18 Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees buiten; want de vrees heeft pijn, en die vreest, is niet volmaakt in de liefde. 19 Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst liefgehad heeft. 20 Indien iemand zegt: Ik heb God lief; en haat zijn broeder, die is een leugenaar; want die zijn broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, Dien hij niet gezien heeft? 21 En dit gebod hebben wij van Hem, namelijk dat die God liefheeft, ook zijn broeder liefhebbe.

In dit hoofdstuk vermaant de apostel tot het beproeven van de geesten, vers 1, geeft een middel voor dat beproeven aan, vers 2, 3, toont aan wie van de wereld en wie van God zijn, vers 4-6, dringt aan op Christelijke liefde op verscheidene gronden, vers 7-16, beschrijft onze liefde tot God en haar uitwerking, vers 17-21.

1 Johannes 4:1-3

Nadat de apostel gezegd heeft ***dat wij door de Geest, dien Hij ons gegeven heeft***, weten dat God met en in ons blijft, toont hij aan dat die Geest kan onderscheiden worden van andere geesten, die in de wereld verschijnen.

I. Hij roept de discipelen, aan welken hij schrijft, op tot oplettendheid en gestreng onderzoek omtrent de geesten en geestelijke belijders, die verschenen zijn.

1. Tot oplettendheid. ***Geliefden, geloof niet een iegelijk geest***, let niet op, vertrouwt niet, volgt niet, ieder die voorgeeft de Geest van God te hebben, of elke belijder van gezicht, of ingeving of openbaring, als van God. De waarheid is de oorzaak van nabootsing en verkeerde voorstelling, er zijn wezenlijke mededelingen van de Goddelijke Geest geweest, en daarom wenden anderen ze voor. God gaat de eigen weg van Zijn wijsheid en goedheid, hoewel die er aan blootstaat om misbruikt te worden, Hij heeft geïnspireerde leraren aan de wereld gezonden en ons een bovennatuurlijke openbaring gegeven, hoewel anderen zo boos en

aanmatigend zijn om die na te bootsen. Ieder, die voorgeeft de Geest Gods te hebben, of door dien Geest geïnspireerd en buitengewoon verlicht te worden, moet niet geloofd worden. Er was een tijd dat de geestelijke mens (de man van de Geest, die daar grote drukte van maakte en op de Geest zich beroemde) onzinnig was, Hosea 9:7).

2. Tot gestreng onderzoek, tot onderzoek van de aanspraken, die op de Geest gelegd worden. **Maar beproeft de geesten of zij uit God zijn**, vers 1. God heeft in deze laatste dagen van Zijn Geest in de wereld gegeven, maar niet aan allen, die zeggen dat zij er van voorzien zijn, de discipelen wordt vergund een oordeel des onderscheids toe te passen, om te weten welke geesten moeten geloofd en in de zaken van de godsdienst vertrouwd worden. Er wordt een goede reden gegeven voor dit onderzoek. **Want vele valse profeten zijn uitgegaan in de wereld**, vers 1.

Er was in de tijd van de verschijning van onze Zaligmaker in de wereld een algemene verwachting onder de Joden van een Verlosser van Israël, en de vernedering, geestelijke hervorming en het lijden van onzen Zaligmaker werden genomen als een vooroordeel tegen Hem. En toen werden anderen aangespoord om zich als profeten en messiassen in Israël op te werpen, volgens de voorzegging van onze Zaligmaker, Mattheus 24:23, 24. Het moet ons niet vreemd voorkomen, dat valse leraren zich opwerpen in de gemeente, want zo ging het reeds in de dagen der apostelen. Vreeslijk is de geest van verblinding, en treurig is het dat mensen zich voordoen als profeten en geïnspireerde leraars, die het in het minst niet zijn.

II. Hij geeft een middel aan de hand, waardoor de discipelen deze geesten kunnen beproeven. Deze geesten werpen zich op tot profeten, doctoren, alleenheersers in de godsdienst, en zo konden zij door hun leer meegesleept worden. De proef, waardoor zij moesten onderzocht worden in die dagen en in dat deel der wereld (want in verschillende tijden, landen en gemeenten is ook de toetssteen verschillend) moest zijn: **Hieraan kent gij de Geest van God, alle geest, die belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God**, vers 2. Of: die Jezus Christus belijdt, die in het vlees kwam. Jezus Christus moet beleden worden als de Zoon van God, het eeuwige leven en het Woord, dat van de beginne bij de Vader was, als de Zoon van God, die in onze menselijke natuur verscheen en daarin te Jeruzalem leed en stierf. Hij, die dat belijdt en verkondigt, uit een hiertoe bovennatuurlijk onderwezen en verlicht verstand, doet zulks door de Geest Gods, want God is de oorsprong van dat licht.

Maar daarentegen: **Alle geest, die niet belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is (of: Jezus Christus, die in het vlees kwam) die is uit God niet**, vers 3. God heeft zoveel getuigenis gegeven aan Jezus Christus, die kort-geleden in de wereld was en in het vlees (in een lichaam van vlees als het onze) rondwandelde, hoewel Hij nu in de hemel is, dat ge u volkomen er van verzekerd kunt houden, dat elke aandrift of voorgewende ingeving, die dit tegenspreekt, niet uit de hemel en van God kan komen. De hoofdsom van de geopenbaarde godsdienst is samengevat in de leer betreffende Christus en zijn bediening. Wij zien dus hier de toeneming van een stelselmatig verzet tegen Hem.

Maar dit is de geest van de antichrist, welken gij gehoord hebt dat komen zal, en hij is nu alrede in de wereld, vers 3. Het was voorgekend bij God, dat antichristen zouden opstaan, en anti-christelijke geesten zich tegen Zijn Geest en waarheid zouden verzetten, het was evenzeer bij Hem voorgekend, dat een voorname antichrist zou opstaan en een langen, hardnekkige oorlog aanbinden tegen de Christus Gods, Zijn instellingen, Zijn eer en Zijn koninkrijk in de wereld. Deze grote antichrist zou zijn weg gebaand en zijn verschijning vergemakkelijkt krijgen door andere kleinere antichristen en door de geest der dwaling, voor hem werkende en de geesten der mensen geschikt makend. De anti-christelijke geest begon zijn werk bijtijds, reeds in de dagen der apostelen. Vreeslijk en ondoorgrondelijk is het oordeel Gods, dat mensen kunnen overgegeven worden aan een anti-christelijke geest en aan zulke duisternis en begoocheling, dat zij zich stellen tegenover de Zoon van God en tegen alle getuigenis, dat de

Vader aandenZoongegevenheeft. Maar wij zijn vooruit gewaarschuwd, dat zulke tegenstand zou komen, wij moeten er ons daarom niet verslagen door gevoelen, hoe meer wij zien dat de woorden van Christus in vervulling treden, des te meer moeten wij bevestigd worden in hun waarheid.

1 Johannes 4:4-6

In deze verzen bemoedigt de apostel de discipelen tegen de vrees voor en het gevaar van dezen verleidenden anti-christelijke geest, en dat wel door de volgende opmerkingen.

1. Hij verzekert hen van een meer Goddelijk beginsel in hen: ***Kinderkens, gij zijt uit God***, vers 4. Gij zijt Gods kleine kinderen. Wij zijn van God, vers 6. Wij zijn uit God geboren, door God onderwezen, door God gezalfd en daardoor tegen besmettelijke noodlottige verleidingen verzekerd.

2. Hij geeft hun hoop op de overwinning. ***En hebt hen overwonnen***, vers 4. Gij hebt totnogtoe al deze verleiders en hun verzoeking overwonnen, en daar is goede reden om te hopen, dat gij dat verder zult doen, en zulks om deze twee redenen:

A. Er is een sterke bewaarder in u. ***Want Hij is meerder die in u is, dan die in de wereld is***, vers 4. De Geest van God woont in u, en die Geest is sterker dan enige geest van mensen of duivelen. Het is een grote gelukzaligheid onder de invloed van de Heiligen Geest te zijn.

B. Gij zijt niet van dezelfde gemoedsgesteldheid als deze bedriegers. De Geest van God heeft uw geest geneigd naar God en de hemel, maar zij zijn van de wereld. De geest, die in hen de overhand heeft, leidt hen naar deze wereld, hun hart is aan haar gehecht, hun zoeken is de praal, het genoegen en het belang dezer wereld. En daarom spreken zij uit de wereld. Zij belijden een wereldse Messias en Zaligmaker, zij ontwerpen een werelds koninkrijk en wereldse heerschappij, zij zorgen voor het verkrijgen van wereldse eigendommen en schatten, en vergeten dat het koninkrijk van de waren Verlosser niet van deze wereld is. Die wereldsgezindheid bezorgt hen aanhangers.

En de wereld hoort hen, vers 5. ***Zij worden gevolgd door de zulken als zij zelf zijn, de wereld heeft hen lief die uit haar zijn en zij hebben de wereld lief***. Maar zij zijn goed op weg om verderfelijke dwalingen te verwerven, die de liefde van deze verleidende wereld verkregen hebben!

3. Hij stelt hun voor ogen dat hoewel hun gezelschap kleiner moge zijn, het des te beter is, zij bezitten meer heilige en Goddelijke kennis. ***Die God kent, hoort ons***. Hij, die de reinheid en heiligheid Gods kent, de liefde en genade Gods, de waarheid en getrouwheid Gods, het oude woord en de profetieën Gods, de tekenen en getuigenissen Gods, weet dat Hij met ons is, en hij die dat weet zal met ons blijven. Hij, die goed onderlegd is in natuurlijke godsdienst, zal des te vaster de Christelijke godsdienst aanhangen. Die God kent (in Zijn natuurlijke en zedelijke uitnemendheden, openbaringen en werken) hoort ons, vers 6.

En daartegenover: ***die uit God niet is, hoort ons niet***. Hij, die God niet kent, slaat geen acht op ons. Hij, die niet uit God geboren is, wandelt naar het ingeven van zijn natuurlijk hart en wandelt niet met ons. Hoe verder iemand van God staat - het is de ondervinding van alle eeuwen - des te verder is hij van Christus en diens getrouwe dienstknechten verwijderd, en hoe meer de mensen aan de wereld gehecht zijn, des te meer ontbloten zij zich van de geest van het Christendom.

Hier is het onderscheid tussen ons en de anderen: ***Hieruit kennen wij de Geest der waarheid en de geest der dwaling***, vers 6. Deze leer betreffende de persoon des Zaligmakers, die u van de wereld naar God leidt, is een teken van de Geest der waarheid, het tegenovergestelde is de geest der dwaling. Hoe reiner en heiliger een leer is, des te meer reden bestaat er om te denken dat zij uit God is.

1 Johannes 4:7-13

Gelijk de Geest der waarheid gekend wordt aan zijn leer, (en daaraan moeten de geesten beproefd worden) zo is Hij ook te kennen aan de liefde. En daarom volgt hier een sterke en vurige aanmaning tot Christelijke liefde. **Geliefden, laat ons elkaar liefhebben**, vers 7. De apostel wilde hen in zijn liefde verenigen, opdat hij hen met elkaar een kon doen worden door de liefde. Geliefden, ik smeeek u door de liefde, welke ik u toedraag, dat gij voor elkaar ongeveinsde wederkerige liefde hebt. Deze vermaning wordt aangedrongen met een verscheidenheid van bewijsgronden.

I. De hoge en heerlijke oorsprong van de liefde. **De liefde is uit God**. Hij is de Fontein, Bewerker, Vader en Gebieder van de liefde, zij is de hoofdsom van zijn wet en Zijn Evangelie.

En een iegelijk, die liefheeft, (wiens geest geneigd is tot oordeelkundige, heilige liefde) **die is uit God geboren**, vers 7. De Geest van God is de Geest der liefde. De nieuwe natuur in Gods kinderen is de afstammeling van zijn liefde, en haar gesteldheid is liefde. De vrucht des Geestes is de liefde, Galaten 5:22. De liefde daalt uit de hemel.

II. De liefde geeft de ware en juiste waardering van de Goddelijke natuur. **Die liefheeft, kent God**, vers 7. **Die niet liefheeft, die heeft God niet gekend**, vers 8. Geen eigenschap van de Goddelijke Majesteit schijnt zo duidelijk door de gehele wereld, als Zijn meedelende liefde, zijn goedheid die liefde is. De wijsheid, de grootheid, de harmonie, het nut van de gehele schepping, die zo heerlijk Zijn wezen openbaren, vertonen en bewijzen terzelfder tijd zijn liefde, en de natuurlijke rede, nagaande de natuur en de uitnemendheid van de volmaakte, moet tot de erkenning komen dat Hij het hoogste goed is, en dat hij, die niet liefheeft, God niet kent. Hij wordt niet levend gemaakt door de kennis, die hij van God heeft, om Hem lief te hebben en dat door daden te tonen. Het is een overtuigend bewijs dat de gezonde en betamelijke kennis Gods in zulk een ziel niet woont, want die liefde behoort onder de eerste en noodzakelijkste deugden.

Want God is liefde, vers 8, Zijn natuur en Zijn bestaan zijn liefde, Zijn wil en Zijn werken zijn oorspronkelijke liefde. Dat is trouwens niet de enige voorstelling, welke wij van Hem hebben, wij hebben gezien dat Hij een licht is zowel als liefde, Hoofdstuk 1:5. Boven alles is God liefde in zichzelf, en Hij heeft zulke volkomenheden als ontspringen uit de noodzakelijke liefde, die Hij Zijn bestaan, voortreffelijkheid en heerlijkheid moet toedragen, maar de liefde is ook natuurlijk en onafscheidelijk van de Goddelijke Majesteit. God is liefde.

Dit wordt ontleend aan de tentoonspreiding en openbaring, die Hij er van heeft gegeven, en wel:

1. Dat Hij zulke als wij zijn heeft liefgehad: Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, vers 9, jegens ons, stervelingen, ondankbare opstandelingen. God bevestigt zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren, Romeinen 5:8. Hoe wonderlijk dat God ons liefgehad heeft, onrein, ijdel, slecht, stof en as als wij zijn.

2. Dat Hij ons heeft liefgehad in die mate, en zulk een onvergelijklijk hogen prijs voor ons gegeven heeft, Hij heeft Zijn eigen, eniggeliefde, gezegende Zoon voor ons gegeven: **Dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem**, vers 9. Hij is op bijzondere, onderscheidende wijze de Zoon van God, Hij is de eniggeborene. Wij kunnen in Hem niet de eniggeborene zien, wanneer wij Hem beschouwen als een schepsel. Maar is Hij de natuurlijke noodzakelijke uitstraling van des Vaders heerlijkheid, van diens heerlijke wezen of zelfstandigheid, dan moet Hij de eniggeborene zijn, en dan is het een geheim en een wonder van Goddelijke liefde, dat zulk een Zoon voor ons in de wereld

gezonden werd. Wel mag gezegd worden: Alzo (zo wonderbaar, zo verbijsterend, zo ongelooflijk) heeft God de wereld liefgehad.

3. Dat God eerst, en onder zulke omstandigheden, heeft liefgehad. *Hierin is de liefde* (de ongewone liefde zonder voorbeeld), **niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad**, vers 10. Hij heeft ons liefgehad, toen wij nog geen liefde hadden voor Hem, toen wij lagen in onze schuld, in onze ellende, in ons bloed, toen wij onverdienstelijk, besmet en onrein waren, en nodig hadden van onze zonden gewassen te worden in Zijn heilig bloed.

4. Dat God Zijn Zoon overgaf tot zulk een dienst en zulk een doel.

A. Tot zulk een dienst, tot een verzoening voor onze zonden, bijgevolg om te sterven voor ons, te sterven onder de vloek der wet Gods, om onze zonden te dragen in Zijn eigen lichaam, om te worden gekruisigd, in de ziel gewond, in de zijde doorstoken, te sterven en begraven te worden voor ons, en:

B. Met zulk een doel, zulk een voor ons goed en gezegend doel: opdat wij zouden leven door Hem, vers 9, zouden leven voor eeuwig door Hem, zouden leven in de hemel, leven met God, en leven in eeuwige heerlijkheid en gelukzaligheid met en door Hem. o Welke liefde is hier!

III. De Goddelijke liefde voor de broederen moet dus onze liefde aanvaren. Geliefden (ik smeeek u bij de liefde, die ik voor u gevoel, u te herinneren) **indien God ons alzo heeft liefgehad, zo zijn wij ook schuldig elkaar lief te hebben**, vers 11. Dat moet een onoverwinnelijke drangreden zijn. Het voorbeeld van God moet ons aanvuren. Wij moeten zijn navolgers zijn, als geliefde kinderen. De voorwerpen van de Goddelijke liefde moeten ook de voorwerpen van onze liefde zijn. Zullen wij weigeren hen lief te hebben, die de eeuwige God liefgehad heeft? Wij behoren bewonderaars van zijn liefde te zijn, en liefhebbers van zijn liefde (van haar welwillendheid en overvloedigheid) en daarom ook liefhebbers van hen, die Hij liefheeft. De algemene liefde van God voor de wereld moet ons een liefde voor de gehele mensheid schenken. Opdat gij moogt kinderen zijn uws Vaders, die in de hemelen is: *want Hij doet zijn zon opgaan over bozen en goeden, en regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen*, Mattheus 5:45. De bijzondere liefde Gods voor de gemeente en de heiligen behoort een bijzondere liefde voor hen in ons te wekken. Indien God ons zo heeft liefgehad, zijn ook wij schuldig (is het betamelijk) elkaar lief te hebben.

IV. De Christelijke liefde is een verzekering van de Goddelijke inwoning: *Indien wij elkaar liefhebben, zo blijft God in ons*, vers 12. God woont in ons, niet door enige zichtbare tegenwoordigheid of onmiddellijke verschijning voor het oog (niemand heeft ooit God gezien) maar door Zijn Geest, vers 13. Of: **niemand heeft ooit God aanschouwd**, vers 12. Hij maakt zich hier niet kenbaar voor het oog of voor onze onmiddellijke waarneming en dus vraagt en bepaalt Hij onze liefde niet op die wijze, maar Hij verlangt en verwacht die op dezelfde wijze, die Hem goedgeacht heeft om haar bekend te maken, en dat is door de mededeling van de liefde en van Zijn beminnenswaardigheid tevens, in de algemene kerk, en met name in de broederen, de bijzondere leden van die kerk. In hen, en in zijn openbaring voor en in hen, moet God geliefd worden, en daarom: indien wij elkaar liefhebben, zo blijft God in ons. De geheiligde liefhebbers van de broederen zijn de tempels van God, de heilige Goddelijke Majesteit vindt in hen zijn bijzondere woonplaats.

V. Hierin bereikt de Goddelijke liefde in ons haar doel en vervulling. **En zijn liefde is in ons volmaakt**, vers 12. Daardoor heeft zij in ons haar volmaking bereikt. Gods liefde wordt niet in Hem, maar in en met ons volkomen gemaakt. zijn liefde kon niet op ons zonder uitwerking en vruchteloos zijn, wanneer haar eigenaardig en vanzelf sprekend doel bereikt en bewerkt is,

dan kan gezegd worden dat zij volmaakt is, zo wordt het geloofvolmaakt door de werken en de liefde door haar werkzaamheid. Wanneer de Goddelijke liefde ons heeft veranderd naar hetzelfde beeld, tot de liefde Gods en daardoor tot de liefde voor de broederen, de kinderen Gods, om Zijntwil, is daarin en voor zover de liefde volmaakt geworden, hoewel deze onze liefde thans nog niet volmaakt is, en niet het laatste doel van de Goddelijke liefde voor ons is. Hoe na-ijverig behoren wij dus te zijn naar deze Christelijke broederlijke liefde, wanneer God rekent dat Zijn eigen liefde voor ons daardoor volmaakt wordt.

Na deze hoge gunst van het blijven Gods in ons, vermeld te hebben, voegt de apostel er een beschrijving van haar kenmerk bij: ***Hieraan kennen wij dat wij in Hem blijven, en Hij in ons, omdat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft.***

Zeker: dit wederkerig bij elkaar blijven is groter en edeler dan wij ons wel kunnen voorstellen. Men zou denken dat het blijven van God bij ons en van ons bij Hem iets was, te groot en te hoog om door stervelingen zelfs besproken te worden, indien God ons daarin niet was voorgegaan. Wat deze inwoning eigenlijk betekent is in de brede besproken in Hoofdstuk 3:24. Wat zij volkomen is, blijft over om geopenbaard te worden hiernamaals. Maar wij weten dat zij bestaat, wij kennen haar, zegt de apostel, omdat Hij ons van Zijn Geest gegeven heeft. Hij gaf het beeld en de vrucht van Zijn Geest in onze harten, vers 13. En de Geest, dien Hij gegeven heeft, bewijst zich Zijn Geest te zijn, omdat Hij is de Geest der sterkte, van ijver en verheerlijking voor God, van liefde tot God en de mensen, en van een verstand, dat wél onderwezen is in de zaken van God en godsdienst en van Zijn koninkrijk onder de mensen, 2 Timotheüs 1:7.

1 Johannes 4:14-16

Omdat het geloof in Christus liefde tot God werkt, en de liefde tot God die tot de broederen ontsteekt, bevestigt de apostel hier het eerste artikel van het Christelijk geloof als de grondslag van zulk een liefde. I. Hij noemt daartoe het grondartikel van de Christelijke godsdienst, dat de liefde van God vertegenwoordigt. ***En wij hebben het aanschouwd en getuigen, dat de Vader Zijn Zoon gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld,*** vers 14.

Wij zien hier:

1. De betrekking van de Heere Jezus tot God. Hij is de Zoon des Vaders, de enige van dien aard, de Zoon die met de Vader God is.
2. zijn betrekking tot en zijn bediening voor ons. De Zaligmaker der wereld. Hij maakt ons zalig door Zijn dood, voorbeeld, tussenkomst, Geest en macht tegen de vijanden van onze zaligheid.
3. De grond waarop Hij dat zijn kon. Door Zijn zending. De Vader zond de Zoon, Hij bepaalde en bewilligde zijn komst hier, in en met de toestemming van de Zoon.
4. Des apostels verzekerdheid daarvan: hij en zijn broederen hebben het gezien, zij hebben de Zoon van God gezien in Zijn menselijke natuur, in Zijn heiligen wandel en werken, in zijn verheerlijking op de berg, in Zijn dood, in Zijn opstanding uit de doden, in Zijn Koninklijke hemelvaart, zij hebben Hem zo gezien dat zij ten volle overtuigd werden, dat Hij was de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.
5. Des apostels bevestiging daarvan, als gevolg van die verzekerdheid. Wij hebben het aanschouwd en getuigen. Het gewicht van deze waarheid verplicht ons van haar te getuigen, de zaligheid van de wereld hangt er van af. De overtuiging van de waarheid noopt ons om haar te belijden, onze oren, onze ogen en onze handen zijn er getuigen van geweest.

II. Daarop bevestigt de apostel de uitnemendheid, het uitnemende voorrecht, aan de rechte erkenning van deze waarheid verbonden. ***Zo wie beleden zal hebben dat Jezus de Zoon van God is, God blijft in hem en hij in God,*** vers 15. Deze belijdenis sluit in zich het geloof des harten als haar grondslag, bekentenis met de mond tot heerlijkheid van God en Christus, en

belijdenis in leven en gedrag, in tegenstelling van de vleierijen en berispingen der wereld. Niemand kan zeggen Jezus de Heere te zijn, dan door de Heiligen Geest, door het uitwendig getuigenis en de inwendige werking des Heiligen Geestes, 1 Corinthiërs 12:3. Hij dus, die Christus belijdt en God in Hem, is verrijkt met en wordt bezielde door de Heiligen Geest, en heeft heerlijke kennis van God en grote blijdschap in Hem.

III. De apostel past dit thans toe ter opwekking tot heilige liefde. Gods liefde werd dus gezien en beoefend in Christus Jezus, en ***daardoor hebben wij gekend en geloofd de liefde, die God tot ons heeft***, vers 16. De Christelijke openbaring is - en daarom moet zij ons des te dierbaarder zijn - de openbaring van de Goddelijke liefde, de artikelen van ons geopenbaard geloof zijn niet anders dan zo vele artikelen betreffende de liefde. De geschiedenis van de Heere Christus is de geschiedenis van Gods liefde voor ons, al Zijn handelingen in en met Zijn Zoon waren alleen getuigenissen van Zijn liefde voor ons, en bedoelen ons tot de liefde Gods te leiden. God was in Christus de wereld met zichzelf verzoenende, 2 Corinthiërs 5:19.

Hier leren wij:

1. ***Dat God is liefde***, vers 16, Hij is de wezenlijke, onbegrensde liefde, Hij heeft onvergelykelijke en onbegrijpelijke liefde voor ons, die Hij geopenbaard heeft in de zending en in het middelaarschap van Zijn Zoon. Het is de grote tegenwerping en het voornamen vooroordeel tegen de Christelijke openbaring, dat de liefde Gods zo buitengewoon en onnarekenbaar zou zijn dat Hij Zijn eeuwigen Zoon voor ons gaf, het is het vooroordeel van velen tegen de eeuwigheid en de Godheid van de Zoon, dat zulk een heerlijk Wezen voor ons zou zijn overgegeven. zijn betrekking tot en bediening voor ons. De Zaligmaker der wereld is geheimzinnig en onnaspeurlijk, het is de onnaspeurlijke rijkdom van Christus. Het is treurig dat de uitgebreidheid van de Goddelijke liefde gemaakt wordt tot een vooroordeel tegen de openbaring en het geloof in haar. Maar wat zal God niet doen om de hoogte van zulk een volkomenheid als deze is te openbaren? Wanneer Hij iets wil bekendmaken van zijn macht en wijsheid, schept Hij een wereld als de bestaande, wanneer Hij meer van Zijn grootheid en heerlijkheid wil doen zien, maakt Hij de hemel voor de gediensstige geesten, die Zijn troon omringen. Wat zal Hij dan niet doen, wanneer Hij Zich voorneemt om Zijn liefde te openbaren, Zijn hoogste liefde, dat Hij zelf liefde is, en dat liefde een van de schitterendste, kostelijkste, alles-overtreffende, werkzaamste uitnemendheden van Zijn onbegrensde natuur is, omdat te openbaren niet alleen aan ons, maar ook aan de wereld der engelen, aan de machten en overheden in de lucht, en zulks niet voor onze verrassing gedurende enigen tijd, maar tot de bewondering en dankzegging en aanbidding en gelukzaligheid van onze uitnemendste vermogens alle eeuwigheid door! Wat zal God dan doen?

Zeker, het is meer overeenkomstig het voornemen, de grootheid en de vruchtbaarheid van zijn liefde om daarvoor een eeuwige Zoon te geven dan om tot dat oogmerk voor ons heil een Zoon te scheppen. In zulk een bedeling, waardoor Hij een eeuwige, werkelijke, enige Zoon voor ons en aan ons geeft, openbaart Hij ons waarlijk zijn liefde. Wat zal de God der liefde niet doen wanneer Hij zijn liefde openbaren wil, openbaren ten aanschouwe van hemel, en aarde, en hel, wanneer Hij zichzelf wil openbaren en aan ons aanbevelen tot onze hoogste overtuiging, en genegenheid, dus tot onze liefde? En wat zou God anders doen, indien het ten slotte zou openbaar worden (maar dit bied ik alleen ter overweging aan de oordeelkundigen aan) dat de Goddelijke liefde, en met name de liefde Gods in Christus, zou zijn de grondslag van de heerlijkheid des hemels, in de tegenwoordige genietingen van die gediensstige geesten, die met haar overeenstemmen, en van de zaligheid dezer wereld en van de pijnigingen der hel?

Dat laatste schijnt het zonderlingste. Maar er wordt niet alleen door openbaar dat God is liefde voor zichzelf, die Zijn eigen wet, en regering, en liefde, en heerlijkheid wreekt en handhaaft, maar ook dat de verdoemenden zo zijn gemaakt of zo worden gestraft.

- A. Omdat zij de liefde Gods verachtten, die alreeds geopenbaard en tentoongesteld was.
- B. Omdat zij weigerden zich te laten liefhebben in hetgeen verder voorgesteld en beloofd werd.
- C. Omdat zij zichzelf ongeschikt maakten om voorwerpen van Goddelijke tevredenheid en blijdschap te zijn. Wanneer eenmaal het geweten van de verdoemden hen van deze dingen beschuldigen zal, en voornamelijk van de verwerping van de hoogste trap der Goddelijke liefde, dan mag wel de gehele schepping Gods het opschrift dragen: ***God is liefde.***

2. Daarom: ***die in de liefde blijft, die blijft in God en God in hem,*** vers 16. Daar is grote gemeenschap tussen de God der liefde en de liefhebbende ziel, dat is zij, die de schepping Gods liefheeft, naar haar verschillende betrekking tot God, haar aanneming door Hem en haar deel aan Hem. Hij, die in geheiligde liefde blijft, in dien is waarlijk de liefde Gods in het hart uitgestort, hij heeft de indruk van God in zijn geest omdat de Geest van God hem heiligt en bezegelt, hij leeft in de overpeinzing, aanschouwing en smaak van de Goddelijke liefde, en zal eerlang overgaan om eeuwig bij God te wonen.

1 Johannes 4:17-21

Nadat de apostel tot heilige liefde op deze wijze heeft opgewekt en aangedrongen door het grote voorbeeld en de beweegreden er toe - de liefde die is en blijft in God zelf - gaat hij voort om haar op andere gronden aan te bevelen, en wel in haar beide takken: de liefde tot God en de liefde tot onzen broeder of Christen-naaste.

I. Met betrekking tot de liefde voor God - de eerste en hoogste van alle beminnelijkste wezens en voorwerpen -, die alle volheid van schoonheid, voortreffelijkheid en beminnenswaardigheid in zichzelf heeft, en aan alle andere wezens verleent wat hen goed en beminnelijk maakt. De liefde tot God wordt hier aanbevolen om de volgende redenen.

1. Zij zal ons vrede en voldoening in het gemoed geven in de dag, waarin wij die het meest zullen nodig hebben, en wanneer zij voor ons de hoogst-denkbare zegening zullen zijn. ***Hierin is de liefde bij ons volmaakt, opdat wij vrijmoedigheid mogen hebben in de dag des oordeels,*** vers 17. Er komt een algemene oordeelsdag. Gelukkig degenen, die een vertrouwelijke heilige vrijmoedigheid voor de Rechter zullen hebben in die dag, die instaat zullen zijn om hun hoofden op te heffen en Hem in het aangezicht te zien, omdat zij Hem als hun vriend en voorspraak kennen. Gelukkig degenen, die heilige vrijmoedigheid en verzekering hebben in het vooruitzicht van dien dag, die uitzien naar Zijn komst en naar de verschijning van de Rechter! Dat doen en dat mogen doen zij die God liefhebben. Hun liefde tot God geeft hun verzekering van Gods liefde voor hen, en bijgevolg van de vriendschap van Gods Zoon. Hoe meer wij onze vriend liefhebben, vooral indien wij er zeker van zijn dat hij het weet, des te meer kunnen wij vertrouwen op zijn liefde. Omdat God goed en liefhebbend is, en getrouw blijft aan zijn belofte, kunnen wij gemakkelijk van zijn liefde voor ons overtuigd worden, en van de gezegende gevolgen Zijner liefde evenzeer, wanneer wij kunnen zeggen: *Gij weet alle dingen: gij weet dat ik U liefheb.* En de hoop beschaamt niet, onze hoop, die bevestigd wordt door de overweging van Gods liefde, zal ons niet teleurstellen, *omdat de liefde Gods in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest, die ons gegeven is,* Romeinen 5:5. Waarschijnlijk wordt hier met de liefde Gods bedoeld onze liefde tot God, die in onze harten is uitgestort door de Heilige Geest, zij is de grondslag voor onze hoop en voor de verzekerdheid dat onze hoop ten einde toe zal bestaan. Of: indien met de liefde Gods bedoeld wordt het gevoel en het genot van zijn liefde voor ons, dan wordt daardoor noodzakelijkerwijze in begrepen dat wij Hem liefhebben, en inderdaad, het gevoel en de betoning van zijn liefde voor ons stort in onze harten liefde voor Hem, en daarom hebben wij

vertrouwen in Hem en genieten in Hem vrede en vreugde. Hij zal de kroon der rechtvaardigheid geven aan allen, die zijn verschijning liefgehad hebben.

En wij hebben vrijmoedigheid voor Christus op grond van onze gelijkvormigheid aan Hem, omdat gelijk Hij is, wij ook zijn in deze wereld, vers 17. De liefde heeft ons aan Hem gelijkvormig gemaakt, want Hij was de grote liefhebber van God en de mensen, Hij heeft ons geleerd omdat in onze mate ook te zijn, en Hij zal Zijn eigen beeld niet verloochenen. De liefde leert ons ook Hem gelijkvormig te zijn in het lijden, wij lijden voor Hem en met Hem, en kunnen daarom niet anders dan hopen en vertrouwen, dat wij ook met Hem verheerlijkt zullen worden, 2 Timotheüs 2:12.

2. Zij voorkomt of verdrijft het onaangename gevoel en het gevolg van slaafse vrees. ***Er is in de liefde geen vrees,*** vers 18, waar de liefde regeert, houdt de vrees op. Wij moeten hier wel onderscheiden tussen vreze (eerbied) en vrees (bevreesd zijn), tussen de vreze Gods en het vrezen voor Hem. De vreze Gods wordt dikwijls genoemd en aanbevolen als het beginsel van de godsdienst, 1 Petrus 2:17, Openbaring 14:7, en zij is hoge waardering en verering voor God, Zijn gezag en regering. Deze vreze is bestaanbaar met liefde, ja met volmaakte liefde, zij woont zelfs in de engelen zelf. Maar er is ook een gevoel van vrees voor God, dat ontstaat uit het bewustzijn van schuld, en het gezicht van Zijn wrekende volkomenheden. In het zien van deze, komt God voor als een verterend vuur, en deze vrees wordt hier bedoeld: Daar is in de liefde gene vrees. De liefde acht haar voorwerp goed en uitnemend, en derhalve beminnelijk en waard bemind te worden. De liefde beschouwt God als het hoogste goed en boven alles beminnelijk en ons liefhebbende in Christus, en legt daarom de vrees af en heeft blijdschap in Hem. Naarmate de liefde groeit, neemt ook de blijdschap toe, zodat de volmaakte liefde de vrees buiten drijft. Zij, die God volmaakt liefhebben, zijn door Zijn natuur, Zijn raad, Zijn verbond, volkomen verzekerd van zijn liefde, en bijgevolg vrij, geheel vrij van enige ontmoedigende, vreesachtige verwachting van Zijn straffende macht en gerechtigheid, alsof die tegen hen gewapend zouden zijn. Zij weten wel dat God hen liefheeft en daarom zegepralen zij in zijn liefde. Dat de volmaakte liefde de vrees buiten drijft, bewijst de apostel daardoor, dat hetgeen de pijn buiten drijft ook de vrees uitsluit.

Want de vrees heeft pijn, vers 18, vrees is een pijnigende, verontrustende gewaarwording, vooral de vrees voor een almachtige, wrekende God.

Maar de volmaakte liefde sluit de pijn buiten, want zij geeft aan de ziel een volkomen berusting en eenswillendheid met de geliefde, en dus sluit de volmaakte liefde de vrees buiten. Of: wat hier mede gelijk staat, ***die vreest is niet volmaakt in de liefde,*** vers 18. Dat is een bewijs dat onze liefde ver van volmaakt is, omdat onze twijfelingen, en angsten en verkeerde voorstellingen van God zo vele en velerlei zijn. Laat ons verlangen en haasten naar die wereld van volmaakte liefde, waar onze blijdschap in God evenzeer als onze liefde volmaakt zijn zal.

3. De bron en oorsprong van die liefde is de voorafgaande liefde van God. ***Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst liefgehad heeft,*** vers 19. zijn liefde is de ontvlaming, de oorzaak, de zedelijke reden van de onze. Wij kunnen niet anders dan een God liefhebben, die zo goed is, die de eerste was in de daad en in het werk der liefde, die ons liefhad toen er niets beminnenswaardigs aan of in ons was, die ons tot zo hogen trap liefhad, dat Hij onze liefde zocht en er omvroeg ten koste van het bloed van Zijn eigen Zoon, en zich zo neder buigt dat Hij ons laat bidden om ons met Hem te laten verzoenen. Hemel en aarde moeten verbaasd staan over zo grote liefde. zijn liefde is de voortbrengende oorzaak van de onze. Naar Zijn wil (of uit Zijn eigen, vrijen, liefhebbenden wil) heeft Hij ons gebaad. ***Die Hem liefhebben, werken alle dingen mede ten goede, degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn. Zij, die God liefhebben, zijn dus naar Zijn voornemen geroepen,*** Romeinen 8:28. En tot welk

voornemen zij geroepen zijn, wordt duidelijk uit hetgeen er op volgt: *Die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren verordineerd om de beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn.* De Goddelijke liefde plantte de liefde in onze zielen, de Heere moge onze harten meer en meer richten tot de liefde Gods, 2 Thessalonicenzen 3:5.

II. De liefde tot onze naaste en broeder in Christus wordt op de volgende gronden voorgeschreven.

1. Zij behoort bij en is eenstemmig met onze Christelijke belijdenis. In de belijdenis van het Christendom belijden wij de liefde tot God als de wortel van de godsdienst. ***Die zegt, of belijdt, dat hij God liefheeft, Zijn naam, Zijn huis, Zijn eredienst liefheeft, en zijn broeder haat, dien hij om Gods wille moest liefhebben, die is een leugenaar,*** vers 20, hij maakt daardoor zijn belijdenis tot een leugen. Dat zo iemand God niet liefheeft, bewijst de apostel daardoor, dat het gewoonlijk gemakkelijker is lief te hebben wat wij zien dan wat wij niet zien. ***Want die zijn broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, dien hij niet gezien heeft?*** vers 19. Het oog is gewoon tot het hart zich te wenden, ongeziene dingen grijpen de ziel minder aan, en dus ook het hart. De onbegrijpelijkheid van God komt voor een goed deel voort uit zijn onzichtbaarheid, het lid van Christus heeft veel zichtbaars van God in zich. Hoe zou dan de hater van een zichtbaar beeld Gods kunnen voorwenden dat hij het onzichtbare origineel, de onzienlijke God, liefheeft?

2. Zij beantwoordt aan een uitdrukkelijke wet van God en is er het rechte gevolg van: ***Dit gebod hebben wij van Hem, dat die God liefheeft, ook zijn broeder liefhebbe,*** vers 21. God heeft Zijn beeld meegedeeld in de natuur en in de genade, en wil daarom dat wij er onze liefde aan wijden. Wij moeten God oorspronkelijk en boven alles liefhebben, en anderen in Hem, omdat zij door Hem aangenomen zijn en deel aan Hem hebben. En omdat onze Christenbroeders van God een nieuwe natuur en uitnemende voorrechten verkregen hebben, en deel aan God hebben zowel als wij zelf, kan het niet anders dan een natuurlijke, geleidelijke verplichting zijn, dat die God liefheeft ook zijn broeder liefhebbe.

HOOFDSTUK 5

1 Een iegelijk, die gelooft, dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren; en een iegelijk, die liefheeft Dengene, Die geboren heeft, die heeft ook lief dengene, die uit Hem geboren is. 2 Hieraan kennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben, en Zijn geboden bewaren. 3 Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijn geboden bewaren; en Zijn geboden zijn niet zwaar. 4 Want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof. 5 Wie is het, die de wereld overwint, dan die gelooft, dat Jezus is de Zoon van God? 6 Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is. 7 Want Drie zijn er, Die getuigen in de hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn Een. 8 En drie zijn er, die getuigen op de aarde, de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot een. 9 Indien wij de getuigenis der mensen aannemen, de getuigenis van God is meerder; want dit is de getuigenis van God, welke Hij van Zijn Zoon getuigd heeft. 10 Die in de Zoon van God gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf; die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis, die God getuigd heeft van Zijn Zoon. 11 En dit is de getuigenis, namelijk dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft; en ditzelve leven is in Zijn Zoon. 12 Die de Zoon heeft, die heeft het leven; die de Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet. 13 Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in de Naam des Zoons van God; opdat gij weet, dat gij het eeuwige leven hebt, en opdat gij gelooft in de Naam des Zoons van God. 14 En dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort. 15 En indien wij weten, dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, zo weten wij, dat wij de beden verkrijgen, die wij van Hem gebeden hebben. 16 Indien iemand zijn broeder ziet zondigen een zonde niet tot de dood, die zal God bidden en Hij zal hem het leven geven, dengenen, zeg ik, die zondigen niet tot de dood. Er is een zonde tot de dood; voor dezelve zonde zeg ik niet, dat hij zal bidden. 17 Alle ongerechtigheid is zonde; en er is zonde niet tot de dood. 18 Wij weten, dat een iegelijk, die uit God geboren is, niet zondigt; maar die uit God geboren is, bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet. 19 Wij weten, dat wij uit God zijn, en dat de gehele wereld ligt in het boze. 20 Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven, dat wij den Waarachtige kennen; en wij zijn in de Waarachtige, namelijk in Zijn Zoon Jezus Christus. Deze is de waarachtige God, en het eeuwige Leven. 21 Kinderkens, bewaart uzelf van de afgoden.

In dit hoofdstuk bevestigt de apostel:

I. De waardigheid der gelovigen, vers 1.

II. Hun verplichting tot liefde en de proef daarvan, vers 1-3.

III. Hun overwinning, vers 4-5.

IV. De geloofwaardigheid en bevestiging van hun geloof, vers 6-10.

V. Het voordeel van hun geloof in het eeuwige leven, vers 11-13.

VI. De verhoring van hun gebeden, uitgenomen voor degenen, die tot de dood gezondigd hebben, vers 14-17.

VII. Hun bewaring voor zonde en Satan, vers 18.

VIII. Hun zalige onderscheiding van de wereld, vers 19.

IX. Hun ware kennis van God, vers 20.

X. Waarom zij zich moeten bewaren van de afgoden, vers 21.

1 Johannes 5:1-5

In het slot van het vorige hoofdstuk heeft de apostel, gelijk daar is opgemerkt, tot Christelijke liefde opgewekt met twee redenen, en wel dat zij behoort bij een Christelijke belijdenis en dat zij overeenkomstig het gebod Gods is. Hier voegt hij er een derde reden bij. Die reden is

overeenkomstig met, en wordt dan ook bevolen door hun voortreffelijke betrekking. Onze Christelijke broeders en medegelovigen zijn nauw in betrekking met God, zij zijn Zijne kinderen. **Een iegelijk, die gelooft dat Jezus is de Christus, die is uit God geboren**, vers 1.

De Christenbroeder wordt hier beschreven:

1. Naar zijn geloof. Hij, die gelooft dat Jezus is de Christus, dat Hij is Vorst Messias, dat Hij van nature en door bediening is de Zoon van God, dat Hij is het hoofd van alle gezalfden, de priester aller priesters, de koning der koningen, de profeet der profeten, van allen die ooit door of namens God gezalfd werden, dat Hij volkomen voorbereid en toegerust is voor het gehele werk der eeuwige verlossing, die geeft zich dientengevolge over aan Zijn zorg en leiding.

2. Naar zijn afstamming. **Hij is uit God geboren**, vers 1. Het beginsel des geloofs en de nieuwe natuur, die het vergezelt of waaruit het voortkomt, zijn ingeboren door de Geest van God, en daardoor zijn kindschap en aanneming nu niet het eigendom van het zaad Abrahams naar het vlees, ook niet van het oude Israël Gods, alle gelovigen, hoewel van nature zondaren uit de heidenen, stammen geestelijk van God af en moeten dientengevolge bemind worden.

Daarom wordt er bijgevoegd: **Een iegelijk, die liefheeft degenen, die geboren heeft, die heeft ook lief degenen, die uit Hem geboren is**, vers 1. Het is niet meer dan natuurlijk dat hij, die de Vader liefheeft, ook de kinderen zal liefhebben, en dat wel min of meer in verhouding tot hun gelijkenis naar de Vader en des Vaders liefde voor hen. En zo moeten wij voor alles liefhebben de Zoon des Vaders, zoals Hij met voorliefde genoemd wordt, 2 Johannes 3, de eniggeborene des Vaders, de Zoon Zijner liefde, en daarna ook hen, die naar Zijn wil geboren en door de Geest der genade vernieuwd zijn.

II. De apostel toont aan:

1. Hoe wij de waarheid of de ware evangelische natuur van onze liefde voor de wedergeborenen onderscheiden kunnen. De grond daarvoor moet zijn onze liefde tot God, want zij zijn de Zijnen: **Hieraan kennen wij dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben**, vers 2. Onze liefde tot hen blijkt daardoor gezond en oprecht te zijn, wanneer wij hen niet om enige bijkomende reden liefhebben, bijvoorbeeld omdat zij rijk zijn, of geleerd, of vriendelijk voor ons, of omdat zij tot onze kerkelijke richting behoren, maar omdat zij kinderen Gods zijn, Zijn weder barende genade in hen verschijnt, Zijn beeld door hen gedragen wordt, en zo in hen God zelf geliefd wordt. Daaraan zien wij welke deze liefde tot de broeders is, waarop in dit hoofdstuk zo de nadruk gelegd wordt, het is de liefde tot hen als kinderen Gods en als aangenomen broeders van de Heere Jezus Christus.

2. Hoe wij de waarheid van onze liefde tot God kunnen weten, die openbaart zich in onze heilige gehoorzaamheid. **Wanneer wij God liefhebben en zijn geboden bewaren**, vers 2. Wij hebben God waarlijk en op evangelische wijze lief, wanneer wij zijn geboden bewaren. Want dit is de liefde Gods, dat wij zijn geboden bewaren, en het bewaren van zijn geboden vereist een geest, die er toe gezind is en er behagen in schept.

En zijn geboden zijn niet zwaar, vers 3. Of, dit is de liefde van God, dat terwijl wij er door tot gehoorzaamheid verplicht worden en wij zijn geboden moeten naleven, die geboden daardoor gemakkelijk en aangenaam gemaakt worden voor ons. Degene, die God liefheeft, zegt: *Hoe lief heb ik uw wet! Ik zal de weg uwer geboden lopen, als gij mijn hart verwijdt zult hebben*, Psalm 119:32, wanneer Gij het zult verwijdt hebben met liefde of met Uw Geest, die de Bron der liefde is.

3. Wat is en behoort te zijn het gevolg en de uitwerking van de wedergeboorte: een geestelijke overwinning van de wereld. **Want al wat** (of gelijk sommige handschriften lezen: al wie) **uit God geboren is overwint de wereld**, vers 4. Hij, die uit God geboren is, werd geboren voor God en dus voor een andere wereld. Hij heeft een aanleg en een geestesgesteldheid, die

uitgaan naar een hogere en betere wereld, en hij is gewapend met zulke wapenen, waarmee hij de tegenwoordige wereld kan bestrijden en overwinnen. Daarom wordt er bijgevoegd: ***En dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof.*** Het geloof is de oorzaak van de overwinning, het middel, het werktuig, de geestelijke wapenrusting, waardoor wij overwinnen, want:

- A. In en door het geloof hangen wij Christus aan, in verachting van en tegenstand tegen de wereld.
- B. Het geloof werkt in en door de liefde tot God en Christus, en houdt ons daardoor van de liefde tot de wereld terug.
- C. Het geloof heiligt het hart en reinigt het van die vleselijke lusten, waardoor de wereld zo de overhand en de heerschappij over onze zielen verkrijgt.
- D. Het geloof ontvangt kracht van zijn voorwerp, de Zoon van God, om het misnoegen en de vleierij van de wereld te overwinnen.
- E. Het geloof verkrijgt door de beloften des Evangelies een recht op de inwoning van den Geest der genade, die groter is dan de geest, die in de wereld woont.
- F. Het geloof ziet een onzienlijke wereld in de toekomst, met welke de tegenwoordige wereld niet waardig is vergeleken te worden, en het overtuigt de ziel, dat zij zich voortdurend moet voorbereiden om die binnen te gaan.

III. Daarom besluit de apostel, dat de oprechte Christen de ware overwinnaar der wereld is. ***Wie is het, die de wereld overwint, dan die gelooft dat Jezus is de Zoon van God?*** vers 5. De wereld belemmert ons op de weg ten hemel en is de grote hinderpaal om daar binnen te gaan. Maar hij, die gelooft dat Jezus is de Zoon van God, gelooft daarmee dat Jezus van God gekomen is om de Zaligmaker der wereld te zijn, en dat Hij machtig is om ons van deze aarde naar de hemel te geleiden en tot God, die daar ten volle onze blijdschap zal zijn. En hij, die dat gelooft, kan niet anders dan door dat geloof de wereld overwinnen. Want:

1. Hij moet er wel van overtuigd zijn, dat de wereld een heftige tegenstandster is van zijn ziel, zijn heiligheid, zijn zaligmaking en zijn gelukzaligheid. ***Want al wat in de wereld is, de begeerlijkheid des vleses, de begeerlijkheid der ogen en de grootsheid des levens, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld,*** Hoofdstuk 2:16.
2. Hij ziet in dat het verlost en ontslagen te worden van deze goddeloze wereld een groot deel van het werk des Zaligmakers en van zijn eigen zaligmaking is. Die zichzelf voor onze zonden heeft overgegeven, opdat Hij ons van deze tegenwoordige boze wereld verlossen zou, Galaten 1:4.
3. Hij ziet in en door het leven en de wandel van de Heere Jezus op de aarde, dat deze wereld kan verloochend en overwonnen worden.
4. Hij bemerkt dat de Heere Jezus de wereld overwon, niet voor zichzelf alleen, maar voor zijn volgelingen, en dat zij zich benaastigen moeten deelgenoten van zijn overwinning te worden. Hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen.
5. Hij wordt door de dood van de Heere Jezus onderwezen en beïnvloed om der wereld gekruisigd en gestorven te zijn. Het zij verre van mij, dat ik zou roemen anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus, door welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld, Galaten 6:14.
6. Hij werd wedergeboren door de opstanding van Jezus Christus uit de doden tot een levende hoop op een gezegende wereld hierboven, 1 Petrus 1:3.
7. Hij weet dat de Zaligmaker ten hemel gevaren is en daar plaats bereidt voor Zijn oprechte gelovigen, Johannes 14:2.
8. Hij weet dat zijn Zaligmaker zal wederkomen en de wereld voleindigen, en hare bewoners oordelen, en zijn gelovigen opnemen in zijn tegenwoordigheid en heerlijkheid, Johannes 14:3.

9. Hij heeft een zin en gemoedsgesteldheid verkregen, die niet door de wereld voldaan kan worden, die hoger en verder ziet, en steeds voorwaarts gaat en strijdt en dringt naar de hemel. Want ook in dezen zuchten wij, verlangende met onze woonstede, die uit de hemel is, overkleed te worden, 2 Corinthiërs 5:2.

Het is dus de Christelijke godsdienst alleen, die Zijn volgelingen een algemeen koninkrijk aanbiedt. De Christelijke openbaring is het grote middel om de wereld te overwinnen, en een andere te winnen, die zuiverder, vredevol, gezegend en eeuwig is. Het is in haar, in deze gezegende openbaring, dat wij ontdekken wat de oorzaak en de bron is van de twist en de strijd tussen de heiligen God en de opstandige wereld. In haar leren wij een geheiligde leer kennen, die zowel in de praktijk als bespiegeland, juist het tegenovergestelde is van de houding, het karakter en het doel der wereld. Het is door hare leer, dat een Geest is meegedeeld en uitgestort, die hoger is dan de geest der wereld en dezen wederstaat. In haar zien wij dat onze Zaligmaker niet van deze wereld was en dat Zijn koninkrijk het ook niet is, maar dat dit moet afgezonderd worden van de wereld en daaruit vergaderd voor de hemel en voor God. Daar zien wij dat de Zaligmaker deze wereld niet bestemt voor de erfenis en het deel van Zijn gezaligde gemeente.

Gelijk Hij zelf ten hemel gegaan is, zo verzekert Hij hun dat Hij ging om hun plaats te bereiden. Hij bedoelt dat zij altijd bij Hem zullen wonen en vergunt hun dat reeds in dit leven te geloven, omdat indien zij alleen in deze wereld en in dit leven op Hem hopende moesten zijn, zij de ellendigste van alle mensen wezen zouden. In haar wordt de eeuwige gezegende wereld het duidelijkst geopenbaard en ons voorgesteld om haar lief te hebben en na te jagen. Door haar worden wij voorzien van de beste wapenen tegen de aanvallen en de verzoeking der wereld. In haar leren wij zien hoe de wereld door haar eigen wapenen wordt gewond en buiten gevecht gesteld, hoe haar tegenstand en haar vervolgingen dienstbaar gemaakt worden aan onze overwinning van de wereld en aan onzen voortgang en ons opklimmen naar een hogere wereld, waar wij aangemoedigd worden door een geheel leger, een wolk van heilige strijders, die in verschillende tijden en plaatsen de wereld overwonnen en de kroon verworven hebben. De ware Christen is de rechte held, hij overwint de wereld en verheugt zich in een algemene zegepraal. Hij betreurt het niet, gelijk de oude Griekse koning, boven wie hij verre verheven is, dat er geen tweede wereld te overwinnen valt, maar hij legt beslag op de eeuwige wereld des levens, en neemt in zekere geheiligde zin het koninkrijk der hemelen met geweld. Wie in de gehele wereld, uitgenomen de gelovige in Christus Jezus, kan op die wijze de wereld overwinnen?

1 Johannes 5:6-9

Het geloof van de Christelijk gelovige (of gelovige in Christus) is dus machtig en overwinnend, het moet daarom welgegrond zijn en voorzien van ontwijfelbare en hemelse bewijzen betreffende de Goddelijke zending, het gezag en de bediening van de Heere Jezus. En dat is het, Hij brengt zijn geloofsbrieven mede, en Hij doet dat door de wijze waarop Hij kwam en in de getuigenissen, die Hem vergezellen.

I. In de weg en de wijze waarin Hij kwam, niet slechts waarin Hij in de wereld kwam, maar door welke Hij kwam en verscheen en handelde als een Zaligmaker der wereld. **Deze is het, die gekomen is door water en bloed.** Hij kwam om ons zalig te maken van onze zonden, ons het eeuwige leven te geven en ons tot God te brengen. En opdat Hij dit des te zekerder doen zou, kwam Hij door -of met- water en bloed. Deze Jezus Christus, ik herhaal: Jezus Christus deed dat, en niemand behalve Hij. En: *niet door het water alleen, maar door het water en het bloed*, vers 6. Jezus Christus kwam met water en bloed, als de kentekenen en bewijzen, dat Hij de ware Zaligmaker der wereld is, en Hij kwam met water en bloed als de middelen, waardoor Hij ons zou genezen en zalig maken. Dat Hij zo moest komen en kwam in Zijn zaligende bediening wordt duidelijk, wanneer wij ons de volgende dingen herinneren.

1. Wij zijn inwendig en uitwendig bezoedeld.

A. Inwendig, door de kracht en de besmetting der zonde in onze natuur. Om daarvan gereinigd te worden hebben wij behoefte aan geestelijk water, dat de ziel en hare vermogens kan bereiken. En daarom is er in en door Jezus Christus het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes. Dit werd aan de apostelen te kennen gegeven door onzen Heere, toen Hij hun de voeten wies. *Tenzij Ik u was, hebt gij geen deel aan Mij.*

B. Wij zijn uitwendig bezoedeld, door de schuld en veroordelende macht van de zonde over onze personen. Daardoor zijn wij gescheiden van God, verbannen uit Zijn gunstrijke, genadige, heerlijke tegenwoordigheid, voor eeuwig. Daarvan moeten wij gereinigd worden door Zijn verzoenend bloed. Dit is de wet van de hemelse rechtbank: *Zonder bloedstorting geen vergeving*, Hebreeën 9:22. De Zaligmaker van zondaren moest derhalve komen met bloed.

2. Deze beide reinigingsmiddelen waren vertegenwoordigd in de oude ceremoniële instellingen van God. Mensen en dingen moeten daarbij gereinigd worden door water en bloed. Er waren verscheidene wassingen en rechtvaardigmakingen des vleses, tot op de tijd der verbetering opgelegd, Hebreeën 9:10. De as der jonge koe, met water gemengd, besprengende de onreinen, heiligde tot de reinigheid des vleses, Hebreeën 9:3, Numeri 19:9. En bijna alle dingen worden door bloed gereinigd naar de wet, Hebreeën 9:22. Gelijk deze beide middelen onze dubbele onreinheid aantonen, zo wijzen zij op des Zaligmakers tweevoudige reiniging.

3. Bij en na de dood van Jezus Christus, doorstak de speer van de krijgsknecht zijn zijde, onmiddellijk stroomde uit de wond water en bloed. Dit heeft de geliefde apostel gezien en het blijkt dat het gezicht daarvan Hem getroffen heeft, hij alleen deelt het mee, en hij acht zich verplicht het te vermelden, omdat daarin iets geheimzinnigs lag. *En die het gezien heeft, die heeft het getuigd en zijn getuigenis is waarachtig.* En hij weet, als ooggetuige, dat hij de waarheid spreekt, opdat gij geloven moogt, en dat gij in het bijzonder dit geloven moogt, dat er uit Zijn doorboorde zijde terstond bloed en water kwam, Johannes 19:34, 35.

Nu dit water en dit bloed zijn de zinnebeelden van al hetgeen nodig en werkzaam is tot onze zaligmaking. Door het water worden onze zielen gewassen en gereinigd voor de hemel en het erfdeel der heiligen in het licht. Door het bloed wordt God verheerlijkt, Zijn wet geëerd, en Zijn wrekende eigenschappen tentoongesteld en ontplooid. Dien God heeft voorgesteld (of voorgenomen, aangeboden) tot een verzoening door het geloof in Zijn bloed, of een verzoening in en door Zijn bloed door het geloof, tot een betoning van zijn rechtvaardigheid, opdat Hij rechtvaardig zij en rechtvaardigende degenen, die uit het geloof van Jezus is, Romeinen 3:25, 26. Door het bloed worden wij gerechtvaardigd, verzoend en rechtvaardig voor God gesteld. Door het bloed wordt aan de vloek der wet voldaan en wordt de reinigende Geest verkregen voor de inwendige zuivering van onze natuur. Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof, Galaten 3:13 v. v. Het water zowel als het bloed, stroomde uit de zijde van de geofferde Verlosser. Het water en het bloed bevatten dus alle dingen, die nodig kunnen zijn voor onze zaligmaking. Zij zullen tot dat doel wijden en heiligen al wat God zal aanwijzen of waarvan Hij gebruik zal maken tot dat grote doel. Christus heeft de gemeente liefgehad en zichzelf voor haar overgegeven opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het woord, opdat Hij haar zichzelf heerlijk zou voorstellen, een gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, Efeziërs 5:25-27.

Hij, die gekomen is door water en bloed, is een nauwgezette, volkomen Zaligmaker. En dat is Hij die komt door water en bloed, namelijk Jezus Christus. Hier zien wij in welke weg en op

wat wijze, of: wilt ge liever, door welke middelen Hij komt. Maar ook lezen wij hier Zijn geloofsbrieven.

II. De getuige die Hem vergezelt, dat is de Goddelijke Geest, de Geest aan wie de voltooiing van de werken Gods gewoonlijk wordt toegeschreven. **En de Geest is het die getuigt**, vers 6. Het was betamelijk dat de gezonden Zaligmaker een voortdurend afgezant zou hebben om Zijn werk te ondersteunen en van Hem in de wereld te getuigen. Het was betamelijk dat de Goddelijke macht zou vergezellen Hem, Zijn Evangelie en Zijn dienaren, en aan de wereld zou bekendmaken met welke boodschap zij kwamen, met welk gezag zij uitgezonden waren. En dat wordt gedaan in en door de Geest van God, overeenkomstig de voorzegging van onzen Zaligmaker zelf. Hij zal Mij verheerlijken, ook wanneer Ik door de mensen verworpen en gekruisigd zal worden, want Hij zal het uit het mijn nemen(of ontvangen). Hij zal niet mijn onmiddellijke bediening ontvangen, Hij zal niet sterven en opstaan voor u, maar Hij zal van het mijn ontvangen, Hij zal voortbouwen op het fundament, dat Ik gelegd heb, Hij zal nemen uit Mijn instellingen, en waarheid en zaak, en Hij zal het u verkondigen, en door u aan de wereld, Johannes 16:14.

En daar voegt de apostel de aanbeveling van de geloofwaardigheid van deze getuige bij: **Omdat de Geest waarheid is**, vers 6. Hij is de Geest van God en kan niet liegen. Een handschrift biedt ons een zeer aannemelijke lezing aan, daar staat: omdat, of dat Christus waarheid is. En dan zou dit slaan op de inhoud van de getuigenis des Geestes, hetgeen Hij getuigt, en dat is de waarheid van Christus. En de Geest getuigt, dat Christus de waarheid is, en bijgevolg dat het Christendom, de Christelijke godsdienst, de waarheid van deze dagen, de waarheid Gods, is. Maar het is niet betamelijk dat een of twee handschriften de tekst veranderen, en daarbij is onze tegenwoordige lezing zeer aannemelijk, derhalve behouden wij die. De Geest is de waarheid. Hij is inderdaad de Geest der waarheid, Johannes 14:17. En dat de Geest de waarheid is en een getuige aller aanneming waardig, wordt daardoor getoond dat Hij een hemels Getuige is, of een van de getuigen, die in en van de hemel getuigen geven betreffende de waarachtigheid en het gezag van Christus.

Want (of omdat) Drie zijn er, die getuigen in de hemel: de Vader, het Woord. en de Heilige Geest, en deze Drie zijn een. Daardoor doet vers 7 zich voor als bewijs voor de echtheid van het getuigenis des Geestes, Hij moet noodzakelijk waar, ja de waarheid zelf zijn, want Hij is niet slechts een getuige in de hemel, maar zelfs een (niet enkel in getuigenis, dat kan een engel ook zijn, maar in bestaan en wezen) met de Vader en het Woord.

1. Hier worden wij echter in de geregelde gang der bespreking gestuit door de strijd, die bestaat over de echtheid van vers 7. Bewezen is dat verscheidene oude Griekse handschriften het niet bevatten. Wij behoeven hier niet op het geschil zelf in te gaan. Het schijnt dat de onderzoekers het niet samen eens zijn welke handschriften het hebben en welke niet, ook lichten zij ons niet voldoende in omtrent de echtheid en de waarde van de handschriften, die zij bedoelen. Sommigen zijn zo gebrekkig, gelijk ik een oud gedrukt Grieks Testament bezit, zo vol errata, dat men zich niet voorstellen kan, dat iemand op gezag daarvan een veranderde lezing zou willen voorstellen. Maar de oordeelkundige onderzoekers van handschriften mogen deze zaak verder behandelen.

Er zijn sommige redelijke gronden, die onze tekst en de tegenwoordige lezing schijnen te steunen. En wel:

A. Indien wij vers 8 in plaats van vers 7 stellen, doet dat zich voor als een onnodige herhaling van hetgeen in vers 6 gezegd is. **Deze is het die gekomen is door water en bloed, Jezus de Christus, niet door het water alleen, maar door het water en het bloed, en het is de Geest die getuigt. Want drie zijn er, die getuigen, de Geest en het water en het bloed.** Dit geeft niet zulk een verheven voorstelling van deze drie getuigen als onze tegenwoordige lezing doet.

B. Het verdient opmerking, dat vele handschriften deze zinsnede lezen op de aarde. Drie zijn er, die getuigen op de aarde. Dit is duidelijk in tegenstelling met sommige getuigen of getuigenissen elders, en daarom wordt ons door de bestrijders van de tekst gezegd, dat deze woorden moeten verondersteld worden te ontbreken in de meeste boeken, die vers 7 missen. Maar om dezelfde reden zou dat dan in die alle het geval moeten zijn. Nemen wij vers 6. *Deze is het, die gekomen is door water en bloed. En de Geest is het, die getuigt omdat de Geest de waarheid is.* Hier zou nu niet natuurlijk en eigenaardig bijgevoegd worden: Want drie zijn er, die getuigen op de aarde, tenzij wij moeten onderstellen dat de apostel ons wil zeggen, dat alle getuigen op de aarde zijn, terwijl hij ons wil verzekeren dat een daarvan onfeilbaar waar of de waarheid zelf is.

C. Ook heeft het de aandacht getrokken, dat er verschil van lezing is zelfs in de Grieksen tekst, bijvoorbeeld in vers 7. Sommige handschriften lezen *hen eisi*, zijn een, andere (ten minste de Complutens) *eis to hen eisi*, zijn tot een, of stemmen overeen. En in vers 8 (in dat deel dat wordt ondersteld tussengevoegd te zijn), in plaats van het gewone en *têi gêi*, in aarde, leest de Complutens *epi tês gês*, op de aarde. Dit schijnt aan te duiden, dat deze uitgave berustte op een of ander Grieks gezag, en niet bloot, zoals enigen ons willen doen geloven, op het gezag van het gewone Latijn of van Thomas Aquinas, hoewel zijn getuigenis hierbij gevoegd mag worden.

D. Vers 7 komt zeer wel overeen met de stijl en de godgeleerdheid van de apostel, te weten:

a. Hij gebruikt gaarne de naam de Vader, wanneer hij daarmee alleen God aanduidt, of een Goddelijk persoon onderscheiden van de Zoon. *Ik en de Vader zijn een. Nochtans ben Ik niet alleen, maar de Vader is met Mij. Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een anderen Trooster zenden. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde van de Vader is niet in hem. Genade zij u en vrede van God de Vader, en van de Heere Jezus Christus, de Zoon van de Vader, 2 Johannes 3.*

b. Men weet dat de naam het Woord bijna (misschien geheel) uitsluitend door dezen apostel gebruikt wordt. Indiende tekst door een ander herzien was, zou het gemakkelijker en aannemelijker geweest zijn, uit de doopformule en de gewone spreekwijze der kerk, de naam Zoon in plaats van de naam het Woord te gebruiken. Men heeft aangemerkt dat Tertullianus en Cyprianus die naam gebruiken, zelfs wanneer zij dit vers aanhalen. Ook is dat gebruikt als tegenwerping tegen de bewering, dat zij op dit vers doelen, omdat zij spreken van de Zoon, en niet van het Woord.

Toch schijnt de uitdrukking van Cyprianus zeer duidelijk te zijn door de aanhaling van Facundus zelf: *Quod Johannis apostoli testimonium beatus Cyprianus, Carthaginensis antistes et martyr, in epistolâ sine libro, quem de Trinitate scripsit, de Patre, Filio, et Spiritu sancto dictum intelligit, ait enim, Dicit Dominus, Ego et Pater unum sumus, et iterum de Patre, Filio, et Spiritu sancto scriptum est. Et hi tres unum sunt.*

De gezegende Cyprianus, bisschop en martelaar te Carthago, beschouwde in de verhandeling of het boek, dat hij over de Drie-eenheid schreef, het getuigenis van de apostel Johannes als betrekking hebbende op de Vader, de Zoon en de Heiligen Geest, want hij zegt: *de Heere zei: Ik en de Vader zijn een*, en verder: *Van de Vader, de Zoon en de Heiligen Geest staat geschreven: En deze drie zijn een.* Nu staat er nergens geschreven dat deze Drie een zijn, behalve in dit vers 7. Het is daarom waarschijnlijk dat hij, op zijn geheugen afgaande, of meer de dingen zelf dan de woorden bedoelende, meer op de personen dan op de namen lettende, of de personen liever noemende bij de namen, die in de gemeente zowel in gewone als in twistgesprekken, gebruikelijk waren, de tweeden persoon eer met de naam Zoon dan met de naam het Woord aanduidde. Zo iemand zich inbeelden kan dat Facundus aan Cyprianus de

bedoeling toeschreef om te zeggen dat de Geest, het water en het bloed eigenlijk de Vader, het Woord en de Geest betekenden, waarvan Johannes dan zou zeggen dat zij een zijn, dan laten wij hem dat genoeg. Want:

Ten eerste, moet hij dan onderstellen, dat Cyprianus niet alleen al de namen veranderde, maar de volgorde van de apostel bovendien. Want het bloed (de Zoon) door Cyprianus de tweede genoemd, vermeldt de apostel het laatst.

Ten tweede. Hij moet dan aannemen, dat volgens Cyprianus het bloed, dat uit de zijde van de Zoon vloeide, door de apostel voor de Zoon zelf gehouden werd, die evenzeer door het water had kunnen voorgesteld worden, en dat met het water, dat evenzeer uit de zijde van de Zoon vloeide, de persoon van de Heilige Geest door de apostel bedoeld werd, dat hij verder met de Geest, die in vers 6 wordt gezegd de waarheid te zijn en in het Evangelie de Geest der waarheid genoemd wordt, de persoon des Vaders bedoelde, hoewel hij nergens elders in vereniging met de Zoon en de Geest zo genoemd wordt. Zonder deugdelijk bewijs dat Cyprianus de woorden van de apostel in dien zin opvatte, geloven wij dat niet. Die het zo verstaat, moet ook geloven dat de Vader, de Zoon en de Geest als drie getuigen op aarde voorgesteld worden. Ten derde. Facundus erkent dat Cyprianus zegt, dat er geschreven staat: *Et hi tres unum sunt*: En deze drie zijn een. Dat zijn de woorden van vers 7, en niet van vers 8. Zij worden niet gebezigt ten opzichte van de drie op aarde: de Geest, het water en het bloed, maar van de drie in de hemel: de Vader, het Woord en de Heilige Geest.

b. Verder wordt ons meegedeeld dat de schrijver van het boek: *De baptismo haeritoricum*, dien men voor een tijdgenoot van Cyprianus houdt, de woorden van Johannes aanhaalt volgens de Griekse handschriften en de oude lezingen aldus: *Ait enim Johannes de Domino nostra in epistolâ nos docens, Hic es qui venit per aquam et sanguinem, Jesus Christus, non in aquâ tantum, sed in aquâ et sanguine, et Spiritus est qui testimonium perhibet, quia Spiritus est veritas, quia tres testimonium perhibent, Spiritus et aqua et sanguis, et isti tres in unum sunt*.

Want Johannes, in zijn brief, zegt betreffende onzen Heere: Deze is Hij, Jezus Christus, die kwam door water en bloed, niet in water alleen, maar in water en bloed, en het is de Geest, die getuigt, omdat de Geest de waarheid is, want er zijn drie die getuigen, de Geest, het water en het bloed, en deze drie stemmen overeen. Indien al de Griekse handschriften en oude lezingen zeggen betreffende de Geest, het water en het bloed, dat in *unum sunt*, zij tot een zijn, dan was het niet over hen, dat Cyprianus sprak, welke verscheidenheid er ook tijdens zijn leven in de handschriften mogegeweest zijn, wanneer hij zegt: er staat geschreven: *unum sunt*, zij zijn een.

En daarom schijnen de woorden van Cyprianus een krachtig getuigenis voor vers 7 te zijn, en een aanduiding dat een vervalser van de tekst waarlijk niet zo nauwkeurig zou gelet hebben op de apostolische benaming van de tweeden getuige in de hemel: het Woord.

Want:

c. Evenals alleen deze apostel de gebeurtenis verhaalt van het water en het bloed, dat uit de zijde des Zaligmakers vloeide, zo is hij ook de enige, of de voornaamste, die ons de mededeling doet van de belofte des Zaligmakers en zijn voorzegging van de komst des Heiligen Geestes om Hem te verheerlijken en van Hem te getuigen, en de wereld te overtuigen van haar eigen ongeloof en van zijn rechtvaardigheid, in zijn Evangelie: Hoofdstuk 14:16, 17, 26, 15:26, 16:7-15. Het is dus meest overeenkomstig de spreekwijze en het Evangelie van dezen apostel om de Heiligen Geest op die wijze te noemen als een getuige voor Jezus Christus. E. Het was veel lichter voor een overschrijver, die bijvoorbeeld even van zijn werk opzag, of die onduidelijk schrift had over te schrijven, dat aan het begin of aan het

einde van een bladzijde uitgevlekt was. of bedorven door de slechte hulpmiddelen, die de ouden soms moesten gebruiken, om een zin te verliezen of over te slaan, dan voor een ander om een zin te bedenken en tussen te voegen. Hij moest zeer trots en aanmatigend zijn, die hoopte aan ontdekking en beschaming te ontsnappen, en zeer oneerbiedig bovendien, die een bijvoeging zou durven zetten in een boek, dat voor heilig gehouden werd.

F. Men kan nauwelijks onderstellen dat de apostel, die het Christelijk geloof voorstelt als de overwinning der wereld, en de grondslag die het heeft in de erkenning van Jezus Christus, en het verschillend getuigenis dat aan Jezus Christus in de wereld gegeven wordt, zou verzuimen het voornaamste getuigenis, dat hij bijwoonde, te vermelden, vooral wanneer wij bedenken dat hij in vers 9 vervolgt: ***Indien wij de getuigenis der mensen aannemen, de getuigenis van God is meerder, want dit*** (wat hij tevoren genoemd heeft) ***is de getuigenis van God, welken Hij van Zijn Zoon getuigd heeft.*** Welnu, in de drie getuigenissen op aarde is niet al de getuigenis van God, en evenmin een getuige, die waarlijk en onmiddellijk God is. De loochenaars van de Drie-eenheid, die zich tegen dezen tekst verzetten, zullen ontkennen dat de Geest, het water of het bloed God zelf zijn, maar de gangbare lezing is een uitnemende opsomming van de verschillende getuigen en getuigenissen, die de waarachtigheid van de Heere Christus en de Goddelijkheid van Zijn instellingen ondersteunen. Hier is het uitnemendste kort-begrip van de beweegredenen voor het geloof in Christus, van de geloofsbrieven, die onze Zaligmaker met zich bracht, van de bewijzen voor het Christendom, welke men vinden kan in Gods Woord, alleen reeds om die reden, nog buiten het leerstuk van de Goddelijke Drie-eenheid, is deze tekst alle aanneming waardig.

2. Daar wij al deze zedelijke gronden aan onze zijde hebben, gaan wij nu verder. De apostel, na aangetoond te hebben dat de Geest, die van Christus getuigt, de waarheid is, bewijst dat nu door de verzekering, dat Hij in de hemel is, en dat daar nog anderen zijn, die niet anders dan waar kunnen wezen, of de waarheid in zichzelf zijn, en met zijn getuigenis instemmen.

Want Drie zijn er, die getuigen in de hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest, en deze Drie zijn een, vers 7.

1A. Hier is een Drie-eenheid van hemelse Getuigen, die hebben getuigd en verkondigd aan de wereld de waarheid en het gezag van de Heere Christus, in Zijn bediening en aanspraken.

A. De eerste in rang, die genoemd wordt, is de Vader. Deze heeft Zijn zegel gezet op de zending van de Heere Christus, gedurende al de tijd dat Hij hier was, meer bepaaldelijk:

Ten eerste. Door Hem Zijn Zoon te verklaren bij Zijn doop, Mattheus 3:17.

Ten tweede. Door zijn hoedanigheid te bevestigen door zijn verheerlijking op de berg, Mattheus 17:5.

Ten derde. Door Hem te vergezellen met wonderdadige krachten en werken. *Indien Ik niet doe de werken Mijns Vaders, zo geloofst Mij niet. Maar indien Ik ze doe, en zo gij Mij niet geloofst, zo geloofst de werken, opdat gij moogt bekennen en geloven dat de Vader in Mij is, en Ik in Hem,* Johannes 4:37, 38.

Ten vierde. In de getuigenis bij Zijn dood, Mattheus 27:54.

Ten vijfde. Door Hem op te wekken uit de doden, en Hem op te nemen in zijn heerlijkheid. Hij zal de wereld overtuigen van gerechtigheid, omdat Ik tot de Vader heenga en gij zult Mij niet meer zien, Johannes 16:10, Romeinen 1:4.

B. De tweede Getuige is het Woord, een geheimzinnige benaming, die aanduidt de hoogste natuur van onzen Zaligmaker Jezus Christus, waarin Hij bestond voordat de wereld was, waardoor Hij de wereld gemaakt heeft, en waardoor Hij waarlijk God was met de Vader. Hij

moet getuigen voor de menselijke natuur of voor de mens Christus Jezus, in en door wie Hij ons verzoende en zalig maakte, en Hij getuigde:

Ten eerste. Door de machtige werken, die Hij verrichtte. Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook, Johannes 5:17.

Ten tweede. Door Hem heerlijkheid mede te delen tijdens zijn verandering op de berg. Wij hebben zijn heerlijkheid gezien, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, Johannes 1:14.

Ten derde. Door Hem van de doden op te wekken. *Verbreekt dezen tempel en in drie dagen zal Ik hem opbouwen*, Johannes 2:19.

B. De derde Getuige is de Heilige Geest, een verheven, eerwaardige naam, de bezitter, eigenaar en werker van heiligheid. Getrouw en heilig moet Hij zijn, die de Geest van heiligheid Zijn zegel en plechtig getuigenis geeft. Dat deed Hij aan de Heere Jezus, het Hoofd van de Christelijke wereld, en dat wel op deze wijzen:

Ten eerste. Door de wonderbare ontvangenis van Zijn aangenomen menselijke natuur in de baarmoeder der maagd. De Heilige Geest zal over u komen, enz. , Lukas 1:35.

Ten tweede. Door de zichtbare nederdaling op Hem bij Zijn doop. De Heilige Geest daalde op Hem neer in lichamelijke gedaante, Lukas 3:22.

Ten derde. In werkelijke overwinning van de geesten der hel en der duisternis. *Maar indien Ik door den Geest Gods de duivelen uitwerp, zo is dan het koninkrijk Gods tot u gekomen*, Mattheus 12:28.

Ten vierde. In de zichtbare macht gevende nederdaling op de apostelen, om hen te voorzien van gaven en krachten, om Hem en Zijn Evangelie aan de wereld te verkondigen, nadat Hij zelf ten hemel gegaan was, Handelingen 1:4, 5, 2:2-4 enz.

Ten vijfde. Door de naam, het Evangelie en de belangen van Christus te steunen door wonderdadige gaven en werkingen in en op de discipelen en in de gemeenten, gedurende twee honderd jaren, 1 Corintiërs 12:7.

Deze zijn de Getuigen in de hemelen zij geven getuigenis van uit de hemel. En zij zijn een, niet enkel in hun getuigenis, want dat ligt reeds opgesloten in hun drievoudig getuigenis voor dezelfde zaak, zij zijn een in hun hemels wezen en bestaan, en indien zij een zijn met de Vader, moeten zij een God zijn.

1B. Van hen onderscheiden, hoewel met hen verenigd, is een drie-eenheid van getuigen op aarde, zoals wij zien uit hetgeen volgt. ***En drie zijn er, die getuigen op de aarde, de Geest en het water en het bloed, en die drie zijn tot een***, vers 8.

a. Van deze drie getuigen is de eerste de Geest. Deze moet onderscheiden worden van de Heilige Geest, die in de hemel is. Wij moeten dus zeggen met de Zaligmaker, overeenkomstig hetgeen de apostel ons bericht: *Hetgeen uit de Geest geboren is, is geest*, Johannes 3:6. De discipelen van den Zaligmaker zijn, evenals de overige mensen, geboren uit het vlees. Zij komen ter wereld met een bedorven, vleselijke gezindheid, welke vijandschap is tegen God. Deze gezindheid moet gedood en vernietigd worden. Een nieuwe natuur moet hun gegeven worden. De oude begeerlijkheden en verdorvenheden moeten verwijderd worden en de ware discipel een nieuwe natuur ontvangen. De wedergeboorte of vernieuwing der zielen is een getuigenis van de Zaligmaker. Het is Zijn daadwerkelijke zaligmaking, alhoewel in beginsel. Het is een getuigenis op aarde, omdat zij voortgaat met de gemeente hier, en niet geschiedt op die aangrijpende verwondering-wekkende wijze, waarop tekenen van de hemel verricht worden. Tot deze geest behoren niet alleen de wedergeboorte en bekering van de gemeente, maar ook haar trapsgewijze heiliging, overwinning van de wereld, haar vrede en liefde, en blijdschap en alle genade, waardoor zij bekwaam gemaakt wordt voor de erfenis van de heiligen in het licht.

b. De tweede is het water. Dit werd tevoren beschouwd als een middel ter zaligheid, maar hier als een getuigenis van de Zaligmaker zelf, en geeft te kennen Zijn reinheid en reinigende kracht. En dus schijnt er mede bedoeld te worden:

Ten eerste. De reinheid van Zijn eigen natuur en wandel in de wereld. Hij was heilig, onnozel en onbesmet.

Ten tweede. Het getuigenis van de doop van Johannes, die van Hem getuigde, Hem een volk toebereidde en hen naar Hem verwees, Markus 1:4, 7, 8.

Ten derde. De reinheid van Zijn eigen leer, door welke de zielen gereinigd en gewassen worden. Gijlieden zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb, Johannes 15:3. Ten vierde. De werkelijke en werkende reinheid en heiligheid van zijn discipelen. Zijn lichaam is de heilige algemene kerk. *Hebbende uw zielen gereinigd in gehoorzaamheid der waarheid door de Geest*, 1 Pet. 1:22. En dit alles wordt betekend en verzegeld:

Ten vijfde. Door de doop, dien Hij ingesteld heeft voor de inlijving of aanneming van zijn discipelen, in welken Hij door dat teken zegt: *Indien Ik u niet was, zo hebt gij geen deel aan Mij. Niet de aflegging van de vuiligheid des lichaams, maar de vraag van een goed geweten tot God*, 1 Pet. 3:21.

c. De derde getuige is het bloed, dat Hij vergoot als een rantsoen voor ons. Dit getuigt van Jezus Christus:

Ten eerste. Door te bezegelen en te vervullen de offeranden van het Oude Testament. Christus, ons Pascha, is voor ons geslacht.

Ten tweede. Doordien het Zijn eigen voorzeggingen bevestigt en de waarheid van geheel Zijn bediening en leer, Johannes 18:37.

Ten derde. Doordien het de onvergelykelijke liefde tot God toont, dat Hij sterven wilde als een offer voor Zijn eer en heerlijkheid, door verzoening aan te brengen voor de zonden der wereld, Johannes 14:30, 31.

Ten vierde. Doordien het een onuitsprekelijke liefde voor ons aan het licht brengt, en niemand aan wie die liefde betoond wordt, bedrogen zal uitkomen, Johannes 14:13-15.

Ten vijfde. Doordien het getuigt van de belangeloosheid van de Heere Jezus voor eigenbelang of voordeel. Geen bedrieger of vervalser stelt ooit zichzelf bloot aan verachting en een geweldigen wrede dood, Johannes 18:36.

Ten zesde. Daarin dat het Zijnen discipelen de verplichting oplegt om voor Hem te lijden en te sterven. Geen bedrieger zal trachten volgelingen te winnen op de voorwaarden, die de Heere Jezus aanbood. *Gij zult van allen gehaat worden om Mijnentwil. Zij zullen u uit de synagoge werpen, ja de ure komt, dat een iegelijk, die u zal doden, zal menen Gode een dienst te doen*, Johannes 16:2. Hij roept gewoonlijk Zijn dienaren tot gelijkvormigheid aan Zijn lijden. *Laat ons daarom met Hem uitgaan buiten de legerplaats, zijn smaadheid dragende*, Hebr. 13:13. Dit toont ons dat noch Hij noch Zijn koninkrijk van deze wereld is.

Ten zevende. De zegeningen, voortvloeiende en teweeggebracht uit en door Zijn bloed (wèl verstaan) moeten onmiddellijk aantonen, dat Hij inderdaad de Zaligmaker der wereld is.

Ten achtste. Deze zijn afgebeeld en bezegeld door de instelling van Zijn eigen avondmaal. Dit is Mijn bloed des Nieuwen Testaments (waardoor het Nieuwe Testament bekrachtigd wordt) hetwelk vergoten wordt voor velen, tot vergeving der zonden, Mattheus 26:28. Deze zijn de getuigen op aarde. Deze verscheiden getuigenissen zijn gegeven aan de bewerker van onze zaligheid.

Geen wonder, dat de verwerper van al deze bewijzen wordt geoordeeld als een lasteraar van de Geest Gods en zonder herstel overgelaten wordt aan de verlorenheid zijner zonden.

Deze drie getuigen, die onderling meer verschillen dan de eerste drie, worden niet eigenlijk gezegd een te zijn, maar tot een, dienende voor een en hetzelfde doel, voor dezelfde zaak, of

in overeenstemming met elkaar, in een en dezelfde zaak onderling, en in hetzelfde getuigenis, dat van de hemel getuigd wordt.

III. Terecht besluit de apostel: ***Indien wijde getuigenis der mensen aannemen, de getuigenis van God is meerder, want dit is de getuigenis van God, die Hij van Zijnen Zoon getuigd heeft***, vers 9. Hier hebben wij:

1. Een onderstelling, die terecht op het voorgaande gebouwd wordt. Dit is de getuigenis van God, de getuigenis, die God betreffende Zijn Zoon afgelegd heeft, dat zeker een onmiddellijk onwraakbaar getuigenis van de Vader bedoelt betreffende Zijn Zoon, Hij heeft zelf Hem voorgesteld en van Hem getuigd aan de wereld.
2. Het gezag en de aannemelijkheid van dit getuigenis, en daarbij wordt van het kleinere naar het grotere bewezen. Indien wij de getuigenis der mensen aannemen (en die getuigenis wordt en moet worden aangenomen door alle rechtbanken en alle volken), de getuigenis van God is meerder, vers 9. Die is de waarheid zelf, dus van het hoogste gezag en de meest ontwijfelbare onfeilbaarheid.
3. De toepassing van dezen regel op het onderhavige geval. Want dit is de getuigenis, en hier is de getuige, van God, zowel van de Vader, als van het Woord en de Heiligen Geest, die Hij van Zijnen Zoon getuigd heeft. God, die niet liegen kan, heeft voldoende verzekering aan de wereld gegeven, dat Jezus Christus Zijn Zoon is, de Zoon Zijner liefde en de Zoon door zijn bediening, om de wereld te verzoenen met Hem en terug te brengen tot Hem, Hij bevestigde daardoor de waarheid en de Goddelijken oorsprong van de Christelijke godsdienst, en dat is de veilige aangewezen weg en middel om ons tot God te brengen.

1 Johannes 5:10-13

In deze woorden kunnen wij opmerken:

I. Het voorrecht en de bestendigheid van de waren Christen. ***Die in de Zoon van God gelooft***, die er toe gebracht is Hem met ongeveinsdheid aan te hangen ter zaligheid, ***heeft de getuigenis in zichzelf***, vers 10. Hij heeft niet alleen de uitwendige bewijzen, die de anderen ook hebben, maar hij heeft in zijn eigen hart een getuigenis voor Jezus Christus. Hij kan mededelen wat Christus en de waarheid van Christus voor zijn ziel gedaan hebben, en wat hij in Hem heeft gezien en gevonden.

1. Hij heeft diep gezien zijn zonde, en schuld, en ellende en zijn overvloedige behoefte aan een Zaligmaker.
2. Hij heeft gezien de uitnemendheid, schoonheid en bediening van de Zoon van God, en de onvergelykbare geschiktheid van zulk een Zaligmaker, voor al zijn geestelijke noden en moeilijke omstandigheden.
3. Hij ziet en bewondert de wijsheid en liefde Gods om zulk een Zaligmaker toe te bereiden en te zenden, ten einde hem van zonde en hel te bevrijden en te brengen tot vergeving, vrede en gemeenschap met God.
4. Hij heeft gevoeld en ondervonden de kracht van het woord en de leer van Christus, die zijn ziel gewond, vernederd, geheeld, verkwikt en vertroost hebben.
5. Hij ondervindt dat de openbaring van Christus, als de grootste bekendmaking en openbaring van de liefde Gods, ook het meest geschikte middel is om onze liefde voor de heiligen, gezegenden God tot ontsteken, te voeden en te ontvlammen.
6. Hij is uit God geboren door de waarheid in Christus, gelijk in vers 1 staat. Hij heeft een nieuw hart en een nieuwe natuur, en nieuwe liefde, geneigdheid en blijdschap, en is niet meer de man van vroeger.
7. Hij bevindt thans in zich dezelfde strijd met zichzelf, met de zonde, het vlees, de wereld en onzichtbare boze machten, als beschreven en voorspeld wordt in de leer van Christus.

8. Hij ziet welken invloed de Middelaar in de hemel heeft, door de verhoring en de kracht der gebeden, die daarheen opgezonden worden in Zijn naam, overeenkomstig Zijn wil en door Zijn tussenkomst.

9. Hij heeft zulke vooruitzichten gekregen en door het geloof in Christus is hem zulke macht gegeven, dat hij de wereld kan verachten en overwinnen, en voorwaarts reizen naar een andere.

10. Hij is wedergeboren tot een levende hoop, tot een heilig vertrouwen op God, op zijn goedgunstigheid en liefde, tot een heerlijke overwinning over de verschrikkingen des gewetens, de vrees voor dood en hel, tot een troostrijk vooruitzicht van leven en onsterfelijkheid, verrijkt zijnde met de eerstelingen des Geestes en verzegeld tot de dag der verlossing. Zulke verzekering heeft de gelovige des Evangelies, hij heeft een getuigenis in zichzelf. Christus heeft een gestalte in hem verkregen, en hij groeit op tot de volheid en volkomenheid, tot de volmaakte gelijkenis van Christus in de hemel.

II. De verzwaring van de zonde des ongelovigen, de zonde des ongeloofs. ***Die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt.*** Hij schrijft in werkelijkheid Gode een leugen toe, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis, die God getuigd heeft van Zijn Zoon, vers 10. Hij moet geloven dat God Zijn Zoon niet in de wereld gezonden heeft, hoewel hij daarvan op zo velerlei wijze getuigd heeft, of dat Jezus Christus niet de Zoon van God was, hoewel alle bewijzen op Hembetrekking hebben en zich in Hem verenigen, of dat Hij Zijn Zoon gezonden heeft om de wereld te misleiden en haar in dwaling en ellende te storten, of dat Hij toegelaten heeft dat de mensen zouden bedrogen worden met een godsdienst, die in alle opzichten zo rein, heilig, hemels en onbesmet is, zo waardig om door de rede van de gehele mensheid aangenomen te worden, en toch blijkt niets anders dan een begoocheling en een leugen te zijn, en daarbij hun Zijn Geest geeft en diens kracht, om die leugen aan te bevelen en op te dringen aan de wereld. Daardoor maakt men God de Vader tot de bewerker en verbreider van de leugen.

III. De inhoud, het wezen, van al deze Goddelijke getuigenissen aangaande Jezus Christus. ***En dit is de getuigenis, namelijk dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft, en dit leven is in Zijn Zoon,*** vers 11. Dat is de hoofdsom van het Evangelie. Dit is de hoofdsom of het kortbegrip van hetgeen ons door de bovengenoemde getuigen verklaard wordt.

1. Dat God ons het eeuwige leven gegeven heeft. Hij heeft het voor ons bestemd in Zijn eeuwig voornemen. Hij heeft al de middelen bereid, die nodig waren om het ons te brengen. Hij heeft het ons vermaakt door Zijn verbond en zijn belofte. En in werkelijkheid geeft Hij een recht en bevoegdheid daarop aan allen, die in de Zone Gods geloven en Hem aannemen.

2. Dit leven is in de Zoon. De Zoon is het leven, het eeuwige leven in zichzelf, Johannes 1:4, 1 Johannes 1:2. Hij is het eeuwige leven voor ons, de springader van ons geestelijk en eeuwig leven, Colossenzen 3:4. Door Hem wordt het leven ons meegedeeld, beide hier en in de hemel.

En daaruit moet wel volgen:

A. Die de Zoon heeft, die heeft het leven. Hij, die met de Zoon verenigd is, die is verenigd met het leven. Hij, die recht heeft op de Zoon, heeft recht op het leven. Die eer heeft de Vader op de Zoon gelegd, die eer moeten wij Hem ook geven. Wij moeten komen en de Zoon kussen, daardoor zullen wij het leven hebben.

B. ***Die de Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet,*** vers 12. Hij blijft onder de veroordeling der wet, Johannes 3:36, hij weigert de Zoon, die het leven zelf is, die de gever des levens en de weg ten leven is, hij tergt God, door Hem tot een leugenaar te maken, om hem over te laten aan de eeuwigen dood, omdat hij niet geloofd de getuigenis, die God van Zijn Zoon gegeven heeft.

IV. Het doel en de reden van des apostels verkondiging aan de gelovigen.

1. Hun voldoening en vertroosting. ***Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in de naam des Zoons van God, opdat gij weet dat gij het eeuwige leven hebt***, vers 13. Na al deze bewijzen en getuigschriften is het niet meer dan betamelijk en recht dat er zijn, die geloven in de Naam van de Zoon Gods. God vermenigvuldige hun getal! Hoe vele getuigenissen heeft de wereld om het te bewijzen! En aan de drie getuigen in de hemel is de wereld verantwoording schuldig. Deze gelovigen hebben het eeuwige leven. Zij hebben het in het verbond en in het Evangelie, in de beginselen en in het onderpand er van in hun binnenste, en in hun Heere en hoofd in de hemel. Deze gelovigen moeten tot de kennis komen, dat zij het eeuwige leven hebben, en moeten door het vooruitzicht daarvan verlevendigd, aangemoedigd en vertroost worden, en zij moeten de Schriften waarderen, die zoveel voor hun vertroosting en zaligheid bevatten.

2. Hun bevestiging en hun toenemen in hun heilig geloof. ***En opdat gij gelooft in de Naam des Zoons van God***, vers 13, moogt voortgaan te geloven. Indien de gelovigen niet volharden, doen zij niets. Zich terug te trekken van het geloof in de Naam des Zoons van God is het eeuwige leven weigeren en zich in het verderf storten. Daarom worden de bewijzen voor dengodsdienst en het voordeel des geloofs de gelovigen voorgehouden, om hen te versterken en aan te moedigen om tot het einde te volharden.

1 Johannes 5:14-17

Hier hebben wij:

I. Een voorrecht, behorende bij het geloof in Christus, namelijk de verhoring des gebeds. ***En dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort***, vers 14. De Heere Jezus Christus geeft ons vrijmoedigheid om in alle omstandigheden, met al onze smekingen en verzoeken tot God te komen. Door Hem worden onze verzoeken door God toegelaten en aangenomen. De inhoud van onze gebeden moet overeenkomen met de geopenbaarde wil van God. Wij, die de Zijnen en van Hem afhankelijk zijn, mogen niets vragen, dat tegenovergesteld is aan zijn Majesteit en heerlijkheid en ons welzijn. En dan mogen wij vrijmoedigheid hebben, dat het gebed des geloofs in de hemel zal verhoord worden.

II. Het voordeel, dat wij door zulk gebed verkrijgen. ***En indien wij weten dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, zo weten wij dat wij de beden verkrijgen, die wij van Hem gebeden hebben***, vers 15. Groot zijn de verlossingen, barmhartigheden en zegeningen, welke de heilige bidder behoeft. Te weten dat zijn gebeden aangenomen worden, is zoveel als te weten dat zij beantwoord worden, en dus dat hij zo ontfermd, vergeven, geraden, geheiligd, bijgestaan en gezaligd is of zal worden, als hem toegestaan wordt van God te vragen.

III. Richtsnoer in het gebed met betrekking tot de zonden van anderen. Indien iemand zijn broeder ziet zondigen een zonde niet tot de dood, die zal God bidden, en Hij zal hem het leven geven, degenen, zeg ik, die zondigen niet tot de dood. ***Er is een zonde tot de dood, voor deze zonde zeg ik niet dat hij zal bidden***, vers 16. Hier moeten wij opmerken:

1. Wij behoren te bidden voor anderen zowel als voor ons zelf, voor onze broederen uit de mensheid, dat zij mogen verlicht, bekeerd en behouden worden, voor onze broederen in de Christelijke belijdenis, dat zij oprecht mogen zijn, hun zonden mogen vergeven worden, en dat zij mogen verlost worden van het boze en van de kastijdingen Gods, en bewaard in Christus Jezus.

2. Er is groot verschil in de misdadigheid en schuld der zonde. Er is een zonde tot de dood, vers 16, en een zonde niet tot de dood, vers 17.

A. Er is een zonde tot de dood. Alle zonde is, volgens haar verdiensteen het wettige vonnis, zonde tot de dood. De bezoldiging der zonde is de dood, en vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, omdat te doen, Galaten 3:10. Maar er is een zonde tot de dood in tegenstelling van die, welke hier genoemd wordt zonde niet tot de dood. Er is dus:

B. **Een zonde niet tot de dood.** Hieronder moet zeker begrepen worden al zulke zonde, welke volgens Goddelijke of menselijke instelling met het leven bestaan kan, in de menselijke instelling met het tijdelijke of lichamelijke leven, in de Goddelijke instelling met het lichamelijke of geestelijke evangelische leven.

a. Er zijn zonden welke, volgens rechtvaardige menselijke instelling, niet tot de dood zijn, zoals verschillende soorten van ongerechtigheid, die niet door de dood van de overtreder geboet worden. In tegenstelling met deze zijn er zonden, die volgens rechtvaardige instelling tot de dood zijn, waardoor wettelijk het leven verbeurd wordt, die wij kapitale misdaden noemen.

b. Voorts zijn er zonden die, volgens Goddelijke instelling, tot de dood zijn, zowel tot de lichamelijke als de geestelijken dood.

Ten eerste. Zonden, die tot de lichamelijke dood zijn. Dat kunnen de zonden zijn van verharde huichelaars, gelijk Ananias en Sapphira, of zover wij weten van oprechte Christelijke broeders, zoals de apostel zegt van de overtredende leden der gemeente te Corinthe. *Daarom zijn er onder u vele zwakken en zieken, en velen slapen*, 1 Corinthe 11:30. Er kan zonde tot de lichamelijke dood zijn onder degenen, die niet met de wereld veroordeeld zullen worden. Zulke zonden, zeg ik, zijn of kunnen zijn tot de lichamelijke dood. De Goddelijke strafbare instelling onder het Evangelie bedreigt niet beslist en onherroepelijk de dood aan de meer zichtbare zonden der leden van Christus, maar alleen evangelische kastijding: *Want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij en Hij geselt een iegelijk zoon, dien Hij aanneemt*, Heb. 12:6. Er is plaats gelaten voor de Goddelijke wijsheid of goedheid, ook zelfs voor de evangelische gestrengheid, om te bepalen hoever de kastijding en de geseling gaan zullen. En wij kunnen niet zeggen dat anders dan bij uitzondering, ter waarschuwing voor anderen, tot de dood wordt voortgegaan.

Ten tweede. Daar zijn zonden, die door de Goddelijke instelling, geestelijk en evangelisch tot de dood zijn, dat is, die onbestaanbaar zijn met geestelijk en evangelisch leven, met geestelijk leven in de zielen met een evangelisch recht op het leven hiernamaals. Zo zijn algehele onboetvaardigheid en ongeloof voor het tegenwoordige. Algehele onboetvaardigheid en ongelovigheid zijn onfeilbaar tot de eeuwigen dood, evenals de lastering van de Geest Gods in het getuigenis, dat deze van Christus en Zijn Evangelie heeft gegeven, en een algehele afval van het licht en het overtuigend bewijs van de waarheid van de Christelijke godsdienst. Deze zijn de zonden, die de schuld van de eeuwigen dood met zich brengen.

IV. Thans volgt de aanwijzing, het richtsnoer voor het gebed, volgens de verschillende soorten zonden, welke op die wijze onderscheiden worden. Het gebed wordt ondersteld voor het leven te zijn: ***Hij zal God bidden en Hij (God) zal hem het leven geven***. Leven moet van God gevraagd worden. Hij is de God des levens, en Hij geeft het wanneer en aan wie het Hem behaagt, en neemt het weg, door Zijn instelling of door zijn voorzienigheid, of door beide, wanneer Hij dat goed oordeelt. In het geval van eens broeders zonde, welke niet, op de reeds vermelde wijze, is tot de dood, mogen wij in geloof en hoop voor hem bidden, en bijzonder voor zijn leven naar ziel en lichaam.

Maar in geval van zonde tot de dood, op een der bovengenoemde wijzen, hebben wij geen verlof om te bidden. Wellicht houdt des apostels uitdrukking: ***Voor deze zeg ik niet dat hij zal***

bidden, niet meer in dan: In dat geval heb ik geen belofte voor u, geen grond voor het gebed des geloofs.

1. De wetten der straffende gerechtigheid moeten voltrokken worden, ten nutte van de algemene veiligheid en ten welzijn van de mensheid, en zelfs een broeder, die overtreden heeft, moet in zulk een geval aan de arm der gerechtigheid overgeleverd worden, want dat is een Goddelijke instelling, en terzelfder tijd aanbevolen aan de Goddelijke barmhartigheid.

2. Om het eindigen van evangelische kastijdingen (zoals ze mogen genoemd worden), of om de dood te voorkomen (die het noodzakelijk gevolg zou kunnen zijn, of die als straf schijnt te naderen, voor enige bepaalde zonde) mag alleen voorwaardelijk en onder voorbehoud gebeden worden, dat is: met de voorwaarde dat het bestaanbaar is met de wijsheid, de wil en de heerlijkheid Gods, dat de zondaar herstellen moge en vooral zijn sterven voorkomen.

3. Wij kunnen niet bidden, dat de zonden van de onboetvaardigen en ongelovigen, terwijl zij in dien toestand blijven, zullen vergeven worden, of dat enige barmhartigheid naar lichaam of ziel, welke de vergeving der zonden zou doen onderstellen, hun bewezen worde zolang zij daarin volharden. Maar wij mogen bidden om hun berouw (gesteld dat zij verkeren in de algemene toestand van de onbekeerde wereld), en om hun verrijking met het geloof in Christus en daardoor met alle zaligmakende barmhartigheid.

4. Indien bleek dat iemand de onvergeeflijke zonde tegen de Heiligen Geest bedreven had en geheel en al afgefallen was van de verlichtende en overtuigende krachten van de Christelijken godsdienst, dan zou voor zo iemand in het geheel niet mogen gebeden worden. Voor hem blijft alleen een schrikkelijke verwachting des oordeels en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden, Hebr. 10:27. En vooral deze laatste schijnt door den apostel bedoeld te worden met zonde tot de dood.

5. Want het schijnt, dat de apostel voor de stelling: er is een zonde niet tot de dood, als bewijs aanvoert: **Alle ongerechtigheid is zonde**, vers 17, maar ware alle ongerechtigheid tot de dood, dan zouden wij allen onherroepelijk aan de dood overgeleverd zijn. Want wij hebben allen enige ongerechtigheid jegens God of mensen bedreven, al is het slechts door te verzuimen of te verwaarlozen wat wij schuldig waren te doen. Maar nu dat niet zo is en de broeders in Christus, om zo te zeggen, recht op het leven hebben, moet er ook zonde niet tot de dood zijn. Hoewel er, in de gewone zin des woords, geen vergeeflijke zonde bestaat, is er toch vergeven zonde, zonde, die geen onherroepelijk oordeel des doods met zich brengt. Ware dat niet zo, dan zou er geen rechtvaardiging of voortzetting van den staat der rechtvaardigheid kunnen zijn. De instelling van het Evangelie, het verbond, vermindert, krimpt of vernietigt de schuld der zonde.

1 Johannes 5:18-21

Hier hebben wij:

I. Een korte samenvatting van de voorrechten en voordelen der gezonde Christelijke gelovigen.

1. Zij zijn verzekerd tegen de zonden, tegen de volheid van hare heerschappij en van haar schuld. **Wij weten, dat een iegelijk die uit God geboren is (en die in Christus geloofd is uit God geboren**, vers 1) niet zondigt, vers 18, niet zondigt met die overgegevenheid van hart en geest van de onwedergeborene (gelijk in Hoofdstuk 3:6-9 was gezegd) en bijgevolg niet met de volheid van schuld, waarmee anderen zondigen, en daardoor is hij gevrijwaard tegen het begaan van de zonde, die onvermijdelijk tot de dood is, of die onfeilbaar de zondaar gevangen houdt in de strikken van de eeuwigen dood. De nieuwe natuur, en daardoor de inwoning van de Geest Gods, voorkomt het bedrijven van de onvergeeflijke zonde.

2. Zij zijn versterkt tegen de verwoestende pogingen des duivels. **Die uit God geboren is, bewaart zichzelf**, dat is: hij wordt in staat gesteld zichzelf te bewaren, **en de boze vat hem**

niet, vers 18, dat is: de boze kan hem niet aanraken ten dode. Dit is naar het schijnt geen eenvoudige voorstelling van de plicht en de praktijk van de wedergeborenen, maar een aanwijzing van hun macht uit hoofde hunner wedergeboorte. Zij zijn daardoor toegerust en in beginsel veilig gesteld tegen de noodlottige slagen, de doodsteek, van de boze, hij raakt hun zielen niet aan, hij kan die niet vergiften zoals de anderen, hij kan het beginsel der wedergeboorte, dat het tegengiddel tegen de werking van zijn vergif is, er niet uitroeien, hij kan hen niet er toe brengen om de zonde te begaan, die ook onder de bedeling der Evangelies onherstelbaar overlevert aan de eeuwigen dood. Hij kan in zoverre de overhand over hen krijgen, dat hij hen tot sommige zondige daden vervoert, maar het schijnt de bedoeling des apostels te zijn te verzekeren, dat hun wedergeboorte hen waarborgt tegen zulke aanvallen van de duivel, als hen in de toestand en onder het vonnis des duivels zouden brengen.

3. Zij zijn aan de zijde Gods, in tegenstelling van de staat der wereld. ***Wij weten dat wij uit God zijn en dat de gehele wereld ligt in het boze***, vers 19. De mensheid is in twee grote partijen of rijken verdeeld, die welke aan God behoort en die welke aan het boze of aan de boze behoort. De Christelijk gelovigen behoren aan God. Zij zijn van God, en uit Hem, en voor Hem. Zij volgen op in de rechten en in de plaats van het oude Israël Gods, van hetwelk gezegd wordt: *De Heere is zijn erfdeel, en Jakob is het deel Zijner erfenis, Zijn bezitting in deze wereld*, het deel dat Hem naar zijn eigen beschikking door het lot is toegevallen, Deuteronomium 32:9, terwijl aan de andere zijde, de gehele wereld, de overigen, verreweg de grote meerderheid, in het boze ligt, in de klauwen, in de ingewanden, van de boze. Er zijn inderdaad, wanneer wij de mensen ieder op zichzelf beschouwen, vele bozen, veel boze geesten, in de hemelse plaatsen of de lucht, maar zij zijn een door hun boze natuur, wijze van handelen, beginselen, en zij zijn verenigd onder een hoofd. Er is een vorst der duivelen en van het duivels rijk. Er is een hoofd van de boosheid en de boze wereld, en hij heeft zoveel invloed dat hij de god dezer wereld genoemd wordt.

Het is zonderling, dat zulk een machtige geest zo onverzoeulijk tegen de Almachtige en diens belangen ontvlamd is, terwijl hij niet anders weten kon dan dat dit eindigen moest in zijn volkomen nederlaag en eeuwige verdoemenis. Hoe vreeslijk is het oordeel Gods over de boze! Moge de God van de Christelijke wereld voortdurend zijn koninkrijk in deze wereld vernietigen en zielen overbrengen in het koninkrijk van Zijn geliefden Zoon.

4. Zij worden verlicht in de kennis van de waarachtige eeuwige God. ***Doch wij weten dat de Zoon van God gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven, dat wij de Waarachtige kennen***, vers 20.

"De Zoon van God is in onze wereld gekomen en wij hebben Hem gezien, en kennen Hem door al de bewijzen, die reeds gegeven zijn, Hij heeft ons de waarachtige God geopenbaard, zie Johannes 1:18, en Hij heeft ons het verstand geopend om deze openbaring te verstaan, innerlijk licht in onze zielen gegeven, waardoor wij de heerlijkheid van de waarachtige God kunnen onderscheiden, en wij zijn er van verzekerd dat het de waarachtige God is, dien Hij ons geopenbaard heeft. Hij is oneindig verheven boven al de goden der heidenen in reinheid, macht en volkomenheid. Hij bezit al de uitnemendheden, schoonheden en rijkdommen van de levenden en waarachtige God. Het is dezelfde God, die naar het verhaal van Mozes de hemelen en de aarde gemaakt heeft, dezelfde die onze vaders, de patriarchen, met zich in een eeuwig verbond nam, dezelfde die onze voorouders uit Egypte leidde, die op de berg Sinaï de vurige wet gaf, die ons de heilige Schriften schonk, en die de roeping en bekering der heidenen beloofde. Door Zijn raad en werken, Zijn liefde en genade, Zijn verschrikkingen en oordelen, weten wij dat Hij, en Hij alleen, in al de volheid van Zijn wezen, is de levende en waarachtige God."

Het is een grote gelukzaligheid de waarachtige God te kennen, Hem te kennen in Christus, het is het eeuwige leven, Johannes 17:3. Het is de heerlijkheid van de Christelijke openbaring, dat zij ons de beste mededeling omtrent de waarachtige God geeft en ons de beste ogenzalf toedient, opdat wij de waarachtige God mogen onderkennen.

5. Zij zijn in gelukzalige vereniging met God en met Zijnen Zoon. ***En wij zijn in de Waarachtige, namelijk in Zijn Zoon Jezus Christus***, vers 20. De Zoon leidt ons tot de Vader, en wij zijn in Beiden, in de liefde en de gunst van beiden, in verbond en vereniging met beiden, in geestelijke vereniging met beiden door de inwoning van hun Geest. En opdat gij moogt weten hoe groot dat geluk en die zaligheid zijn, moet gij u herinneren ***dat deze Waarachtige is de waarachtige God en het eeuwige leven***. Of liever nog: want dit schijnt de ware lezing te zijn: Deze Zoon van God is zelf de waarachtige God en het eeuwige leven, Johannes 1:1 en 1 Johannes 1:2. Zodat door vereniging met een Hunner, veelmeer nog door vereniging met Beiden, wij verenigd zijn met de waarachtige God en het eeuwige leven.

II. De apostel besluit met de volgende waarschuwing: ***Kinderkens*** (dierbare kinderen, zoals het uitgelegd kan worden) ***bewaart uzelf van de afgoden***, vers 21. Omdat gij de waarachtige God kent, en in Hem zijt, moet uw licht en liefde u bewaren tegen al wat in tegenstelling met Hem aangevoerd of met Hem in vergelijking gebracht wordt. Vliedt van de valse goden der heidenwereld. Zij zijn niet te vergelijken met de God, wiens gij zijt en Die gij dient. Vereert niet uw God door standbeelden en afbeeldingen, die dan in zijn eer delen. Uw God is een onbegrijpelijke Geest, en wordt door zulke onredelijke voorstellingen onteerd. Hebt geen gemeenschap met uw heidense naasten in hun afgodische verering. Uw God is na-ijverig en wil dat gij van hen uitgaat en van hen u onderscheiden zult, doodt uw vlees, wees der wereld gekruisigd, opdat dezen niet de troon in uw hart moge overweldigen, die alleen aan God gewijd zijn moet. De God dien gij kent is Hij, die u geschapen heeft, die u door Zijn Zoon verlost heeft, die u Zijn Evangelie gezonden heeft, die u uw zonden vergeven heeft, die u door Zijn Geest voor zichzelf wedergeboren heeft, en u het eeuwige leven gegeven heeft. Hangt Hem aan door het geloof en door liefde en volhardende gehoorzaamheid, in tegenstelling met alle dingen, die uw harten en zielen van dien God willen aftrekken. ***Deze levende en waarachtige God zij de heerlijkheid en het koninkrijk in alle eeuwigheid. Amen.***

DE TWEEDE BRIEF VAN JOHANNES

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN, VAN DE TWEEDE BRIEF VAN de APOSTEL JOHANNES.

Hier hebben wij een canonieke brief, gericht voornamelijk niet alleen aan een enkel persoon, maar aan een van de zwakkere sekse. En waarom niet aan een lid van die sekse? In de verlossing, voorrechten en waardigheid der Evangelies is geen man of vrouw, maar beiden zijn in Christus Jezus. Onze Heere zelf had er Zijn rusttijd voor over, om een gesprek te voeren met de Samaritaanse vrouw, ten einde haar het water des levens aan te bieden; en toen aan het kruis het ogenblik van Zijn dood naderde, beval Hij met stervende lippen Zijn gezegende moeder in de zorg van Zijn geliefden discipel aan; en gaf daardoor de les aan zijn discipelen om in de toekomst de vrouwelijke discipelen te eren. Het was een lid van dezelfde sekse, die onze Heere uitverkoor om met Zijn eerste verschijning na zijn opstanding verwaardigd te worden en om door haar de boodschap van Zijn verrijzenis te zenden aan dezen en aan de andere apostelen. Later zien wij een ijverige Priscilla zo goed haar Christelijke loopbaan lopen, en vooral in veel moeilijke omstandigheden de apostel Paulus dienen, dat zij niet alleen meermalen voor haar echtgenoot genoemd wordt, maar dat niet slechts de apostel zelf, doch ook al de gemeenten uit de heiligen gaarne haar zowel als hem dankbaar erkentelijk waren. Het is dus niet te verwonderen, dat een helding in de Christelijke godsdienst, vereerd door de Goddelijke voorzienigheid en onderscheiden door Goddelijke genade, ook verwaardigd zou worden een apostolisch schrijven te ontvangen.

HOOFDSTUK 1

1 De ouderling aan de uitverkoren vrouwe en aan haar kinderen, die ik in waarheid liefheb, en niet alleen ik, maar ook allen, die de waarheid gekend hebben; 2 Om der waarheid wil, die in ons blijft, en met ons zal zijn in der eeuwigheid: 3 Genade, barmhartigheid, vrede zij met ulieden van God de Vader, en van de Heere Jezus Christus, de Zoon des Vaders, in waarheid en liefde. 4 Ik ben zeer verblijd geweest, dat ik van uw kinderen gevonden heb, die in de waarheid wandelen, gelijk wij een gebod ontvangen hebben van de Vader. 5 En nu bid ik u, uitverkoren vrouwe, niet als u schrijvende een nieuw gebod, maar hetgeen wij gehad hebben van de beginne, namelijk dat wij elkander liefhebben. 6 En dit is de liefde, dat wij wandelen naar Zijn geboden. Dit is het gebod, gelijk gijlieden van de beginne gehoord hebt, dat gij in hetzelfde zoudt wandelen. 7 Want er zijn vele verleiders in de wereld gekomen, die niet belijden, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is. Deze is de verleider en de antichrist. 8 Ziet toe voor uzelf, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen. 9 Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden de Vader en de Zoon. 10 Indien iemand tot ulieden komt, en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: Zijt gegroet. 11 Want die tot hem zegt: Zijt gegroet, die heeft gemeenschap aan zijn boze werken. 12 Ik heb veel aan ulieden te schrijven, doch ik heb niet gewild door papier en inkt; maar ik hoop tot ulieden te komen, en mond tot mond met u te spreken, opdat onze blijdschap volkomen moge zijn. 13 U groeten de kinderen van uw zuster, de uitverkorene. Amen. De apostel begroet hier een eerwaardige huismoeder en hare kinderen, vers 1-4, Beveelt hun geloof en liefde aan, vers 5, 6, Waarschuwt hen tegen verleiders, vers 7, en om acht te nemen op zichzelf, 8, Deelt mede hoe men zich gedragen moet jegens hen, die de leer van Christus niet brengen, vers 10, 11, En besluit, de behandeling van andere dingen tot persoonlijke ontmoeting verschuivende, de brief, vers 12, 13.

2 Johannes 1:1-4

In de oude tijden begonnen de brieven, zoals ook deze, met groeten en zegenwensen, de godsdienst heiligt zoveel mogelijk de oude gebruiken, en vervangt de ledige beleefdheidsvormen door werkelijke uitdrukkingen van leven en liefde. Wij hebben hier dus, als gewoonlijk:

I. De schrijver, die niet zijn naam noemt maar zich kenbaar maakt door zijn bediening: de ouderling. Deze uitdrukking, de stijl van de brief en de liefde, die er uit spreekt, duiden aan dat de schrijver dezelfde is van de vorige brief. Hij is nu de ouderling, bij voorkeur en bij uitnemendheid. Zeer waarschijnlijk de oudste nog levende apostel, de voornaamste ouderling van de gemeente Gods. Een ouderling bij het vroegere Israël was eerwaardig en moest geëerd worden, hoeveel te meer is dat het geval in het Israël Gods. Een oud discipel is eerwaardig, veel meer nog een oud apostel en leidsman van de discipelen. Hij was nu oud in den heiligen dienst en in ondervinding, hij had veel van de hemel gezien en gesmaakt, en was veel nader dan toen hij eerst geloofde.

II. Zij, aan wie de brief gericht is: een edele Christelijke huismoeder en hare kinderen: ***aan de uitverkorene vrouwe en aan hare kinderen.*** Een dame, iemand van voornamen stand door geboorte, opvoeding en stand in de maatschappij. Het is heerlijk dat het Evangelie ook onder dezulken zielen gewonnen heeft. Het zou treurig zijn indien aanzienlijken niet tot de Heere Christus en Zijn godsdienst bekeerd werden. Zij zijn Hem meer verschuldigd dan anderen, hoewel gewoonlijk niet vele edelen geroepen worden. Hier is een voorbeeld voor aanzienlijke vrouwen. De uitverkorene vrouwe, niet alleen een die op de voorgrond treedt, maar uitverkoren door God. Het is lieflijk en schoon om voorname vrouwen te zien, die haar verkiezing van God door een heiligen wandel openbaren. En aan hare kinderen. Waarschijnlijk was deze vrouwe weduwe, dan zijn zij en hare kinderen het voornaamste gedeelte van haar gezin, dit mag dus een huiselijk schrijven genoemd worden. Huisgezinnen mogen met recht door brieven aangemoedigd worden en verder bestierd in hun onderlinge liefde, orde en plichtsvervulling. Wij zien dat in Christelijke brieven aandacht geschonken mag worden aan de kinderen, en dat zij dat behoren te weten ook, het moet dienen tot hun aanmoediging en waarschuwing. Zij, die hen liefhebben, zijn de geschikte personen om naar hun welzijn te vragen.

Deze vrouwe en hare kinderen zijn verder onderscheiden door de eerbied, die hun bewezen wordt:

1. Door de apostel zelf: ***Die ik in waarheid liefheb*** (of in de waarheid liefheb), die ik oprecht en hartelijk liefheb. De geliefde discipel had geleerd de kunst der liefde te beoefenen, en voor allen had hij hen lief, die zijnen Heere liefhadden.

2. Door al haar Christelijke bekenden, alle Godvrezenden met wie zij in aanraking kwam: En niet alleen ik, maar ook allen die de waarheid gekend hebben. Deugd en goedheid schijnen in verheven kringen met glans. De waarheid vraagt erkenning, en zij, die het bewijs van echte godsvrucht zien, moeten dat belijden en erkennen. Het is een goed teken, en een grote plicht, wanneer iemand de godsvrucht in anderen liefheeft en waardeert. De grond voor deze liefde en achting, die aan deze vrouwe en haar kinderen betoond werden, was hun achting voor de waarheid.

Om der waarheid wil (ter wille van de waren godsdienst) die in ons blijft en met ons zijn zal in der eeuwigheid. De Christelijke liefde is gegrond op het openbaar-worden van levenden godsdienst. Gelijkheid van zin wekt genegenheid. Zij, die waarheid en godsvrucht in zichzelf liefhebben, behoren die ook lief te hebben in anderen, en anderen omdat die oorzaak lief te hebben. De apostel en de overige Christenen hadden deze vrouwe lief, niet zozeer om haar aanzien dan wel om haar heiligheid, niet zozeer om haar milddadigheid dan wel om haar ernstig Christendom. Wij behoren niet godsdienstig te zijn bij buien en tussenpozen, in sommige bepaalde stemmingen en gemoedsgesteldheden, maar de godsdienst moet in ons

wonen, in ons verstand en hart, in ons geloof en onze liefde. Het is te hopen dat de godsdienst eeuwig zal wonen in hen, in wie hij waarlijk intrek nam. De geest des Christendoms zal, naar wij vertrouwen mogen, daar niet uitgeblust worden. Die met ons zijn zal in eeuwigheid.

III. De begroeting, welke eigenlijk een apostolische zegenbede is: ***Genade, barmhartigheid, vrede zij met ulieden van God de Vader en van de Heere Jezus Christus, de Zoon des Vaders, in waarheid en liefde.*** Heilige liefde stort zegeningen uit over dit Christelijk gezin, die heeft, dien zal gegeven worden.

Merk op:

1. Van wie deze zegeningen afgebeden worden:

A. Van God de Vader, de God aller genade. Hij is de fontein van zegen en van al de zegeningen, die ons tot Hem moeten leiden.

B. Van de Heere Jezus Christus. Hij is de Bewerker en Mededeler van deze hemelse zegeningen, en Hij wordt hier onderscheiden door Zijn buitengewone hoedanigheid: de Zoon des Vaders, een Zoon zoals niemand anders het kan zijn, *de Zoon, die het afschijnsel van de heerlijkheid des Vaders is en het uitgedrukte beeld van zijn zelfstandigheid*, Hij, die met de Vader het eeuwige leven is.

1 Johannes 1:2. 2. Wat de apostel afsmeekt van deze Goddelijke personen.

A. Genade, Goddelijke gunst en genegenheid, de oorsprong van alle goede dingen, inderdaad het is enkel genade indien enige geestelijke zegening aan zondige stervelingen wordt verleend.

B. Barmhartigheid, vrije vergeving, die reeds verrijkt is met genade, heeft behoefte aan voortdurende vergeving.

C. Vrede. Rust van geest en kalmte van geweten in een verzekerde verzoening met God, tegelijk met alle veilige en geheiligde uitwendige voorspoed. En deze worden begeerd in waarheid en liefde, hetzij door oprechte en vurige toegenegenheid van de schrijver (in geloof en liefde bidt hij ze van God de Vader en van de Heere Jezus Christus), hetzij als voortdurende waarheid en liefde van de vrouwe en hare kinderen. Deze zegeningen zullen hen voortdurend bewaren in waarheid en liefde.

IV. De gelukwens ten opzichte van het voorbeeldig gedrag van andere kinderen van deze uitnemende vrouwe. Gelukkige ouders, die gezegend zijn met een nakomelingschap van vele godvrezende kinderen! Ik ben zeer verblijd geweest, dat ik van uw kinderen gevonden heb, die in de waarheid wandelen, gelijk wij een gebod ontvangen hebben van de Vader, vers 4. Wellicht reisden zonen van deze vrouwe buitenslands, voor zaken, of om de wereld te leren kennen, of voor hun ontwikkeling, of voor familieaangelegenheden, en waren zij op hun reizen te Efeze gekomen, waar men onderstelt dat de apostel toen woonde, en hadden zij daar omgang met hem gehad. Zie hier hoe goed het is vroeg in de godsdienst geoefend te worden. Hoewel de godsdienst niet op de opvoeding mag gegrond worden, mag wel de opvoeding op de godsdienst rusten en wordt zij dan dikwijls gezegend. Dat is de weg tot vrijwaring van ongodsdienstige besmetting. Jonge reizigers moeten hier ook uit leren hun godsdienst mede op reis te nemen en dien niet huis te laten, of de verkeerde gewoonten en zeden van andere landen aan te leren.

Men kan hier ook opmerken, dat de verkiezing meermalen de rechte lijn volgt. Wij zien hier de uitverkorene vrouwe en haar uitverkoren kinderen. Kinderen kunnen geliefd worden ter wille van hun ouders, maar beiden uit vrije genade. Uit des apostels blijdschap kunnen wij ook zien hoe heerlijk het is, wanneer men bemerkt dat kinderen wandelen in de voetstappen van goede ouders, en zij, die daarvan getuigen zijn, mogen er zulke ouders wel mede gelukwensen, zowel om hun dankbaarheid aan God te verlevendigen als om hun vertroosting

te vergroten, die in zo groot een zegen gelegen is. Hoe gelukkig was deze vrouwe, die zoveel kinderen voor God en de hemel ter wereld gebracht had! En hoe heerlijk moet het voor haar geweest zijn, van zulk een beoordelaar zulk een goed getuigenis omtrent hen te mogen ontvangen. Voorts zien wij hier hoe heerlijk het is voor oude dienaren en voor alle oude discipelen, een hoopgevend nieuw geslacht te zien opstaan, dat God zal dienen en de godsdienst in de wereld handhaven ook na hun verscheiden. En eindelijk zien wij hier de regel voor zulke wandeling in de waarheid: het gebod des Vaders. Dan eerst is onze wandelwaar, onze omgang oprecht, wanneer zij bestuurd worden door Gods Woord.

2 Johannes 1:5-6

Wij komen nu meer bepaald tot het doel en de inhoud van de brief. En hier hebben wij:

I. Het verzoek van den apostel. **En nu bid ik, uitverkorene vrouwe!** In aanmerking genomen hetgeen de apostel haar bidt, is de wijze van vragen zeer merkwaardig, hij vraagt toch geen bijzondere weldaad of enig voorrecht voor zichzelf, maar gewoon gehoorzaamheid aan en waarneming van Gods geboden. Hij had hier kunnen opdragen of bevelen, maar hardere maatregelen zijn erger dan nutteloos wanneer zachtere hun doel kunnen bereiken, en de apostolische geest is meer dan enige andere zacht en innemend. Hetzij uit aanmerking voor haar hogen stand, hetzij uit apostolische zachtheid, of beide, hij buigt zich neer om te vragen: Ik bid u dan, vrouwe! Men zou zich ook kunnen voorstellen een anderen apostel, die aan een aanzienlijk meester schreef: *Hoewel ik grote vrijmoedigheid heb in Christus* (door de macht, die Christus mij toevertrouwd heeft) *om u te bevelen hetgeen betamelijk is, zo bid ik liever door de liefde, daar ik zodanig een ben, te weten een oud man.* Liefde kan soms gedaan krijgen wat gezag niet vermag, en wij zien meermalen dat het gezag naarmate het strenger optreedt des te minder gevolg heeft. De dienaar in de geest van de apostel zal zijn vrienden liefhebben en bidden hun plicht te doen.

II. Hetgeen der vrouwe en haar kinderen gebeden wordt is: Christelijke geheiligde liefde, **dat wij elkaar liefhebben**, vers 5. Zij, die in enige Christelijke deugd uitnemend zijn, hebben altijd nog gelegenheid er in te groeien. Van de broederlijke liefde hebt gij niet van node dat ik u schrijve, want gij zelf zijt van God geleerd elkaar lief te hebben. *Maar wij bidden u, broeders (en zusters), dat gij daarin meer en meer toeneemt*, 1 Thessalonicenzen 4:9, 10. 1. Deze liefde wordt aanbevolen:

A. Op grond van het gebod daartoe: wij zijn er toe verplicht. Het Goddelijk gebod moet onze harten en zielen beheersen.

B. Op grond van de oudheid dezer verplichting. **Niet als schrijvende u een nieuw gebod, maar hetgeen wij gehad hebben van de beginne.**

1. Dit gebod van wederzijdse Christelijke liefde kan gezegd worden nieuw te zijn met betrekking tot zijn nieuwe in-werking-stelling en heiliging door Christus, maar toch wat de inhoud betreft (wederzijdse heilige liefde) is het zo oud als de natuurlijke, de Joodse, en de Christelijke godsdiensten. Dit gebod moet overal met het Christendom samengaan, dat de discipelen elkaar zullen liefhebben.

2. Deze liefde wordt toegelicht door vruchtbare natuur. **En dit is de liefde dat wij wandelen naar zijn geboden**, vers 6. Dit is de proefop onze liefde tot God: onze gehoorzaamheid aan Hem. Het is liefde tot ons zelf, tot onze zielen, dat wij wandelen in gehoorzaamheid aan zijn geboden. In het houden van die is grote loon. Dit is liefde tot elkaar, wanneer wij elkaar opwekken tot een heiligen wandel. En het bewijs voor onze oprechte, wederzijdse Christelijke liefde is, dat wij in andere opzichten wandelen in zijn geboden. Er kan wederzijdse liefde zijn, die niet godsdienstig en Christelijk is, maar wij kunnen de onzen als Christelijk erkennen aan ons waarnemen van al de andere geboden behalve dat tot wederzijdse liefde. Algemene

gehoorzaamheid is het bewijs van de deugdzaamheid en oprechtheid van Christelijke deugden, en allen die trachten naar Christelijke gehoorzaamheid zullen zeker ook Christelijke liefde beoefenen. Dit is een fundamenteel artikel van de Evangelische instelling. Dit is het gebod, gelijk gijlieden van de beginne gehoord hebt, dat gijlieden in hetzelfde zoudt wandelen, vers 6. Het vooruitzicht van de ondergang van deze liefde, zowel als van anderen afval, zal zeker de apostel gedrongen hebben om steeds aan te houden op dezen plicht, dit voornaamste, ernstigste en meest te beoefenen gebod.

2 Johannes 1:7-9

In dit voornaamste gedeelte van de brief hebben wij:

I. Het slechte nieuws, dat aan deze vrouwe wordt meegedeeld. Er zijn verleiders op de komst. Want er zijn vele verleiders in de wereld gekomen. Deze mededeling wordt door het deelwoord Want aan het vorige vastgeknoopt als aan een reden waarom dat gezegd is. Gij moet de wederzijdse liefde handhaven, want er zijn mensen in de wereld, die haar verwoesten willen. Zij, die het geloof verkeren, verwoesten de liefde, het gezamenlijk geloof is de grond voor de gezamenlijke liefde. Dus moet gij uw wandelovereenkomstig de geboden Gods verzekeren, dat zal uzelf verzekeren. Uw standvastigheid zal waarschijnlijk op de proef gesteld worden, want vele verleiders zijn in de wereld gekomen. Treurig en bedroevend nieuws behoort ook aan onze Christelijke vrienden bekend gemaakt te worden, niet omdat wij hen gaarne bedroefd maken, maar omdat hen van tevoren waarschuwen tegen hun beproevingen hetzelfde is als hen tevoren daartegen wapenen. Hier is:

1. De beschrijving van de bedrieger en van zijn bedrog, ***hij belijdt niet dat Jezus Christus in het vlees gekomen is***, vers 7, hij brengt de een of andere dwaling omtrent de Heere Jezus in omloop, hij ontkent bijvoorbeeld dat Jezus en Christus dezelfde persoon zijn, of dat Jezus van Nazareth de van God gezalfde, de Christus, de vanouds tot verlossing van Israël beloofde Messias is, of dat de beloofde Messias en Verlosser in het vlees, in onze wereld en in onze natuur gekomen is, of dat Hij nog komen moet. Het is vreemd dat na zo vele bewijzen nog iemand ontkennen kan dat de Heere Jezus de Zoon van God en de Zaligmaker der wereld is.

2. De verergering van de zaak: ***Deze is de verleider en de antichrist***, vers 7. Hij verleidt de zielen en ondermijnt de heerlijkheid van het koninkrijk van de Heere Christus. Hij moet een valsaard, een opzettelijk verleider zijn na al het licht dat verstrekt werd, en al de bewijzen, die Christus omtrent zichzelf gegeven heeft, en de getuigenis door God aan Zijn Zoon geschonken. Hij is een moedwillig tegenstander van denpersoon, de eer, het belang van de Heere Christus, en als zodanig zal deze Hem bij zijn komst ten oordeel dan ook beschouwen. Het moet ons niet vreemd voorkomen, dat er in onzen tijd bedriegers en tegenstanders van de naam en de waardigheid van de Heere Christus zijn, want zij waren er vanouds, zelfs in de tijden der apostelen.

II. De raad, in dit opzicht aan deze vrouwe en haar gezin gegeven. Voorzorg en waarschuwing zijn nodig. ***Ziet toe voor uzelf***, vers 8. Hoe meer de bedriegers en de verleiders toenemen, des te meer moeten de discipelen waakzaam zijn. Begoochelingen kunnen zo de overhand krijgen, dat zelfs de uitverkorenen er door in gevaar zouden komen. Voor twee dingen moeten zij op hun hoede zijn:

1. ***Dat wij niet verliezen hetgeen wij gearbeid hebben***, vers 8, wat wij hebben gedaan of hebben gewonnen. Het is treurig wanneer enige godsdienstige arbeid vergeefs is, sommigen beginnen goed, maar het is ten slotte alles verloren moeite. De rijke jongeling, die van zijn jeugd af alle geboden van de tweede tafel gehouden had, verloor alles door gebrek aan liefde voor Christus of te veel liefde voor de wereld. De belijders moeten zorg dragen, dat zij niet

verliezen hetgeen zij gewonnen hebben. Velen hebben niet alleen een goeden naam in godsdienstige kringen gewonnen, maar ook veellicht in de godsdienst, veel overtuiging van de boosheid der zonde, de ijdelheid der wereld, de voortreffelijkheid van de godsdienst en de kracht van Gods Woord. Zij hebben gesmaakt de krachten der toekomstige eeuw en de gaven des Heiligen Geestes, -en verliezen ten slotte alles. Gij liep wel, wie heeft u verhinderd dat gij der waarheid niet gehoorzaam zoudt zijn (of voortgaan met de waarheid te gehoorzamen)? Het is bedroevend dat veelbelovende vorderingen in de school van het Christendom ten slotte geheel verloren kunnen gaan.

2. Dat zij hun loon niet verliezen zouden, geen enkel deel van die eer, dien lof, die heerlijkheid, die zij eerst zo ijverig najaagden. Maar een vol loon ontvangen mogen. Verzekert u van zo vollen loon als aan iemand in de gemeente Gods gegeven wordt. Indien er trappen in de heerlijkheid zijn, verliest dan niets van die genade, dat licht, die liefde, dien vrede, die u voor een hogere trap in de heerlijkheid kunnen bereiden. Houdt wat gij hebt, in geloof en hoop en een goed geweten, dat niemand uw kroon neme, en dat gij er geen enkel juweel uit verliest, Openbaring 3:2. De weg om de volle loon te verkrijgen is trouw aan Christus te blijven en tot de einde standvastig in de godsdienst.

III. De reden van des apostels raad, en van hun zorg en voorzorg jegens hen zelf. Deze is tweevoudig.

1. Het gevaar en het nadeel van het verlaten van het licht des Evangelies en der openbaring. Dat is in werkelijkheid en in uitwerking verlaten van God zelf. ***Een iegelijk, die overtreedt en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet***, vers 9. De leer van Christus is aangewezen om onze gids tot God te zijn, zij is het waardoor God de zielen tot de zaligheid en tot zichzelf trekt. Die daartegen zich verzet, staat op tegen God.

2. Het voordeel en de gelukzaligheid van beslist aanhangen van de Christelijke waarheid, het verenigt ons met Christus (het voorwerp en de voornamen inhoud van deze waarheid), en daardoor ook met de Vader, want zij zijn een. Die in de leer van Christus blijft (geworteld en gegrond blijft), deze heeft beiden de Vader en de Zoon. Door de leer van Christus worden wij verlicht tot kennis van de Vader en de Zoon, door haar worden wij geheiligd voor de Vader en de Zoon, daarna worden wij verrijkt met heilige liefde tot de Vader en de Zoon, en dus voorbereid voor de eindeloze blijdschap met de Vader en de Zoon. *Gijlieden zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb*, Johannes 15:3. Deze reinheid maakt ons geschikt voor de hemel. De grote God, die Zijn zegel gedrukt heeft op de leer van Christus, hecht waarde er aan. Wij moeten die heilige leer in geloof en liefde vasthouden, indien wij hopen en begeren te komen tot de gezegende gemeenschap met de Vader en de Zoon.

2 Johannes 1:10-11

I. Na zijn waarschuwing tegen de verleiders gegeven te hebben, verstrekt de apostel nu aanwijzing hoe zij behandeld moeten worden. Zij mogen niet beschouwd worden als dienaren van Christus. De Heere Christus zal hen van dezen onderscheiden, en wil dat zijn discipelen zulks ook doen zullen. De aanwijzing is ontkennend.

1. Ondersteunt hen niet. ***Indien iemand tot ulieden komt en deze leer niet brengt*** (de leer betreffende Christus als de Zoon van God, de Messias, door God tot onze verlossing en zaliging gezalfd) ***ontvangt hem niet in huis***, vers 10. Wellicht was deze vrouw aan Gajus gelijk, van wie wij in de volgende brief lezen, een edelmoedige gastvrouw, altijd bereid om reizende dienaren en Christenen te herbergen. Deze verleiders zouden misschien dezelfde gastvrijheid voor zich verwachten gelijk de besten van de anderen, want zulke verblinden zijn vrijmoedig genoeg! Maar de apostel staat dat niet toe: verwelkom hem niet in uw gezin. Ongetwijfeld mag men wel in hun dringende behoeften voorzien, maar zij mogen niet

aangemoedigd worden in hun boze dienst. Ontkenners van het geloof zijn verwoesters der zielen, en hier is ondersteld dat ook vrouwen zelf een goed verstand hebben van de zaken van de godsdienst.

2. Zegent hun ondernemingen niet. **En zegt tot hem niet: Wees gegroet**, vers 10. Vergezelt hun arbeid niet met uw gebeden en goede wensen. Slechte daden mogen niet aanbevolen worden in of gewijd aan de Goddelijken zegen. God zal nooit de beschermer zijn van leugen, bedrog en zonde. Wij behoren God te bidden om zegen op de bediening des Evangelies, maar indien wij de verbreiding van noodlottige dwaling niet kunnen voorkomen, mogen wij die toch in geen geval bevorderen.

II. Hier is de reden voor zulk een gedragslijn, die de ondersteuning en bescherming van zulke bedriegers verbiedt. **Want die tot hem zegt: Wees gegroet, die heeft gemeenschap aan zijn boze werken**, vers 11. Gunst en genegenheid doen deelhebben aan hun zonde. Wij zouden daardoor medeplichtig worden aan de ongerechtigheden van anderen. Hoe oordeelkundig en voorzichtig behoren de Christenen te zijn! Er zijn vele wijzen, waarop men deel krijgen kan aan de ongerechtigheden van anderen. Dat kan geschieden door schuldig stilzwijgen, onverschilligheid, onbedachtzaamheid, bijzondere ondersteuning, openbare bijdragen en hulp, innerlijke goedkeuring, openlijke verdediging. De Heere vergeve ons de schuld, die wij aan zonden van anderen hebben.

2 Johannes 1:12-13

De apostel besluit zijn brief.

1. Met het uitstellen van de behandeling van vele dingen tot de persoonlijke ontmoeting. **Ik heb veel aan ulieden te schrijven, doch ik heb niet gewild door papier en inkt, maar ik hoop tot ulieden te komen, en mond tot mond tot u te spreken, opdat onze blijdschap volkomen moge zijn**, vers 12. Hier wordt te kennen gegeven dat men sommige dingen beter mondeling dan schriftelijk behandelen kan. Het gebruik van pen en inkt moge een voorrecht en zeer aangenaam zijn, maar een persoonlijk onderhoud is het nog veel meer. De apostel was nog niet te oud om te reizen, en bijgevolg ook niet om reizend te dienen. De gemeenschap der heiligen moet op alle wijzen gehandhaafd worden, en hun gemeenschap moet bijdragen tot hun gemeenschappelijke blijdschap. Uitnemende dienaren kunnen hun blijdschap vermeerderen door omgang met hun Christelijke vrienden. *Om mede vertroost te worden onder u, door het onderling geloof, zo het uw als het mijne*. Romeinen 1:12.

2. Met het overbrengen van de groeten van enige naaste bloedverwanten van de vrouwe. U groeten de kinderen van uw zuster, de uitverkorene, vers 13. De genade was in dit geslacht overvloedig, hier zien wij twee uitverkoren zusters, ieder met uitverkoren kinderen. Hoe zullen zij deze genade in de hemel bewonderen! De apostel buigt zich neer tot de dienst om de groeten van de neven en nichten aan hun tante over te brengen. De plichten van de jongere bloedverwanten mogen vooral niet verzuimd worden. Ongetwijfeld was de apostel gemakkelijk te naderen, hij liet alle vriendelijke en eerbiedige gemeenschap toe, en was bereid de blijdschap van deze goede vrouw in haar neven en nichten, zowel als in haar kinderen te verhogen. God geve dat vele godvruchtige vrouwen zich mogen verblijden in haar gelovige afstammelingen en bloedverwanten. Amen.

DE DERDE BRIEF VAN JOHANNES

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN, VAN DE DERDE BRIEF VAN de APOSTEL JOHANNES.

In dezen brief wordt de Christelijke gemeenschap geoefend en aanbevolen. De Christenen behoren zich aan te bevelen door het praktische bewijs van hun belijdende onderwerping aan het Evangelie van Christus. Het aanmoedigende en leerrijke van het gedrag van edelmoedige en openbaarhandelende personen heeft op velen goeden invloed. Omdat te bevorderen zendt de apostel dezen opwekkende brief aan zijn vriend Gajus; in welken hij zich beklaagt over de juist tegenovergestelde geest en handel van een zekeren dienaar, en bevestigt de goede mededelingen omtrent een anderen, die meer waar is nagevolgd te worden.

HOOFDSTUK 1

1 De ouderling aan de geliefden Gajus, welken ik in waarheid liefheb. 2 Geliefde, voor alle dingen wens ik, dat gij welvaart en gezond zijt, gelijk uw ziel welvaart. 3 Want ik ben zeer verblijd geweest, als de broeders kwamen, en getuigden van uw waarheid, gelijk gij in de waarheid wandelt. 4 Ik heb geen meerdere blijdschap dan hierin, dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen. 5 Geliefde, gij doet trouwelijk, in al hetgeen gij doet aan de broederen en aan de vreemdelingen, 6 Die getuigd hebben van uw liefde, in de tegenwoordigheid der Gemeente; welken indien gij geleide doet, gelijk het Gode waardig is, zo zult gij weldoen. 7 Want zij zijn voor Zijn Naam uitgegaan, niets nemende van de heidenen. 8 Wij dan zijn schuldig de zodanigen te ontvangen, opdat wij medearbeiders mogen worden der waarheid. 9 Ik heb aan de Gemeente geschreven; maar Diotrefes, die onder hen zoekt de eerste te zijn, neemt ons niet aan. 10 Daarom, indien ik kom, zo zal ik in gedachtenis brengen zijn werken, die hij doet, met boze woordensnaterende tegen ons; en hiermede niet vergenoegd zijnde, zo ontvangt hij zelf de broeders niet, en verhindert degenen, die het willen doen, en werpt ze uit de Gemeente. 11 Geliefde, volgt het kwade niet na, maar het goede. Die goed doet, is uit God; maar die kwaad doet, heeft God niet gezien. 12 Aan Demetrius wordt getuigenis gegeven van allen, en van de waarheid zelve; en wij getuigen ook, en gij weet, dat onze getuigenis waarachtig is. 13 Ik had veel te schrijven, maar ik wil u niet schrijven met inkt en pen; 14 Maar ik hoop u haast te zien, en wij zullen mond tot mond spreken. 15 Vrede zij u. De vrienden groeten u. Groet de vrienden met name.

In deze brief wenst de apostel Gajus geluk met de welstand zijner ziel, vers 1, 2, met de goeden naam, dien hij bij de ware Christenen heeft, vers 3, 4, en met zijn liefdadigheid en gastvrijheid voor de dienstknechten van Christus, vers 5, 6. Hij beklaagt zich over het onbehoorlijk gedrag van een zekeren ijverzuchtige Diotrefes, vers 9, 10, roemt Demetrius, vers 12, en geeft de hoop te kennen, dat hij Gajus eerstdaags zal kunnen bezoeken, vers 13, 14.

3 Johannes 1:1-2

Wij hebben hier:

I. De heilige schrijver, die de brief gesteld en gezonden heeft. Deze wordt hier niet bij zijn naam genoemd, maar aangeduid door een bijzonder kenmerk. De ouderling, hij is dat door jaren en door dienst, aan beide zijn achting en eerbied verschuldigd. Sommigen hebben het betwijfeld of Johannes de apostel welke schrijver was, maar zijn stijl en karakter komen duidelijk genoeg in dezen brief uit. Zij, die door Christus bemind worden, zullen om zijnentwil de broederen liefhebben. Gajus kon er niet aan twijfelen van wie deze brief kwam. De apostel had zichzelf een veel hoger en schitterender naam kunnen geven, maar het betaamt

dienaren van Christus niet om op hoge en aanzienlijke titels gesteld te zijn. Hij stelt zich op dezelfde lijn met de gewone dienaren der gemeente van Christus, door zich de ouderling te noemen. Wellicht ook waren de meesten van de buitengewone dienaren, de apostelen, reeds gestorven, en wenste deze heilige laatst overgeblevene de voortgezette geregelde dienst in aanzien te brengen door de meer gewonen naam van ouderling aan te nemen. *De ouderlingen vermaan ik, die een medeouderling ben*, 1 Petrus 5:1.

II. De persoon, in dezen brief gegroet en geëerd. De vorige brief was gericht aan een uitverkoren aanzienlijke vrouw, deze werd geschreven aan een uitverkoren man van stand, dezulken zijn eer en hoogachting waard. Hij wordt aangeduid:

1. Bij zijn naam **Gajus**. Wij lezen van meer dan een met dien naam, voornamelijk van een, dien de apostel Paulus te Corinthe doopte, en die waarschijnlijk daar de gastheer en onderhouder van dien apostel was, Romeinen 16:23. Indien deze niet dezelfde is, dan is hij zijn broeder in naam, stand en gezindheid geweest. 2. Bij de vriendelijke wijze, waarop de **apostel hem toespreekt**.

De geliefde, welken ik in waarheid (of in de waarheid) liefheb. Betoonde liefde ontsteekt gewoonlijk wederliefde. Hier openbaart zich de oprechtheid van des apostels liefde, of haar godsvrucht. De oprechtheid: Welken ik in waarheid liefheb, dien ik waarlijk en oprecht bemin. De godsvrucht: Welken ik in de waarheid liefheb, ter wille van de waarheid, als een man, die blijft en wandelt in de waarheid, zoals die in Jezus is. De liefde tot onze vrienden ter wille van de waarheid is ware liefde, godvruchtige, Evangelische liefde.

III. De begroeting, die een gebed bevat, ingeleid door een zeer toegenegen toespraak. **Geliefde, gij die in Christus geliefd zijt**. De dienaar, die liefde wil ontvangen, moet liefde bewijzen. Hier is:

1. De goede gedachte, die de apostel van zijn vriend heeft, dat zijn ziel welvaart. Er bestaat welvaart der ziel, de grootste zegen aan deze zijde des hemels. Zij onderstelt wedergeboorte en een innerlijk bezit van geestelijk leven, die voorraad groeit aan, en indien de geestelijke schatten vermeerderen, is de ziel goed op weg naar het koninkrijk der hemelen.

2. De goede wens voor zijn vriend is dat zijn lichaam moge welvaren en gezond zijn. gelijk zijn ziel welvaart. Genade en gezondheid zijn twee rijke bondgenoten: genade kan de gezondheid verbeteren, gezondheid kan de genade besteden. Niet zelden woont een rijke ziel in een zwak lichaam, de genade moet dan beoefend worden in onderwerping aan zulk een beschikking, maar wij mogen wel wensen en bidden dat zij, die welvarende zielen hebben, ook gezonde lichamen mogen bezitten, opdat de genade zich kunne openbaren in een breder kring van werkzaamheid.

3 Johannes 1:3-8

In deze verzen vinden wij:

I. De goede tijding, welke de apostel omtrent zijn vriend ontvangen had. **De broeders kwamen en getuigden van uw waarheid**, vers 3, **die getuigd hebben van uw liefde in de tegenwoordigheid der gemeente**, vers 6. Wij zien hier:

1. Hetgeen omtrent Gajus getuigd werd. De waarheid die in hem was, de werkelijkheid van zijn geloof, de oprechtheid van zijn godsvrucht, zijn toewijding aan God, en dit alles werd bewezen door zijn liefde, waaronder begrepen wordt zijn liefde tot de broederen, zijn vriendelijkheid voor de armen, gastvrijheid voor Christelijke vreemdelingen, en bereidheid om hen in de dienst des Evangelies te ondersteunen. Het geloof moet door de liefde werken, het geeft heerlijkheid in en aan de werken der liefde, en overtuigt daardoor anderen van zijn oprechtheid.

2. De getuigen, de broederen, die van Gajus kwamen, brachten getuigenis. Zij, die goeds genoten hebben, zijn schuldig goed getuigenis af te leggen. Hoewel een goede naam slechts een kleine beloning is voor grote diensten, is hij toch beter dan olie, en zal door de godvruchtigen en welgezinden niet geweigerd worden.

3. Het gehoor en de beoordelaars, voor welke dat getuigenis werd gegeven: in de tegenwoordigheid der gemeente. Dit schijnt de gemeente geweest te zijn, waar de apostel toen woonde. Wij weten niet met zekerheid welke gemeente dat was, wij kunnen niet zeggen bij welke gelegenheid deze broeders zo hadden getuigd voor de gemeente van zijn geloof en zijn liefde, waarschijnlijk had uit de overvloed des harten de mond gesproken, zij konden alleen mededelen en getuigen wat zij bevonden en ondervonden hadden. Wellicht wilden zij daardoor de gemeente opwekken tot gebed om de voortzetting van het leven en de nuttigheid van zulk een beschermer, opdat hij mocht welvaren en gezond zijn gelijk zijn ziel welvoer.

II. De getuigenis, die de apostel zelf van hem geeft, ook weer ingeleid door een tedere benaming. ***Geliefde, gij doet trouw in al hetgeen gij doet aan de broederen en aan de vreemdelingen,*** vers 5.

1. Hij was gastvrij, goed voor de broederen, zelfs voor de vreemdelingen, dat zij Christus toebehoorden was genoeg om hun toegang in Gajus' huis te verschaffen. Hij was goed voor de broederen, die met hem tot dezelfde gemeente behoorden, en voor hen, die van verre kwamen, alle huisgenoten des geloofs waren hem welkom.

2. Hij schijnt een ruim hart gehad te hebben, hij kon de kleinzielige verschillen onder ernstige Christenen over het hoofd zien, en mededeelzaam zijn jegens allen, die het beeld van Christus droegen en Zijn werk verrichtten.

3. Hij was nauwgezet in hetgeen hij deed. Gij doet trouw in (gij maakt nauwgezet werk van) hetgeen gij doet, gij doet het als een getrouw dienstknecht, en van de Heere Jezus Christus moogt gij de eeuwige erfenis als beloning tegemoet zien. Zulke getrouwe zielen kunnen hun eigen lofhoren zonder daardoor opgeblazen te worden, de goedkeuring van het goede in ons geschiedt niet om ons hoogmoedig te maken, maar om ons aan te moedigen er in voort te gaan, en moet ons dus verbeteren.

III. De blijdschap van de apostel over de goede getuigenis zelf en over de reden daarvoor. Ik ben zeer verblijd geweest als de broeders kwamen en getuigden enz. , vers 3. ***Ik heb geen meerdere blijdschap dan hierin, dat ik hoor dat mijn kinderen in de waarheid wandelen,*** vers 5, in de voorschriften van de Christelijke godsdienst. Het beste bewijs dat wij de waarheid hebben, is dat wij in de waarheid wandelen. Goede mensen zullen zich grotelijks verblijden in de welstand der zielen van anderen, en zij verheugen zich wanneer zij horen van de genade en de goedheid van anderen. *Zij verheerlijkten God in mij.* De liefde benijdt niet, maar verheugt zich in de goede naam van anderen. Evenals het de blijdschap van goede ouders is, zo is het ook de blijdschap van goede dienaren, te zien dat hun kinderen bewijs geven van hun oprechtheid in de godsdienst en hun belijdenis versieren.

IV. De aanwijzing, welke de apostel zijn vriend geeft omtrent de verdere behandeling van de broederen, die met hem waren. ***Welke indien gij geleide doet, gelijk het Gode waardig is, zo zult gij weldoen,*** vers 6. Het schijnt in die dagen van liefde gewoonte geweest te zijn omreizende dienaren en Christenen, ten minste een gedeelte van hun weg, te vergezellen, 1 Corinthiërs 16:6. Het is een vriendelijkheid aan een vreemdeling bewezen, wanneer men hem tot gids strekt, en een genoeg voor reizigers om geschikt gezelschap te ontmoeten. Dit werk moet Gode waardig verricht worden, overeenkomstig deneerbied, dien wij voor God hebben, en de betrekking waarin wij tot Hem staan. De Christenen moeten niet alleen letten op hetgeen zij moeten doen, maar ook op hetgeen zij mogen doen, om dat op de meest eervolle

en loffelijke wijze te verrichten. *De milddadige beraadslaagt milddadigheden en staat op milddadigheden*, Jesaja 32:8. De Christenen moeten ook de gewone dingen des dagelijkse levens en van weldadigheid Gode waardig verrichten, God daarin dienen en zijn verheerlijking er mede bedoelen.

V. De redenen, waarom hij dezen regel aan de hand doet, en wel deze twee:

1. ***Want zij zijn voor Zijn naam uitgegaan, niets nemende van de heidenen***, vers 7. Het blijkt dus dat deze broederen dienaars waren, dat zij uitgingen om het Evangelie te verkondigen en het Christendom te verbreiden, waarschijnlijk waren zij door de apostel zelf uitgezonden. Zij gingen om de heidenen te bekeren, dat was dus een uitnemende dienst, zij gingen voor Gods naam en zaak. Dat moet des dienaars hoogste doel en al zijn beweegreden zijn: een volk te vergaderen en op te bouwen voor de naam van God. Zij gingen om een vrij Evangelie te brengen, om het zonder bezwaring af te geven: niets nemende van de heidenen. Zij waren daardoor dubbele eer waardig. Er zijn mensen, die niet geroepen worden om zelf het Evangelie te verkondigen, en die toch zeer nuttig kunnen zijn om het te bevorderen. Het Evangelie moet om niet gebracht worden aan hen, wie het voor de eerste maal verkondigd wordt. Van hen, die het niet kennen, kan men niet verwachten dat zij het zullen waarderen. De gemeenten en de Christenen moeten met elkaar wedijveren om de verkondiging van het Evangelie in de heidenlanden te doen geschieden, ieder moet naar zijn roeping, gaven en vermogen helpen. Zij, die het Evangelie om niet gaan brengen, moeten ondersteund worden uit de beurzen der overigen.

2. Wij dan zijn schuldig de zodanige te ontvangen, opdat wij medearbeiders mogen worden der waarheid, vers 8, van de waren godsdienst. De instelling van Christus is de ware godsdienst, zij heeft de getuigenis van God. Zij, die daarin en daaraan getrouw zijn, zullen ernstig begeren naar, bidden voor en helpen aan haar uitbreiding in de wereld. Op velerlei wijzen kan de waarheid vriendelijk bevorderd worden. Die haar niet zelf kunnen verkondigen, kunnen haar ontvangen, vergezellen, helpen, en de anderen steunen.

3 Johannes 1:9-11

I. Hier is een geheel ander voorbeeld en karakter, een dienaar in de kerk, minder edelmoedig en mededeelzaam dan de Christenen. Dienaren kunnen soms overtroffen worden. Wat dezen dienaar aangaat, zien wij:

1. Zijn naam, een heidense naam: ***Diotrefes***, die een onchristelijk gemoed vergezelt.
2. Zijn gemoedsgesteldheid, vol hoogmoed en naijver. **Hij zoekt onder hen de eerste te zijn.** Deze gisting ontstond en werkte meermalen. Het is zeer slecht en onbetamelijk in Christus' dienaars te zoeken de eersten te zijn en de vooraanzitting en de regering in de gemeente Gods na te jagen.
3. Zijn gedrag jegens het gezag, de brief en de vrienden van de apostel.

A. Zijn gezag. De werken, die hij doet, tegen hetgeen wij bepalen, met boze woorden snaterende tegen ons. Het schijnt misschien vreemd dat dit wangedrag zo ver gaan kon! Maar naijver broeit allerlei kwaad uit tegen allen, die er tegen ingaan. Boosheid en onwil in het hart zijn zeer bereid om zich door de lippen te openbaren. Op hart en lippen beide moet gelet worden.

B. Zijn brief. ***Ik heb aan de gemeente geschreven, namelijk om die en die broederen aan te bevelen. Maar Diotrefes neemt ons niet aan.*** Laat onze brief en het daarin vervatte getuigenis niet toe. Het schijnt dat dit de gemeente is, waartoe Gajus behoorde. Een evangelische gemeente is een lichaam, waaraan een brief kan worden geschreven en meegedeeld. De Evangelische gemeenten hebben het recht geloofsbriefjes te verlangen van degenen, die in

haar midden wensen toegelaten te worden. Naar het schijnt schreef de apostel en zond de brief door deze broederen. Voor een na-ijverige, heerszuchtige geest heeft het gezag of de brief van een apostel slechts geringe waarde.

C. Zijn vrienden, de broederen, die hij aanbeval. ***Hij ontvangt zelf de broeders niet, en verhindert degenen, die het willen doen, en werpt ze uit de gemeente,*** vers 10. Er zullen waarschijnlijk enige verschillen of verschillende gewoonten tussen de Christenen uit de Joden en die uit de heidenen geweest zijn. Dienaren moeten nauwkeurig nagaan welke verschillen geduld moeten worden. De dienaar heeft geen volstreekte vrijheid en is geen heer over de kudde. Het is verkeerd wanneer wij zelf geen goed doen, maar nog erger hen te verhinderen, die goed doen willen. Kerkelijke macht en kerkelijke ban zijn zeer dikwijls misbruikt. Velen zijn uit de gemeente geworpen, die men zeer gaarne en met open armen had moeten ontvangen. Maar wee over hen, die de broederen uitwerpen, welke de Heere Christus in Zijn eigen gemeenschap en in Zijn koninkrijk aannemen zal.

3. De bedreiging des apostels van deze trotse overheerser. ***Daarom, indien ik kom, zo zal ik in gedachten brengen zijn werken, die hij doet,*** vers 10, ik zal in gedachten brengen om hem in de ban te doen. Dit doet denken aan het apostolisch gezag. Maar de apostel zal daarin niet alleen en op eigen gezag handelen als een bisschop, die Diotrefes voor zich daagt, hij zal komen om van de zaak kennis te nemen in de gemeente tot welke de overtreder behoort. Daden van klerikale overheersing en tirannie moeten altijd vermeden worden. Beter laat men de handeling over aan hem, die er het recht toe heeft.

II. Hier is de raad naar aanleiding van dit slechte karakter, zich onthouden van zulk een voorbeeld na te volgen, en inderdaad van alle kwaad. ***Geliefde, volg het kwade niet na, maar het goede,*** vers 11. Volg zulk een onchristelijk, verderfelijk voorbeeld niet, integendeel, volhard in goedheid, wijsheid, reinheid, vrede en liefde. Waarschuwing en raad zijn niet overbodig voor hen, die alreeds goed zijn. Die waarschuwing en raad hebben de meeste kans van aangenomen en opgevolgd te worden, die met liefde gegeven worden. Geliefde, volg het kwade niet na. Hier wordt een raad en een reden bijgevoegd.

1. De raad: ***Volg het goede na, want hij die goed doet*** (natuurlijk en oprecht goed doet) ***en zich daarin verheugt, is uit God, is uit God geboren.*** De praktijk van het goeddoen is het bewijs van onze heerlijke betrekking tot God als zijn kinderen.

2. De waarschuwing: ***Volg niet het kwade na, want die kwaad doet*** (het met hart en ziel volbrengt) ***heeft God niet gezien,*** is niet in aanraking met Zijn heilige natuur en wil. Kwaaddoeners wenden ijdel voor en roemen vergeefs op gemeenschap met God.

3 Johannes 1:12-15

Hier hebben wij: I. De beschrijving van een ander man, een zekere Demetrius, die ons verder geheel onbekend is. Maar zijn naam zal blijven leven. Een goede naam in het Evangelie en in de gemeenten is beter dan die van zonen en dochters. Zijn karakter was zijn aanbeveling. Zijn aanbeveling was:

1. In het algemeen. ***Aan Demetrius wordt getuigenis gegeven van allen.*** Over weinigen wordt door allen wèl gesproken, en voor velen van die weinigen is het een slecht teken. Maar algemene oprechtheid en goedheid zijn het middel om algemene toejuiching te verwerven, en soms wordt dat bereikt.

2. Verdiend en wèl gegrond. ***En van de waarheid zelf,*** vers 12. Sommigen hebben een goed getuigenis, maar niet van de waarheid zelf. Gelukkig zij wier geest en gedrag hen bij God en de mensen aanbevelen.

3. Bevestigd door het getuigenis van de apostel en zijn vrienden. ***En wij getuigen ook,*** en zulks met een beroep op hetgeen Gajus van hem weet. Gij (gij en uw vrienden) weet dat onze

getuigenis waarachtig is. Waarschijnlijk was deze Demetrius bekend in de gemeente waar de apostel nu woonde, en in die waarvan Gajus lid was. Het is schoon goed bekend te staan. Wij moeten gereed zijn om altijd te getuigen voor hen die goed zijn, dat is een plicht aan deugd en goedheid verschuldigd. Het is goed voor hen, die aanbevolen worden, dat degenen die hen aanbevelen zich kunnen beroepen op het geweten van degenen, die hen het best kennen.

II. Het besluit van de brief, waarin:

1. De herinnering aan enkele dingen, die voor mondeling onderhoud bewaard blijven. ***Ik had veel te schrijven, maar ik wil u niet schrijven met inkt en pen, maar ik hoop u haast te zien, en wij zullen mond tot mond spreken,*** vers 13, 14. Veel dingen zijn meer geschikt voor mondelinge behandeling dan voor brieven. Een kort, persoonlijk onderhoud wint dikwijls de tijd, de moeite en de last van veel brieven uit. Oprechte Christenen ontmoeten ook gaarne elkaar.
2. De zegening. ***Vrede zij u, alle geluk vergezelle u!*** Zij, die goed en gelukkig zijn, wensen dat anderen ook toe.
3. De algemene groet aan Gajus. ***De vrienden groeten u.*** Een vriend van de verbreiding des Evangelies behoort door allen herdacht te worden. En deze Godvrezenden tonen hun vriendschap zowel voor de Godsdienst als voor Gajus.
4. De bijzondere groet des apostels aan de Christenen in Gajus' gemeente of nabuurschap. ***Groet de vrienden met name.*** Ik denk dat er niet zeer velen waren, die zo gegroet moesten worden. Maar wij moeten nederigheid leren zowel als liefde. De geringste in de gemeente moeten gegroet worden. En zij mogen elkaar op aarde wel groeten, die hopen in de hemel samen te leven. De apostel, die aan de borst van Christus gelegen had, legt de vrienden van Christus in zijn hart.

DE BRIEF VAN JUDAS

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN, VAN DE ALGEMENE BRIEF VAN DE APOSTEL JUDAS.

Deze brief is, evenals enkele andere, genoemd een algemene, omdat hij niet onmiddellijk gericht is aan enigen persoon, aan een enkele gezin of aan een gemeente, maar aan de gehele gemeenschap van de Christenheid van dien tijd, die toen pas tot het Christendom bekeerd waren, uit het Jodendom of uit het heidendom. Hij zal van voortdurend, blijvend en bepaald nut zijn in en voor de gemeente zolang als het Christendom, dat is zolang als de tijd zal duren. De algemene bedoeling en inhoud is in vele opzichten gelijk aan die van het tweede hoofdstuk van de tweeden brief van Petrus, die reeds verklaard werd; en derhalve zal er minder over dezen hoeven gezegd te worden. Het doel is ons te waarschuwen tegen verleiders en hun verleiding; ons te bezielen met een warme liefde en hartelijke belangstelling voor de waarheid, de bewezen en belangrijke waarheid; en zulks in de nauwste vereniging met heiligheid, van welke liefdadigheid, of oprechte, ongeveinsde, broederlijke liefde een der voornaamste bestanddelen en het onafscheidelijk gevolg is. Wij moeten de waarheid vasthouden, en trachten te bewerken dat anderen met haar bekend worden en haar niet verlaten.

Die waarheid heeft twee kentekenen; zij is de waarheid zoals zij in Jezus is, Efeziërs 4:21, en zij is de waarheid naar (of overeenkomstig) de godzaligheid, Titus 1:1. Het Evangelie is het Evangelie van Christus. Hij heeft het ons geopenbaard en omtrent Zijn persoon, naturen en bediening. Onverschilligheid daaromtrent zou onverschoonlijk zijn in hen, die zich Christenen noemen, en wij weten uit welke bron alleen wij volkomen en bij uitsluiting alle nodige zaligmakende kennis kunnen putten. Verder is het de leer der godzaligheid. Alle leerstellingen, die de bedorven begeerlijkheden der mensen begunstigen, kunnen niet uit God zijn; welke voorwendsels of schijn zij ook mogen aannemen. Dwalingen, die voor de ziel gevaarlijk zijn, komen in de gemeente op. De dienstknechten sliepen en de loze tarwe werd gezaaid.

Maar de wijsheid en vriendelijkheid van de Voorzienigheid beschikten het zo, dat zij zich duidelijk begonnen te vertonen, terwijl op zijn minst nog enkele van de apostelen in leven waren, om ze te wederleggen en anderen er tegen te waarschuwen. Wij zijn geneigd te denken: indien wij in hun tijd geleefd hadden, zouden wij voldoende gewapend geweest zijn tegen de lagen en kunstgrepen van de verleiders. Maar wij bezitten hun getuigenis en hun waarschuwingen, die voldoende zijn; en indien wij hun geschriften niet willen geloven, zouden wij evenmin hun gesproken woorden geloofd of er acht op geslagen hebben, wanneer wij gelijktijdig met hen geleefd en met hen verkeerd hadden.

HOOFDSTUK 1

1 Judas, een dienstknecht van Jezus Christus, en broeder van Jakobus, aan de geroepenen, die door God de Vader geheiligd zijn, en door Jezus Christus bewaard: 2 Barmhartigheid, en vrede, en liefde zij u vermenigvuldigd. 3 Geliefden, also ik alle naarstigheid doe om u te schrijven van de gemene zaligheid, zo heb ik noodzaak gehad aan u te schrijven en u te vermanen, dat gij strijdt voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is. 4 Want er zijn sommige mensen ingeslopen, die eertijds tot ditzelfde oordeel te voren opgeschreven zijn, goddelozen, die de genade onzes Gods veranderen in ontuchtigheid, en de enigen Heerser, God, en onzen Heere Jezus Christus verloochenen. 5 Maar ik wil u indachtig maken, als die dit eenmaal weet, dat de Heere, het volk uit Egypteland verlost hebbende, wederom degenen, die niet geloofden, verdorven heeft. 6 Ende engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben,

maar hun eigenwoonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des groten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard. 7 Gelijk Sodoma en Gomorra, en de steden rondom dezelve, die op gelijke wijze als deze gehoereerd hebben, en ander vlees zijn nagegaan, tot een voorbeeld voorgesteld zijn, dragende de straf des eeuwigen vuurs. 8 Desgelijks evenwel ook dezen, in slaap gebracht zijnde, verontreinigen het vlees, en verwerpen de heerschappij, en lasteren de heerlijkheden. 9 Maar Michael, de archangel, toen hij met de duivel twistte, en handelde van het lichaam van Mozes, durfde geen oordeel van lastering tegen hem voortbrengen, maar zeide: De Heere bestraffe u! 10 Maar dezen, hetgeen zij niet weten, dat lasteren zij; en hetgeen zij natuurlijk, als de onredelijke dieren, weten, in hetzelfde verderven zij zich. 11 Wee hun, want zij zijn de weg van Kain ingegaan, en door de verleiding van het loon van Balaam zijn zij heengestort, en zijn door de tegenspreking van Korach vergaan. 12 Dezen zijn vlekken in uw liefdemaaltijden, en als zij met u ter maaltijd zijn, weiden zij zichzelf zonder vreze; zij zijn waterloze wolken, die van de winden omgedreven worden; zij zijn als bomen in het afgaan van de herfst, onvruchtbaar, tweemaal verstorven, en onworteld; 13 Wilde baren der zee, hun eigen schande opschuimende; dwalende sterren, denwelken de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid bewaard wordt. 14 En van dezen heeft ook Enoch, de zevende van Adam, geprofeteerd, zeggende: Ziet, de Heere is gekomen met Zijn vele duizenden heiligen; 15 Om gericht te houden tegen allen, en te straffen alle goddelozen onder hen, vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddelooslijk gedaan hebben, en vanwege al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben. 16 Deze zijn murmureerders, klagers over hun staat, wandelende naar hun begeerlijkheden; en hun mond spreekt zeer opgeblazen dingen, verwonderende zich over de personen om des voordeels wil. 17 Maar geliefden, gedenkt gij der woorden, die voorzegd zijn van de apostelen van onzen Heere Jezus Christus; 18 Dat zij u gezegd hebben, dat er in de laatsten tijd spotters zullen zijn, die naar hun goddeloze begeerlijkheden wandelen zullen. 19 Dezen zijn het, die zichzelf afscheiden, natuurlijke mensen, de Geest niet hebbende. 20 Maar geliefden, bouw u op uw allerheiligst geloof, biddende in de Heiligen Geest; 21 Bewaart uzelf in de liefde Gods, verwachtende de barmhartigheid van onzen Heere Jezus Christus ten eeuwigen leven. 22 En ontfermt u wel eniger, onderscheid makende; 23 Maar behoudt anderen door vreze, en grijpt ze uit het vuur; en haat ook de rok, die van het vlees bevekt is. 24 Hem nu, Die machtig is u van struikelen te bewaren, en onstraffelijk te stellen voor Zijn heerlijkheid, in vreugde, 25 Den alleen wijzen God, onzen Zaligmaker, zij heerlijkheid en majesteit, kracht en macht, beide nu en in alle eeuwigheid. Amen.

Wij hebben hier:

- I. de naam van de schrijver van dezen brief, een tekening van de gemeente en de zegeningen en voorrechten van die gelukzalige vereniging, vers 1-2.
- II. De aanleiding tot het schrijven van de brief, vers 3.
- III. Een schets van boze en kwaadaardige mensen, die reeds in dien jeugdigen toestand van de kerk naar voren treden en in latere tijden zouden opgevolgd worden door anderen van gelijken bozen geest en karakter, vers 4.
- IV. een waarschuwing tegen het luisteren naar en het volgen van dezulken, genomen uit de gestrengheid Gods voor de ongelovige murmurerende Israëlieten bij hun tocht uit Egypte, voor de gevallen engelen, en de zonde en straf van Sodom en Gomorra, vers 5-7.
- V. Met dezen vergelijkt de apostel de verleiders, tegen welken hij hen waarschuwt, en beschrijft hen in brede trekken, vers 8-13.
- VI. Daarna haalt hij, als zeer geschikt voor zijn doel, een aloude profetie aan van Henoch, die het naderend oordeel voorspelde en beschreef, vers 14-15.

VII. Hij weidt uit over het karakter der verleiders, en waarschuwt tegen de ergernis, die sommige oprechte zielen konden nemen aan het zo spoedig toestaan van zulke dingen, door aan te tonen dat dit voorzegd is en zo moet zijn, vers 16-19.

VIII. Hij wekt op tot volharding in het geloof, vurigheid in het gebed, waakzaamheid tegen afval van de liefde Gods, en een levende hoop op het eeuwige leven, vers 20, 21.

IX. Wijst aan hoe te handelen tegen de dwalenden en de ergerlijken, vers 22, 23.

X. Besluit met een merkwaardige lofverheffing, vers 24, 25.

Judas 1:1-2 Hier hebben wij de inleiding, en daarin: I. Mededeling van de naam van de schrijver van de brief: Judas of Juda. Hij was de naamgenoot van een zijner voorvaderen, de zoon van de aartsvader Jakob, de uitnemendste hoewel niet de eerstgeborenen van diens zonen, uit wiens lenden in rechte afstamming de Messias voortkwam. Dat was een waardige, uitnemende, eervolle naam. Maar toch:

1. Hij had een slechte naamgenoot. Er was een Judas, een van de twaalfen, bijgenaamd Iskariot (naar zijn geboorteplaats), die een ellendige verrader was, de verrader van zijnen en onzen Heere. Dezelfde namen kunnen gedragen worden door de slechtste en de beste mensen. Het kan leerzaam genoemd worden om de namen van uitnemend-goede mensen te dragen, hoewel daaruit geen gevolgtrekking mag gemaakt worden van hetgeen wij zullen tonen te zijn, kunnen wij er toch uit besluiten wat goede ouders of voorouders wensten en hoopten dat wij worden zouden.

2. Deze Judas was een geheel ander man. Hij was een der apostelen, evenals Judas Iskariot, maar hij was een oprecht discipel en volger van Christus, en dat was de andere niet. Hij was een getrouw dienstknecht van Jezus Christus, de andere was Zijn verrader en moordenaar, daarom wordt hier de een van den ander zorgvuldig onderscheiden. God draagt grote zorg voor de goeden naam van Zijn oprechte en nuttige dienstknechten. Waarom zouden wij dan zorgeloos en onachtzaam zijn voor onze eigen goede naam en die van anderen?

Onze apostel noemt zich ***een dienstknecht van Jezus Christus***, en acht dat de meest-eervolle titel. Het is meer eervol een oprecht en nuttig dienstknecht van Jezus Christus dan de machtigste en voorspoedigste koning te zijn. Hij had er zich op kunnen beroemen een der nabestaanden van Christus naar het vlees te zijn, maar hij ontzegt zich dat en stelt er meer eer in diens dienstknecht te heten.

A. Het is waarlijk groter eer om een getrouw dienstknecht van Jezus Christus dan om Zijn bloedverwant naar het vlees te zijn. Velen van Christus' nabestaanden, zowel als van Zijn voorouders, gingen verloren, niet door gebrek van natuurlijke liefde in Hem als mens, maar door ongeloof en verzet hunnerzijds, terwijl de afstammelingen en nabestaanden van mensen, die door oprechtheid en tedere godsvrucht uitblonken, jaloers van hen moesten zijn met godvrezende jaloezie. Een zoon van Noach kan in de ark behouden zijn geworden uit de alles-vernielende zondvloed, en toch ten laatste door de vloed van Goddelijke wraak verslonden worden en de straf van het eeuwige vuur lijden. Christus Zelf zegt ons dat hij, die Zijn woord hoort en doet (en die alleen) zijn broeder, en zuster en moeder is, dat is meer eervol en voordelig met Hem verwant dan de dierbaarste en naaste betrekkingen naar het vlees zijn konden, alleen als zodanig beschouwd. Mattheus 12:48-50.

B. Dat de apostel Judas zich een dienstknecht noemt, hoewel hij een apostel, een zeer hoog geplaatst dienaar van Christus' koninkrijk was, is een grote eer voor de geringste dienaar (en evenzo naar verhouding voor ieder oprecht Christen), hij is ook een dienstknecht van Jezus Christus. De apostelen waren dienstknechten alvorens zij apostelen werden, en zij bleven dienstknechten. Weg dus met alle aanmatiging van dienaren van Christus, alsof zij heerschappij mochten voeren over elkaar of over de kudde des Heeren! Laat ons steeds de

woorden van onze Verlosser in de gedachten en voor ogen houden. Alzo zal het onder u niet zijn, Mattheus 20:25, 26.

En broeder van Jakobus, van hem, dien de ouden de eersten bisschop van Jeruzalem noemen, wiens verheven karakter en marteldood door Flavius Josephus beschreven werden, die in de afschuwelijke moord op hem gepleegd een der voornaamste oorzaken van de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen ziet. Van deze Jakobus was Judas een broeder, in de letterlijke zin des woords, of zoals in het Oosten meer geschiedde, zo genoemd als een der naaste bloedverwanten, dat valt niet uit te maken. Hij rekent het zich tot een eer, dat hij de broeder van zulk een man was. Wij behoren hen te eren, die boven ons staan in leeftijd, gaven, genade en verstand, en hen niet te benijden, evenmin hen te vleien, en ook niet ons eenvoudig door hun voorbeeld te laten leiden, wanneer wij denken of weten dat zij verkeerd gedaan hebben. - Zo weerstond de apostel Paulus zijn medeapostel Petrus in het aangezicht, niettegenstaande de hoge achting, die hij voor hem had, en de tedere liefde, welke hij hem toedroeg, toen hij zag dat hij te bestraffen was. Galaten 2:11.

II. De brief is gericht aan allen, die geroepen zijn, die door God de Vader geheiligd zijn en door Jezus Christus bewaard. Geroepen, dat is geroepen Christenen naar het oordeel der liefde, verder kunnen en mogen wij naar recht ook niet gaan in het oordeel of de gedachte, die wij over anderen opvatten of ontvangen, want hetgeen niet aan de dag treedt kan niet in rekening komen bij onze handelingen met en bestraffingen van anderen, welke verzachtende omstandigheden de Goddelijke goedheid ook moge aannemen voor een eerlijke maar misleide ziel. De gemeente beweert niet (mag in elk geval niet beweren) dat zij het recht heeft om te oordelen over geheime en verborgen dingen, ook niet door de dingenontijdig aan het licht te brengen, anders zou onze haastige en vooruitlopende ijver meer kwaad dan goed doen. *Het onkruid en de tarwe moeten tezamen opwassen tot de oogst*, Mattheus 13:28-30, en dan zal Christus de rechter zijn en zorg dragen dat die door geschikte werktuigen tijdig van elkaar gescheiden worden. Wij moeten van ieder mens het best-mogelijke denken totdat het tegendeel blijkt, en wij mogen er nooit op uit zijn om te luisteren naar min-voordelige tekeningen van onze broederen, die te verbreiden en vooral niet die te verzinnen. Dit is wel het eenvoudigste, dat er voor ons te leren valt uit de uitvoerige beschrijving, welke de apostel in 1 Corinthiërs 13 van de liefde geeft, en wij moeten nauwgezet daarnaar handelen. Zolang wij dat niet doen zullen de Christelijke gemeenten zijn (zoals ze, helaas, heden ten dage zijn) vol nijd en twistgierigheid, en daardoor vol verwarring en allen bozen handel, Jakobus 3:16. Ook kan de apostel hier spreken van geroepen te zijn om Christen te wezen, geroepen door de verkondiging des Woords, dat zij met blijdschap aangenomen hadden, en waarvan zij beleden er oprecht in te geloven, en daarop waren zij toegelaten tot de gemeenschap der gemeente, Christus het hoofd en de gelovigen de leden, de ware gelovigen in werkelijkheid, en de overigen alleen voor het oog. De Christenen worden geroepen, geroepen uit de wereld en haar bozen geest, boven de wereld, naar hogere en betere dingen in de hemel, onzichtbare en eeuwige dingen. Geroepen van de zonde tot Christus, van de ijdelheid tot de ernst, van de onreinheid tot heiligheid, en zulks als gevolg van Gods voornemen en genade: want die Hij verkoren heeft, dezen heeft Hij ook geroepen, Romeinen 8:30.

Zij, die aldus geroepen werden, zijn: 1. Geheiligd. **Geheiligd door God de Vader.** Van de heiliging wordt in de Schrift gewoonlijk gezegd, dat zij het werk van de Heiligen Geest is, hier wordt zij toegeschreven aan God de Vader, omdat de Geest haar werkt als de Geest van de Vader en de Zoon. Allen, die werkelijk geroepen en geheiligd zijn, worden der Goddelijke natuur deelachtig, 2 Petrus 1:4, *want zonder heiligmaking zal niemand de Heere zien*, Hebrëënen 12:14.

Merk op:

Onze heiligmaking is niet ons eigen werk. Indien iemand geheiligd is, dan is dat geschied door God de Vader, waarbij de Zoon en de Geest niet uitgesloten zijn, want zij zijn een God. Ons bederf en onze bevlekking zijn van ons zelf, maar onze heiligmaking en vernieuwing zijn van God en zijn genade. Daarom, indien wij in onze ongerechtigheid verloren gaan, is dat onze eigen schuld, maar indien wij geheiligd en verheerlijkt worden, moet daarvan alle eer en heerlijkheid aan God, en aan Hem alleen, gebracht worden. Ik stem toe dat het moeilijk valt daarvan een duidelijke en heldere voorstelling te geven, maar wij mogen moeilijke grondwaarheden niet ontkennen en veronachtzamen omdat wij niet instaat zijn het een deel met het andere volkomen te rijmen. Men kan, onder anderen, met evenveel recht beweren dat niemand onzer uit zichzelf instaat is omeen duimbreed zich te verwijderen van de plaats waar hij eenmaal is, en toch zien we onophoudelijk het tegendeel.

2. De geroepen en geheiligden worden bewaard in Christus Jezus. Gelijk het God is, die het werk der genade in de zielen der mensen aanvangt, zo is Hij het ook, die het voortzet en voltooit. Wat Hij begint zal Hij voleindigen, hoewel wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw. Hij laat niet varen de werken Zijner handen. Psalm 138:8. Laat ons daarom niet op ons zelf vertrouwen, noch op de reeds ontvangen genade, maar op Hem en op Hem alleen, steeds ons benaastigende om, door alle geschikte en aangewezen middelen, ons zelf te bewaren, gelijk wij vertrouwen dat Hij ons bewaren zal.

A. Gelovigen worden bewaard van de poorten der hel en voor de heerlijkheid des hemels.

B. Allen, die bewaard worden, worden bewaard in Christus Jezus, in Hem als hun rotssteen en hun sterkte, maar alleen zolang zij in Hem blijven en uit kracht van hun vereniging met Hem.

III. Thans volgt de apostolische zegenbede. **Barmhartigheid**, enz. Van de barmhartigheid, vrede en liefde Gods vloeien al onze vertroosting en ons toe, al onze wezenlijke vreugde voor dit leven en al onze hoop op een beter leven hiernamaals.

1. De barmhartigheid Gods is de bron en fontein van alle goeds, dat wij hebben en waarop wij hopen, barmhartigheid niet alleen voor de ellendigen, maar ook voor de schuldigen.

2. Op barmhartigheid volgt vrede, dien hebben wij door het gevoel dat wij barmhartigheid verkregen hebben. Wij kunnen geen ware en blijvende vrede hebben, dan die voortvloeit uit onze verzoening met God door Jezus Christus.

3. Gelijk uit de barmhartigheid de vrede voortvloeit, zo ontspringt uit de vrede de liefde, zijn liefde tot ons, onze liefde tot Hem, en onze broederlijke liefde (die vergeten, jammerlijk verwaarloosde genade!) voor elkaar.

De apostel bidt **dat deze mogen worden vermenigvuldigd**, dat de Christenen niet tevreden zullen zijn met enkele kruimels en schaarse deeltjes er van, maar dat de zielen en de gemeenten er mede vervuld mogen worden. God is bereid om ons met alle genade te vervullen, en met een volheid van elke genade. Indien wij ledig zijn, dan hebben wij ons zelf, en dan heeft niet Hij ons ledig gehouden.

Judas 1:3-7

Wij hebben hier:

I. Het doel, waarmee de apostel dezen brief aan de kort-geleden bekeerde Joden en heidenen schreef, namelijk om hen te bevestigen in het Christelijk geloof en in een wandel en praktijk, die daarmee waarlijk in overeenstemming zijn, en in een openlijke en vrijmoedige belijdenis ervan, voornamelijk in tijden van heftige tegenstand, hetzij door arglistige verleiding of door geweldige en onmenselijke vervolging. Maar dan behoren wij ook nauwgezet toe te zien, dat het werkelijk het Christelijk geloof is, hetwelk wij aanhangen, belijden, verbreiden en waar wij voor lijden, en niet de onderscheidene kenmerken van een of andere richting, of iets dat ingevoerd is na het geïnspireerde schrijven van de profeten en apostelen.

Merk hier op:

1. De evangelische zaligheid is een algemene zaligheid, dat is: een meest-oprecht aanbod daarvan aan allen, wie de mededeling daarvan bereikt, zover de opdracht uitgevoerd wordt: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen, Markus 16:15, 16. Zeker: God meent wat Hij zegt, Hij leidt ons niet met ijdele woorden om de tuin, wat ook de mensen mogen doen. Derhalve is niemand uitgesloten van de zegeningen der aanbiedingen van genade en van de uitnodiging, behalve zij, die hardnekkig, onverbeterlijk en ten enenmale zichzelf uitsluiten. *Die wil, die kome en drinke het water des levens om niet*, Openbaring 22:17. De toepassing wordt gemaakt op alle gelovigen en alleen op hen, zij wordt gemaakt zowel op de zwakken als op de sterken. Laat niemand zich ontmoedigen door verborgen besluiten, waarvan hij weinig weten kan en waarmee hij niets te maken heeft. Gods besluiten zijn duister, Zijn verbonden zijn duidelijk. Alle ware Christenen ontmoeten elkaar in Christus, hun gemeenschappelijk hoofd, worden tot handelen bekwaamd door dezelfde Geest, worden geleid door dezelfde regel, komen hier gezamenlijk tot dezelfde genadetroon, en hopen eerlang gezamenlijk te delen in dezelfde erfenis. Die zal zeker heerlijk zijn, maar hoe heerlijk en van welken aard, dat kunnen wij niet weten en behoeven wij thans niet te weten, maar in elk geval zal zij al onze tegenwoordige verwachting en al onze hoop zeer verre overtreffen.

2. Deze gemene zaligheid is het onderwerp van het geloof aller heiligen. Hare leer stemmen zij allen hartelijk toe, zij achten haar een getrouw woord en aller aanneming waardig, 1 Timotheüs 1:15. Het is het geloof eens, en opeens, en eens voor goed, aan de heiligen overgeleverd, waaraan niets kan toegevoegd worden, waarvan niets mag afgedaan worden, dat in geen enkel opzicht enigszins mag veranderd worden. Laat ons hierbij blijven, dan zijn wij veilig, indien wij er ons een stap van verwijderen, lopen wij gevaar van verstrikt of verleid te worden.

3. Al de apostelen en evangelisten schreven aan ons over **deze gemene** (gemeenschappelijk) **zaligheid**. Dat kan niet betwijfeld worden door hen, die hun geschriften met aandacht gelezen hebben. Het is vreemd dat sommigen nog denken, dat zij schreven om hun eigen stellingen en denkbepelden te handhaven, vooral omdat zij aan zulke dingen nooit uit zichzelf konden denken. Het is genoeg, dat zij ons ten volle hebben verklaard, door ingeving van de Heiligen Geest, al hetgeen noodzakelijk is voor een iegelijk om te geloven en te onderhouden, ten einde persoonlijk aandeel in deze gemene zaligheid te verkrijgen.

4. Zij, die prediken of schrijven over deze gemene zaligheid, moeten allen ijver aanwenden, om het goed te doen, zij mogen zich niet veroorloven aan God of aan Zijn volk iets aan te bieden, dat hun niets kost, of slechts weinig doordenken en moeite heeft vereist, 2 Samuel 24:24. Dat zou zijn jegens Godoneerbiedig en jegens de mensen onrechtvaardig handelen. De apostel (hoewel geïnspireerd) had alle naarstigheid gedaan om over de gemene zaligheid te schrijven. Wat zal er dan worden van hen die, niet geïnspireerd, geen naarstigheid doen of nagenoeg gene, die, zelfs in de naam van God, tot de gemeentezeggen: het komt wel! die wanneer zij Schriftwoorden gebruiken, niet zorgen dat zij ze goed uitleggen en toepassen? Zij, die over heilige dingen spreken, moeten dat altijd doen met de grootste eerbied, zorg en naarstigheid.

5. Zij, die de leer van deze gemene zaligheid ontvangen hebben, moeten ernstig voor haar strijden. Ernstig, niet heftig. Die voor het Christelijke geloof strijden en in de Christelijke loopbaan lopen, moeten dat wettig doen, of al hun moeite is verloren en zij lopen gevaar hun kroon te verliezen, 2 Timotheüs 2:5. *De toorn des mans werkt Gods gerechtigheid niet*, Jakobus 1:20. Liegen voor de waarheid is slecht, maar schelden voor haar is niet veel beter. Zij, die de waarheid ontvangen hebben, moeten voor haar strijden. Maar hoe? Zoals de apostelen deden: door geduldig en moedig voor haar te lijden. Niet door anderen te doen lijden, indien die niet dadelijk alles willen aannemen, wat wij goedvinden, bewezen of

onbewezen, waarheid of grondwaarheid te noemen. Wij moeten niet toelaten dat wij beroofd worden van enig voornaam artikel van ons Christelijk geloof, door de listige pogingen van schoonschijnende voorwendsels, door iemand wie ook, die ons listiglijk tot dwaling brengen wil, Efeziërs 4:14. De apostel Paulus zegt ons, dat hij het Evangelie verkondigde met veel strijd, 1 Thessalonicenzen 2:2, dat is met grote ernst, met hartelijke ijver, met vurige begeerte naar het welslagen van zijn verkondiging. Indien wij echter in dien tekst het woord strijd in de gewonen zin willen opvatten, moeten wij onpartijdig nagaan met wie en op welke wijze de apostel streed, en dat zou ons thans te ver van ons onderwerp afleiden.

II. De aanleiding, welke de apostel had om thans over dit onderwerp te schrijven. Slechte gewoonten geven aanleiding tot goede wetten, en zo geven gevaarlijke dwalingen dikwijls gelegenheid om belangrijke waarheden op de juiste wijze te verdedigen.

Merk op:

1. Goddeloze mensen zijn de grote vijanden van het Christelijk geloof en de vrede der gemeente. Zij, die het een ontkennen of verderven en de anderen verstoren, worden hier uitdrukkelijk goddelozen genoemd. Indien wij de waarheid met de vrede hadden (een zeer begeerlijke toestand!) dan zouden er geen dienaren of Christenen zijn in onze gemeenten en samenkomsten, die niet allen godzaligen waren, -een zegen, dien men aan deze zijde van de hemel nauwelijks verwachten mag. Goddelozen maken bedenkingen, werpen vragen op, veroorzaken scheidingen, verwijden breuken, alleen met het doel om hun eigen zelfzuchtige, heerszuchtige en gierige plannen te bevorderen. Dat is de plaag der gemeente geweest in alle vorige eeuwen, en ik vrees dat geen tijdperk ooit geheel van hen vrij zal zijn, en dat zulke praktijken zullen voortgaan zolang de tegenwoordige bedeling duurt. Niets kan ons van de gemeente afsnijden dan hetgeen ons van Christus afsnijdt, namelijk overheersende ongelovigheid en goddeloosheid.

Wij moeten er voor terugdeinzen mensen of richtingen als goddeloos te bestempelen, vooral omdat te doen zonder het minste bewijs, zelfs, zoals maar al te dikwijls geschiedt, zonder schaduw van bewijs. Dezen zijn goddelozen, die zonder God in de wereld leven, die geen ontzag voor God en geweten hebben. Deze moeten gevreesd en dientengevolge gemeden worden, niet alleen zij, die slecht zijn door zonden die zij begaan hebben, maar ook zij, die goddeloos zijn door zonden van nalatigheid, bijvoorbeeld degenen die het gebed verzuimen, of die een rijk man niet durven bestraffen, wanneer hun roeping dat meebrengt, uit vrees van zijn gunst en het daaraan verbonden voordeel te zullen verliezen, zij, die het werk des Heeren nalatig verrichten.

2. De ergste goddelozen zijn zij, **die de genade Gods veranderen in ontuchtigheid**, zij die met groter stoutheid durven zondigen omdat de genade Gods zo overvloedig geweest is en nog steeds zo wonderbaar overvloedig is, die verhard worden in hun ongerechtigheid door de uitgebreidheid en volheid van de evangelische genade, waarvan het doel is de mensen van de zonden terug te houden en tot God te brengen. Derhalve: met zo grote genade spel te drijven, haar te veranderen in een aanleiding om alle onreinheid gierig (vurig) te bedrijven, ons zo te verharden dat dezelfde genade in de verschrikkelijkste aanklacht tegen ons verandert, is van ons zelf de slechtste, schandelijkste en diepst-verloren zondaren te maken.

3. Zij, die de genade Gods in ontuchtigheid veranderen, verloochenen in werkelijkheid de enigen heerser God en onzen Heere Jezus Christus, dat is, zij verloochenen beide de natuurlijke en de geopenbaarde godsdienst. Zij stoten zich aan de grondslag van de natuurlijke godsdienst, want **zij verloochenen de enigen heerser God**, en zij keren de gedaante van allen geopenbaarde godsdienst om, want zij verloochenen de Heere Jezus Christus. Het grote doel, waarmee Hij de geopenbaarde godsdienst in de wereld stichtte, was

ons tot God te brengen. Zij, die de Heere Jezus Christus verloochenen, doen het daardoor in werkelijkheid de enigen heerser God. Het ontkennen van de geopenbaarde godsdienst is in waarheid het loochenen van de natuurlijke godsdienst, want die beide staan en vallen tezamen en zij verlenen wederzijds elkaar licht en kracht. Mocht het Gode behagen onze nieuwerwetse deïsten, die onder het licht van het Evangelie leven, er toe te brengen om dat ernstig in overweging te nemen, en nauwgezet, vlijtig en onpartijdig te onderzoeken wat hen hindert om het Evangelie aan te nemen, terwijl zij belijden vol te zijn van alle beginselen en plichten van de natuurlijke godsdienst! Geen twee druppelen waters kunnen meer op elkaar gelijken, zodat het ongerijmd is de enen aan te nemen en de anderen te verwerpen. Men zou denken dat de rechte wijze is beide verwerpen of beide omhelzen, hoewel de gemakkelijkste handelwijze, die thans meest in zwang is, wel is die beide van elkaar te scheiden.

4. *Degenen, die de genade Gods in ontuchtigheid veranderen, zijn tevoren tot dit oordeel opgeschreven*, vers 4. Zij zondigen tegen het laatste, het grootste, het volkomenste redmiddel en hebben geen verontschuldiging. Zij, die zo zondigen, moeten sterven aan hun wonden of hun ziekte, zij zijn van tevoren tot dit oordeel opgeschreven. Maar door hun eigen zonden en dwaasheid worden zij de aangewezen voorwerpen voor deze veroordeling. Eenvoudige Christenen behoeven zich niet te verontrusten door duistere, verwarrende en neerdrukkende gedachten over de verwerping, waarin de scherpzinnigste denkers niet diep kunnen indringen en waarvan ook die slechts zeer weinig kunnen verdragen zonder veel verlies en schade. Is het niet voldoende, dat wij door de geïnspireerde schrijvers tijdig gewaarschuwd zijn, dat in later dagen zulke verleiders en goddelozen zouden opstaan, en dat wij dus vooraf gewaarschuwd, dat is vooraf gewapend, zouden zijn tegen hen?

5. *Wij behoren ernstig te strijden voor het geloof en tegen dezulken, die het willen bederven en vernielen, tegen die ingeslopen mensen*. Dat is zeker een schandelijke trek, maar dikwijls geeft dat aan zwakke en onwetende mensen, en ook aan hen zelf, die zo inslopen, veel gezag, zij houden hun : ik zeg het! voor afdoende voor al hun volgelingen en bewonderaars. Getrouwe nederige dienaren zijn medewerkers aan de blijdschap hunner gemeenten, en brengen haar vrede en vertroosting, niet als heerschappij voerende over het erfdeel des Heeren. Al wie beproeft het geloof te bederven moet van ons de ernstigste tegenstand ondervinden. Hoe werkzamer en listiger de werktuigen en zendelingen des Satans zijn om ons van de waarheid te beroven, des te begeriger moeten wij zijn om haar vast te houden, onderwijl scherp oplettend dat wij geen verkeerd of onrechtvaardig oordeel vellen over personen, partijen of gevoelens.

III. De duidelijke waarschuwing, welke de apostel in de Naam van Christus geeft aan hen, die Zijn heiligen godsdienst beleden hebben en daarna terugtrekken en zich onwaar betonen, vers 5-7. Wij hebben hier een opsomming van vroegere oordelen Gods over zondaren, met het doel om hen, die in dezen brief gewaarschuwd worden, wakker te schudden en te verschrikken.

Merk op: De oordelen Gods worden meermalen afgekondigd en ten uitvoer gelegd ter waarschuwing van anderen, nog meer dan uit onmiddellijk of bijzonder mishagen tegen de overtreders zelf. God is wel door hen vertoornd, doch wellicht niet meer door hen dan door anderen, die, voor het tegenwoordige althans, aan het oordeel ontkomen.

Ik wil u indachtig maken. Wij hebben er behoefte aan, dat ons steeds indachtig gemaakt wordt hetgeen wij reeds weten. Daarom is er voortdurend een geregelde dienst des Woords in de Christelijke gemeente nodig, hoewel al de leerstellingen des geloofs, de grondwaarheden, zo duidelijk geopenbaard zijn in uitdrukkelijke woorden, of zo volkomen en helder

meegedeeld zijn, dat hij die ze gewillig leest ze ook kan verstaan. Er is geen behoefte aan een werkelijke of onderstelde onfeilbare verklaarder voor dat doel. Sommigen zeggen (zwak genoeg!) "Indien de Schriften zo duidelijk alles bevatten, wat tot onze zaligheid nodig is, welke behoefte is er dan aan en welk nut in een geregelde bediening? Waarom kunnen wij dan thuis niet zelf onze Bijbels lezen?"

De geïnspireerde apostel heeft hier juist, hoewel niet volledig, op deze tegenwerping geantwoord. De prediking heeft niet ten doel om ons in elke leerrede iets nieuws te leren, iets dat ons vroeger nog onbekend was, maar om ons in gedachten te brengen, weer voor de aandacht te roepen, vergeten dingen, onze belangstelling op te wekken, ons besluit te bevestigen, opdat onze wandel moge zijn overeenkomstig ons geloof. Hoewel gij deze dingen weet, hebt gij toch van node ze beter te leren kennen. Er zijn vele dingen, die wij vroeger geweten hebben en die ons ongelukkig nu ontgaan zijn. Is het niet nuttig en nodig, dat zij ons weer in gedachten gebracht worden? En welke zijn nu de dingen, die ons, Christenen, weer indachtig gemaakt moeten worden?

I. **De verderving van de ongelovige Israëlieten in de woestijn**, vers 5. Paulus herinnert de Corinthiërs daaraan in 1 Corinthiërs 10. . De eerste tien verzen van dat hoofdstuk zijn de beste uitlegging van het vijfde vers van deze brief van Judas, want de Schrift legt zichzelf het best uit. Niemand moet zich iets laten voorstaan op zijn voorrechten, wanneer velen van hen, die door een reeks van machtige wonderen uit Egypte uitgeleid waren, toch in de woestijn verdorven werden ter wille van hun ongeloof. Weest daarom niet hoog gevoelende, maar vreest! Romeinen 11:20. *Laat ons dan vrezen, de belofte van in zijn rust in te gaan, nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn*, Hebréeën 4:1. Zij hadden wonderen in overvloed, hun dagelijks brood was een wonder, en toch gingen zij verloren door ongeloof. Wij hebben groter, veel groter, voordelen dan zij gehad hebben, laat hun dwaling, hun zo noodlottigedwaling, ons tot waarschuwing strekken.

2. Wij worden herinnerd aan **de val der engelen**, vers 6. Er was een grote menigte van engelen, die hun beginsel niet bewaard hebben. Hun behaagden niet de plaatsen en bedieningen, welke de almachtige Opperheer van het heelal hun had aangewezen en toevertrouwd. Zij meenden (evenals sommige ontevreden dienaren in onze dagen, ja, ik durf welzeggen: in alle tijden) dat zij iets beters verdienden, zij wilden, onder de naam van dienaren, opperheren zijn en eigenlijk hun Opperheer tot hun dienaar maken, die alles en alleen datgene doen moest wat zij wilden. Dus was hoogmoed de eerste en voornaamste oorzaak van hun val.

Daarom verlieten zij hun beginsel, stonden op tegen God, hun Schepper en vrijmachtige Opperheer. Maar God heeft hen niet gespaard, hoe hoog en groot zij ook waren, Hij wilde zich niet naar hen schikken, Hij zette hen af zoals een goed en wijs vorst een ontrouwen minister ontslaat, want de grote, alwijze God kon niet onbekend zijn (zoals de beste der aardse vorsten meermalen is) omtrent de gevoelens en plannen, die zij koesterden. En wat is van hen geworden? Zij durfden en dachten de Almachtige zelf te kunnen weerstaan, maar God was hun te sterk en Hij wierp hen in de hel. Zij, die niet in hun oorspronkelijke staat de dienstknechten van hun Schepper en Zijn wil wensten te zijn, werden de gevangenen van zijn gerechtigheid en worden met eeuwige banden onder de duisternis bewaard.

Hier zien wij wat de toestand der gevallen engelen is: zij zijn in banden, gebonden tot het oordeel des groten dags, zij zijn, hoewel eens engelen des lichts, onder de duisternis. Zo vreeslijk zijn zij in de duisternis, dat zij voortgaan tegen God te strijden, alsof er ook maar de geringste kans op overwinning in dezen strijd voor hen bestond. Dwaze inbeelding! Licht en vrijheid gaan samen, evenzo passen banden en duisternis bij elkaar. De duivelen, eens engelen in de hoogste betekenis des woords, worden bewaard.

Merk hier op: er komt gewis een oordeelsdag. De gevallen engelen worden bewaard tot het oordeel des groten dags. En zullen gevallen mensen daaraan ontkomen? Zeker niet! Dat iedere lezer dat bijtijds bedenke! hun banden worden eeuwig genoemd, omdat het onmogelijk is dat zij ontbonden of verbroken worden, zij kunnen niet ontsnappen, zij worden zeker vastgehouden. Het besluit, de gerechtigheid en de toorn Gods zijn de banden, die de gevallen engelen in eeuwigheid vasthouden. Hoort en vreest, gij zondige mensenkinderen!

3. De apostel brengt in gedachtenis *de verwoesting van Sodom en Gomorra*, vers 7. Gelijk Sodom en Gomorra en de steden rondom dezelve, enz. Het is ter aanduiding van de verwoesting van Pentapolis (de vijf steden) dat de ellenden van de verdoemden worden vergeleken met een meer, dat brandt van vuur en zwavel. Zij waren schuldig aan afschuwelijke boosheid, die niet dan met de uiterste afkeer en walging kan herdacht of genoemd worden, hun verwoesting is vooral een waarschuwing voor allen, om op hoede te zijn tegen en te vlieden van de vleselijke begeerlijkheden, die krijg voeren tegen de ziel, 1 Petrus 2:11. Deze begeerlijkheden brachten over de bewoners van Sodom het vuur van de hemel en zij dragen nu de straf des eeuwigen vuurs. Daarom, neemt u in acht, volgt hun zonden niet na, opdat u niet dezelfde plagen overvallen! God is nog hetzelfde heilige, rechtvaardige, reine Wezen als toen! Kunnen de beestachtige vermaken van een ogenblik u vergoeding geven voor de wraak van het eeuwige vuur? Daarom: zondigt niet!

Judas 1:8-15

De apostel brengt hier een beschuldiging in tegen de verleiders, die nu bezig waren de discipelen van Christus af te trekken van de belijdenis en de praktijk van Zijn heiligen godsdienst. Hij noemt hen mensen, die in slaap gebracht zijn. Het bedrog is een droom, en het begin van allerlei onreinheid. Zij slapen en dromen onreinheden. De zonde is onreinheid en maakt de mensen walgelijk en onrein in de ogen van de heiligen God, en vroeger of later, wanneer zij tot berouw komen, of wanneer zij zonder enig herstel er voor gestraft zijn, ook onrein in eigen ogen en in die van allen rondom hen. Deze slapers dromen dat zij op aarde in een paradijs van dwazen zijn en zullen eindelijk in de hel ontwaken. Laat hun karakter, hun levensweg, hun einde, een tijdige en voldoende waarschuwing voor u zijn, gelijke zonden zouden gelijke straffen en ellenden met zich brengen.

I. Het kenmerk van deze verleiders wordt ons meegedeeld.

1. *Zij verontreinigen het vlees*. Het vlees of het lichaam is de onmiddellijke zetel, en dikwijls de verstorende oorzaak, van veel schandelijke verontreinigingen, en deze, hoewel door en tegen het lichaam misdreven, verontreinigen en beschadigen en wonden zeer zwaar ook de ziel. De vleselijke begeerlijkheden voeren krijg tegen de ziel, 1 Pet. 2:11, en in 2 Corinthiërs 7:1 lezen wij van onreinheid des vlezes en des geestes, elk van welke, hoewel ieder op haar eigen wijze, bezoedelt de gehelen mens.

2. *Zij verwerpen de heerschappij en lasteren de heerlijkheden*, vers 8. Zij hebben een verstoorden zin en een aanmatigende geest, en vergeten dat de machten die er zijn van God verordend zijn, Titus 3:2. God eist van ons dat wij van niemand kwaadspreken zullen, maar het is een grote verzwarende van die zonde, wanneer ons kwaadspreken gemikt is op de overheid, op de mensen, die God met gezag over ons bekleed heeft, door van hen kwaad te spreken of hen te lasteren doen wij het van God zelf. Men kan het ook, gelijk sommigen willen, verstaan met betrekking tot de godsdienst, die in de lagere wereld de heerschappij behoorde te hebben. Zulke kwaadsprekers verwerpen de heerschappij van het geweten, maken daar een spel van, en zouden het gaarne uit de wereld verbannen. En het Woord van God, dat het richtsnoer voor het geweten is, verachten zij. De openbaringen van Gods wil gelden bij hen weinig. Die achten zij wel een zegel voor geloof en gedrag te zijn, maar alleen nadat zij

ze uitgelegd hebben en ze laten zeggen alwat zij begeren. Weer anderen verstaan dit zeggen van de apostel aldus: Het volk van God, dat het waarlijk en bepaald is, zijn de heerlijkheden, waarvan hier gesproken of waarop hier gedoeld wordt, overeenkomstig hetgeen de psalmist zegt: *Tast mijn gezalfden niet aan en doet mijn profeten geen kwaad*, Psalm 105:15.

Zij spreken kwaad. De godsdienst en zijn ware belijders zijn altijd de voorwerpen van kwaadsprekerij geweest. Hoewel alles in de godsdienst zeer goed is en onze hoogste achting verdient, zowel omdat het onze natuur volmaakt als omdat het onze beste en hoogste belangen bevordert, toch wordt deze sekte, zoals zijn vijanden goedvinden hem te noemen, overal tegengesproken, Handelingen 28:22.

3. **Naar aanleiding hiervan spreekt de apostel over Michael, de archangel**, vers 9. De uitleggers weten niet wat hier bedoeld wordt met het lichaam van Mozes. Sommigen denken dat de duivel eiste, dat Mozes een openbare en plechtige begrafenis zou hebben, opdat de plaats waar hij begraven werd algemeen bekend zou worden, en dat hij hoopte daardoor de Joden, die er maar al te zeer toe geneigd waren, tot een nieuwe en blijvende afgoderij te brengen. Anderen menen dat wij onder het lichaam van Mozes de Joodse kerk te verstaan hebben, voor welker verwoesting de duivel streed en twistte, omdat de Christelijke kerk in het Nieuw-Testamentische spraakgebruik het lichaam van Christus genoemd wordt. Anderen brengen weer andere uitleggingen, maar met die alle wil ik de lezers hier niet vermoeien. Hoewel deze twist zwaar en zeer ernstig was en Michael de overwinning behaalde, durfde hij geen oordeel van lastering tegen hem voortbrengen. Hij wist dat een goede zaak met zulke wapenen niet verdedigd mocht worden.

Er wordt gezegd: **Hij durfde niet.** Waarom durfde hij niet? Voor de duivel was hij niet bevreesd, maar hij geloofde dat hij God zou beledigen door in dit twistgesprek op die wijze te werken. Hij achtte het beneden zich om met de groten vijand van God en mensen een proeve te nemen, wie het verst was in de kunst om de ander te schelden en te lasteren. Een vermaning voor allen, die in twistgesprekken gewikkeld worden, om zich in hun redenen te onthouden van lasterlijke beschuldigingen. De waarheid heeft geen steun nodig van leugen en grofheid. Sommigen menen dat Michael geen oordeel van lastering tegen de duivel wilde of durfde voortbrengen, omdat hij wel wist dat deze met dat wapen zijn meerdere was. Anderen oordelen dat de apostel hier doelt op de merkwaardige plaats, die wij lezen in Numeri 20:7-14. Satan zou Mozes dan in een kwaad daglicht gesteld hebben met het oog op die gebeurtenis, waartoe deze godvrezende toen maar al te veel aanleiding gegeven had. Michael, dat horende stond op ter verdediging van Mozes en sprak, in de ijver van een oprechten en vrijmoedige geest, tot de duivel: **De Heere bestraffe u!** Hij wilde niet met de duivel in een twistgesprek gewikkeld worden, allermint over de waardering van die gebeurtenis. Hij wist dat Mozes zijn mededienstknecht van God was, Gods gunsteling, en hij kon niet geduldig verdragen dat die beledigd werd, ook niet door den overste der duivelen. Maar in heilige verontwaardiging riep hij uit: **De Heere bestraffe u!** gelijk onze Heere zelf tot hem zei: Ga achter mij, Satan! Mattheus 4:10.

Mozes was een waardigheidsbekleder, een overheid, door de groten God verkoren en geliefd, en de aartsengel achtte het onverdraaglijk, dat zo iemand op die wijze zou behandeld worden door een bozenafvalligen geest, hoe hoog zijn rang ook eenmaal mocht geweest zijn. Voor ons ligt daar de les in opgesloten dat wij moeten opstaan ter verdediging van hen, die Gods als de Zijnen erkent, hoe scherp de Satan en zijn werktuigen ook mogen zijn in hun veroordeling van die mensen en hun handelingen. Zij, die oprechte overheden veroordelen om elke fout in hun gedrag, kunnen verwachten te horen: **De Heere bestraffe u!** En Goddelijke bestraffingen zijn zwaarder te verduren dan zorgeloze zondaren zich nu voorstellen!

4. **Hetgeen zij niet weten, dat lasteren zij**, vers 10. Zij, die kwaadspreken van de godsdienst en de Godvrezende, lasteren hetgeen zij niet weten of kennen, want indien zij ze gekend hadden, dan zouden zij er goed van gesproken hebben. Immers van de ware godsdienst kan in oprechtheid niets dan goeds gezegd worden, en het is treurig wanneer iets tegenovergestelds ooit met reden van zijn belijders kan gezegd worden. Een godsdienstig leven is het veiligste, gelukkigste, troostrijkste en eervolste leven, dat men denken kan. De mensen zijn het meest geneigd om kwaad te spreken van personen en dingen, waar van zij het minst weten. Hoe menig een zou nooit door lasterpraat geleden hebben, indien men hem beter gekend had. Maar aan de andere zijde onttrekt te grote onbekendheid sommigen ook aan rechtvaardige beoordeling.

En hetgeen zij natuurlijk, als de onredelijke dieren weten, enz.

Het is moeilijk, ja bijna onmogelijk, enige verklaarde vijanden van de Christelijke godsdienst te vinden, die in de dagelijkse gang van het leven niet in openbare of verborgen tegenspraak met de eerste beginselen van de natuurlijke godsdienst handelen. Velen komt deze uitspraak hard en liefdeloos voor, maar ik vrees zeer dat zij bevestigd zal worden in de dag der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods.

De apostel vergelijkt hen met onredelijke dieren, hoewel zij zichzelf dikwijls denken en roemen dat zij, indien niet de wijste, dan toch de vernuftigste der mensen zijn. Daarin verderven zij zich, dat is: in de eenvoudigste, natuurlijkste en noodzakelijkste dingen, de dingen die het meest open en waarneembaar liggen voor de natuurlijke rede en het geweten, in die dingen bederven, verlagen en bezoedelen zij zich. De oorzaak daarvan ligt niet in hun verstand en geestvermogens, maar in hun bedorven wil en ontredderde lusten en genegenheden. Zij konden en zouden beter gehandeld hebben, maar dan moesten zij die slechte genegenheden bedwingen, die zij hardnekkig eer begunstigten dan doodden.

In vers 11 stelt de apostel hen voor **als volgelingen van Kaïn**, en in vers 12 en 13 als godloochenars en lichtzinnigen, die weinig denken aan en misschien niet veel geloven van God en een toekomstig leven, als inhalig en gierig, die, indien zij slechts de goederen van deze wereld kunnen winnen, zich weinig bekreunen om de volgende, opstandelingen tegen God en de mensen, die gelijk **Korach** zich verlopen in aanvallen, waarin zij zeker moeten omkomen. Van dezulken zegt de apostel verder:

A. **Dezen zijn vlekken in uw liefdemaaltijden**, de *agapai* of liefdefeesten, waarover bij de ouden veelgesproken wordt. Het gelukte hun door een of ander bedrog of misverstand, daarbij toegelaten te worden, maar zij waren vlekken, die deze maaltijden ontreinigden. Het is, hoewel onverdiend en onopzettelijk, een grote smaadheid voor dengodsdienst, wanneer zij, die hem belijden en aan zijn heiligste instelling deelnemen, in hart en leven er lijnrecht tegenover staan. Zij zijn vlekken. En toch hoe dikwijls komen, in alle Christelijke kringen hier op aarde, zulke vlekken voor! Het is treurig! Onze Heere herstelle op Zijn tijd en wijze dit gebrek, niet door de ruwe en blinde handelwijze van de mensen, die de tarwe met het onkruid uitrukken. Maar in de hemel, dien we verwachten, waar we op hopen en waarvoor we toebereid worden, is niets meer van deze onzinnige dingen en van deze wanordelijke toestanden.

B. **Als zij met u ter maaltijd zijn, weiden zij zichzelf zonder vrees**, vers 12. Zij waren zonder twijfel brutale gulzigaards, die niets anders beoogden dan hun lusten te voldoen voor de grootte van hun bijdragen, zij sloegen geen acht op de vermaning, die Salomo in Spreuken 23:2 geeft. In het gewone eten en drinken is een heilige vrees noodzakelijk, des te meer in feesten, hoewel wij soms gemakkelijker en ongevoeliger onmatig worden aan een gewonen maaltijd dan aan een feestdis, want in het onderstelde geval zijn wij minder op onze hoede, en

soms, ten minste voor sommige mensen, is de overvloed van een feestmaal zijn eigen tegengif, gelijk het voor anderen een gevaarlijke strik is.

C. ***Zij zijn waterloze wolken***, die regen beloven in tijden van droogte, maar hun belofte niet vervullen. Dat is het geval met uitwendige belijders, die bij hun eerste toetreden veel beloven, gelijk vroeg-bloeiende bomen in het begin der lente, maar ten slotte dragen zij slechts weinig vruchten. Die van de winden omgedreven worden, licht en ledig, gemakkelijk naar alle kanten voort geblazen, zoals de wind mag draaien. Zo zijn de ledige, ongefundeerde belijders een gemakkelijke prooivoor iedere verleider. Het is verwonderlijk te horen hoe gemakkelijk velen praten over dingen, daar zij weinig of niets van weten, terwijl zij niet de wijsheid en de nederigheid bezitten om te onderscheiden en te gevoelen hoe weinig zij weten. Hoe gelukkig zou de wereld zijn indien de mensen meer wisten of werkelijk wisten hoe weinig zij weten!

D. ***Zij zijn als bomen in het afgaan van de herfst, tweemaal verstorven en ontworteld***. Zij zijn bomen, want zij zijn in de wijngaard des Heeren geplant, maar zij zijn onvruchtbare bomen. Zij, wier vruchten bedierven, kunnen gezegd worden onvruchtbaar te zijn. Nooit iets staat gelijk met nooit iets goeds. Het is treurig wanneer de mensen beginnen in de Geest en eindigen in het vlees, het is echter evengewoon als bedroevend.

De tekst noemt dezulken *tweemaal gestorven*. Men zou denken: een dood is genoeg, geen onzer, tenzij de genade ons tot een hoger leven heeft vernieuwd, denkt gaarne aan ons eenmaal-sterven, hoewel dat ons aller lot zal zijn. Wat wordt dan bedoeld met dit: tweemaal verstorven?

Eens waren zij dood in hun natuurlijke gevallen, verloren staat, maar zij schenen bij te komen, gelijk iemand die in zwijm lag en tot bewustzijn teruggebracht wordt, toen zij de belijdenis van de Christelijke godsdienst als de hun aannamen. Maar nu zijn zij opnieuw gestorven door de duidelijke bewijzen, die zij van hun huichelarij hebben gegeven, wat zij ook schenen te zijn, er was geen waarachtig leven in hen. Ontworteld, zoals wij gewoon zijn dode bomen te doen, waarvan wij niets meer verwachten. Zij zijn dood, dood, dood! Waarom beslaan zij onnuttig de aarde? Weg met hen in het vuur!

E. ***Wilde baren der zee***, bruisend, bulderend en steigerend, vol pracht en aanmatiging, maar met weinig (of geen) gezond verstand. Hun eigen schande opschuimende, geven zij veel ongemak aan mensen van beter verstand en bedaarder gemoed, maar ten slotte keert zich dat tot hun eigen schande en rechtvaardige smaad. Het gebed van den psalmist behoort altijd dat van ieder eerlijk en goed man te zijn: *Laat oprechtheid en vroomheid mij behoeden*, Psalm 25:21, en kan dat niet, laat mij dan onbehoed zijn. Kan oprechtheid ons soms hier weinig baten, schelmerij zal het nog veel minder doen, en in elk geval slechts voor korten tijd.

F. ***Dwalende sterren***. Sterren, die afwijken uit haar banen, geen geregelde loop volgen zoals de zogenaamde vaste sterren doen, maar zwerven, zodat men soms moeite heeft om ze terug te vinden. Deze vergelijking slaat zeer levendig op de valse leraren, die nu hier en dan daar zijn, zodat niemand vooruit zeggen kan waar hij hen vinden zal. In de hoofdzaken, zou men ten minste denken, zullen wel sommige dingen vast en onwankelbaar staan, en dat kan nog zonder onfeilbaarheid of enig voorwendsel daarvan bij ons arme stervelingen. Er zijn ook in godsdienst en staatkunde, de twee grote vragen van dandag, enige vaststaande punten waarin alle wijze, goede, eerlijke en belangeloze mensen met elkaar overeenstemmen, zodat zij de bevolking niet in de uitersten angst en bekommernis brengen en hun hartstochten niet opzweepen tot een razernij, waarin ze zelf niet meer weten wat zij zeggen of bevestigen.

II. Het vonnis van de goddelozen wordt meegedeeld. ***Dewelke de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid bewaard wordt.*** Valse leraren moeten in deze en in de toekomstige wereld de zwaarste straffen verwachten. Niet ieder, die bij vergissing iets leert dat niet geheelwaar is (want hoe zou dan in enig openbare samenkomst iemand zijn Bijbel durven openen om anderen te leren, tenzij hij zichzelf de gelijke of meerdere van Gods engelen in de hemel achtte te zijn?) maar ieder, die zijn plicht verzaakt, verdeeldheid wekt, anderen op doolwegen leidt, en dat om hen tot een gemakkelijke prooi te maken, of, zoals de apostel Petrus het noemt, een koopmanschap van hen te maken, 2 Petrus 2:3. Maar genoeg over hen!

Wat de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid betreft, wens ik alleen op te merken dat deze vreeslijke uitdrukking met alles wat zij in zich bevat, toepasselijk is op de valse leraren, die het openbaar zijn en niet bij overdrijving zo genoemd worden, die het Woord Gods verdraaien en de zielen der mensen verleiden. Indien dit niet dienaren en Christenen voorzichtig maken kan, weet ik niet wat het wel zal doen.

Van de profetie van Henoch, vers 14 en 15, wordt in geen ander deel der Schrift melding gemaakt, doch nu is het een uitspraak der Schrift, dat er zulk een profetie geweest is. Een duidelijke Schriftuurtekst is genoeg als bewijs voor enig punt, dat wij gehouden zijn te geloven, vooral wanneer het een gebeurtenis geldt. Maar in geloofszaken, zaken van het noodzakelijk zaligmakend geloof, heeft God het niet goed geacht (gezegend zij daarvoor Zijn heilige naam) ons zo ver te beproeven. Er is geen fundamenteel artikel van de Christelijke godsdienst, dat waarlijk zo genoemd kan worden, dat niet telkens en telkens in het Nieuwe Testament wordt besproken, waardoor wij kunnen weten waarop de Heilige Geest de meesten nadruk legt en bijgevolg wij dat ook behoren te doen. Sommigen menen dat deze profetie van Henoch bij overlevering in de Joodse kerk was bewaard gebleven, anderen dat de apostel Judas met de mededeling daarvan onmiddellijk geïnspireerd werd, dat moge zijn zoals het wil, vaststaat dat er vanouds zulk een profetie was, die de eeuwen door bleef leven en algemeen in de Oud-Testamentische kerk aangenomen werd. En zij is een voornaam deel van ons Nieuw Testamentisch geloof.

Merk op:

1. De komst van Christus ten oordeel werd voorzegd reeds in het midden van het aartsvaderlijk tijdperk, en was dus toen reeds een aangenomen en erkende waarheid. De Heere is gekomen (of komt) met Zijn vele duizenden heiligen, beide heilige engelen en geesten van volmaakt rechtvaardigen. Welk een heerlijk ogenblik zal dat zijn, wanneer Christus komen zal met Zijn vele duizenden heiligen. En ons wordt meegedeeld tot welke grote en ontzagwekkende doeleinden Hij aldus vergezeld en omringd verschijnen zal: om gericht te houden tegen allen.

2. Er werd reeds toen, zo lang tevoren, over gesproken als over iets, dat zeer aanstaande was. Zie de Heere komt! Hij is onderweg, Hij zal aangekomen zijn voor gij het vermoedt, en - tenzij gij nuchter en waakzaam zijt - voor gij bereid zijt om Hem tot uw vertroosting te ontmoeten. Hij komt.

A. *Om gericht te houden tegen alle goddelozen.*

B. Om hen te overtuigen. Christus zal niet veroordelen zonder onderzoek, proef en overtuiging, het overtuigend bewijs zal ten slotte de veroordeelden doen zwijgen. Zij zullen geen verontschuldiging of verdediging te maken hebben, die zij zullen kunnen of durven volhouden. Want alle mond zal gestopt worden, de Rechter en Zijn vonnis zal door alle onpartijdigen worden goedgekeurd en toegejuicht, en zelfs de schuldige, veroordeelde misdadigers zullen sprakeloos zijn, hoewel het hun thans niet aan hoogmoedige en verwaande uitspraken ontbreekt, die ze met de grootste zekerheid en met vast vertrouwen doen horen. Het zal echter spoedig blijken dat er hemelsbreed verschil is tussen de toneelspelers, die

gevangenen in de boeien voorstellen, en de werkelijke behandeling van een zaak door dezen enigen Rechter!

Ik kan niet van vers 15 afstappen zonder de aandacht te vestigen op de herhaalde en dringende wijze, waarop daarin het woord goddelozen genoemd wordt, niet minder dan vier malen: **goddelozen, goddeloze werken, goddeloos gedaan, goddeloze zondaren.**

Godzalig of goddeloos betekent voor velen in onze dagen weinig, tenzij om deze namen te bespotten en te misbruiken, maar zo is het niet in de taal des Heiligen Geestes. Zowel over hetgeen we gelaten als over hetgeen wij gedaan hebben moet in de dag des oordeels rekenschap afgelegd worden.

Harde woorden, voornamelijk indien zij geen recht van bestaan hadden, zullen zeer zeker op de dag des oordeels in aanmerking genomen worden. Laat ons allen daar dus tegen waken! Indien gij, zegt een vrome van vroeger dagen, een valselyk dus genaamde ketter of scheurmaker slaat en God vindt een bloedende heilige, hoe zult ge dat verantwoorden? Het kan spoedig te laat zijn om voor het aangezicht des engels te zeggen dat het een dwaling was, Prediker 5:6.

Judas 1:16-25

I. De apostel gaat voort met het karakter van deze boze mensen en verleiders te omschrijven. **Zij zijn murmureerders, klagers over hunnen staat**, enz., vers 16. Een murmurerende, klagende gemoedsgesteldheid, waaraan toegegeven en die openbaar gemaakt wordt, is voor de mensen een zeer slecht teken, dezulken zijn eindelijk zeer zwak en voor het grootste deel zeer slecht. Zij murmureren tegen God en zijn voorzienigheid, tegen de mensen en hun gedrag, zij zijn vertoornd over alles wat er voorvalt, en nooit tevreden met hun eigen staat en toestand in de wereld, want zij achten die voor hen nooit goed genoeg. Dezulken wandelen naar hun eigen begeerlijkheden, hun wil, hun smaak, hun wet, hun inbeelding, zij hebben geen regel of wet dan zichzelf. Die naar hun eigen begeerlijkheden wandelen, staan er het meest aan bloot om door ongebreidelde hartstochten overwonnen te worden.

II. Hij gaat over tot waarschuwing en vermaning van zijn lezers, vers 17-23.

1. Hij roept hen op zich te herinneren hoe zij vroeger reeds gewaarschuwd zijn. Maar, geliefden, gedenkt enz., vers 17. Gedenkt, draagt zorg dat gij het niet vreemd vindt, want dan zoudt ge er u aan kunnen stoten en er over struikelen en uw geloof zou er door kunnen schipbreuk lijden, gedenkt dat zulke verleiders tevoren beschreven zijn en dat er gewaarschuwd is dat zij zouden opstaan, - en wel zeer spoedig - in de Christelijke gemeente. **Gij weet, dat u dat alles voorzegt is van de apostelen van onze Heere Jezus Christus**, vers 17, en dus is de vervulling van deze voorzegging een bevestiging van uw geloof, in plaats van een reden om in dat geloof geschokt te worden.

A. Zij, die overreden willen, moeten duidelijk doen uitkomen dat zij hen, die zij overreden willen, oprecht liefhebben. Bittere woorden en harde behandeling hebben nog nooit iemand overtuigd en zullen het ook nooit doen, en nog veel minder iemand overreden.

B. De woorden, die geïnspireerde mensen hebben gesproken of geschreven, zijn, wanneer ze goed in gedachten en in waarde gehouden worden, het beste voorbehoedmiddel tegen gevaarlijke dwalingen, en dat zal zo blijven totdat de mensen geleerd hebben beter te spreken dan God zelf, dus onveranderlijk.

C. Wij moeten ons niet ergeren wanneer dwalingen en vervolgingen in de gemeente ontstaan en de overhand verkrijgen, dat was voorzegt, en daarom moeten wij niet slechter gaan denken van de persoon, de leer of het kruis van Christus, wanneer wij die voorzeggingen vervuld zien. Zie 1 Timotheüs 4:1, 2 Timotheüs 3:1, 2 Petrus 3:3. Wij moeten dat niet vreemd achten, maar er ons mede vertroosten, dat te midden van al deze verwarring Christus zijn gemeente

zal staande houden en zijn belofte vervullen: *De poorten der hel zullen haar niet overweldigen*, Mattheus 16:18.

D. Hoe meer de godsdienst wordt bespottelijk gemaakt en vervolgd, des te vaster moeten wij ons er aan houden, omdat wij vooraf gewaarschuwd zijn, moeten wij tonen dat wij vooraf gewapend zijn, onder zulke beproevingen moeten wij vaststaan en niet geschokt worden in onze zielen, 2 Thessalonicenzen 2:2.

2. Hij waarschuwt hen tegen de verleiders door de verdere beschrijving van hun verderfelijke karakter. ***Dezen zijn het, die zichzelf afscheiden***, enz. vers 19.

A. Zinnelijke mensen zijn de slechtste afgescheidenen. Zij scheiden zich af van God, van Christus, van de gemeente, en sluiten zich aan bij de duivel, de wereld en het vlees, door hun goddelozen wandel en verkeerde praktijken. En dat is vrij wat erger dan afscheiding van een of ander deel van de zichtbare kerk, veroorzaakt door meningen, of gebruiken, of inrichting van kerkregering en eredienst. Sommigen kunnen zulke afwijkingen geduldig verdragen, maar zijn voortdurend in twist en tweedracht over de laatste, alsof er geen zonde doemwaardiger ware dan wat zij noemen een schisma.

B. Zinnelijke mensen hebben de Geest niet, dat is, de Geest van God en Christus, de Geest der heiligheid, zo iemand dien niet heeft, die komt Christus niet toe, is Zijn eigendom niet, Romeinen 8:9.

C. Hoe slechter anderen zijn des te meer moeten wij trachten en tonen beter te zijn, hoe meer Satan en zijn werktuigen in de weer zijn om andere in oordeel en praktijk te verwarren, des te krachtiger moeten wij vasthouden aan een gezonde leer en een goeden wandel, vasthoudende aan het getrouwe woord, dat naar de leer is, houdende de verborgenheid des geloofs in een rein geweten, Titus 1:9, 1 Timotheüs 3:9.

3. Hij wekt hen op tot volhardende standvastigheid in geloof en heiligheid.

A. ***Bouwt uzelf op uw allerheiligst*** geloof, vers 20. De wijze om onze belijdenis te bewaren is ons er op te bouwen. Wanneer wij het fundament gelegd hebben, in een gezond geloof en in een oprecht hart, dan moeten wij daarop voortbouwen, daar gestadig in toenemen, en wij moeten nauwkeurig toezien met welke bouwstoffen wij dat doen, goud, zilver en kostelijke stenen, maar geen hout, hooi of stoppelen, 1 Corinthiërs 3:12. Oprechte beginselen en een eerlijke wandel zullen de toets doorstaan ook van de vuurproef, maar hetgeen wij er van geringer allooi doormengen, daar zullen wij schade door lijden, al zijn wij ook in de hoofdzaak oprecht. En hoewel wij zelf behouden zullen worden, zal dat deel van ons werk verbrand worden. Wij zelf, indien wij aan de vlammen ontkomen, zullen dat slechts met groot gevaar en veel moeite doen, als een huis, dat aan alle kanten door vuur bedreigd wordt.

B. Biddende in de Heiligen Geest.

Merk op:

a. Het gebed is de voeder van het geloof, de wijze om ons in ons allerheiligst geloof op te bouwen is aanhouden in het gebed, Romeinen 12:12.

b. Onze gebeden kunnen alleen dan verhooring vinden, wanneer wij bidden in de Heiligen Geest, dat is: onder Zijn leiding en invloed, overeenkomstig de regel van Zijn woord, met geloof, vurigheid, en voortvarende, volhardende aanhouding. Dat is bidden in de Heiligen Geest, om het even of dat geschiedt buiten of volgens een vastgesteld, voorgeschreven formulier.

C. Bewaart uzelf in de liefde Gods, vers 21.

a. Behoudt de genade van de liefde voor God in de levende, krachtige uitingen en oefeningen in uw zielen.

b. Draagt zorg dat gij u niet onttrekt aan de liefde van God voor u, aan haar verblijdende, strelende, sterkende openbaringen, houdt uzelf in de weg Gods indien gij in zijn liefde wilt blijven.

D. *Verwachtende de barmhartigheid van onzen Heere Jezus Christus ten eeuwigen leven,* vers 21. Wij moeten het eeuwige leven verwachten alleen uit barmhartigheid. Barmhartigheid is onze enige pleitgrond, geen verdienste. Barmhartigheid alleen, niet de onze, maar die van een ander, die voor ons verworven heeft datgene, waarop wij anders nooit enige aanspraak zouden gehad hebben, en waarop wij dus redelijker wijze niet hadden kunnen hopen.

a. Hier wordt gesproken niet alleen van de barmhartigheid van God als onzen Schepper, maar van de barmhartigheid van Christus Jezus onzen Heere, als onzen Verlosser. Allen, die de hemel zullen ingaan, moeten daar komen door onzen Heere Jezus Christus, want er is geen andere naam onder de hemel gegeven, door welken wij moeten zalig worden, dan de naam van de Heere Jezus alleen, Handelingen 4:12.

b. Een gelovige verwachting van het eeuwige leven zal ons wapenen tegen de strikken der zonde, 2 Petrus 3:14, een levend geloof aan die gezegende verwachting zal ons helpen in het doden van onze vervloekte begeerlijkheden.

4. Hij bestuurt hen in hun gedrag jegens dwalende broeders. ***En ontfermt u wel eniger, onderscheid makende. Maar behoudt anderen door vreze, en grijpt ze uit het vuur. En haat ook de rok, die van het vlees bevlekt is,*** vers 22, 23.

A. Wij moeten alles doen wat ons mogelijk is om anderen uit de strikken des duivels te verlossen, opdat zij mogen bewaard blijven voor of gered worden uit het net en de banden van gevaarlijke dwalingen en verderfelijke praktijken. Wij zijn niet enkel, onder God, onze eigen bewaarders, maar ieder behoort, zoveel in hem is, zijns broeders hoeder te zijn, alleen een goddeloze Kaïn zal dit tegenspreken, Genesis 4:9. Wij moeten over elkaar waken, wij moeten getrouw, maar voorzichtig en bescheiden, elkaar vermanen, en aan allen rondom ons een goed voorbeeld geven.

B. Dat moet geschieden met ontferming, onderscheid makende. Wij moeten onderscheid maken tussen zwakken en moedwilligen.

a. Over enigen moeten wij ons ontfermen, hen met alle mogelijke tederheid behandelen, hen in de geest der zachtheid terechtwijzen, niet nodeloos hard en streng zijn in onze afkeuring van hen en hun daden, niet trots en hooghartig zijn in onze houding jegens hen, niet onbuigzaam of afkerig om ons met hen te verzoenen of hen in hun vroegere vriendschap met ons weer op te nemen, indien zij bewijs of zelfs sterke tekenen geven van oprecht berouw. Indien God ons vergeven heeft, waarom zouden wij dan aan anderen geen vergeving schenken? Wij behoeven oneindig meer zijn vergeving dan zij met mogelijkheid de onze kunnen nodig hebben, hoewel wellicht wij evenmin als zij daarvan rechtvaardig en gevoelig, voldoende overtuigd zijn.

b. Behoudt anderen door vrees, toont hun de schrik des Heeren. Tracht hen te verschrikken door en over hun zonden, predikt hun helen verdoemenis. Hoeveel voorzichtigheid en voorzorg worden vereist voor de toediening ook van de meest-gerechtigde gestrengde bestraffingen, die hier voornamelijk bedoeld worden. Het is alsof hij zeggen wilde: "Vreest er voor dat gij niet uw eigen goede bedoelingen en eerlijke pogingen dwarsboomt door te snel en onvoorzichtig handelen, opdat gij niet verhardt in plaats van verzacht, ook zelfs waar hoger trap van gestrengheid nodig is dan bij vroegere gelegenheden. Wij zijn dikwijls geneigd om te veelte doen, ook wanneer wij overtuigd zijn dat wij het oprecht bedoelen en in de hoofdzaak zeker gelijk hebben. Maar ook de slechtste moeten niet nodeloos, niet haastig, niet tot het uiterste, worden geprikkeld, opdat zij door onzen misslag niet nog meer verhard worden.

Haat ook de rok, die van het vlees bevekt is. Houdt uzelf op de aller-verste afstand van al wat boos is of schijnt te zijn, en bedoelt en tracht er naar dat anderen ook evenzo handelen. Vermijdt al dat tot zonde leidt en als zonde zich voordoet, 1 Thessalonicenzen 5:22.

III. De apostel besluit zijn brief met een plechtige beschrijving van de heerlijkheid des groten Gods, vers 24, 25.

1. Welk onderwerp wij ook behandeld mogen hebben, het past ons steeds te eindigen met het brengen van heerlijkheid aan God.

2. ***God is machtig en gewillig, om ons van struikelen te bewaren, en onstraffelijk te stellen voor zijn heerlijkheid in vreugde.*** Niet alsof wij nooit zonder gebreken geweest zouden zijn, want hetgeen eens gedaan is, kan nooit meer ongedaan gemaakt worden, zelfs niet door de Almachtige zelf, maar als dezulken, wier overtredingen hun niet tot hun verderf toegerekend worden, zoals rechtvaardig had moeten geschieden, zonder de barmhartigheid van God en van onzen Heere Jezus Christus. Voor Zijn heerlijkheid.

Merk op:

A. De heerlijkheid van onzen Heere zal binnenkort geopenbaard worden. Wij zien er nu naar uit als in het verschiet, al te velen als in een onbestemd verschiet, maar zij zal komen, zij zal zich openbaren en allen duidelijk zijn. *Aller oog zal Hem zien*, Openbaring 1:7. Dit is nu het voorwerp van ons geloof, maar later (en het kan nu niet lang meer duren) zal 't het voorwerp van onze waarneming zijn. Hem, in wie wij nu geloven, zullen wij binnenkort zien, tot onze onuitsprekelijke vreugde en vertroosting of tot onze onzegbare verschrikking en verwarring. 1 Petrus 1:8.

B. Alle ware oprechte gelovigen zullen bij de verschijning en wederkomst van onzen Zaligmaker, door Hem hun verheerlijkt hoofd aan de Vader voorgesteld worden, om zijn goedkeuring, aanneming en beloning te ontvangen. Zij werden Hem gegeven door de Vader, en van degenen, die Hemgegeven zijn, heeft Hij niemand verloren, en zal Hij niemand verliezen: geen enkele ziel, maar Hij zal hen allen volmaakt heilig en gelukzalig voorstellen, wanneer Hij Zijn Middelaars-koninkrijk zal overgeven aan Zijn God en onze God, Zijn Vader en onze Vader. Johannes 6:39, 17:12, 1 Corinthiërs 15:24.

C. Wanneer de gelovigen onstraffelijk gesteld of voorgesteld worden, zal dat geschieden met uitnemende vreugde. Onze overtredingen vervullen ons nu, helaas, met vrezende, twijfelende en smarten. Maar hebt goede moed, indien wij oprecht zijn, dan zullen wij - dat heeft onze dierbare Verlosser op Zich genomen, - onstraffelijk voorgesteld worden. Daar is geen zonde, en daar zal geen rouw meer zijn. Daar is de volmaaktheid der heiligheid, dus daar zal ook de volkomenheid der vreugde zijn.

Zeker, de God, die dat alles doen kan: ***de alleen wijzen God, onzen Zaligmaker, zij heerlijkheid en majesteit, kracht en macht, beide nu in alle eeuwigheid!*** En dit mogen wij wel met de apostel bevestigen met ons hartelijk: Amen!

HET BOEK OPENBARING

EEN VERKLARING MET PRAKTISCHE OPMERKINGEN, VAN DE OPENBARING VAN JOHANNES.

Het moet geen vooroordeel tegen de waarde en het gezag van dit boek wekken, dat het verworpen is geworden door mensen met bedorven verstand, zoals Cerdon en Marcion; of betwijfeld door mannen met beter karakter; want dat is het lot geweest ook van andere gedeelten der Heilige Schrift, ja van de schrijver dezer Schrift zelve. De voorstelling en het opschrift van dit boek zijn zeker geheiligd en Goddelijk; en de inhoud komt overeen met die van andere profetische boeken, voornamelijk met Ezechiël en Daniël; de gemeente Gods heeft het algemeen aangenomen, en er goede grond en grote vertroosting in gevonden. Van de aanvang af is de gemeente Gods met profetie gezegend. De heerlijke voorzegging van het vermorzelen van de kop der Slang was het houvast en de steun van de patriarchalen tijd, en de vele profetieën betreffende de komende Messias maakten het Evangelie van het Oude Testament uit. Christus zelf voorspelde de verwoesting van Jeruzalem; en omstreeks de tijd, waarin die voorviel, verwaardigde Hij Johannes, de apostel, met dit boek der Openbaring, om het aan de gemeente over te leveren als een voorzegging van de belangrijkste gebeurtenissen, die in het einde der tijden zouden voorvallen; tot ondersteuning van het geloof Zijner gemeenten ter besturing van haar hoop. Dit boek wordt De Openbaring genoemd, omdat God daarin die dingen ontdekt, welke nooit hadden kunnen uitgevonden worden door de onderzoekingen van het menselijk verstand; diepe dingen Gods, welke niemand weet dan de Geest Gods, en zij aan wie Hij ze openbaart.

HOOFDSTUK 1

1 De openbaring van Jezus Christus, die God hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen de dingen, die haast geschieden moeten; en die Hij door Zijn engel gezonden, en Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven heeft; 2 Dewelke het woord Gods betuigt heeft, en de getuigenis van Jezus Christus, en al wat hij gezien heeft. 3 Zalig is hij, die leest, en zijn zij, die horen de woorden dezer profetie, en die bewaren, hetgeen in dezelve geschreven is; want de tijd is nabij. 4 Johannes aan de zeven Gemeenten, die in Azie zijn: genade zij u en vrede van Hem, Die is, en Die was, en Die komen zal; en van de zeven geesten, die voor Zijn troon zijn; 5 En van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste der koningen der aarde. Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed. 6 En Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen. 7 Ziet, Hij komt met de wolken en alle oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven; ja, amen. 8 Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde, zegt de Heere, Die is, en Die was, en Die komen zal, de Almachtige. 9 Ik, Johannes, die ook uw broeder ben, en medegenoot in de verdrukking, en in het Koninkrijk, en in de lijdzaamheid van Jezus Christus, was op het eiland, genaamd Patmos, om het Woord Gods, en om de getuigenis van Jezus Christus. 10 En ik was in de geest op de dag des Heeren; en ik hoorde achter mij een grote stem, als van een bazuin, 11 Zeggende: Ik ben de Alfa en de Omega, de Eerste en de Laatste; en hetgeen gij ziet, schrijf dat in een boek, en zend het aan de zeven Gemeenten, die in Azie zijn, namelijk naar Efeze, en naar Smyrna, en naar Pergamus, en naar Thyatire, en naar Sardis, en naar Filadelfia, en naar Laodicea. 12 En ik keerde mij om, om te zien de stem, die met mij gesproken had; en mij omgekeerd hebbende, zag ik zeven gouden kandelaren; 13 En in het midden van de zeven kandelaren Een, de Zoon des mensen gelijk zijnde, bekleed met een lang kleed tot de voeten, en omgord

aan de borsten met een gouden gordel; 14 En Zijn hoofd en haar was wit, gelijk als witte wol, gelijk sneeuw; en Zijn ogen gelijk een vlam vuurs; 15 En Zijn voeten waren blinkend koper gelijk, en gloeiden als in een oven; en Zijn stem als een stem van vele wateren. 16 En Hij had zeven sterren in Zijn rechterhand; en uit Zijn mond ging een tweesnijdend scherp zwaard; en Zijn aangezicht was, gelijk de zon schijnt in haar kracht. 17 En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten; en Hij leide Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; 18 En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie. Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods. 19 Schrijf, hetgeen gij gezien hebt, en hetgeen is, en hetgeen geschieden zal na dezen: 20 De verborgenheid der zeven sterren, die gij gezien hebt in Mijn rechter hand, en de zeven gouden kandelaars. De zeven sterren zijn de engelen der zeven Gemeenten; en de zeven kandelaars, die gij gezien hebt, zijn de zeven Gemeenten.

Dit hoofdstuk is een algemene inleiding van het gehele boek, en bevat:

I Opschrift en verklaring van de oorsprong en het doel van het boek, vers 1, 2.

II. De apostolische zegen, uitgesproken over allen, die behoorlijke aandacht zullen wijden aan de inhoud van het boek, vers 3-8.

III. Een heerlijk visioen of verschijning van de Heere Jezus Christus aan de apostel Johannes, aan wie hij deze openbaring mededeelde, vers 9-20.

Openbaring 1:1-2

Wij hebben hier:

I. Wat wij kunnen noemen het voetstuk van dit boek.

1. **Het is de openbaring van Jezus Christus.** Dat is de gehele Bijbel, want alle openbaring komt van Jezus Christus en alles trekt zich weer in Hem samen. En in deze laatste dagen heeft God tot ons gesproken door de Zoon, en betreffende Zijnen Zoon. Het heeft Christus, als de Koning Zijner gemeente, tot hiertoe behaagd haar te doen weten door welke regelen en maatregelen Hij zijn regering wil uitbreiden, en als de profeet van Zijn gemeente maakt Hij haar hier bekend de dingen, die hierna geschieden zullen.

2. Het is de openbaring, die God Hem (aan Christus) gegeven heeft. Hoewel Christus zelf God is, en als zodanig het licht en het leven in zich zelf heeft, toch omdat Hij de bediening vervult van Middelaar Gods en der mensen, ontvangt Hij zijn inlichtingen van de Vader. De menselijke natuur van Christus, hoewel toegerust met de grootste wijsheid, oordeelkunde en scherpzinnigheid, kon langs de weg der rede deze grote gebeurtenissen niet ontdekken, want zij worden niet door natuurlijke oorzaken verwekt, maar hangen geheel van Gods wil af, zij waren alleen het voorwerp van Goddelijke voorwetenschap en kunnen aan een geschapen geest enkel door openbaring bekend worden. Onze Heere Jezus is de grote vertrouweling van de Goddelijke openbaring, aan Hem danken wij de kennis van wat wij van God verwachten en Hij van ons verwacht.

3. Deze openbaring heeft Christus door Zijn engel gezonden.

Merk op de bewonderenswaardige orde in de Goddelijke openbaring. God gaf haar aan Christus, en Christus belastte een engel om haar aan de gemeente mede te delen. De engelen zijn Gods boodschappers, zij zijn gediensstige geesten voor degenen, die de zaligheid beërven zullen. Zij zijn dienaren van Jezus Christus, de machten en overheden zijn Hem onderworpen, alle engelen Gods moeten Hem aanbidden.

4. De engel heeft haar de apostel Johannes te kennen gegeven. Gelijk de engelen de boodschappers van Christus zijn, zo zijn de dienaren de boodschappers van de gemeenten, wat zij van de hemel ontvangen, moeten zij aan de gemeenten mededelen. Johannes was de

apostel, die voor dezen dienst gekozen werd. Sommigen denken dat hij de enig-overgebleven apostel was, nadat al de anderen hun getuigenis met hun bloed bezegeld hadden. Dit zou het laatste boek van de Goddelijke openbaring zijn, en werd daarom aan de gemeente kenbaar gemaakt door de laatste apostel. Johannes was de geliefde discipel. Hij was onder het Nieuwe Testament, gelijk Daniël onder het Oude Verbond, een zeer gewenst man. Hij was een dienstknecht van Christus, hij was apostel, evangelist en profeet, en diende Christus in al deze drie buitengewone bedieningen der gemeente. Jakobus was apostel, maar geen profeet of evangelist, Mattheus was apostel en evangelist, maar geen profeet. Lukas was evangelist, maar geen profeet of apostel. Doch Johannes was alle drie, en daarom noemt Christus hem in geheel bijzondere betekenis: Zijn dienstknecht Johannes.

5. Johannes moest deze openbaring overleveren aan de gemeente, aan al de dienstknechten van Christus. Want die openbaring was niet bestemd voor het gebruik van Christus' buitengewone dienstknechten, de dienaren, alleen, maar voor al Zijn dienstknechten, al de leden der gemeente, zij allen hebben een recht op Gods profetieën en woorden, zij allen hebben er belang bij.

II. Hier hebben wij het onderwerp van deze openbaring, namelijk ***de dingen, die haast geschieden moeten***. De evangelisten geven ons een verhaal van de dingen, die geschied zijn, de profeten vermelden ons de dingen, die geschieden zullen. Deze toekomstige dingen zijn geplaatst niet in het helderste licht, waarin God ze zetten kon, maar in het licht, dat Hij het meest geschikt oordeelde, en dat het best paste bij Zijn wijs en heilig voornemen. Waren zij in al hun bijzonderheden meegedeeld zo duidelijk als God ze openbaren kon, dan zou de voorzegging de vervulling voorkomen hebben. Maar nu werden zij duisterder voorzegd, om ons eerbied voor de Schrift te geven en onze aandacht aan te wakkeren en ons onderzoek aan te vuren. Wij ontvangen in deze openbaring een algemeen denkbeeld van de gangen der Goddelijke voorzienigheid en van zijn regering in en voor zijn gemeente, en daarin kunnen vele goede lessen geleerd worden. Deze gebeurtenissen zouden zeker of haastelijk plaatsgrijpen, dat is: het zou spoedig beginnen te geschieden en het geheel zou ook in korten tijd volbracht worden. Want de laatste dagen der wereld zijn nu gekomen.

III. Hier is een bevestiging van de profetie, vers 2. ***Zij was gegeven aan Johannes, die het woord Gods betuigd heeft en de getuigenis van Jezus Christus en al wat hij gezien heeft***. Het verdient opmerking dat de historische boeken van het Oude Testament niet altijd de naam van hun geschiedschrijver vermelden, zoals in de boeken der Richteren, Koningen en Kronieken, maar in de profetische boeken wordt altijd de naam van de schrijver in de aanvang vastgesteld: Jesaja, Jeremia, enz. Evenzo in het Nieuwe Testament, hoewel Johannes zijn naam niet noemt aan het hoofd van zijn eersten brief doet hij het wel bij deze profetie, als gereed om in te staan voor de waarheid van de inhoud, en hij noemt niet enkel zijn naam, maar ook zijn bediening. Hij was iemand, die het woord Gods betuigd heeft in het algemeen, en het getuigenis van Jezus in het bijzonder, en van alle dingen, die hij gezien heeft, hij was een ooggetuige en verborg niets van wat hij gezien had. Niets van hetgeen hij in deze openbaring mededeelde, was van zijn eigen uitvinding of verbeelding, alles was de mededeling van God en de getuigenis van Jezus. Zoals hij er niets aan toevoegde, zo hield hij ook niets van de raad Gods achter.

Openbaring 1:3-8

Hier is de apostolische zegenbede over allen, die betamelijke aandacht zouden wijden aan deze Goddelijke openbaring, en deze zegenbede wordt gegeven meer in het algemeen en daarna meer in het bijzonder.

I. Meer algemeen: aan allen, die de woorden dezer profetie zullen lezen of horen. Deze zegen wordt, naar het schijnt, uitgesproken met het doel om ons aan te moedigen tot het onderzoek van dit boek, en om niet traag te worden door het zien van de duisternis van vele dingen, die het bevat, het zal de moeite van de zorgvuldige en oplettende lezer belonen.

1. Het is een gezegend voorrecht de woorden van God te genieten. Dit was een van de voornaamste voordelen, die de Joden boven de heidenen hadden.
2. Het is een gezegend ding de Heilige Schriften te onderzoeken, die dat doen zijn recht nuttig bezig.
3. Het is een voorrecht niet alleen de Schrift voor ons zelve te lezen, maar die ook te horen lezen door anderen, die bevoegd zijn ons de bedoeling van het gelezene mee te delen en ons in te leiden in het recht verstand daarvan.
4. Het is voor onze zegen niet genoeg de Schrift te lezen en te horen, maar wij moeten ook bewaren hetgeen in dezelve geschreven is, wij moeten het bewaren in ons geheugen. In ons verstand. In onze liefde en in de praktijk, en dan zullen wij gezegend worden inderdaad.
5. Hoe nader wij komen tot de vervulling van de Schrift, des te meer moeten wij er acht op slaan. De tijd is nabij, en wij moeten steeds oplettender worden naarmate wij weten dat de dag nadert.

II. De apostolische zegenbede wordt nu meer in het bijzonder uitgesproken over **de zeven gemeenten, die in Azië zijn**, vers 4. Deze zeven gemeenten worden in vers 11 genoemd, en aan elke daarvan wordt in de volgende hoofdstukken een afzonderlijke boodschap gezonden. De apostolische zegen wordt meer voornamelijk over deze gemeenten uitgesproken, omdat zij hem de naaste waren, hij was toen op het eiland Patmos, en wellicht had hij de bijzondere zorg en het oppertoezicht voor deze gemeenten, de overige apostelen niet buitengesloten. Indien zij nog in leven waren.

Merk hier op:

1. Welken zegen hij uitspreekt over al de gelovigen in deze gemeenten. Genade en vrede, heiligheid en troost. Genade, dat is de welwillendheid van God jegens ons en Zijn goede werk in ons. Vrede, dat is de zoete ondervinding en verzekering van deze genade. Er kan geen ware vrede zijn waar geen ware genade is, en waar de genade voorop gaat zal de vrede volgen.
2. Van wie deze zegen komen moet. In wiens naam zegent de apostel deze gemeenten? In de naam van God, van de Drie-eenheid, want het is een daad van aanbidding, en daarvan is God alleen het waardige voorwerp. De dienaren mogen de gemeenten in geen anderen naam dan de Zijnen zegenen.

A. Hier wordt de Vader het eerst genoemd: God de Vader, dat kan genomen worden, algemeen, voor God als God, of persoonlijk: de eerste Persoon in de heilige Drie-eenheid, de God en Vader van onze Heere Jezus Christus. En Hij wordt beschreven als Jehova: Die is, en die was en die komen zal. De eeuwige, onveranderlijke, dezelfde die Hij was onder het Oude Verbond, die Hij is voor de gemeente des Nieuwen Testaments, en die Hij zijn zal voor de zegepralende kerk, die komende is.

B. De Heilige Geest hier genoemd de Zeven Geesten, niet zeven in aantal, maar in natuur, de oneindige volmaakte Geest Gods. In wie een verscheidenheid en volheid van gaven en werkingen is. Hij is voor de troon, want gelijk God alle dingen maakt, zo regeert Hij ze ook door die Geest.

C. De Heere Jezus Christus. Hij noemt onze Heere na de Geest, omdat hij het voornemen heeft over Hem meer uit te wijden, over de persoon van Christus, als God geopenbaard in het vlees, die hij vroeger op aarde had zien wonen en nu in verheerlijkte gestalte wederzag.

Let op de bijzondere beschrijving, die wij hier van de Heere Christus ontvangen, vers 5.

a. **Hij is de getrouwe getuige.** Hij was van eeuwigheid de getuige van al de raad Gods. Johannes 1:18, en Hij was in de tijd de getrouwe getuige van de geopenbaarde wil Gods, die nu gesproken heeft tot ons door Zijn Zoon, op wiens getuigenis wij veilig mogen afgaan, want Hij is de getrouwe getuige, die niet bedrogen kan worden en ons niet kan bedriegen.

b. Hij is de eerstgeborene uit de doden, de eersteling en het hoofd der opstanding: de enige die verrees door Zijn eigen macht, en die door dezelfde macht al de Zijnen uit hun graven zal opwekken tot eeuwige heerlijkheid, want Hij heeft hen wedergeboren tot een levende hoop door zijn opstanding uit de doden.

c. Hij is de overste van de koningen der aarde, van Hem hebben zij hun gezag, door Hem wordt hun macht beperkt en hun toorn opgebonden, door Hem worden hun raadslagen vernietigd en aan Hem zijn zij verantwoording schuldig. Dat is goede tijding voor de gemeente, en een goed bewijs voor de Godheid van Christus, die de Koning der koningen en de Heere aller heren is.

d. Hij is de grote vriend van Zijn gemeente en van Zijn volk, een die grote dingen voor hen gedaan heeft, en dat uit zuivere belangeloze liefde. Hij heeft hen liefgehad, en als gevolg van die eeuwige liefde:

Ten eerste. **Hen van hun zonden gewassen in Zijn bloed.** Zonde laat een smet op de ziel achter, een smet van schuld en van onreinheid. Niets kan die smet wegnemen dan het bloed van Christus, en liever dan dat zij niet zou weggewassen worden, was Christus bereid om Zijn eigen bloed te storten, om daardoor vergeving en reinheid voor hen te verwerven.

Ten tweede. **Hij heeft hen gemaakt tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader.** Na hen gerechtvaardigd en geheiligd te hebben, maakt Hij hen koningen voor Zijn Vader, dat is: in Zijns Vaders Naam, met diens goedkeuring en tot diens heerlijkheid. Als koningen overwinnen zij de wereld, doden de zonden, regeren hun eigen geest, zegepralen over Satan, hebben macht en invloed bij God door het gebed, en zullen de wereld oordelen. Hij heeft hen priesters gemaakt, toegang tot God gegeven. In staat gesteld om het heilige der heiligen binnen te treden en geestelijke aangename offeranden te offeren, en heeft hun een zalving in overeenstemming met hun waardigheid geschonken. En zij zijn gehouden voor deze hoge eerbewijzen en gunsten Hem tot in eeuwigheid heerschappij en heerlijkheid te brengen.

e. Hij zal de Rechter der wereld zijn. **Ziet, Hij komt met de wolken en alle oog zal Hem zien,** vers 7. Dit boek, de Openbaring, begint en eindigt met een voorzegging van de wederkomst van onze Heere Jezus Christus. Wij behoren er ons aan te gewennen om doorgaand aan de wederkomst van Christus te denken, en die als ons geloof en verwachting in het oog te houden. Johannes spreekt alsof hij haar diezelfde dag nog zag: Ziet, Hij komt! Zo zeker alsof gij het nu reeds met uw ogen aanschouwde. Hij komt met de wolken, die zijn zijn zegekar en staatsiekoets. Hij zal openlijk komen: *Alle oog zal Hem zien*, het oog van Zijn volk, het oog van Zijn vijanden, uw oog en het mijne. Hij zal komen tot schrik van degenen, die Hem doorstoken hebben, en van allen die Hem opnieuw hebben gewond en gekruisigd door hun afval van Hem, en tot verbazing van de heidenwereld. Want Hij komt om wraak te nemen op hen, die God niet kennen, zowel als op hen, die het Evangelie van Christus ongehoorzaam zijn.

f. Deze beschrijving van Christus wordt goedgekeurd en bevestigd door Hem zelf, vers 8. Hier kent onze Heere Jezus terecht zich dezelfde eer en macht toe, die de Vader toegeschreven worden, vers 4. Hij is het begin en het einde, alle dingen zijn uit Hem, Hij is de Almachtige, Hij is dezelfde eeuwige en onveranderlijke. En voorzeker, al wie beproeft een der zijden van dezen naam van Christus uit te wissen, verdient dat zijn naam uitgedaan worde

uit het boek des levens. Die Hem eren zal Hij eren, maar die Hem verachten zullen licht bevonden worden.

Openbaring 1:9-20

Wij komen nu tot het heerlijke visioen, dat de apostel had van de Heere Jezus Christus, toen deze verscheen om hem Zijn openbaring te geven.

Merk hier op:

I. De beschrijving, die gegeven wordt van de persoon, die met dit visioen bevoorrecht werd. Hij beschrijft Zichzelf.

1. Zijn tegenwoordige staat en toestand. ***Hij was de broeder en medegenoot van de gemeenten in de verdrukking, en in het koninkrijk en in de lijdzaamheid van Jezus Christus.*** Hij was toen, evenals alle andere ware Christenen, een vervolgd man, verbannen en wellicht gevangen om zijn aanhangen van Christus. Hij was hun broeder, hoewel een apostel, hij hechtte meer waarde aan deze zijn betrekking tot de gemeente, dan aan zijn gezag over haar. Judas Iskariot mocht een apostel zijn, maar hij was geen broeder in het gezin Gods. Hij was hun medegenoot, de kinderen van God moeten gemeenschap en gezelschap met elkaar zoeken. Hij was hun medegenoot in de verdrukking, de vervolgde dienstknechten van God leden niet alleen, dezelfde beproevingen werden aan anderen volbracht. Hij was hun medegenoot in de lijdzaamheid, hij deelde niet alleen in hun lijdensomstandigheden, maar ook in hun lijdensgenade. Indien wij de lijdzaamheid der heiligen bezitten, zullen wij niet murmureren wanneer hun beproevingen over ons komen. Hij was hun broeder en medegenoot in de lijdzaamheid van het koninkrijk van Christus, een lijder voor de zaak van Christus, omdat hij diens koninklijke macht over de gemeente en over de wereld erkende en daaraan bleef vasthouden tegenover ieder, die haar wilde bemachtigen.

Door deze beschrijving, die hij van zijn tegenwoordige toestand geeft, erkent hij zijn verplichting om met hen te gevoelen, en zijn vrijmoedigheid om hen door raad en troost te ondersteunen, en bespreekt hij zorgvuldiger aandacht voor hetgeen hij hun te zeggen had van Christus, hun Heere.

2. De plaats, waar hij met deze verschijning werd begunstigd: ***hij was op het eiland genaamd Patmos.*** Hij zegt niet wie hem daarheen verbannen had. Het betaamt Christenen weinig en zedig over hun eigen lijden te spreken. Patmos is een eiland in de Egeïsche zee, een van de groep die de Cycladen genoemd wordt, ongeveer twaalf uren in omtrek. Gedurende de gevangenschap was de troost des apostels dat hij niet leed als een kwaaddoener, maar dat het was om de getuigenis van Jezus, omdat hij van Christus als de EMMANUEL, de Zaligmaker, getuigde. Deze zaak was lijden waard, en de Geest der heerlijkheid en van God rustte op de vervolgden apostel.

3. De dag, waarop hij deze verschijning genoot, het was de dag des Heeren, welken Christus voor zich zelf heeft afgezonderd, evenals het avondmaal des Heeren avondmaal of de dis des Heeren heet. Zeker dit kan niet anders dan de Christelijke rustdag, de eerste dag der week, zijn, gewijd aan de herdenking van de opstanding van Christus. Laat ons, die hem onze Heere noemen, Hem op Zijnen dag eren, de dag, die de Heere gemaakt heeft, opdat wij ons daarop zouden verheugen.

4. De toestand van zijn ziel op die dag. ***Hij was in de Geest.*** Hij was niet slechts in verrukking toen hij de verschijning ontving, maar ook voor dat ogenblik, hij was in een ernstige, hemelse, geestelijke stemming, onder de gezegende, genadige invloed van de Geest Gods. Zij, die op de dag des Heeren gemeenschap met God willen genieten, moeten trachten hun gedachten en genegenheden aan het vlees en de vleselijke dingen te onttrekken en geheel vervuld te zijn

met hemelse dingen. God bereidt gewoonlijk de zielen van de Zijnen voor ongewone openbaringen van Hem zelven voor door de verlevendigende, heiligende invloeden van Zijn Geest.

II. De apostel geeft een verslag van wat hij hoorde toen hij dus in de Geest was. Hij werd opgewekt door een geluid als van een bazuin, en toen hoorde hij een stem, de stem van Christus, die zich noemde met de vroeger vermeldden naam: de eerste en de laatste, en de apostel beval op te schrijven de dingen, die nu aan hem zouden geopenbaard worden en de brieven onmiddellijk te zenden aan de zeven gemeenten van Azië, die bij namen genoemd worden. Op die wijze gaf de Heere Jezus, de leidsman onzer zaligheid, aan de apostel kennis van Zijn luisterrijke verschijning met het geluid van een bazuin.

III. Thans volgt de mededeling van hetgeen hij zag. Hij keerde zich om ten einde te zien de stem, wie dat was en vanwaar hij kwam, en toen had hij het wonderbaar visioen voor zich.

1. Hij zag een vertegenwoordiging van de gemeente onder het beeld van **zeven gouden kandelaren**, want zo wordt dat beeld uitgelegd in het laatste vers van dit hoofdstuk. De gemeenten worden vergeleken met kandelaren, omdat uit haar het licht des Evangelies naar buiten schijnt. De gemeenten zijn geen kaarsen, Christus alleen is ons licht en Zijn Evangelie is onze lamp, maar zij ontvangen haar licht van Christus en van Zijn Evangelie en laten het voor anderen schijnen. Zij zijn gouden kandelaren, want zij moeten kostbaar en zuiver zijn, en op fijn goud gelijken, niet enkel de dienaren maar ook de leden der gemeenten behoren zo te zijn, hun licht moet schijnen voor de mensen, opdat dezen dat ziende God mogen verheerlijken.

2. **Hij zag de Heere Jezus Christus in het midden van de gouden kandelaren**, want Hij heeft beloofd dat Hij met Zijn gemeente zal zijn tot aan het einde der wereld, en haar vervullen met licht, leven en liefde, want Hij is zelf de levendmakende ziel der gemeente.

Merk op: A. De luisterrijke gedaante, waarin Christus verscheen in verschillende bijzonderheden.

- a. Hij was bekleed met een lang kleet tot de voeten, een vorstelijk en priesterlijk kleet, aanduidende heerlijkheid en rechtvaardigheid,
- b. Omgord aan de borsten met een gouden gordel, de borstplaat van de hogepriester, waarop de namen van Zijn volk waren gegraveerd: Hij was gegord, gereed om het werk van Verlosser uit te voeren,
- c. Zijn hoofd en haar was wit, gelijk witte wol, gelijk sneeuw. Hij was de Oude van dagen, Zijn witte hoofdhaar was geen teken van verval, maar een kroon der heerlijkheid,
- d. Zijn ogen waren gelijk een vlam vuur, doorborend en doordringend in de harten en nieren der mensen, schrikverwekkend voor zijn vijanden,
- e. Zijn voeten waren blinkend koper gelijk, sterk en vaststaande, dragende Zijn eigen belangen, en Zijn vijanden onder houdende en tot poeder tredende, zij gloeiden als in een oven.
- f. En zijn stem als een stem van vele wateren, van alle rivieren, die zich in elkaar storten. Hij kan en zal zich hoorbaar maken voor allen, die nabij en voor allen die verre zijn. Zijn Evangelie is als een bruisende en machtige stroom, gevoed door de bronnen van opperste wijsheid en kennis.
- g. En Hij had zeven sterren in zijn rechterhand, dat is, de dienaren van de zeven gemeenten, die onder zijn leiding staan, al hun licht en invloed alleen van Hem ontvangen en door Hem verzekerd en bewaard worden.
- h. Uit Zijn mond ging een tweesnijdend scherp zwaard. Zijn woord, dat heelt zowel als wondt en al de zonden ter rechter- en ter linkerzijde slaat.

i. Zijn aangezicht was gelijk de zon schijnt in hare kracht, met een glans, die te schitterend en te verblindend was voor sterflijke ogen.

B. De indruk, die deze verschijning op Johannes maakte, vers 17. ***En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan zijn voeten***; hij was overweldigd door de grootsheid van de luister en de heerlijkheid, waarmee Christus verscheen, hoewel hij vroeger zo vertrouwelijk met hem geweest was. Hoe goed is het voor ons, dat God tot ons spreekt door mensen gelijk wij zijn, wier verschrikkingen ons niet bevreesd maken, want niemand kan God zien en leven.

C. De neerbuigende goedheid van de Heere Jezus Christus voor Zijn discipel: Hij legde zijn rechterhand op mij, vers 17. Hij richtte hem op, Hij drukte hem niet door Zijn grote macht, maar Hij stortte hem sterkte in en sprak vriendelijke woorden tot hem.

a. Woorden van troost en bemoediging: ***Vrees niet!*** Hij onthief Zijn discipel van de slaafse vrees. b. Woorden van onderrichting, hem mededelende voornamelijk waarom Hij hem aldus verschenen was. En Hij gaf hem te kennen:

Ten eerste. Zijn Goddelijke natuur: Ik ben de eerste en de laatste.

Ten tweede. Zijn vroeger lijden: Ik ben dood geweest. Ik ben dezelfde, die de discipelen aan het kruis zagen hangen toen Hij stierf voor de zonden der mensen.

Ten derde. Zijn opstanding en leven: Ik ben levend in alle eeuwigheid, want Ik heb de dood overwonnen, het graf geopend, en heb het eeuwige leven.

Ten vierde. Zijn bediening en Zijn gezag: Ik heb de sleutels der hel en des doods, een vrijmachtig opperbevel in en over de onzienlijke wereld. Ik open en niemand kan sluiten. Ik sluit en niemand kan openen. Ik open de poorten des doods wanneer het Mij behaagt, en de poorten der eeuwige wereld, van gelukzaligheid of ellende, als Rechter van allen, van wiens vonnis geen hoger beroep mogelijk is.

Ten vijfde. Zijn wil en welbehagen: Schrijf hetgeen gij gezien hebt, en hetgeen is en hetgeen geschieden zal na dezen.

Ten zesde. De betekenis van de zeven sterren, dat zij zijn de dienaren der gemeente, en van de zeven kandelaren, dat zij zijn de zeven gemeenten, aan welke Christus nu Zijn bijzondere en eigenaardige boodschappen zenden zou.

HOOFDSTUK 2

1 Schrijf aan de engel der Gemeente van Efeze: Dit zegt Hij, Die de zeven sterren in Zijn rechter hand houdt, Die in het midden der zeven gouden kandelaren wandelt: 2 Ik weet uw werken, en uw arbeid, en uw lijdzaamheid, en dat gij de kwaden niet kunt dragen; en dat gij beproefd hebt degenen, die uitgeven, dat zij apostelen zijn, en zij zijn het niet; en hebt ze leugenaars bevonden; 3 En gij hebt verdragen, en hebt geduld; en gij hebt om Mijns Naams wil gearbeid, en zijt niet moede geworden. 4 Maar Ik heb tegen u, dat gij uw eerste liefde hebt verlaten. 5 Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u, en doe de eerste werken; en zo niet. Ik zal u haastig bij komen, en zal uw kandelaar van zijn plaats weren. Indien gij u niet bekeert. 6 Maar dit hebt gij, dat gij de werken der Nikolaieten haat, welke Ik ook haat. 7 Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt. Die overwint. Ik zal hem geven te eten van de boom des levens, die in het midden van het paradijs Gods is. 8 En schrijf aan de engel der Gemeente van die van Smyrna: Dit zegt de Eerste en de Laatste, Die dood geweest is, en weder levend is geworden: 9 Ik weet uw werken, en verdrukking, en armoede doch gij zijt rijk, en de lastering dergenen, die zeggen, dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar zijn een synagoge des satans. 10 Vrees geen der dingen, die gij lijden zult. Ziet, de duivel zal enigen van ulieden in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt; en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Zijt getrouw tot de dood, en Ik zal u geven de kroon des levens. 11 Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt. Die overwint, zal van de tweeden dood niet beschadigd worden. 12 En schrijf aan de engel der Gemeente, die in Pergamus is: Dit zegt Hij, Die het tweesnijdend scherp zwaard heeft: 13 Ik weet uw werken, en waar gij woont; namelijk daar de troon des satans is, en gij houdt Mijn Naam, en hebt Mijn geloof niet verloochend, ook in die dagen. In welke Antipas, Mijn getrouwe getuige was, welke gedood is bij ulieden, daar de satan woont. 14 Maar Ik heb enige weinige dingen tegen u, dat gij aldaar hebt, die de lering van Balaam houden, die Balak leerde de kinderen Israels een aanstoot voor te werpen, opdat zij zouden afgodenoffer eten en hoereren. 15 Alzo hebt ook gij, die de lering der Nikolaieten houden; hetwelk Ik haat. 16 Bekeer u; en zo niet. Ik zal u haastelijk bij komen, en zal tegen hen krijg voeren met het zwaard Mijns monds. 17 Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt. Die overwint. Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is, en Ik zal hem geven een witten keursteen, en op de keursteen een nieuwen naam geschreven, welken niemand kent, dan die hem ontvangt. 18 En schrijf aan de engel der Gemeente te Thyatire: Dit zegt de Zoon van God, Die Zijn ogen heeft als een vlam vuurs, en Zijn voeten zijn blinkend koper gelijk: 19 Ik weet uw werken, en liefde, en dienst, en geloof, en uw lijdzaamheid, en uw werken, en dat de laatste meer zijn dan de eerste. 20 Maar Ik heb enige weinige dingen tegen u, dat gij de vrouw Jezabel, die zich zelve zegt een profetes te zijn, laat leren, en Mijn dienstknechten verleiden, dat zij hoereren en afgodenoffer eten. 21 En Ik heb haar tijd gegeven, opdat zij zich zou bekeren van haar hoererij, en zij heeft zich niet bekeerd. 22 Zie. Ik werp haar te bed, en die met haar overspel bedrijven. In grote verdrukking, zo zij zich niet bekeren van hun werken. 23 En haar kinderen zal Ik door de dood ombrengen; en al de Gemeenten zullen weten, dat Ik het ben, Die nieren en harten onderzoek. En Ik zal ulieden geven een iegelijk naar uw werken. 24 Doch Ik zeg ulieden, en tot de anderen, die te Thyatire zijn, zovelen, als er deze leer niet hebben, en die de diepten des satans niet gekend hebben, gelijk zij zeggen: Ik zal u geen anderen last opleggen; 25 Maar hetgeen gij hebt, houdt dat, totdat Ik zal komen. 26 En die overwint, en die Mijn werken tot het einde toe bewaart. Ik zal hem macht geven over de heidenen; 27 En hij zal ze hoeden met een ijzeren staf; zij zullen als pottenbakkersvaten vermorzeld worden; gelijk ook Ik van Mijn Vader ontvangen heb. 28 En Ik zal hem de morgenster geven. 29 Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt.

De apostel Johannes, na in het vorige hoofdstuk geschreven te hebben de dingen, die hij gezien had, gaat nu op gebod van God over tot het schrijven van hetgeen is, 1:19, dat is: de tegenwoordige toestand van de zeven gemeenten van Azië, met welke hij bijzonder bekend was en voor welke hij tedere belangstelling voelde. Hem werd opgedragen aan elk harer te schrijven overeenkomstig hun tegenwoordige toestand en omstandigheden, en elke brief te richten aan de engel van die gemeente, aan de dienaar of liever aan de raad van dienaren van die gemeente, welke engelen genoemd worden omdat zij boden Gods aan de mensheid zijn. In dit hoofdstuk hebben wij

I. De brief gezonden aan Efeze, vers 1-7.

II. die aan Smyrna, vers 8-12.

III. die aan Pergamus, vers 12-17.

IV. die aan Thyatira, vers 18-29.

Openbaring 2:1-7

Wij hebben hier:

I. Het opschrift, waarbij wij opmerken:

1. Aan welke gemeente de eerste van deze brieven is gericht: de gemeente van Efeze, een beroemde gemeente, door de apostel Paulus gesticht, Handelingen 19, en daarna verzorgd en geregeerd door Johannes, die daar zeer dikwijls verblijf hield. Wij kunnen ons moeilijk voorstellen, dat Timotheüs was de engel, of de enige herder en bisschop, van deze gemeente in die tijd, dat hij, die zulk een uitnemende geest had, en natuurlijk zo bezorgd was voor het welzijn van de zielen der gemeente, zo verachtend zou zijn dat hij de bestraffing zou verdienen, welke hier aan de gezamenlijke dienaren van deze gemeente gegeven wordt.

2. Door wie deze brief naar Efeze wordt gezonden. Hier vinden wij een van de titels van Christus in zijn verschijning aan Johannes in het vorige hoofdstuk gegeven. ***Die de zeven sterren in zijn rechterhand houdt en in het midden der zeven gouden kandelaren wandelt,*** 1:13. 16.

Deze titel bevat twee delen:

A. Hij houdt de zeven sterren in zijn rechterhand. De dienaren van Christus verkeren onder Zijn bijzondere zorg en bescherming. Het is de ere Gods, dat Hij het aantal der sterren kent, dat Hij ze bij namen roept, dat Hij de lieflijkheden van het Zevengesternte bindt, en de strengen van Orion losmaakt, Job 38:31. En het is de eer van onze Heere Jezus Christus, dat de dienaren der gemeente, die groter zegeningen voor haar zijn dan de sterren voor de wereld. In zijn hand zijn. Hij bestuurt al hun bewegingen, Hij beschikt over hen in hun verschillende loopbaan, Hij vervult hen met licht en invloed, Hij draagt hen, want anders zouden ze spoedig vallende sterren worden, zij zijn de werktuigen in zijn hand en al het goede dat zij doen, dat doet Hij door hen.

B. Hij wandelt in het midden van de gouden kandelaren. Dit ziet op zijn betrekking tot de gemeenten, gelijk het eerste op zijn betrekking tot de dienaren. Christus is op innige wijze tegenwoordig in en omgaande met Zijn gemeenten, Hij weet en beschouwt haar toestand, Hij heeft Zijn behagen in hen gelijk een man, die in Zijnen hof wandelt. Hoewel Christus in de hemel is, wandelt Hij in het midden van Zijn gemeenten op aarde en ziet alles wat in haar verkeerd is en al wat haar ontbreekt. Dat is een grote bemoediging voor hen, aan wie de zorg voor de gemeenten opgedragen is, dat de Heere Jezus ze gegraveerd heeft in de palmen Zijner handen.

II. De inhoud van dezen brief, waarin wij, zoals in de meeste die volgen, hebben:

1. De lof en de berisping, die Christus aan deze gemeente geeft, aan dienaren en leden, en die Hij altijd geeft met de betuiging dat Hij hun werken weet. Daarom moet zowel op Zijn lof als

op Zijn berisping nauwkeurig acht geslagen worden, want Hij spreekt niet onderstellenderwijze, Hij weet wat Hij zegt.

De gemeente van **Efeze** wordt geprezen:

A. Om haar ijver in plichtsbetrachting: Ik weet uwe werken en uwen arbeid, vers 2. Dat zal meer onmiddellijk betrekking hebben op de dienaren, die ijverig en werkzaam geweest waren. Waardigheid roept tot plichtsbetrachting. Zij, die sterren in de hand van Christus zijn, moeten voortdurend in beweging zijn, om licht te geven aan allen rondom hen. Gij hebt om Mijns naams wil gearbeid en zijt niet moede geworden, vers 3. Christus neemt kennis van het werk van elke dag en elk uur, dat Zijn dienstknechten voor Hem verrichten, en hun arbeid zal niet ijdel zijn in de Heere.

B. Om haar geduld onder het lijden. Uw arbeid en uwe lijdzaamheid, vers 2. Het is niet genoeg dat wij ijverig zijn, wij moeten ook lijdzaam wezen en als goede krijgsknechten van Christus verdrukkingen lijden. Dienaren moeten grote lijdzaamheid bezitten en beoefenen, en geen Christen kan er buiten. Er moet verdraagzame lijdzaamheid zijn om de beledigingen der mensen en de bestraffingen van de Voorzienigheid te verdragen, en er moet wachtende lijdzaamheid zijn, opdat zij de wil Gods verricht hebbende, het woord mogen horen: Gij hebt verdragen en hebt geduld, vers 3. Wij zullen in onze weg en ons werk op zulke moeilijkheden stuiten, dat wij lijdzaamheid nodig zullen hebben om goed voort te gaan en goed te eindigen.

C. Om hun ijver tegen hetgeen kwaad was, vers 2. Gij kunt de kwaden niet dragen, vers 2. Het komt zeer wel overeen met de Christelijke lijdzaamheid, dat men de zonde niet door de vingers ziet, veelmin toestaat, hoewel wij jegens de mensen alle zachtheid moeten betonen, zo moeten wij een rechtvaardigen ijver tegen hun zonden aan de dag leggen. Deze hun ijver was te meer lofwaardig omdat hij gegrond was op kennis, een behoorlijke ijver tegen de tevoren onderzochte beweringen, handelingen en gedragingen van kwade mensen: gij hebt beproefd degenen, die uitgeven dat zij apostelen zijn, en zijn het niet, en hebt ze leugenaars bevonden, vers 2. Ware ijver begint met voorzichtigheid, niemand mag uitgeworpen worden alvorens hij beproefd werd. In deze gemeente waren sommigen opgestaan, die beweerden geen gewone dienaren, maar apostelen te zijn, en hun beweringen waren behoorlijk onderzocht, maar leugenachtig en ijdel bevonden. Zij, die onpartijdig naar waarheid zoeken, zullen haar vinden en leren kennen.

2. De bestraffing, die aan deze gemeente gegeven wordt. Maar ik heb tegen u, vers 4. Zij, die veel goeds hebben, kunnen toch iets hebben dat verkeerd is, en onze Heere Jezus, die een onpartijdige Meester en Rechter is, neemt van beide kennis. Hoewel Hij eerst opmerkt hetgeen goed is en het liefst daar melding van maakt, let Hij toch ook op hetgeen verkeerd is en zal hen daarover getrouw bestraffen. De zonde, waarvan Christus deze gemeente beschuldigde, was haar achteruitgang en haar verlaten van heilige liefde en ijver. Dat gij uw eerste liefde hebt verlaten. Gij hebt niet verlaten en verzaakt het voorwerp van uw liefde, maar de brandende liefde, die eerst aan de dag kwam. Is verminderd.

A. De eerste genegenheid van mensen jegens Christus, en heiligheid en hemel. Is gewoonlijk levendig en warm. God herinnerde Israël aan de eerste huwelijksrouw, toen zij Hem volgen wilde overal waar Hij heenging.

B. Deze levendige genegenheid zal zinken en bekoelen. Indien er geen grote zorg gedragen wordt en niet veel ijver aangewend wordt, om haar in voortdurende oefening te houden.

C. Christus wordt door Zijn volk gegriefd en mishaaagd, wanneer Hij ziet dat zij nalatig en koud jegens Hem worden, en op de een of andere wijze zal Hij hen doen gevoelen dat Hij hun zulks euvel duidt.

3. De raad, die Christus hun geeft. Gedenkt dan waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeert u enz., vers 5.

A. Zij, die hun eerste liefde verloren hebben, moeten gedenken waarvan zij uitgevallen zijn, zij moeten hun tegenwoordige toestand met hun vroegere staat vergelijken, en in aanmerking nemen hoeveel beter het hun toen was dan nu, hoeveel vrede, kracht, reinheid en blijdschap zij verloren hebben toen zij hun eerste liefde verlieten, hoe meer getroost zij des nachts konden neerliggen en slapen, hoe meer verkwikt zij des morgens konden ontwaken, hoe veel beter zij beproevingen konden verdragen, hoe meer betamelijk zij zich konden verheugen over de gunsten der Voorzienigheid, hoe veel gemakkelijker voor hen de gedachte aan de dood was, en hoe veel sterker hun verlangen naar de hemel en het eeuwige leven was.

B. Zij moeten zich bekeren. Zij moeten innerlijk gegriefd en beschaamd worden over hun zondige nalatigheid, zij moeten zich zelve veroordelen en zich schamen, nederig voor God hun zonde belijden, met beoordeling en veroordeling van zich zelve.

C. Zij moeten zich bekeren en de eerste werken doen. Zij moeten als het ware van voren af aan beginnen, stap voor stap teruggaan, totdat zij komen aan de plaats, waar zij de eersten verkeerden stap gezet hebben, zij moeten zich benaastigen hun vorigen ijver te doen herleven en te herwinnen, hun eerste tederheid, hun eersten ernst, zij moeten vurig bidden en zo nauwlettend waken als deden zij nu pas hun eerste schreden op de weg Gods.

4. Deze goede raad wordt versterkt en aangedrongen:

A. Door een sterke bedreiging, wanneer hij verwaarloosd zou worden. En zo niet. Ik zal u haastig bijkomen en zal uwen kandelaar van zijn plaats weren. Wanneer de aanwezigheid van de genade en de Geest van Christus verwaarloosd worden, moeten wij de komst van Zijn ongenoegen verwachten. Hij zal komen in de weg van oordelen, en zulks onverwacht en verrassend, over onbekeerlijke gemeenten en zondaren, Hij zal die gemeente verderven, het Evangelie wegnemen, haar dienaren en zijn instellingen verwijderen. En wat zullen de gemeenten en haar engelen doen wanneer het Evangelie weggenomen is?

B. Door een aanmoedigende vermelding van het goede, dat nog in haar was. Maar dit hebt gij, dat gij de werken der Nicolaieten haat, welke Ik ook haat, vers 6. Hoewel gij achteruit zijt gegaan in uwe liefde voor het goede, zo zijt ge toch vol haat gebleven tegen het kwade, vooral tegen hetgeen grof kwaad is. De Nicolaieten waren een listige sekte, die zich dekte met de naam van Christenen. Zij hadden afschuwelijke leerstellingen en waren schuldig aan hatelijke daden, hatelijk voor Christus en voor alle oprechte Christenen. En tot lof van de gemeente van Efeze wordt vermeld, dat zij een gerechtige ijver tegen en afschuw van die goddeloze leerstellingen en praktijken had. Onverschilligheid van geest omtrent waarheid en dwaling, goed en kwaad, moge met de namen van liefde en zachtmoedigheid bestempeld worden, maar zij behaagt Christus niet.

Onze Zaligmaker voegt Zijn lof bij Zijn bedreiging, ten einde Zijn raad des te beter ingang te doen vinden.

III. Wij komen nu tot het slot van dezen brief, waarin wij te letten hebben op:

1. Een oproeping om gehoor te geven: Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt.

A. Wat in de Schrift geschreven staat. Is gesproken door de Geest Gods.

B. Hetgeen tot een enkele gemeente gezegd wordt, heeft betrekking op alle gemeenten van alle plaatsen en tijden.

C. Wij kunnen ons vermogen om te horen nooit beter besteden dan door te horen naar het woord Gods, en wij verdienen ons gehoor te verliezen indien wij het niet tot dat doel gebruiken. Zij, die nu niet naar de roepstem Gods willen horen, zullen eens wensen dat zij nimmer het vermogen om iets te horen mochten gehad hebben.

2. Een belofte van grote barmhartigheid voor hen, die overwinnen. Het Christelijk leven is een oorlog tegen zonde, Satan, wereld en vlees. Het is niet genoeg dat wij aan dezen oorlog deelnemen, wij moeten stand houden tot het einde, en nooit voor onze geestelijke vijanden wijken, maar de goeden strijd strijden tot wij de overwinning behaald hebben, gelijk alle goede volhardende Christenen zeker doen zullen. Dan zullen de strijd en de overwinning een heerlijke zegepraal en beloning brengen. Aan de overwinnaars wordt hier beloofd, dat hun zal worden te eten gegeven van de boom, die in het midden van het paradijs Gods is, vers 7. Zij zullen die volmaking van heiligheid en die bevestiging daarin verkrijgen, die Adam zou verkregen hebben indien hij zijn beproeving goed doorstaan had, hij zou dan gegeten hebben van de boom des levens, die in het midden van het paradijs stond en dat zou voor hem geweest zijn het sacrament of de bevestiging van zijn heiligen en gelukzaligen staat. Zo zullen allen, die standvastig blijven in hun Christelijke beproeving en strijd, van Christus, als de boom des levens, volmaking en bevestiging in heiligheid en gelukzaligheid in het paradijs Gods ontvangen, niet in het aardse paradijs, maar in het hemelse, Hoofdstuk 22:1, 2.

Openbaring 2:8-11

Wij komen nu tot de tweede brief, gezonden aan een andere van de Aziatische gemeenten, waarbij wij, als bij de vroegere, letten op: I. De voorrede of het opschrift. In twee delen.

1. Het opschrift, dat ons zegt aan wie meer opzettelijk en bijzonder deze brief gericht werd. Aan de engel der gemeente van die van **Smyrna**, vers 8. Dat is een plaats, die in onze dagen wél bekend is bij onze kooplieden, een stad van groten handel en veel weelde, misschien de enige van de zeven hier genoemde steden, die nog haar ouden naam draagt, hoewel zij nu niet meer zich onderscheidt door haar Christelijke gemeente, want ze ligt bedolven onder het Mohammedanisme.

2. De ondertekening, die een anderen van de luisterrijke titels van onze Heere Jezus vermeldt. De eerste en de laatste, die dood geweest is en weer levend is geworden, vers 8, genomen uit Hoofdstuk 1:17, 18.

A. Jezus Christus is de eerste en de laatste. Ons is slechts een zeer klein deel tijd in deze wereld vergund, maar onze Verlosser is de eerste en de laatste. Hij is de eerste, want alle dingen zijn door Hem gemaakt, en Hij was voor alle dingen bij God en Hij zelf was God. Hij is de laatste, want alle dingen zijn tot Hem gemaakt, en Hij zal de Rechter over allen zijn. Dit is voorzeker de titel van God, van eeuwigheid en tot eeuwigheid, en het is de titel van een, die als onveranderlijke Middelaar tussen God en de mensen staat, Jezus Christus, gisteren en heden dezelfde tot in eeuwigheid. Hij was de eerste, want door Hem is de grondslag der gemeente gelegd in de patriarchale bedeling, en Hij is de laatste, want door Hem zal aan het einde der tijden de hoeksteen aangebracht en gelegd worden.

B. Hij is dood geweest en weer levend geworden. Hij is dood geweest, Hij stierf voor onze zonden, Hij is weer levend geworden, Hij werd opgewekt tot onze rechtvaardigmaking, en Hij leeft eeuwig om voor ons te bidden. Hij is dood geweest, en verwierf door Zijn sterven onze zaligheid, Hij is levend geworden, en past door Zijn leven die zaligheid op ons toe. En indien wij, vijanden zijnde, verzoend zijn door Zijn dood, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven. Zijn dood herdenken wij aan elke tafel des Heeren, Zijn opstanding en Zijn leven op elke Rustdag.

II. Het onderwerp van dezen brief aan Smyrna. Na de gewone mededeling van de alwetendheid van Christus en van de volkomen kennis, die Hij draagt van al de daden der mensen en voornamelijk van zijn gemeenten, bespreekt Hij:

1. De vorderingen, die zij in hun geestelijken staat gemaakt hadden. Dit geschiedt in een korte, maar zeer nadrukkelijke uitspraak: Doch gij zijt rijk, vers 9, arm in tijdelijke, maar rijk in geestelijke goederen, arm van geest, maar rijk in genade. Hun geestelijke rijkdom stelt hun tijdelijke armoede in de schaduw. Velen zijn rijk in tijdelijke maar arm in geestelijke goederen. Zo was het in de gemeente van Laodicea gesteld. Sommigen, die uitwendig arm zijn, zijn inwendig rijk, rijk in geloof en goede werken, rijk in voorrechten, rijk in verbond en in gaven, rijk in hope, rijk in erfenis. Geestelijke rijkdom is gewoonlijk de beloning van grote naarstigheid: de vlijtige hand maakt rijk. Waar in geestelijken zin overvloed is, gaat het beter om uitwendige armoede te dragen, en wanneer Gods kinderen naar het tijdelijke verarmd worden ter wille van Christus en een goed geweten, dan geeft Hij hun alle geestelijke rijkdommen, die meer voldoening schenken en eeuwig duren.

2. Hun lijden. Ik weet uwe verdrukking en armoede, de vervolging, die zij ondergingen, en de beroving hunner goederen. Zij, die aan Christus getrouw willen blijven, moeten verwachten door velerlei verdrukking te gaan, maar Jezus Christus neemt nauwlettend kennis van al hun droefenissen. In al hun droefenissen is Hij bedroefd, en Hij zal die droefenissen vergelden aan degenen, die hen bedroeven, maar zij, die bedroefd worden, zullen eeuwig met Hem rusten.

3. Hij kent de boosheid en de leugenachtigheid van hun vijanden. Ik weet de lastering dergenen, die zeggen dat zij Joden zijn, en zijn het niet, vers 9, dat is, van hen die voorgeven dat zij het enige, uitverkoren, verbondsvolk van God zijn, waarop de Joden zich beroemden, zelfs nadat God hen verworpen had, van hen die de Joodse erediensten en plechtigheden wilden herstellen, die nu niet alleen verouderd, maar ook afgeschaft waren. Zij mogen zeggen dat zij alleen de kerk Gods in de wereld zijn, maar in werkelijkheid zijn zij een synagoge des Satans.

Merk op:

A. Gelijk Christus in deze wereld een gemeente heeft, het geestelijk Israël Gods, zo heeft Satan er een synagoge. Synagogen van Satan zijn alle verenigingen, die opgericht worden in tegenstelling tegen de waarheden van het Evangelie en die veroordelenswaardige dwalingen voorstaan en bevorderen, die opgericht worden in tegenstelling tegen de reinheid en geestelijkheid van de evangelische eredienst, en die voorstaan en bevorderen de ledige uitvindingen van mensen en plechtigheden en gebruiken, die nooit in de gedachten van God zijn opgekomen, zij die opgericht worden om de waren godsdienst en de oprechte vereerders van God te belasteren en te vervolgen. Hij heerst over die alle, hij werkt er in, zijn belangen worden er door gediend, en hij ontvangt van haar een afschuwelijke verering en aanbidding.

B. Wanneer de synagogen des Satans zich uitgeven voor de gemeente Gods. Is dat niets minder dan godslastering. God wordt grotelijks onteerd wanneer Zijn naam gebruikt wordt om de belangen van Satan te bevorderen en te beschermen, en Hij wordt door die godslastering ten hoogste vertoornd en zal een rechtvaardige wraak nemen op allen, die daarmee voortgaan.

4. Christus weet vooruit de aanstaande beproevingen van de Zijnen, en waarschuwt hen er tegen, waardoor Hij hen bijtijds er tegen wapent.

A. Hij waarschuwt hen tegen aanstaande beproevingen. Ziet, de duivel zal enigen van ulieden in de gevangenis werpen opdat gij verzocht wordt, en gij zult een verdrukking hebben, vers 10. Het volk van God moet een reeks en opvolging van moeiten in deze wereld verwachten, en gewoonlijk nemen hun moeiten gedurig toe. Zij waren door hun beproevingen reeds verarmd, nu zouden zij in de gevangenis geworpen worden. De duivel hitst zijn werktuigen, de goddelozen, op om het volk van God te vervolgen, dwingelanden en vervolgers zijn de speelballen van de duivel, hoewel zij hun eigen zondige kwaadaardigheid botvieren en niet weten dat zij door een duivelse macht voortgedreven worden.

B. Christus wapent de Zijnen vooraf tegen de naderende bezwaren.

a. Door Zijn raad. Vreest geen der dingen, die gij lijden zult. Dat is niet slechts een bevel, of een machtwoord, of een verbod van slaafse vrees, neen het is een woord, dat de ziel ondersteunt en vervult met kracht en moed.

b. Door hun toe te zeggen dat hun lijden gematigd en beperkt zou worden.

Ten eerste. Het zou niet algemeen zijn. Enigen hunner, niet allen, zouden in de gevangenis geworpen worden, zij, die het best instaat waren om dat te verduren en het meest konden verwachten, dat ze door de anderen bezocht en vertroost zouden worden.

Ten tweede. Het zou niet voortdurend zijn, slechts een gezette tijd en een korte tijd. Tien dagen. Het zou geen droefenis zonder einde zijn, die dagen zouden verkort worden om der uitverkorenen wil.

Ten derde. Het zou komen om hen te beproeven, niet om hen te verwoesten, opdat hun geloof, hun lijdzaamheid en hun moed zouden worden beproefd en verbeterd, en gevonden zouden worden te zijn tot heerlijkheid en eer.

c. Door hun een heerlijke beloning voor hun getrouwheid voor te stellen en te beloven. Weest getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens, vers 10. Merk op:

Ten eerste. De zekerheid van de beloning. Ik zal u geven. Hij, die dat zegt. Is ook machtig het te doen, en Hij heeft op zich genomen dat Hij het doen zal. Zij zullen de beloning uit Zijn eigen hand ontvangen, en geen van hun vijanden zal bij machte zijn om die uit zijn hand te rukken of van hun hoofden af te werpen.

Ten tweede. Haar eigenaardigheid. Een kroon, als beloning voor hun armoede, hun getrouwheid en hun strijd.

5. Een kroon des levens, om hen te belonen die getrouw zijn zelfs tot de dood, dat is, tot gedood worden toe, die getrouw zijn in hun sterven en uit dit leven scheiden door getrouwheid aan Christus. Het leven zo opgeleefd in Zijn dienst, of afgelegd voor Zijn zaak, zal beloond worden met een ander, een beter, een eeuwig leven.

III. Het slot van deze boodschap, hetzelfde als het voorgaande.

1. Een oproeping tot algemene aandacht, dat alle mensen, de gehele wereld, zullen horen naar hetgeen tussen Christus en Zijn gemeente verhandeld wordt, hoe Hij haar prijst, haar vertroost, haar gebreken bestraft en haar getrouwheid beloont. Het is in het belang van alle bewoners der wereld om op te merken hoe God met Zijn eigen volk handelt, de gehele wereld kan daaruit onderricht ontvangen en wijsheid leren.

2. Een genadige belofte aan alle zegevierende Christenen. Die overwint, zal van de tweeden dood niet beschadigd worden, vers 11.

Merk op:

A. Er is niet alleen een eerste, maar ook een tweede dood, een dood nadat het lichaam gestorven is.

B. Deze tweede dood is onuitsprekelijk veel erger dan de eerste dood, zowel in zijn stervenspijnen en angsten (welke de angsten der ziel zijn zonder enige verzachting of ondersteuning) als in zijn duurzaamheid. Het is de eeuwige dood, de dood sterven, dood zijn en voortdurend stervend zijn. Dat is vreeslijk, noodlottig schadelijk voor allen, die het ondergaan.

C. Van dezen beschadigende, verwoestende dood zal Christus al Zijn getrouwe dienstknechten verlossen, de tweede dood zal geen macht hebben over hen, die deel hebben aan de eerste opstanding. De eerste dood zal hen niet beschadigen en de tweede dood zal geen macht over hen hebben.

Openbaring 2:12-17

In dezen brief hebben wij te letten op:

I. Het opschrift van deze boodschap.

1. Hem aan wie hij gezonden werd: Schrijf aan de engel der gemeente, die in **Pergamus** is. Het is niet zeker of deze stad verrees op de bouwvallen van Troje, en dus een nieuw-Troje was, of enige andere stad van die naam, maar het is ook niet van belang. Het was een plaats, waar Christus een gemeente had geroepen en verzameld, door de verkondiging van het Evangelie en de genade van Zijn Geest, die het woord vruchtbaar gemaakt had.

2. Wie deze boodschap naar Pergamus zond. Dezelfde Jezus, die hier beschreven wordt als degene, die het tweesnijdend scherp zwaard heeft, uit wiens mond een tweesnijdend scherp zwaard ging, Hoofdstuk 1:16. Men heeft opgemerkt, dat in de titels, welke Christus zich bij voorkeur in de verschillende brieven gaf. Iets ligt in overeenstemming met de toestanden van deze gemeenten. Zo bijvoorbeeld Efeze: niets kan meer geschikt geacht worden om een trage en verachterende gemeente op te wekken en te herstellen dan de herinnering dat Christus degene is, die de sterren in zijn rechterhand houdt en tussen de zeven gouden kandelaren wandelt. De gemeente van Pergamus was besmet met mensen van bedorven zin, die al wat zij konden deden om het geloof en de instellingen van de gemeente te bederven, en Christus, die besloten had hen te bestrijden met het zwaard van Zijn woord, noemt zich degene, die het tweesnijdend scherp zwaard heeft.

A. Het Woord Gods is een zwaard, het is een wapen, zowel voor verdediging als voor aanval geschikt, het is in de hand van God geschikt om beiden, de zonde en de zondaren te verslaan.

B. Het is een scherp zwaard. Geen hart is zo hard, of dat zwaard kan het verwonden, geen knoop is zo vast gelegd, of het kan die doorsnijden, het kan scheiding maken tussen ziel en geest, dat is: tussen de ziel en de zondige gewoonten, die door voortdurend volgen als een tweede ziel, als een met de ziel, geworden zijn.

C. Het is een tweesnijdend zwaard, het keert zich en snijdt aan alle zijden. Het heeft de snede van de wet tegen de overtreders onder die bedeling, en de snede van het Evangelie tegen de verachters van die bedeling. Er is een snede om een wond te slaan, en een snede om een vervuilde wond te openen ten einde haar te genezen. Er is geen ontkomen aan de snede van het zwaard, keert gij u ter rechterzijde, daar heeft het een snede, wendt gij u aan de linkerkant, ook daar heeft het een snede, het wendt en keert zich naar alle zijden.

II. Van het opschrift komen wij tot de inhoud van de brief, waarvan de volgorde ongeveer dezelfde is als van de vorige.

1. Christus bespreekt de beproevingen en de moeilijkheden, welke deze gemeente overkwamen. Ik weet uwe werken en waar gij woont enz., vers 13. De werken van Gods dienstknechten worden het best gekend, wanneer de omstandigheden, waaronder zij deze werken verrichtten, behoorlijk in overweging genomen worden. Hetgeen nu aan de goede werken van deze gemeente veel heerlijkheid bijzette, was de omstandigheid van de plaats, waar deze gemeente gesticht was, een plaats waar de troon des Satans is. Gelijk onze grote Heere aandachtig let op al de voordelen en gelegenheden, welke wij hebben om onze plicht te vervullen in onze woonplaats, zo rekent Hij ook met al de verzoeken en ontmoedigingen, die wij ontmoeten in de plaats onzer woning, en laat die als genadige uitzonderingen gelden. Deze gemeente woonde waar de troon des Satans was, waar hij zijn hof hield. Hij gaat om door de wereld, maar hij heeft zijn troon in sommige plaatsen, die berucht zijn om haar goddeloosheid, dwaling en wreedheid. Sommigen menen dat de Romeinse stadhouder in Pergamus een woedende vijand van de Christenen zal geweest zijn, en de zetel der vervolging is de troon des Satans.

2. Hij prijst hun standvastigheid, Maar gij houdt Mijn naam, en hebt Mijn geloof niet verloochend. Deze twee uitdrukkingen bedoelen in vele opzichten hetzelfde, de eerste kan echter meer op de uitslag en de tweede meer op het middel betrekking hebben. Gij houdt Mijn naam.

A. Gij schaamt u niet voor uw betrekking tot Mij, maar rekent het u een eer dat Mijn naam over u genoemd is, dat, gelijk de vrouw naar de naam van haar echtgenoot genoemd wordt, gij Mijn naam draagt, dat houdt gij vast als uw eer en voorrecht.

B. Hetgeen u zo getrouw gemaakt heeft is de genade des geloofs, gij hebt niet verloochend de grote leerstellingen van het Evangelie en het Christelijk geloof niet verlaten, en daardoor zijt gij getrouw gebleven. Ons geloof zal altijd groten invloed op onze trouw hebben. Mensen, die het geloof van Christus verloochenen, mogen veel roemen op hun oprechtheid en hun getrouwheid aan God en hun geweten, maar men ziet zelden dat zij, die het ware geloof verlaten, hun getrouwheid bewaren. Zij, wier geloof zich stoot aan de rots der ergernis, zullen gewoonlijk ook op die rots schipbreuk lijden van hun getrouwheid. Hier verheft onze gezegende Heere de getrouwheid van deze gemeente naar aanleiding van de tijdsomstandigheden zowel als van haar woonplaats. Zij waren standvastig gebleven bok in die dagen. In welke Antipas, Zijn getrouwe getuige, gedood was. Wie deze persoon was en of er enige mystieke betekenis in zijn naam ligt. Is onbekend. Hij was een getrouwe discipel van Christus, hij stierf voor Hem de marteldood en bezegelde zijn geloof en zijn getrouwheid met zijn bloed in de plaats, waar de Satan woonde, en hoewel de overige gelovigen dat wisten en het gezien hadden, werden zij er niet door ontmoedigd of uit hun vastigheid gerukt, dit wordt hier uitdrukkelijk tot hun eer vermeld.

3. Hij berispt hen voor zondige gebreken, vers 14. Maar Ik heb enige weinige dingen tegen u, dat gij aldaar hebt, die de lering van Balaam houden, die Balak leerde de kinderen Israëls een aanstoot voor te werpen, opdat zij zouden afgodenoffer eten en hoereren. En vers 15 : Alzo hebt gij ook die de lering der Nicolaieten houden, hetwelk Ik haat. Er waren sommigen, die leerden dat het geoorloofd was dingen te eten, die de afgoden geofferd waren, en dat eenvoudige hoererij geen zonde was. Door hun onzuivere verering trokken zij de mensen mede in onreine praktijken gelijk Bileam de kinderen Israëls deed.

A. De onreinheid des geestes en de onreinheid des vlezes gaan dikwijls gepaard. Bedorven leringen en bedorven eredienst leiden dikwijls tot een bedorven wandel.

B. Het is zeer geoorloofd de naam van ketterse leidlieden te geven aan hun volgelingen. Dat is de eenvoudigste wijze om aan te duiden wie wij bedoelen.

C. Het mishaat God als wij in gemeenschap blijven met mensen van bedorven beginselen en praktijken, en het brengt schuld en blaam over de gehele gemeente, wij worden daardoor deelgenoten aan de zonden van anderen. Hoewel de gemeente als zodanig geen macht heeft de mensen, ter oorzaak van ketterij en onzedelijkheid, aan de lijve te straffen, zo heeft zij wel de macht hen buiten haar gemeenschap te sluiten, en wanneer zij dat niet doet, mishaat zij Christus, het Hoofd en de Koning der kerk.

4. Hij roept hen tot bekering. Bekeert u, en zo niet. Ik zal u haastig bijkomen, en zal tegen hen krijg voeren met het zwaard Mijns monds, vers 16.

A. Bekering is de plicht van heiligen zowel als van zondaren, het is een evangelische plicht.

B. Het is de plicht van gemeenten zowel als van bijzondere personen, die gezamenlijk zondigen, moeten zich gezamenlijk bekeren.

C. Het is de plicht van Christelijke gemeenschappen over de zonden van anderen zich te verootmoedigen, zoverre zij daaraan medeplichtig zijn, al is het ook slechts door oogluiking.

D. Wanneer God overgaat tot het straffen van bedorven leden ener gemeente, berispt Hij die gemeente zelf omdat zij hun toegelaten heeft in haar midden te blijven, en enige druppelen van de storm vallen op de gehele gemeente.

E. Geen zwaard snijdt zo diep of veroorzaakt zulk een dodelijke wond als het zwaard in Christus' mond. Wanneer de bedreigingen van het Woord vat krijgen op het geweten van een zondaar, zal die spoedig een afschuw van zich zelven krijgen, en wanneer die bedreigingen uitgevoerd worden, dan wordt hij ten enenmale afgesneden. Vroeger of later zal het woord van God vat krijgen op iedere zondaar, hetzij tot zijn bekering of tot zijn verwarring.

III. Wij hebben nu het slot van de brief, waarin, na de gewone oproeping om algemene aandacht, de belofte van grote gunst gedaan wordt aan hen, die overwinnen. Hun zal gegeven worden te eten van het manna, dat verborgen is, en een witten keursteen, en op de keursteen een nieuwe naam geschreven, die niemand kent, dan die hem ontvangt, vers 17.

1. Het verborgen manna, de invloeden en vertroosting van de Geest van Christus in de gemeenschap met Hem, van de hemel in de ziel nederdalende, van tijd tot tijd, tot hun ondersteuning en om hun een voorsmaak te geven van de zaligheid der engelen en der heiligen in de hemel. Dat manna is verborgen voor de overige, geen vreemde zal er zich in mengen, en het is neergelegd in Christus, de ark des verbonds in het heilige der heiligen.

2. Een witte keursteen, met een nieuwen naam daarin gegraveerd. Deze witte steen stelt voor de vrijpraak van de zonde, de vergelijking is ontleend aan de gewoonte der ouden om een witten steen te geven aan hen, die door de rechtbank vrijgesproken waren, en een zwarten steen aan degenen, die veroordeeld werden. De nieuwe naam is de naam der aanneming, aangenomen personen droegen voortaan de naam van de familie, waarin zij aangenomen waren. Niemand kan het bewijs van iemands aanneming lezen dan hij zelf, hij kan het niet altijd lezen, maar indien hij volhardt tot het einde zal hij beide ontvangen, het bewijs van zijn kindschap en de erfenis.

Openbaring 2:18-29

Al de brieven hebben ongeveer gelijken vorm. In dezen, evenals in de andere, hebben wij acht te slaan op het opschrift, de inhoud en het slot.

I. Het opschrift.

1. De brief is gericht aan de engel der gemeente te **Thyatira**. Dat was een stad in KleinAzië, ten zuiden van Mysië en ten noorden van Lydië, een handelsstad, waaruit Lydia de purperverkoopster afkomstig was, die te Filippi in Macedonië vertoevende, waarschijnlijk omdat haar beroep haar daar bracht, Paulus hoorde prediken, en wier hart God opende, zodat zij acht gaf op de dingen, die gesproken werden, en geloofde en gedoopt werd, waarna zij Paulus en Silas daar onderhield. Of het Evangelie door haar in haar woonplaats Thyatira gebracht werd. Is niet bekend, maar het was er en er was, zoals deze brief ons verzekert, een bloei- ende Evangelische gemeente.

2. De brief wordt gezonden door de Zoon van God, hier beschreven als die zijn ogen heeft als een vlam vuur en zijn voeten blinkend koper gelijk. Zijn algemene naam is hier de Zoon van God, dat is: de eeuwige en eniggeboren Zoon van God, hetgeen aanduidt dat Hij dezelfde natuur heeft als de Vader, maar met een onderscheiden en ondersgeschikt bestaan. De beschrijving hier van Hem gegeven. Is tweeledig.

A. Zijn ogen zijn gelijk een vlam vuur, hetgeen betekent Zijn doordringende, volkomen wetenschap, Zijn door-en-door-zien van alle personen en dingen, Hij is het die nieren en harten onderzoekt, vers 23, en maken zal dat alle gemeenten zullen weten dat Hij dat doet.

B. Zijn voeten zijn blinkend koper gelijk, de uitgangen van zijn voorzienigheid zijn vast, ontzaglijk en alle rein en heilig. Gelijk Hij met volkomen wijsheid oordeelt, zo handelt Hij met volkomen kracht en stand vastigheid.

II. De inhoud van dezen brief bevat evenals die van de andere brieven:

1. De eervolle beschrijving en de lof, die Christus aan deze gemeente geeft, aan dienaren en gemeente, en dat door iemand, die geen vreemdeling in hun midden was, maar wel bekend met hen en met de beginselen, waarnaar zij handelden. Christus maakt ten opzichte van deze gemeente eervolle vermelding van:

A. Hun liefde, hetzij meer in het algemeen, een geneigdheid om allen mensen goed te doen, hetzij in het bijzonder jegens de huisgenoten des geloofs, zonder liefde is er geen ware godsdienst.

B. Hun dienst, hun bediening, dit betreft meer de dienaren en waardigheidsbekleder in de gemeente, die gearbeid hadden in het woord en in de leer.

C. Hun geloof, hetwelk de genade was die al de andere, hun liefde en dienst, werkzaam maakte.

D. Hun lijdzaamheid, want zij, die het liefderijkst voor anderen zijn, het ijverigst en het krachtigst in het geloof, moeten daarom juist het meeste verwachten dat hun lijdzaamheid zal geoefend worden.

E. Hun werken, hun toenemende vruchtbaarheid, hun laatste werken waren beter dan de eerste. Dit is een uitnemende trek, terwijl anderen hun eerste liefde verlieten en hun eersten ijver verloren, werden zij voortdurend wijzer en beter. Het moet de eerezucht en de ernstige begeerte van alle Christenen zijn, dat hun laatste werken de beste zullen zijn, dat zij dagelijks beter mogen worden en eindelijk het best.

2. Een getrouwe berisping over hetgeen verkeerd was. Deze is niet zo rechtstreeks gericht tegen de gemeente zelf als tegen sommige goddeloze verleiders, die in haar waren, de fout der gemeente was dat zij hen te veel duldde.

A. Deze goddeloze verleiders worden vergeleken met Izebel en bij haar naam genoemd. Izebel was een vervolgstster van de profeten des Heeren, en een grote begunstigster van afgodendienaars en valse profeten. De zonde van deze verleiders was dat zij trachtten de dienaren van God tot hoererij te brengen en afgoden te doen offeren. Zij noemden zich profeten en beproefden op grond daarvan oppergezag over de dienaren van de gemeente te doen gelden. Twee dingen verzwaarden de zonde van deze verleiders, van welken, omdat zij een samengesloten geheel vormden. In het enkelvoud gesproken wordt.

a. Zij gebruikten Gods naam om de waarheid van Zijn leer en eredienst tegen te staan, en dit verzwaarde hun zonde zeer,

b. Zij misbruikten de lankmoedigheid Gods om zich in hun boosheid te verharderen. God gaf hun tijd voor bekering, maar zij bekeerden zich niet. Merk hier op:

Ten eerste. Bekering is nodig om de verwoesting van de zondaren te voorkomen.

Ten tweede. Bekering vereist tijd, een tijdsverloop en geschikten tijd, zij is een groot werk.

Ten derde. Waar God tijd voor bekering geeft, verwacht Hij ook de vruchten der bekering.

Ten vierde. Wanneer de zondaar de tijd voor de bekering laat verloren gaan, zal hem des te erger verwoesting overkomen.

B. Maar waarom wordt de boosheid van deze Izebel de gemeente van Thyatira ten laste gelegd? Omdat die gemeente haar toeliet het volk in die stad te verleiden. Was dat dan de schuld van de gemeente? Zij hadden als gemeente niet de macht om te verbannen of gevangen te nemen, maar haar dienaren hadden de macht om haar in de ban te doen, en het is

waarschijnlijk dat zij deze macht verwaarloosden en daardoor medeplichtig aan haar zonde werden.

3. De straf van deze verleidster, deze Izebel, vers 22, 23, waarin een voorzegging van de val van Babylon ligt opgesloten.

A. Ziet. Ik werp haar te bed, op een bed van pijn, niet van vermaak, een bed van vlammen, en zij, die met haar gezondigd hebben, zullen met haar lijden, tenzij dezen dat nu nog door bekering voorkomen.

B. En hare kinderen zal Ik door de dood ombrengen, vers 23, dat is door de tweeden dood, die de eigenlijke dood is en geen hoop op een toekomstig leven overlaat. Er is geen opstanding voor hen, die de tweeden dood sterven, maar alleen schande en eeuwige smart.

4. De bedoeling van Christus met de verwoesting van deze goddeloze verleiders, en deze was tot onderricht van anderen, met name van de gemeenten. En al de gemeenten zullen weten, dat Ik het ben, die nieren en harten onderzoek. En Ik zal ulieden geven een iegelijk naar uwe werken, vers 23. God wordt gekend door de oordelen, die Hij ten uitvoer legt, en door deze wraak, die Hij op de verleiders nemen zou, zou Hij allen doen kennen:

A. Zijn onfeilbare kennis van de harten der mensen, van hun beginselen, voornemens, gezindheid, gemoedsgesteldheid, hun vormelijkheid om met de afgodendienaars samen te gaan.

B. Zijn onkreukbare rechtvaardigheid, waardoor Hij een iegelijk naar zijn werken geeft, waarbij de naam van Christen te zijn geen bescherming, en de gemeenten geen wijkplaatsen voor de zondaars en zondaressen zijn zullen.

5. De aanmoediging, gegeven aan hen, die zich zelf rein en onbevlekt bewaren. Doch ik zeg tot ulieden en tot de anderen enz., vers 24. Merk op:

A. Hoe deze verleiders hun leerstellingen noemden, diepten, diepzinnige geheimenissen, die het volk behaagden, en waardoor zij trachtten de mensen te doen geloven dat zij een dieper inzicht in de godsdienst hadden dan de dienaren bereikt hadden.

B. Hoe Christus ze noemt, diepten des Satans. Satanische begoochelingen en verleidingen, duivelse geheimen, want er bestaat een verborgenheid der ongerechtigheid, zowel als een geheim der godzaligheid. Het is gevaarlijk de verborgenheden Gods te verachten en het is gevaarlijk de geheimen des Satans te leren kennen.

C. Hoe teder Christus is voor Zijn getrouwe dienstknechten. Ik zal u geen anderen last opleggen, maar hetgeen gij hebt, houdt dat totdat Ik zal komen, vers 24. Ik zal uw geloof niet overladen met nieuwe verborgenheden, of uw geweten met nieuwe wetten. Ik verlang alleen uw aandacht voor hetgeen gij reeds ontvangen hebt. Houdt wat gij hebt, meer verlang ik niet. Christus zal komen om een einde te maken aan al de verzoeken van Zijn volk, en indien zij het geloof bewaren in een goed geweten, zal wanneer Hij komt alle gevaar en moeite voor eeuwig voorbij zijn.

III. Wij komen nu tot het slot van Zijn boodschap, vers 26-29. Hier is in de eerste plaats:

1. De belofte van een heerlijke beloning voor de volhardende, overwinnende gelovigen, en wel tweeledig.

A. Zeer grote macht en heerschappij over de andere bewoners der wereld. Macht over de heidenen. Dat kan betrekking hebben op de tijd, waarin het keizerrijk Christelijk zou worden en de wereld komen onder de heerschappij van een Christelijke keizer, zoals Constantijn de Grote de eerste was, maar het kan ook slaan op de andere wereld, waar de gelovigen met Christus ten oordeel zullen zitten in Zijn troon en met Hem zich verenigen zullen in het

onderzoeken, veroordelen en ten straf overleveren van de vijanden van Christus en zijn gemeente. De oprechten zullen het koninkrijk beërven.

B. Kennis en wetenschap, die bij zoveel macht en heerschappij behoren. Ik zal hem de morgenster geven. Christus is de morgenster. Hij brengt het daglicht in de ziel, het licht van genade en heerlijkheid, en Hij zal Zijn volk die overvloed van licht en wijsheid geven, die vereist wordt voor de staat van waardigheid en heerschappij, welken zij zullen verkrijgen op de morgen der opstanding.

2. Deze brief eindigt met de gewone oproeping tot aandacht: Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeente zegt, vers 29. In de voorgaande brieven gaat deze vermaning aan de beloften vooraf, maar in dezen en de volgende brieven komt zij daarna, ten einde ons te zeggen dat wij aandacht moeten schenken aan al de beloften zowel als aan al de voorschriften, die Christus aan zijn gemeenten geeft.

HOOFDSTUK 3

1 En schrijf aan de engel der Gemeente, die te Sardis is: Dit zegt, Die de zeven geesten Gods heeft, en de zeven sterren: Ik weet uw werken, dat gij de naam hebt, dat gij leeft, en gij zijt dood. 2 Zijt wakende, en versterk het overige, dat sterven zou; want Ik heb uw werken niet vol gevonden voor God. 3 Gedenk dan, hoe gij het ontvangen en gehoord hebt, en bewaar het, en bekeer u. Indien gij dan niet waakt, zo zal Ik over u komen als een dief, en gij zult niet weten, op wat ure Ik over u komen zal. 4 Doch gij hebt enige weinige namen ook te Sardis, die hun klederen niet bevlekt hebben, en zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, overmits zij het waardig zijn. 5 Die overwint, die zal bekleed worden met witte klederen; en Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens, en Ik zal zijn naam belijden voor Mijn Vader en voor Zijn engelen. 6 Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt. 7 En schrijf aan de engel der Gemeente, die in Filadelfia is: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Die de sleutel Davids heeft; Die opent, en niemand sluit, en Hij sluit, en niemand opent: 8 Ik weet uw werken; zie. Ik heb een geopende deur voor u gegeven, en niemand kan die sluiten; want gij hebt kleine kracht, en gij hebt Mijn woord bewaard, en hebt Mijn Naam niet verloochend. 9 Zie. Ik geef u enigen uit de synagoge des satans, dergenen, die zeggen, dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar liegen; zie. Ik zal maken, dat zij zullen komen, en aanbidden voor uw voeten, en bekennen, dat Ik u liefheb. 10 Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen. 11 Zie. Ik kom haastelijk; houd dat gij hebt, opdat niemand uw kroon neme. 12 Die overwint. Ik zal hem maken tot een pilaar in de tempel Mijns Gods, en hij zal niet meer daaruit gaan; en Ik zal op hem schrijven de Naam Mijns Gods, en de naam der stad Mijns Gods, namelijk des nieuwen Jeruzalems, dat uit de hemel van Mijn God afdaalt, en ook Mijn nieuwen Naam. 13 Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt. 14 En schrijf aan de engel van de Gemeente der Laodicensen: Dit zegt de Amen, de trouwe, en waarachtige Getuige, het Begin der schepping Gods: 15 Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet; och, of gij koud waart, of heet! 16 Zo dan, omdat gij lauw zijt, en noch koud noch heet. Ik zal u uit Mijn mond spuwen. 17 Want gij zegt: Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt. 18 Ik raad u dat gij van Mij koopt goud, beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden; en witte klederen, opdat gij moogt bekleed worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worde; en zalf uw ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt. 19 Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig, en bekeer u. 20 Zie. Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen. Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij. 21 Die overwint. Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon. 22 Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de Gemeenten zegt.

Hier hebben wij de drie overige brieven van Christus aan de gemeenten.

I. Aan Sardis, vers 1-6.

II. Aan Philadelphia, vers 7-15.

III. Aan Laodicea, vers 16-22.

Openbaring 3:1-6

I. De voorrede, ons aantoonende:

1. Aan wie de brief gericht wordt: aan de engel der gemeente, die te **Sardis** is. Sardis was een oude stad van Lydië, aan de voet van de berg Tmolus. Men zegt dat zij de hoofdstad van dat deel van Azië was, en de eerste stad in dat deel der wereld, die door de prediking van Johannes bekeerd werd. Maar ook de eerste, die zich tegen het Christendom verzette en een

van de eerste, die in bouwvallen herschapen werd en nog in puin ligt, zonder gemeente of enige bediening.

2. Door wie de boodschap gezonden werd, de Heere Jezus, die zich zelf hier noemt die de zeven Geesten Gods heeft en de zeven sterren, naar Hoofdstuk 1:4, waar gesproken wordt van de zeven Geesten, die voor de troon zijn.

A. Hij heeft de zeven Geesten, dat is, de Heilige Geest met al Zijn verscheidenheid van krachten, gaven en werkingen, want Hij is persoonlijk een, hoewel verscheiden in openbaring. Hij wordt hier zevenvoudig genoemd naar het getal der gemeenten en der engelen van de gemeenten, om aan te tonen dat iedere dienaar en elke gemeente een bedeling en mate van de Geest gegeven is om daarmee te arbeiden, een voorraad van geestelijken invloed voor die dienaar of die gemeente, om hen door volharding en uitbreiding te verbeteren, welke mate des Geestes hun niet weer onttrokken wordt tenzij ze haar door misbruik of achteruitgang verbeuren. De gemeenten hebben, evenals de afzonderlijke gelovigen, haar geestelijken voorraad en fonds, en aangezien deze brief gericht werd aan een verachterende dienaar en een verslappende gemeente, wordt hun zeer geschikt in herinnering gebracht dat Christus de zeven Geesten, dat is de Geest zonder mate en in volkomenheid, heeft, en dat zij zich tot Hem mogen wenden om Zijn werk in hen te verlevendigen.

B. Hij heeft de zeven sterren, de engelen der gemeenten, zij zijn door Hem geplaatst, en aan Hem verantwoording schuldig, wat hen getrouw en ijverig maken moet. Hij heeft dienaren om te zenden, en geestelijke invloeden aan zijn dienaren mede te delen tot welzijn van de gemeenten. De Heilige Geest werkt gewoonlijk door de dienaren, en hun dienst zal niet krachtig zijn zonder de Heiligen Geest, dezelfde Goddelijke hand houdt beiden.

II. De inhoud van de brief. Het is opmerkenswaardig, dat Christus in de overige brieven begint met het goede, dat in de gemeenten was, te prijzen en dan er toe overgaat om aan te tonen wat verkeerd was, maar in dezen en in die aan Laodicea begint Hij met:

1. Een bestraffing, en wel een zeer scherpe. Ik weet uwe werken, dat gij de naam hebt dat gij leeft en gij zijt dood, vers 1. Huichelarij en een betreurenswaardig verval van de godsdienst zijn de zonden, waarvan deze gemeente beschuldigd wordt door Hem, die haar en haar werken volkomen kende.

A. Deze gemeente had een grote naam verkregen, een zeer eervolle naam, die van een bloeiende gemeente zijn. Zij was beroemd om haar levenden en levenskrachtige godsdienst, haar zuiverheid in de leer, haar enigheid onder de leden, haar overeenstemming in eredienst en ordelijkheid. Wij lezen niet dat er enige ongelukkige verdeeldheid in haar gevonden werd. Alle dingen schenen goed in orde te zijn, zover de mensen dat konden beoordelen.

B. Deze gemeente was niet in werkelijkheid wat zij heette te zijn. Zij had de naam van te leven, maar zij was dood, er was een gedaante van godzaligheid, maar de kracht was er niet, de naam dat zij leefde, maar niet het levensbeginsel. Indien er al geen totaal gemis van leven was, dan was er toch een grote dodigheid in hun zielen en in hun dienst, een grote dodigheid in hun dienaren en in de bediening. In hun gebed. In hun prediking. In hun wandel. En een grote dodigheid in de gemeente. In horen. In bidden. In omgang. Het weinigje leven, dat er nog was in zeker opzicht, lag op sterven, zieltogende.

2. Onze Heere geeft deze ontaarde gemeente de best-mogelijke raad. Wees wakende en versterk het overige, dat sterven zou, vers 2.

A. Hij raadt hen om wakende te zijn. De oorzaak van hun zondige dodigheid en hun verval was, dat zij hun waakzaamheid afgelegd hadden. Zodra wij ophouden waakzaam te zijn, verliezen wij grond, en daarom moeten wij terugkeren tot onze waakzaamheid, tegen de zonde, de Satan en al wat verwoestend is voor het leven en de kracht der godzaligheid.

B. Te versterken hetgeen overig was en sterven zou. Sommigen verstaan dit van de mensen, er waren enigen overgebleven, die hun oprechtheid bewaard hadden, maar zij liepen gevaar van met de overigen onder te gaan. Het is moeilijk voor ons zelve het leven en de kracht der godzaligheid te behouden, wanneer wij zien dat een algemene dodigheid en achteruitgang rondom ons de overhand verkrijgen.

Ook kan het betrekking hebben op hun praktijken, want er volgt: Ik heb uwe werken niet vol gevonden voor God, vers 2. Er ontbreekt iets aan die werken, zij zijn de schil maar missen de kern, er is een geraamte maar geen ziel, een schaduw maar geen lichaam. Het inwendige ontbreekt, de werken zijn hol en ledig, de gebeden zijn niet vervuld met heilige begeerten, de aalmoezen niet met ware weldadigheid, de rustdagen niet met ware toewijding der ziel aan God, er zijn geen inwendige genegenheden in overeenstemming met de uitwendige daden en uitdrukkingen. Welnu, overal waar de geest ontbreekt, kan de vorm niet lang blijven bestaan.

C. Zij moeten zich hervatten. Gedenkt dan hoe gij het ontvangen en gehoord hebt, vers 3. Zij moeten niet alleen gedenken wat zij ontvangen en gehoord hebben, welke boodschap zij van God ontvangen hadden, welke tekenen van zijn barmhartigheid en genade jegens hen, welke leerredenen zij gehoord hadden-maar hoe zij het ontvangen en gehoord hadden, welke indrukken de barmhartigheden Gods in het begin op hun zielen gemaakt hadden, welke aandoeningen zij hadden voelen werken onder Zijn Woord en instellingen, de liefde van hun bruidsdagen, de vriendelijkheid van hun jeugd, hoe welkom het Evangelie en de genade Gods hun geweest waren toen zij die eerst ontvangen hadden. Waar is de zegen, waarvan zij toen gewaagden?

D. Zij moesten bewaren wat zij ontvangen hadden, opdat zij niet alles zouden verliezen, en zich bekeren, het in oprechtheid berouwen dat zij zoveel van het leven der godsvrucht verloren hadden en gevaar liepen er niets van over te houden.

3. Christus dringt Zijn raad aan met een vreeslijke bedreiging voor het geval, dat zij die zouden verachten. Indien gij dan niet waakt, zo zal Ik over u komen als een dief, en gij zult niet weten op wat ure Ik over u komen zal, vers 3. Merk op:

A. Wanneer Christus de Zijnen verlaat met Zijn genadige tegenwoordigheid, komt Hij over hen in oordeel. En Zijn rechterlijke tegenwoordigheid zal zeer vreeslijk zijn voor hen, die Zijn genadige tegenwoordigheid verzondigd hebben.

B. Zijn rechterlijke nadering tot een dode, vervallen gemeente zal verrassend zijn. Haar dodigheid zal haar in valse gerustheid brengen, en wanneer die een toornig bezoek van Christus aan haar veroorzaakt, zal zij voorkomen dat zij Zijn komst bemerken en er zich op voorbereiden.

C. Zulk een komst van Christus zal haar verlies berokkenen, Hij zal komen als een dief, om haar te beroven van haar overgebleven blijdschap en barmhartigheden, niet ten onrechte, maar in gerechtigheid en rechtvaardigheid, om al het misbruik dat zij er van gemaakt heeft.

4. Onze gezegende Heere laat deze zondigende dienaren en gemeente niet geheel zonder troost en bemoediging. Te midden Zijner oordelen gedenkt Hij Zijner barmhartigheden. In vers 4:

A. Vermeldt Hij eervol het getrouwe, maar kleine, overblijfsel in Sardis. Doch gij hebt enige weinige namen ook te Sardis, die hun klederen niet bevlekt hebben. Zij hadden niet ingewilligd met de toenemende verdorvenheid en bevelking van de tijd en de plaats, waarin zij leefden. God let op ook het kleinste overblijfsel van degenen, die Hem verwachtten, en hoe kleiner in aantal zij zijn, des te dierbaarder zijn zij in Zijn oog.

B. Hij geeft hun een zeer genadige belofte. Zij zullen met Mij wandelen in witte klederen, overmits zij het waardig zijn. In de stola, de witte klederen van rechtvaardigmaking, en aanneming, en vertroosting, - of in de witte klederen van eer en heerlijkheid in de toekomstige wereld. Zij zullen wandelen met Christus in de heerlijke dreven van het hemelse paradijs, en welke kostelijke omgang zal daar zijn tussen Christus en hen, die daar met Hem zullen mogen wandelen! Deze eer is het gevolg van hun oprechtheid, welke hun getrouwheid voor hen bereid heeft, en het is in Christus niet vreemd dat Hij hun die bewijst, hoewel het geen wettelijke maar een evangelische waardigheid is, die hun hier gegeven wordt, geen verdienste maar genade. Zij, die hier met Christus wandelen in de reine klederen van werkelijke, praktische heiligheid en zich onbesmet bewaren van de wereld, zullen in de toekomstige wereld met Christus wandelen in de witte klederen van eer en heerlijkheid, dat is de daarop volgende beloning.

III. Wij komen nu tot het slot van dezen brief, waarin wij, evenals vroeger, hebben:

1. Een grote beloning beloofd aan de overwinnende Christen, vers 5, en deze komt zeer veel overeen met hetgeen reeds gezegd was. Die overwint, die zal bekleed worden met witte klederen. De reinheid der genade zal beloond worden met volmaakte reinheid der heerlijkheid. De heiligheid, wanneer zij volmaakt is, zal haar eigen beloning zijn, de heerlijkheid is de volmaking van de genade, het verschil is niet in soort maar in graad. Hier wordt een andere belofte bijgevoegd, die in dit geval zeer eigenaardig past: En Ik zal zijn naam geenszins uitdoen uit het boek des levens, en Ik zal zijn naam belijden voor Mijnen Vader en voor zijn engelen, vers 5.

Merk op:

A. Christus heeft een boek des levens, een naamrol van allen, die het eeuwige leven beërven zullen. Dat is:

a. Het boek der eeuwige uitverkiezing.

b. Het boek der gedachtenis van allen, die voor God geleefd en in boze tijden het leven en de kracht der godzaligheid bewaard hebben.

B. Christus zal de namen van Zijn uitverkorenen en getrouwen niet uit dit boek des levens uitdoen. De mensen kunnen opgeschreven zijn in de registers der gemeente, als gedoopten, als degenen die belijdenis afgelegd hebben, als bezittende een naam dat zij leven, en die naam kan uit die boeken uitgedaan worden, wanneer blijkt dat het slechts een naam was, een naam van leven maar zonder geestelijk leven. Zulken verliezen dikwijls die naam nog voor hun dood, zij worden door God overgegeven om zelf hun namen uit te doen door grove en openbare goddeloosheid. Maar de namen van hen, die overwinnen, zullen nooit uitgedaan worden.

C. Christus zal dat boek des levens overleggen, en de namen van de getrouwen, die daarin staan, belijden voor God en al de engelen. Hij zal dit doen als hun Rechter, wanneer de boeken zullen geopend worden, Hij zal het doen als hun Leidsman en Hoofd, die hen zegepralend ten hemel leidt, en hen Zijnen Vader voorstellen. *Zie hier Mij en de kinderen, die Gij Mij gegeven hebt.* Hoe groot zal deze eer en beloning zijn!

2. De oproeping tot algemene aandacht besluit deze boodschap. Elk woord van God vereist de aandacht der mensen, hetgeen soms schijnt meer bijzonder tot een bepaalde groep van mensen gericht te zijn, heeft toch altijd iets leerrijks en onderwijzends voor allen.

Openbaring 3:7-13

Wij komen nu tot de zesden brief, die aan een der Aziatische gemeenten gezonden werd, en letten op: I. Het opschrift, dat aantoont:

1. Voor wie hij onmiddellijk bestemd was. Schrijf aan de engel der gemeente, die te **Philadelfia** is, vers 7. Dit was ook een stad in Klein-Azië, gelegen aan de grenzen van Mysië en Lydië, en had haar naam ontleend aan de broederlijke liefde, die in haar uitnemend was. Wij kunnen moeilijk onderstellen dat haar deze naam gegeven werd nadat zij de Christelijke godsdienst ontvangen had, en dat zij zo genoemd was naar de Christelijke liefde, die alle gelovigen hebben en behoren te hebben voor elkaar, als kinderen van dezelfde Vader en broederen in Christus. Veeleer was het een oude naam ter wille van de liefde en vriendelijkheid, welke de inwoners elkaar betoonden als een burgerlijke broederschap. Dat was een uitnemende geest en wanneer die geheiligd werd door de genade van het Evangelie, zou daar een voortreffelijke gemeente uit worden, zoals zij dan ook inderdaad was, want er wordt geen enkel gebrek in deze gemeente gevonden. En toch waren er zonder twijfel de gebreken van de algemene onvolmaaktheid in haar, maar de liefde bedekt alle dingen.

2. Door wie de brief gezonden wordt, door dezelfde Jezus, die het algemene hoofd van al de gemeenten is.

En merk hier op welke de titel is, waaronder Hij zich tot deze gemeente richt. Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, die de sleutel Davids heeft, die opent en niemand sluit, en Hij sluit en niemand opent, vers 7. Zijn persoonlijk karakter. Hij is de Heilige en Waarachtige, heilig in zijn natuur en daarom kan Hij niet anders dan waarachtig in Zijn woord zijn, want dat heeft Hij gesproken in zijn heiligheid. Verder Zijn karakter wat zijn bediening betreft. Hij heeft de sleutel van David, Hij opent en niemand sluit, Hij heeft de sleutel van het huis Davids, de sleutel van regering en gezag in en over de gemeente.

Merk op:

A. De daden van zijn regering.

a. Hij opent. Hij opent een deur van gelegenheid voor zijn gemeenten, Hij opent een deur van uiting voor zijn dienaren, Hij opent een deur van ingang in de hart en, Hij opent een deur van toelating tot de zichtbare kerk, door de regelen van deelneming daaraan te geven, Hij opent een deur van toelating tot de zegevierende kerk, want de regelen voor de zaligmaking zijn door Hem vastgesteld.

b. Hij sluit. Wanneer het Hem behaagt, sluit Hij de deur van gelegenheid en de deur van uiting, en laat hardnekkige zondaren opgesloten in de verharding hunner harten, Hij sluit de deur van kerkgemeenschap voor ongelovigen en lichtzinnigen, Hij sluit de deur des hemels voor de dwaze maagden, die haar dag van genade verslapen hebben, en voor de werkers der ongerechtigheid, hoe ijdel en gerust zij ook zijn mogen.

B. De wijze, waarop Hij deze daden volbrengt. Die is onbeperkte vrijmacht, onafhankelijk van de wil der mensen en onweerstaanbaar voor de macht der mensen. Hij opent en niemand sluit, Hij sluit en niemand opent, Hij werkt het willen en het werken: en als Hij werkt, kan niemand het keren. Dat waren de eigenaardige kentekenen voor Hem, toen Hij sprak tot een gemeente, die zich benaastigd had om Christus gelijkvormig te worden in heiligheid en getrouwheid, en die zich mocht verheugen in een wijd-geopende deur van vrijheid en gelegenheid onder Zijn zorg en bewind.

II. Het onderwerp van dezen brief.

1. Christus brengt hun in herinnering wat Hij voor hen gedaan heeft. Zie. Ik heb een geopende deur voor u gegeven en niemand kan die sluiten, vers 8. Ik heb die geopend en houd haar open, hoewel er vele tegenstanders zijn. Leert hier:

- A. Christus is de Bewerker van alle vrijheid en gelegenheid, waarin zijn gemeenten zich mogen verheugen.
- B. Hij let er op en houdt er rekening mede, hoelang Hij haar geestelijke vrijheid en gelegenheid voor haar bewaard heeft.
- C. De goddelozen benijden de kinderen Gods hun geopende deur en zouden die gaarne voor hen sluiten.
- D. Wanneer wij Christus geen reden geven om die deur voor ons te sluiten, kunnen mensen dat niet doen.

2. Deze gemeente wordt geprezen: Gij hebt kleine kracht, en gij hebt Mijn woord bewaard en hebt Mijnen naam niet verloochend, vers 8. Het schijnt dat in deze uitspraak een zachte berisping ligt: Gij hebt kleine kracht, kleine genade, welke, hoewel zij niet geëvenredigd is aan de wijde deur van gelegenheid, die Ik voor u geopend heb, toch ware genade is en u getrouw gehouden heeft. Ware genade, hoewel zwak, heeft de Goddelijke goedkeuring, maar, alhoewel Christus een kleine kracht aanneemt, mogen de gelovigen met een weinig niet tevreden zijn, maar moeten trachten op te wassen in de genade en sterk in het geloof te zijn, de eer aan God gevende. Ware genade, hoewel zwak, zal meer uitwerken dan de grootste gaven van de hoogsten trap der gemene genade: want zij zal de Christenen in staat stellen om het woord van Christus te bewaren en Zijn naam niet te verloochenen. Gehoorzaamheid, getrouwheid en een vrijmoedige belijdenis van de naam van Christus zijn de vruchten der ware genade, en als zodanig aan Christus aangenaam.

3. Hier is een belofte van de grote gunst, die God aan deze gemeente zou verlenen, vers 9, 10. Deze gunst bestaat uit twee delen.

A. Christus zou maken, dat de vijanden van deze gemeente zich aan haar onderwierpen.

a. Deze vijanden worden beschreven als dezulken, die zeggen dat zij Joden zijn, maar zij logen daarmee, voorgaven Gods enig en uitverkoren volk te zijn, maar zij waren een synagoge des Satans. Vergaderingen, die God aanbidden in geest en in waarheid, zijn het Israël Gods, maar vergaderingen, die de valse goden vereren of de waren God op verkeerde wijze aanbidden, zijn synagogen des Satans, hoewel zij belijden mogen het eigen volk Gods te zijn, die bewering is een leugen.

b. Hun onderwerping aan de gemeente wordt beschreven. Zij zullen komen en aanbidden voor uwe voeten. Zij zullen geen godsdienstige of Goddelijke eer bewijzen aan de gemeente zelf of aan hare dienaren, maar zij zullen overtuigd worden van hun ongelijk, en dat deze gemeente in haar recht is en door Christus bemind wordt, en zij zullen begeren in hare gemeenschap opgenomen te worden en dezelfde God op dezelfde wijze als zij te vereren. Hoe zal deze grote verandering bewerkt worden? Door de macht van God over de harten zijner vijanden, en door buitengewone openbaring van Zijn bijzondere gunst aan deze gemeente. Zij zullen bekennen dat Ik u liefheb.

Merk hier op:

Ten eerste. De grootste eer en gelukzaligheid, die een gemeente kan genieten, bestaat in de bijzondere gunst en liefde van Christus.

Ten tweede. Christus kan Zijn gunst aan Zijn volk ontdekken op een wijze, dat hare vijanden het zien en genoodzaakt worden het te erkennen. Ten derde. Dat zal, door de genade van Christus, de harten van hun vijanden verzachten en hen begerig maken om tot haar gemeenschap toegelaten te worden.

B. Een ander gunstbewijs, dat Christus aan deze gemeente belooft. Is volhardende genade in de zwaarste tijden, vers 10, en zulks als beloning voor hun betoonde getrouwheid. Die heeft, die zal gegeven worden.

- a. Het Evangelie van Christus is het woord Zijner lijdzaamheid. Het is de vrucht van de lankmoedigheid Gods voor een zondige wereld, het stelt de mensen de voorbeeldeloze lijdzaamheid van Christus onder al Zijn lijden voor de mensen voor ogen, het roept hen, die het aannemen, tot oefening van lijdzaamheid in gelijkvormigheid aan Christus.
- b. Het Evangelie moet zorgvuldig bewaard worden door allen, die er zich in verblijden, zij moeten het geloof, de praktijk en de verering bewaren, die het Evangelie hun voorschrijft.
- c. Na een dag van lijdzaamheid kunnen wij een uur van verzoeking verwachten, een dag van evangelische vrede en vrijheid is een dag van Gods lankmoedigheid, en die wordt zelden zo goed besteed als behoorde, en daarom dikwijls gevolgd door een ure van beproeving en verzoeking.
- d. Soms is de beproeving algemeen en komt zij over de gehele wereld. In het tegenovergestelde geval duurt zij gewoonlijk korter. e. Zij, die het Evangelie in een tijd van vrede aannemen, moeten zich bij Christus houden in de ure der verzoeking. Door het Evangelie vast te houden, worden zij voorbereid voor de beproeving, en dezelfde Goddelijke genade, die hen in tijd van vrede vruchtbaar maakte, zal hen getrouw maken in tijden van vervolging.

4. Christus roept de gemeente tot vervulling van de plicht, waartoe Hij tevoren belooft haar te zullen bekomen, de plicht van volharding. Houdt wat gij hebt.

A. De plicht zelf: Houdt wat gij hebt, dat geloof, die waarheid, die sterkte van genade, die ijver, die liefde tot de broederen, gij hebt deze kostelijke schatten verkregen, houdt ze!

B. De redenen daarvoor, ontleend aan de spoedige wederkomst van Christus. Ziet. Ik kom haastelijk! Ziet. Ik ben reeds komende, om u van uw beproevingen te bevrijden, uw getrouwheid te belonen, de afvalligen te straffen, zij, die de kroon verliezen waarop zij eerst naar het scheen recht hadden, waarop zij hoopten en waarvan de verwachting hen verblijdde. De volhardende Christenen zullen de prijs winnen van de terug blijvende belijders, die de eersten vroeger vooruit waren. III. Het slot van dezen brief, vers 12, 13.

1. Volgens zijn gewoonte belooft onze Zaligmaker een schitterende beloning aan de overwinnenden gelovige, en wel in twee delen.

A. Ik zal hem maken tot een pilaar in de tempel Mijns Gods; niet een pilaar om die tempel te schragen (de hemel heeft zulke steunsels niet nodig) maar een gedenkteken van de vrije en machtige genade Gods, een gedenkteken, dat nooit zal vervallen of weggenomen worden, zoals vele schone pilaren opgericht zijn ter ere van Romeinse keizers en veldheren.

B. Op deze pilaar zal een eervol inschrift staan, gelijk in zulke gevallen gewoonte was.

a. De naam van God, aan wiens zaak hij verbonden was, die hij diende, voor wie hij in de strijd geleden heeft. En de naam der stad Mijns Gods, der gemeente Gods, het nieuwe Jeruzalem, dat uit de hemel afdaalt. Op deze pilaar zullen vermeld worden al de diensten, welke de gelovige aan de gemeente bewezen heeft, hoe hij haar rechten handhaafde, haar grenzen uitbreidde, haar reinheid en haar eer bevorderde. Dat zal zijn een groter naam dan Asiaticus of Afrikaner, een krijgsknecht Gods in de oorlogen zijner gemeente.

b. Een ander gedeelte van het opschrift is: de nieuwe Naam van Christus, de Middelaar, de Verlosser, de Leidsman onzer zaligheid, ons hoofd. Daardoor zal openbaar worden onder wiens banier deze overwinnende gelovige gediend heeft, onder wiens leiding hij handelde, door wiens voorbeeld hij werd aangemoedigd, onder wiens invloed hij de goede strijd gestreden heeft, totdat hij had overwonnen.

2. De brief wordt besloten met de oproeping om aandacht. Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt. Hoe Christus Zijn getrouwe volgelingen liefheeft, waardeert en prijst en hoe Hij hun getrouwheid zal bekronen.

Openbaring 3:14-22

Ook hier hebben wij te beschouwen:

I. Het opschrift van deze boodschap.

1. Aan wie zij werd gezonden. Aan de engel van de gemeente der Laodicensen. Wij zijn nu gekomen tot de laatste en slechtste van de zeven Aziatische gemeenten, het tegendeel van de gemeente te **Philadelfia**. Want gelijk in de vorige gemeente niets te berispen viel, zo is er in deze niets te prijzen, en toch was zij een van de zeven gouden kandelaren. Een bedorven kerk kan toch wel een kerk zijn. Laodicea was eens een beroemde stad aan de oevers van de rivier Lycus, had een muur van groten omvang, drie marmeren schouwburgen, en was, gelijk Rome, gebouwd op zeven heuvelen. Naar het schijnt had de apostel Paulus groot aandeel aan de verkondiging van het Evangelie in deze stad, vanwaar hij een zijner brieven schreef, die aan de Colossenzen, waarin hij haar groeten overbrengt. Laodicea was niet meer dan zeven uren van Colosse verwijderd. In de vierde eeuw werd in deze stad een kerkvergadering gehouden, maar zij is nu reeds sinds eeuwen verwoest en ligt geheel in puinhopen, een ontzaglijk gedenkteken van de toorn des Lams.

2. Door wie de boodschap gezonden werd. Onze Heere Jezus noemt zich hier de Amen, de trouwe en waarachtige Getuige, het begin der schepping Gods.

A. De Amen, Hij, die standvastig en onveranderlijk is in al Zijn voornemens en beloften, wiens ja ja en wiens neen neen is.

B. De trouwe en waarachtige Getuige, wiens getuigenis omtrent God aan de mensen behoort aangenomen en ten volle geloofd te worden, en wiens getuigenis omtrent de mensen aan God ten volle aangenomen en geacht zal worden, en die een snel en waarachtig getuige zal zijn tegen alle onverschillige en lauwe belijders.

C. Het begin der schepping Gods, zowel van de eerste schepping, en als zodanig is Hij de aanvang, dat is de eerste oorzaak, de Schepper en Onderhouder, als van de tweede schepping, de gemeente, en zo is Hij het hoofd van dat lichaam, de eerstgeborene uit de doden, gelijk in Hoofdstuk 1:5, waaruit deze namen genomen zijn. Christus, na zich zelve door Zijn eigen Goddelijke macht, als hoofd van de nieuwe schepping opgewekt te hebben, wekt nu de dode zielen op om een levenden tempel en een gemeente voor Hem te zijn.

II. Het onderwerp of de inhoud, waaromtrent wij het volgende opmerken:

1. De hevige beschuldiging, tegen deze gemeente, dienaren en Christenen. Ingebracht door Hem, die hen beter kende dan zij zelve. Ik weet uwe werken, dat gij noch koud zijt noch heet, maar veel erger: och, of gij koud waart of heet! vers 15. Lauwheid of onverschilligheid in zake de godsdienst is de ergste toestand ter wereld. Indien de godsdienst iets wezenlijks is, dan moet hij iets uitnemends zijn, en daarom moeten wij het er ernstig mede opnemen. Maar is hij niet iets wezenlijks, dan is hij het slechtste van alles, en dan moeten wij er ons zo krachtig mogelijk tegen verzetten. indien de godsdienst iets waard is, dan is hij alles waard, en dan is onverschilligheid in deze zaak onverschoonlijk. Hoelang hinkt gij op twee gedachten? Indien de Heere God is, volgt Hem na, maar indien Baäl god is, volgt hem na! Hier is geen plaats voor onzijdigheid. Een openbare vijand zal eerlijker handelen dan een trouwloze onzijdige, er is meer verwachting van een heiden dan van zo iemand. Christus verlangt dat de mensen zich in ernst zullen verklaren voor of tegen Hem.

2. Een strenge straf wordt gedreigd. Zo dan omdat gij lauw zijt en noch koud noch heet. Ik zal u uit mijnen mond spuwen. Lauw water ontreddert de maag en verwekt braking, lauwe belijders ontstem men het hart van Christus. Hij walgt van hen en kan hen niet verdragen. Zij mogen hun lauwheid liefde, zachtheid, gematigdheid, breedheid van opvatting noemen, dat is voor Christus walgelijk, en dat maken zij zich zelve. Zij zullen verworpen worden, voor goed

verworpen, want het is verre van de heiligen Jezus terug te keren tot hetgeen Hij eens op die wijze verworpen heeft.

3. Wij zien hier een oorzaak van deze onverschilligheid en onstandvastigheid aangeduid, en dat is zelfgenoegzaamheid en zelfbedrog. Zij dachten dat het reeds zeer goed met hen stond, en daarom waren zij er onverschillig voor om beter te worden. Want gij zegt: ik ben rijk en verrijkt geworden, en heb aan geen ding gebrek, vers 17. Merk hier op welk groot verschil er bestond tussen de gedachten, die zij van zich zelve hadden, en die, welke Christus over hen had.

A. De hoge gedachten van zich zelve: Gij zegt: ik ben rijk en verrijkt geworden en heb aan geen ding gebrek, rijk, al rijker en eindelijk tot zulk een hoogte dat zij zich boven alle mogelijkheid van gebrek verheven waanden. Wellicht waren zij ruim voorzien van alle nooddrift van het lichaam, en deed dat hen hetgeen voor de ziel nodig is over het hoofd zien. Of wellicht hielden zij zich voor geestelijk rijk, zij hadden kennis en hielden die voor godsdienst, zij bezaten gaven en zagen die voor genade aan, zij hadden instellingen, en stelden die in de plaats van de God der instellingen. Hoe zorgvuldig moeten wij er tegen waken, dat wij geen strik over onze zielen werpen! Ongetwijfeld zijn er velen in de hel, die eens meenden dat zij op weg naar de hemel waren. Laat ons dagelijks God bidden dat Hij ons niet toelate ons zelve te vleien en te bedriegen met betrekking tot onze zielen.

B. De geringe gedachten, die Christus van hen had, en Hij vergiste zich niet. Hij wist, hoewel zij het niet wisten, dat zij waren ellendig, en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt. Hun toestand was ellendig in zichzelf, en moest het medelijden van anderen opwekken, hoewel zij trots op zich zelve waren, werden zij beklaagd door allen, die hun toestand kenden. Want:

a. Zij waren arm, straatarm, terwijl zij zeiden dat zij rijk waren, zij hadden geen voorraad om hun zielen in het leven te houden, hun zielen leden gebrek te midden van hun overvloed, zij waren diep in de schuld bij de gerechtigheid Gods, en hadden niets om ook slechts het kleinste deel van die schuld te betalen.

b. Zij waren blind, zij konden hun toestand niet zien, noch hun weg, noch hun gevaar, zij konden niet in zich zelve zien en zij konden niet voor zich uit zien. Zij waren blind en dachten toch dat zij zagen, het licht zelf, dat in hen was, was duisternis, hoe groot moest dus de duisternis zelf zijn! Zij konden Christus niet zien, hoewel die duidelijk hun voor ogen gesteld was, alsof Hij onder hen gekruist ware. Zij konden niet door het geloof God zien, hoewel die altijd bij hen tegenwoordig was. Zij konden de dood niet zien, hoewel zij die vlak voor zich hadden. Zij konden de eeuwigheid niet zien, hoewel zij voortdurend op haar grens stonden. c. Zij waren naakt, zonder kleding en zonder huis, zonder enige beschutting voor hun zielen. Zij waren zonder kleding, zij hadden zomin het kleed der rechtvaardigmaking als dat der heiligmaking. Hun naaktheid van schuld en bevlekking had geen bedekking. Zij waren voortdurend blootgesteld aan zonde en schande. Hun gerechtigheid bestond slechts uit lompen, morsige lompen, die hen niet konden kleden en alleen maar verontreinigen. Zij waren naakt, zonder huis of schuilplaats, want zij waren zonder God en Hij is in alle eeuwen de woning voor Zijn volk geweest: in Hem alleen kan de ziel des mensen rust vinden en veiligheid en alle mogelijke gemak. De aardse rijkdom kan de ziel niet verrijken, het bestingerichte huis voor het lichaam biedt de ziel geen veiligheid aan. De ziel is geheel iets anders dan het lichaam, en moet naar haar eigen natuur verzorgd worden, of anders zal zij ellendig zijn te midden van alle aardse weelde.

4. Een goede raad wordt door Christus aan deze zondige gemeente gegeven, en wel dat zij haar ijdele en dwaze gedachte, die zij van zich zelve had, zou laten varen, en trachten werkelijk datgene te zijn, wat zij wilde schijnen te zijn. Ik raad u, dat gij van Mij koopt goud,

beproefd komende uit het vuur, opdat gij rijk moogt worden, en witte klederen opdat gij bekleed moogt worden, en de schande uwer naaktheid niet geopenbaard worden, en zalf uwe ogen met ogenzalf, opdat gij zien moogt, vers 18. Merk op:

A. Onze Heere Jezus gaat voort met het geven van goeden raad aan hen, die Zijn raad in de wind geslagen hebben.

B. De toestand van zondaren is nooit reddeloos, zolang zij de genadige roepstemmen en de raad van Christus mogen horen.

C. Onze gezegende Heere, de raadsman, geeft altijd de besten raad en die het meest gepast is voor de toestand van de zondaar, evenals hier:

a. Die mensen waren arm: Christus raadt hun van Hem te kopen goud, beproefd komende uit het vuur, opdat zij rijk mogen worden. Hij laat hun weten waar zij de waren rijkdom bekomen kunnen, en hoe zij die verkrijgen kunnen.

Ten eerste. Waar zij die verkrijgen kunnen-bij Hem. Hij zendt hen niet naar de stromen van Pactolus, of naar de mijnen van Potosi, maar roept hen tot zich, de parel van grote waarde. Ten tweede. Hoe kunnen zij dit goede goud van Hem verkrijgen? Zij moeten het kopen. Dit schijnt een verkeerde raad te zijn. Hoe kunnen armen goud kopen? Juist zoals zij van Christus wijn en melk kunnen kopen: dat is, zonder prijs en zonder geld, Jesaja 55:1. Men moet zeker van een en ander afstand doen, maar dat komt niet werkelijk in aanmerking, dat is alleen om plaats te maken voor de ware rijkdom. Doet afstand van uw zonden en uw zelfgenoegzaamheid, en komt tot Christus met een gevoel van uwe armoede en uw ledigheid, opdat gij vervuld moogt worden met Zijn verborgen schatten.

b. Deze mensen waren naakt. Christus zegt hun dat zij klederen kunnen bekomen, en dat deze hun schande en hun naaktheid zullen bedekken. Zij moeten die ontvangen van Christus, en zij hebben alleen hun vuile lompen af te werpen om de witte klederen aan te trekken. die Hij voor hen verworven en gereed heeft, Zijn eigen onkreukbare gerechtigheid ter rechtvaardigmaking en de klederen van heiligheid en heiligmaking.

c. Zij waren blind, en Hij raadt hun van Hem te kopen ogen zalf, opdat zij ziende mogen worden, hun eigen wijsheid en reden op te geven, die slechts blindheid zijn in de dingen Gods, en zich te wenden tot Zijn Woord en Geest, en hun ogen zullen geopend worden om hun weg en hun doel te zien, hun plicht en hun waar belang. Een nieuw en heerlijk verschietsal zich dan voor hun zielen openen, een nieuwe wereld vol van de schoonste en uitnemendste voorwerpen zullen zij zien, en dit licht zal verrassend zijn voor hen, die nu zijn overgeleverd aan de macht der duisternis. Dit is de wijze en goede raad, die Christus aan zorgloze zielen geeft, en indien zij die opvolgen, zal Hij zich zelf gebonden achten hem geheel te vervullen.

5. Hier wordt een grote en genadige bemoediging voor deze zondige gemeente aan toegevoegd om de vermaning en de raad, die Christus haar gegeven heeft, wèl ter harte te nemen. Hij zegt hun:

A. Ze zijn gegeven uit tedere liefde. Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik. Wellicht denkt gij, dat Ik u alleen harde woorden en scherpe berispingen gegeven heb, maar het was alleen uit liefde voor uwe zielen. Ik zou u niet zo openlijk bestraft hebben over uw zondige lauwheid en uw ijdel zelfvertrouwen, wanneer Ik uwe zielen niet liefhad. Indien Ik u haatte, dan zou Ik u hebben laten varen en in uw zonde voortgaan tot zij uw verderf over u gebracht hadden. Zondaren behoren de bestraffingen van Gods Woord en zijn roede te beschouwen als tekenen van zijn genegenheid voor hun zielen, en moeten daarom waarachtig berouw gevoelen en zich keren tot Hem die hen slaat, beter een gefronst voorhoofd en wonden van een vriend dan de vleierende glimlachen van een vijand.

B. Indien zij bereid waren zijn waarschuwing ter harte te nemen, dan was Hij gereed hun zielen goed te doen. Zie. Ik sta aan de deur en Ik klop, vers 20.

Merk hier op:

- a. Het behaagt Christus genadiglijk door Zijn woord en Geest aan de deur van het hart der zondaren te komen, Hij gevoelt zich door zijn barmhartigheid tot hen getrokken, gereed om hun een vriendelijk bezoek te brengen.
- b. Hij vindt die deur voor Hem gesloten, het hart des mensen is van nature voor Christus gesloten door onwetendheid, ongeloof en zondige vooroordelen.
- c. Wanneer Hij het hart gesloten vindt, trekt Hij zich niet onmiddellijk terug, maar wacht genadig, zelfs al wordt Zijn hoofd van de dauw bevochtigd.
- d. Hij gebruikt alle geschikte middelen om de zondaren wakker te schudden en hen te noodzaken voor Hem de deur te openen, Hij roept door Zijn woord, Hij klopt door de werkingen van Zijn Geest in hun gewetens.
- e. Zij, die voor Hem opendoen, zullen zich tot hun grote vertroosting en hun voordeel verheugen in zijn tegenwoordigheid. Hij zal met hen avondmaal houden, Hij zal aannemen wat goed in hen is, Hij zal al Zijn schatten voor hen met zich brengen. Hij zal overvloed medebrengen, nieuwe voorraden van genade en vertroosting, en daardoor opwekken tot nieuwe daden van geloof, en liefde en blijdschap, en in dit alles zullen Christus en Zijn berouwhebbende discipelen zalige gemeenschap met elkander hebben. Helaas, hoeveel verliezen zorgloze en opstandige zondaren door te weigeren voor Christus de deur van het hart te openen!

III. Wij komen nu tot het slot van de brief, en hebben hier evenals vroeger:

1. De belofte gedaan aan de gelovige, die overwint. Hier ligt het volgende in opgesloten.

A. Hoewel deze gemeente naar het scheen geheel overrompeld en overwonnen was door lauwheid en zelfvertrouwen, zo was het toch mogelijk dat zij door de bestraffingen en de raad van Christus zou bezield worden met nieuwen ijver en levenskracht, en als overwinnaars uit de geestelijken strijd te voorschijn komen.

B. Indien dat het geval was, zouden al de vroegere overtredingen vergeven worden, en zij een grote beloning ontvangen. En welke is deze beloning? Die overwint. Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijnen troon, gelijk als Ik overwonnen heb en ben gezeten met Mijnen Vader in Zijnen troon, vers 21. Hier wordt aangeduid:

- a. Dat Christus zelf verzoeking en tegenstand te doorstaan heeft gehad.
- b. Dat Hij die alle overwon en meer dan overwinnaar geweest is.
- c. Dat Hij, als beloning voor Zijn strijd en overwinning, met God de Vader in diens troon gezeten is. In het bezit van de heerlijkheid die Hij van eeuwigheid bij de Vader had, maar die Hij gaarne op aarde verborgen had gehouden, het als het ware in de hand des Vaders latende, als een onderpand dat Hij Zijn werk getrouw vervullen zou, alvorens Hij die heerlijke luister weer aannam. En na dat volbracht te hebben, vroeg en verkreeg Hij Zijn onderpand terug, om te verschijnen in Zijn Goddelijke majesteit als de gelijke van de Vader.
- d. Zij, die Christus gelijk worden in Zijn beproevingen en overwinningen, zullen Hem gelijk gemaakt worden in zijn heerlijkheid, zij zullen met Hem zitten in Zijnen troon. In Zijn rechterstoel bij het einde der wereld. In Zijn troon van heerlijkheid tot in alle eeuwigheid, schitterende in zijn stralen uit kracht van hun vereniging met en hun betrekking tot Hem, als het mystieke lichaam, waarvan Hij het hoofd is.

2. Dit alles wordt besloten met de algemene oproeping om aandacht, vers 22, waardoor aan allen, die deze brieven zullen lezen, op het hart gedrukt wordt, dat hetgeen er in geschreven staat niet is van eigen uitlegging, niet bedoeld wordt tot onderrichting, bestraffing en verbetering van deze gemeenten alleen, maar van alle gemeenten van Christus in alle eeuwen

en delen van de wereld. Er zal in alle opvolgende gemeenten enige gelijkenis zijn met deze, zowel in haar genaden als in haar zonden, maar zij mogen alle verwachten, dat God met haar zal handelen zoals Hij met deze handelde, welke alle eeuwen door de voorbeelden zijn van hetgeen getrouwe en vruchtbare gemeenten van God mogen verwachten. En wat de ontrouwe gemeenten betreft, deze moeten lijden van Zijn hand verwachten. Ja, Gods handelingen met zijn gemeenten geven nuttig onderricht aan het overig deel der mensheid, om dat te doen overwegen: Indien het oordeel van het huis Gods begint, welk zal het einde zijn van hen, die het Evangelie van Christus niet gehoorzaam zijn? 1 Petrus 4:17. Zo eindigen de boodschappen van Christus aan de Aziatische gemeenten, en daarmee de brieven van dit boek.

Wij komen nu tot het profetische deel.

HOOFDSTUK 4

1 Na dezen zag ik, en ziet, een deur was geopend in de hemel; en de eerste stem, die ik gehoord had, als van een bazuin, met mij sprekende, zeide: Kom hier op, en Ik zal u tonen, hetgeen na dezen geschieden moet. 2 En terstond werd ik in de geest; en ziet, er was een troon gezet in de hemel, en er zat Een op de troon. 3 En Die daarop zat, was in het aanzien de steen Jaspis en Sardius gelijk; en een regenboog was rondom de troon. In het aanzien der steen Smaragd gelijk. 4 En rondom de troon waren vier en twintig tronen; en op de tronen zag ik de vier en twintig ouderlingen zittende, bekleed met witte klederen, en zij hadden gouden kronen op hun hoofden. 5 En van de troon gingen uit bliksemen, en donderslagen, en stemmen; en zeven vurige lampen waren brandende voor de troon, welke zijn de zeven geesten Gods. 6 En voor de troon was een glazen zee, kristal gelijk. En in het midden des troons, en rondom de troon, vier dieren, zijnde vol ogen van voren en van achteren. 7 En het eerste dier was een leeuw gelijk, en het tweede dier een kalf gelijk, en het derde dier had het aangezicht als een mens, en het vierde dier was een vliegende arend gelijk. 8 En de vier dieren hadden elkeen voor zichzelf zes vleugelen rondom, en waren van binnen vol ogen; en hebben geen rust dag en nacht, zeggende: Heilig, heilig, heilig is de Heere God, de Almachtige, Die was, en Die is, en Die komen zal. 9 En wanneer de dieren heerlijkheid, en eer, en dankzegging gaven Hem, Die op de troon zat, Die in alle eeuwigheid leeft; 10 Zo vielen de vier en twintig ouderlingen voor Hem, Die op de troon zat, en aanbaden Hem, Die leeft in alle eeuwigheid, en wierpen hun kronen voor de troon, zeggende: 11 Gij Heere, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, en de eer, en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil zijn zij, en zijn zij geschapen.

In dit hoofdstuk wordt het profetisch toneel geopend, en evenals het gedeelte, dat de brieven bevat, geopend werd met een verschijning van Christus, Hoofdstuk 1, zo wordt dit gedeelte ingeleid door een luisterrijke verschijning van de groten God, wiens troon is in de hemel, omringd door de hemelse heirscharen. Deze ontdekking werd door Johannes gemaakt, en in dit hoofdstuk I deelt hij het hemelse gezicht dat hij zag mede, vers 1-7, en II geeft hij het hemelse gezang weer dat hij hoorde, vers 8-11.

Openbaring 4:1-8

Wij hebben hier de mededeling van een tweeden visioen, waarmee Johannes begunstigd werd. Na dezen: dat is niet enkel, nadat ik de verschijning van Christus, wandelende in het midden der zeven gouden kandelaren, gezien had, maar ook, nadat ik de boodschappen aan de zeven gemeenten uit Zijn mond gehoord, opgeschreven en gezonden had, overeenkomstig Zijn bevel, had ik een ander visioen. Zij, die de openbaringen Gods, welke wij reeds ontvingen, goed gebruiken, worden daardoor voorbereid voor andere en mogen ze verwachten.

Merk hier op:

I. De voorbereiding, die gemaakt wordt om de apostel dit visioen te geven.

1. **Een deur werd geopend in de hemel.** Hieruit leren wij:

A. Wat aan de aarde wordt meegedeeld en daar verricht, wordt eerst in de hemel vastgesteld. Daar is het model van al de werken Gods, alle zijn ze daar voor zijn ogen, en Hij laat de bewoners van de hemel zoveel er van zien als voor hen geschikt is.

B. Wij kunnen van toekomstige gebeurtenissen niets weten dan hetgeen het Gode behaagt ons mede te delen, zij zijn achter het voorhangsel, totdat God de deur opent.

C. Zoveel als God van Zijn voornemens openbaart, zoveel mogen en moeten wij daarvan leren kennen, en we moeten niet wijs willen zijn boven hetgeen geopenbaard is.

2. Ten einde Johannes voor het nieuwe visioen voor te bereiden, deed God hem opnieuw een stem als vaneen bazuin horen, en werd hij opgeroepen in de hemel om een gezicht te ontvangen van de dingen, die na dezen geschieden moeten.

Hij werd opgetrokken in de derden hemel.

A. Er is nu een weg geopend in het heilige der heiligen, waardoor de kinderen Gods mogen binnentreden, nu in geloof en heilige liefde, bij hun sterven gaan hun zielen binnen, en ten laatsten dage hun gehele personen.

B. Wij mogen niet beproeven in te dringen in het geheim van Gods tegenwoordigheid, maar wachten tot wij geroepen worden.

3. Om hem voor dit gezicht voor te bereiden, was de apostel in de Geest. Hij was als vroeger in een verrukking, Hoofdstuk 1:10, of het in het lichaam dan wel buiten het lichaam geschied is, kunnen wij niet zeggen. Evenwel: alle lichamelijke handelingen en gevoelens werden een tijdlang opgehouden, en zijn geest werd ingenomen door de geest der profetie, en kwam geheel onder de Goddelijke invloed. Hoe meer wij ons aan de stoffelijke dingen onttrekken, des te meer worden wij geschikt voor de gemeenschap met God, het lichaam is een sluier, een wolk, een beletsel voor de ziel in haar omgang met God. Wij moeten het als het ware vergeten wanneer wij in den gebede de Heere naderen, en gewillig zijn het af te leggen opdat wij de hemel mogen binnentreden. Dat was dus de voorbereiding voor het visioen, dat wij nu gaan beschouwen.

II. Het gezicht zelf. Het begint met zeer zonderbare voorstellingen, welke de apostel zag: en wel de volgende:

1. ***Er was een troon gezet in de hemel***, de zetel van eer, gezag en oordeel. De hemel is de troon van God, daar woont Hij in heerlijkheid, en vandaar geeft Hij zijn wetten aan de gemeente en aan de gehele wereld, alle aardse tronen zijn ondergeschikt aan dezen troon in de hemel.

2. Een heerlijke gedaante op de troon. De troon was niet ledig, daar was een die er op zat, God, die hier beschreven wordt met de aangenaamste en heerlijkste dingen der wereld. Hij was in het aanzien de steenjaspis en sardius gelijk. God wordt niet beschreven in enige menselijke gestalte, zodat men er een beeld van zou kunnen maken, maar alleen naar Zijn alles- overtreffende glans. De jaspis is een doorschijnende steen, die het oog een verscheidenheid van de levendigste kleuren aanbiedt, daardoor worden de verscheiden volkomenheden Gods voorgesteld. De sardius is rood, en betekent de gerechtigheid Gods, de eigenschap die een deel van hem zelf is, die Hij nimmer aflegt ten bate van een andere, en welke Hij heerlijk uitoefent in de regering der wereld, en voornamelijk van de gemeente, door onze Heere Jezus Christus. Deze eigenschap wordt tentoongespreid zowel in vergeving als in straf, zowel in het redden als in het tenietdoen.

3. ***Een regenboog was rondom de troon. In het aanzien de steen smaragd gelijk***, vers 3. De regenboog is het teken en zegel van het verbond, dat God met Noach sloot en met diens geslacht na hem, en hij is een geschikt zinnebeeld voor het verbond der belofte, dat God met Christus als het hoofd der gemeente gesloten heeft, en daarin met al de Zijnen, welk verbond Gode is als de wateren van Noach, een eeuwig verbond. In alle delen wèl verzekerd en vast. Die regenboog was de smaragd gelijk, waarin de meest naar voren tredende kleur groen is, om de verfrissende en verlevendigende aard van dat nieuwe verbond aan te duiden.

4. Hij zag rondom de troon vier en twintig tronen, niet ledig, maar bezet door de vier en twintig ouderlingen, welken zeer waarschijnlijk de gehele gemeente Gods voorstellen, zowel onder het Oude als onder het Nieuwe Testament, niet de dienaren van de gemeente, maar hare

vertegenwoordigers. Dat zij daar gezeten zijn beduidt hun eer, rust en voldoening, hun zitten op tronen betekent hun betrekking tot God, hun nabijheid bij Hem, het aanschouwen van en zich verheugen in Hem, en hun voortdurende waarneming van Zijn geboden. Zij waren bekleed met witte klederen, de gerechtigheid der heiligen, beide toegerekende en inwonende gerechtigheid. En zij hadden gouden kronen op hun hoofden, zinnebeeld van de eer en het gezag, welke God hun gegeven heeft, en van de heerlijkheid, die zij met Hem hebben. Dit alles kan in lageren zin geacht worden toepasselijk te zijn op de vergaderingen ter godsdienstoefening van de evangelische kerk op aarde, maar in hoger zin op de zegevierende kerk in de hemel.

5. Johannes bemerkte bliksemen, donderslagen en stemmen, die van de troon uitgingen, dat zijn de ontzagwekkende mededelingen van Zijn vrijmachtige wil en Zijn welbehagen, door God aan Zijn gemeente gedaan. Op die wijze gaf Hij zijn wet op de berg Sinaï, en het Evangelie heeft niet minder heerlijkheid en gezag dan de wet, hoewel het van geestelijker aard is.

6. Hij zag zeven vurige lampen brandende voor de troon, waarvan verklaard wordt, ***dat zij zijn de Zeven Geesten Gods***, vers 5, de onderscheidene gaven, genaden en werkingen van de Geest Gods in de gemeenten van Christus, die alle worden verdeeld en verleend naar de wil en het welbehagen van Hem, die op de troon zit.

7. Voor de troon was een glazen zee, kristal gelijk. Gelijk er in de tempel een groot koperen wasvat met water gevuld was, waarin de priesters zich moesten wassen voordat zij het altaar des Heeren gingen bedienen (en dat wasvat werd zee genoemd), zo is in de kerk des Evangelies de zee of het wasmiddel het bloed van de Heere Jezus Christus, dat reinigt van alle zonden, ook van de zonden des heilighdoms. Daarin moeten gewassen worden allen, die zullen toegelaten worden in de genadige tegenwoordigheid Gods op aarde en in Zijn luisterrijke tegenwoordigheid in de hemel.

8. Hij zag vier dieren, levende schepselen, tussen de troon en de kring der ouderlingen, (ten minste naar alle waarschijnlijkheid) staande tussen God en Zijn volk. Het schijnt dat hierdoor de dienaren van het Evangelie voorgesteld worden, niet alleen omdat zij in nadere betrekking tot God staan, tussen Hem en de ouderlingen of vertegenwoordigers van het Christelijk volk, en omdat zij minder in getal zijn dan dat volk, maar ook om de beschrijving, die hier van hen gegeven wordt.

A. Zij zijn vol ogen, aanduidende schrandereid. IJver en omzichtigheid.

B. Zij zijn moedig als leeuwen, werkzaam en ijverig, waarin zij de ossen gelijken, hebben menselijke voorzichtigheid en bescheidenheid, en door hun uitmuntende aandoeningen en overpeinzingen stijgen zij als op adelaarsvleugelen ten hemel. Deze vleugelen zijn van binnen en van buiten vol ogen, om te kennen te geven dat zij in al hun overdenkingen en bedieningen handelen moeten met kennis, en voornamelijk dat zij goed bekend moeten zijn met de toestand van hun eigen zielen, en hun eigen belang moeten zien in de grote leerstellingen en plichten van de godsdienst, wakende over hun eigen zielen zowel als over die der gemeente.

C. Zij zijn onophoudelijk bezig, en prijzen God zonder ophouden dag en nacht. De ouderlingen zitten en worden bediend, maar zij staan en bedienen, en hebben geen rust dag en nacht. Dit leidt ons tot het volgende deel van de verschijning.

Openbaring 4:8-11

Wij hebben kennis genomen van hetgeen de apostel in de hemel zag, laat ons nu letten op het gezang, dat hij daar hoorde, want in de hemel wordt niet alleen gezien hetgeen een geheiligd

oog in de hoogste mate behaagt, maar er wordt ook gehoord hetgeen een geheiligd oor ten hoogste verblijdt. Dit is waar ten opzichte der gemeente van Christus op aarde, welke een hemel op aarde is, en het zal bij uitnemendheid waar zijn van de volmaakte gemeente in de hemel der hemelen.

I. Hij hoorde het gezang van de vier dieren, de dienaren der gemeente, hetgeen ontleend is aan het gezicht van de profeet Jesaja, Hoofdstuk 6.

1. Zij verheerlijken de enigen God, de Heere God, de Almachtige, de onveranderlijke en eeuwige.

2. Zij verheerlijken drie heiligheden in die enigen God, de heiligen Vader, de heiligen Zoon en de Heilige Geest, en dezen zijn een oneindig heilig en eeuwig Wezen, dat op de troon zit en in alle eeuwigheid leeft. In deze heerlijkheid zag de profeet Christus en sprak van Hem. II. Hij hoorde de lofzeggingen van de vier en twintig ouderlingen, dat is: van de Christelijke gemeente, die door hen vertegenwoordigd wordt.

De dienaren leiden en de gemeente volgt in de lofzegging aan God, vers 10-11. Merk hier op:

1. Het voorwerp van hun verering, hetzelfde dat de dienaren verheerlijken. Hem, die op de troon zit, de eeuwig-levende God. De ware gemeente Gods heeft een en hetzelfde voorwerp van aanbidding. Twee voorwerpen van aanbidding, hetzij gelijk in rang of het een aan het andere ondergeschikt, zou de aanbidding tenietdoen en de aanbidders verdeeld maken. Het is ongeoorloofd zich in de godsverering te verenigen met hen, die een ander voorwerp van verering, of die meer dan een, hebben. Er is slechts een God, en Hij alleen moet als God vereerd worden door de gemeente op aarde en in de hemel.

2. De handelingen van aanbidding.

A. Zij vallen voor Hem, die op de troon zit, neer, zij bewijzen Hem de diepste onderdanigheid, eerbied en godvruchtige vreze.

B. Zij werpen hun kronen voor de troon: zij geven God de heerlijkheid van de heiligheid, waarmee Hij hun zielen op aarde gekroond heeft, en de eer en gelukzaligheid, waarmee Hij hen in de hemel kronen zal. Zij danken al hun genade en heerlijkheid alleen aan Hem, en erkennen dat Zijn kroon oneindig luisterrijker is dan de hun, en dat hun heerlijkheid beslaat in het verheerlijken van God.

3. De woorden der aanbidding. Zij zeggen: Gij, Heere, zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid en de eer en de kracht, vers 11. Merk op:

A. Zij zeggen niet: Wij brengen U de heerlijkheid en de eer en de kracht, want wat kan enig schepsel voorgeven Gode te brengen? Maar zij zeggen: Gij zijt waardig te ontvangen, enz.

B. Daarmee erkennen zij uitdrukkelijk dat God boven alle zegening en prijs verheven is. Hij is waardig de heerlijkheid te ontvangen, maar zij zijn niet waardig Hem haar te brengen en niet instaat dat te doen zoals Zijn oneindige volkomenheden dat verdienen.

4. Hier hebben wij de grond en de reden van deze aanbidding, en die is vierledig.

A. Hij is de Schepper aller dingen, de eerste oorzaak, en alleen de Schepper aller dingen moet aanbeden worden, geen geschapen ding kan het voorwerp van godsdienstige verering zijn.

B. Hij is de Behouder van alle dingen, en dat behouden is een voortdurend scheppen, zij zijn en worden geschapen door de onderhoudende wil en macht van God. Alle schepselen zijn afhankelijk van Gods wil, en geen afhankelijk wezen moet gemaakt worden tot een voorwerp van godsdienstige verering. Het deel van de uitnemendste afhankelijke wezens is aanbidders te zijn, niet aanbeden te worden.

C. Hij is de Eendoorzaak van alle dingen. Door Uw wil zijn (bestaan) zij en zijn zij geschapen. Het was Gods wil en welbehagen alle dingen te scheppen, Hij werd daartoe niet geleid door

de wil van een ander, er bestaat geen ondergeschikte schepper, die handelt onder invloed van de wil en de macht van een ander, en indien hij bestond, zouden wij hem niet mogen aanbidden. Gelijk God alle dingen naar Zijn welbehagen geschapen heeft, zo schiep Hij ze ook tot Zijn welbehagen om met hen te handelen naar Zijn wil en op de een of andere wijze in hen Zijn naam te verheerlijken. Hoewel Hij geen lust heeft in de dood des zondaars, maar veel meer daarin dat deze zich bekere en leve, zo heeft Hij toch alle dingen gemaakt voor zich zelve. Spreuken 16:4. Indien dit nu de ware en voldoende gronden voor godsdienstige verering zijn, en alleen op God toepasselijk, dan moet Christus ook God zijn, een met de Vader en de Geest, en als zodanig aanbeden worden, want Hem worden dezelfde eigenschappen toegeschreven. Alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen, en Hij is voor alle dingen en alle dingen bestaan tezamen door Hem, Colossenzen 1:16. 17.

HOOFDSTUK 5

1 En ik zag in de rechter hand Desgenen, Die op de troon zat, een boek, geschreven van binnen en van buiten, verzegeld met zeven zegelen. 2 En ik zag een sterken engel, uitroepende met een grote stem: Wie is waardig het boek te openen, en zijn zegelen open te breken? 3 En niemand in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde, kon het boek openen, noch hetzelfde in zien. 4 En ik weende zeer, dat niemand waardig gevonden was, om dat boek te openen, en te lezen, noch hetzelfde in te zien. 5 En een van de ouderlingen zeide tot mij: Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit de stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken. 6 En ik zag, en ziet. In het midden van de troon, en van de vier dieren, en in het midden van de ouderlingen, een Lam, staande als geslacht, hebbende zeven hoornen, en zeven ogen; dewelke zijn de zeven geesten Gods, die uitgezonden zijn in alle landen. 7 En Het kwam, en heeft het boek genomen uit de rechter hand Desgenen, Die op de troon zat. 8 En als Het dat boek genomen had, vielen de vier dieren en de vier en twintig ouderlingen voor het Lam neder, hebbende elk citeren en gouden fiolen, zijnde vol reukwerks, welke zijn de gebeden der heiligen. 9 En zij zongen een nieuw lied, zeggende: Gij zijt waardig dat boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie; 10 En Gij hebt ons onze God gemaakt tot koningen en priesteren; en wij zullen als koningen heersen op de aarde. 11 En ik zag, en ik hoorde een stem veler engelen rondom de troon, en de dieren, en de ouderlingen; en hun getal was tien duizendmaal tien duizenden, en duizendmaal duizenden; 12 Zeggende met een grote stem: Het Lam, Dat geslacht is. Is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging. 13 En alle schepsel, dat in de hemel is, en op de aarde, en onder de aarde, en die in de zee zijn, en alles, wat in dezelve is, hoorde ik zeggen: Hem, Die op de troon zit, en het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid. 14 En de vier dieren zeiden: Amen. En de vier en twintig ouderlingen vielen neder, en aanbaden Denge, Die leeft in alle eeuwigheid.

In het voorgaande hoofdstuk werd het profetisch gezicht geopend door het zien en horen van de apostel. Hij ontving een visioen van God de Schepper en Beheerser der wereld en van de groten Koning der gemeente. Hij zag God op diens troon van heerlijkheid en heerschappij, omringd van zijn heiligen en hun aanbidding ontvangende. Nu worden de raadslagen en besluiten Gods de apostel te kennen gegeven.

In de vorm van een boek, dat God in zijn rechterhand houdt: welk boek wordt voorgesteld.

I. Als verzegeld in de rechterhand Gods, vers 1-9.

II. Uit die hand genomen door Christus, de Verlosser, om ontzegeld en geopend te worden, vers 9-14.

Openbaring 5:1-5

Totnogtoe had de apostel alleen de grote God, de heerser over alle dingen gezien, maar nu:

I. Wordt hij verwaardigd met een gezicht van de wijzen Zijner regering, die alle neergeschreven zijn in het boek, dat God in de rechterhand houdt, en dat wij nu nader moeten beschouwen als gesloten en verzegeld in de hand Gods. Merk op:

1. De bedoelingen en handelingen van de Goddelijke Voorzienigheid met de gemeente en met de wereld zijn vastgesteld en bepaald, er is besloten en er wordt gehandeld overeenkomstig hetgeen in dat boek geschreven staat. Het grote voornemen is bepaald, elk onderdeel geregeld, alles vastgesteld, elk ding werd afgekondigd en wordt ten uitvoer gelegd. Het oorspronkelijke is het boek van Gods besluiten, dat in Zijn eeuwigen geest verborgen ligt, maar er is een afschrift van, voor zoveel nodig als bekend gemaakt moest worden in de Heilige Schrift in het algemeen. In het profetische gedeelte daarvan in het bijzonder, en in deze profetie zeer bepaald.

2. God houdt dit boek in de rechterhand, om daarmee het gezag van dit boek te kennen te geven en Zijn bereidheid en beslistheid om alles uit te voeren wat het bevat, al de raad en de voornemens daarin geschreven.

3. Dit boek in de rechterhand Gods is gesloten en verzegeld, het is niemand bekend dan Hem zelve, totdat Hij toelaat dat het geopend wordt. Gode, en Hem alleen, zijn al zijn werken bekend van de aanvang der wereld, maar het is zijn heerlijkheid een zaak te verbergen indien zulks Hem behaagt. De tijden en gelegenheden, en al hun grote gebeurtenissen, heeft Hij in Zijn eigen hand en macht gesteld.

4. Het is verzegeld met zeven zegelen. Dit zegt ons hoe onnaspeurlijk geheim Gods raad is, hoe ondoordringbaar voor het oog en het verstand der schepselen, en doelt evenzo op de zevenvoudige inhoud van Gods besluiten. Elk deel heeft naar het schijnt zijn eigen zegel, en ontdekt, als het geopend wordt zijn eigen gebeurtenissen, deze zeven zegelen worden niet alle tegelijk opengebroken, maar geleidelijk, het een toneel der Voorzienigheid leidt het andere in en verklaart het, totdat de gehele verborgenheid van Gods raad en weg met de wereld vervuld zal zijn.

II. Hij hoorde een oproeping met betrekking tot dit boek.

1. Deze oproeping werd gebracht door een sterken engel. Er zijn geen zwakken onder de engelen des hemels, maar er zijn veel zwakken onder de engelen der gemeente. Deze engel komt op, naar het schijnt, niet alleen als heraut, maar ook als kampvechter, met een uitdaging aan alle schepselen om hun kracht en wijsheid te tonen in het openen van de raadslagen Gods, en als kampvechter roept hij met luider stem, opdat alle schepselen hem mogen horen.

2. De oproeping of uitdaging is van de volgende inhoud: **Wie is waardig het boek te open en zijn zegelen open te breken?** vers 2. Indien enig sterveling of schepsel meent dat hij instaat is om de raad Gods te verklaren en ten uitvoer te leggen, laat hem dan komen en de poging daartoe wagen!

3. Niemand in de hemel of op de aarde kon de uitdaging aannemen en de taak aanvaarden. Niemand in de hemel: niemand van de heerlijke engelen, hoewel zij voor de troon Gods staan en de dienaren van Zijn voorzienigheid zijn, met al hun wijsheid kunnen zij toch niet indringen in de raadsbesluiten Gods. Niemand op de aarde, geen van de wijste mensen, geen van de tovenaars of waarzeggers, geen van de profeten Gods dan voor zover God daartoe zijn geest verlicht. Ook niemand onder de aarde, geen van de gevallen engelen, geen van de afgestorvenen, hoewel zij tot deze aarde terugkeren zouden, kan dit boek openen. Satan zelf, met al zijn listigheid, kan het niet doen. Geen der schepselen kan het boek openen of inzien, zij kunnen het niet lezen. God alleen kan dat.

III. Hij voelt zich daardoor zeer ontroerd, de apostel weende zeer, het was hem een grote teleurstelling. Hetgeen hij gezien had van Hem, die op de troon zat, had hem zeer begerig gemaakt om meer te zien van Zijn bedoeling en wil, deze begeerte, die voor het ogenblik onvoldaan bleef, vervulde hem met smart en ontlokte veel tranen aan zijn ogen. Merk op:

1. Zij, die in deze wereld het meest van God gezien hebben, zijn steeds begerig naar meer, zij, die zijn heerlijkheid gezien hebben, zijn begerig Zijn wil te kennen.
2. De Godvrezenden kunnen te begerig en te haastig zijn om in de verborgenheden van Gods leidingen in te zien.
3. Wanneer aan dat verlangen niet voldaan wordt, wekt het droefheid en smart. Uitgestelde hoop krenkt het hart.

IV. De apostel werd vertroost en bemoedigd door het vooruitzicht, dat het verzegelde boek toch zou geopend worden. Merk hier op:

1. Wie Johannes deze wenk gaf. Een van de ouderlingen. God heeft het aan Zijn gemeente geopenbaard. Wanneer de engelen het niet versmaden om van de gemeente te leren, moeten zeker de dienaren het ook niet beneden zich achten. God kan maken als het Hem behaagt dat de gemeente haar leraren kan onderwijzen en nader inlichten.
2. Wie Hij was, die het doen zou.. De Heere Jezus Christus, hier genoemd: de Leeuw, die uit de stam van Juda is, naar Zijn menselijke natuur, met heen wijzing naar de profetie van Jakob in Genesis 49:10, en de wortel Davids, naar Zijn Goddelijke natuur, hoewel een spruit uit David naar het vlees. Hij, die God-mens is, en de bediening van Middelaar Gods en der mensen vervult. Is machtig en waardig het boek te openen en Gods raadsbesluiten ten opzichte van de mensen uit te voeren. En Hij doet dit in Zijn middelaarsstaat en bevoegdheid, als de wortel Davids en de nakomeling van Juda en als de koning en het hoofd van het Israël Gods. En Hij zal het doen tot vertroosting en blijdschap van al de Zijnen.

Openbaring 5:6-14

I. De apostel ziet dat dit boek door de Heere Jezus Christus in handen genomen wordt ten einde het te ontzegelen. Van Christus wordt hier vermeld:

1. Zijn plaats. In het midden van de troon en van de vier dieren, en in het midden van de ouderlingen. Hij was met de Vader in Zijnen troon, Hij was dichterbij de Vader dan de gemeente en ook dan de dienaren. Christus, als mens en Middelaar. Is aan de Vader onderschikt, maar Hij is dichterbij Hem dan alle schepselen, want in Hem woont de volheid der Godheid lichamelijk. De dienaren staan tussen God en de gemeente. Christus staat als Middelaar tussen God en de dienaren en de gemeente.
2. Zijn gedaante. Hij werd tevoren genoemd een leeuw, maar Hij verschijnt als een lam staande als geslacht. Hij heeft als leeuw de Satan verslagen, en als lam aan Gods gerechtigheid voldaan. Hij verschijnt met de tekenen van Zijn lijden, om te tonen dat Hij in de hemel voor ons tussen treedt op grond van de door Hem aangebrachte voldoening. Hij verschijnt als een lam, hebbende zeven hoornen en zeven ogen, dat is volkomen macht om al de wil van God te volbrengen en volkomen wijsheid om dat op de beste wijze te doen, want Hij heeft de zeven Geesten Gods, Hij heeft de Heiligen Geest ontvangen zonder mate. In alle volkomenheid van licht en leven en macht, waardoor Hij instaat is alle landen der aarde te regeren en te onderwijzen.
3. Hij wordt verder beschreven naar zijn werken. En Hij kwam en heeft het boek genomen uit de rechterhand desgenen, die op troon zat, vers 7, niet met geweld, en niet met bedrog, maar Hij was het waardig, vers 5. Het kwam Hem toe door Zijn verdienste en waardigheid, Hij deed het door gezag en aanwijzing van Zijn Vader. God gaf zeer gewillig en terecht het boek van Zijn eeuwige raadsbesluiten Christus in handen, en even bereid en verheugd nam Christus het aan, want het is zijn blijdschap de wil van Zijn Vader te openbaren en te volbrengen.

II. De apostel bemerkt de algemene vreugde en dankbaarheid, die bij deze handeling hemel en aarde vervullen. Zodra Christus het boek uit de hand des Vaders ontvangen heeft, wordt Hem de toejuicing en de aanbidding van engelen en mensen, ja, van alle schepselen gebracht. En inderdaad, het is een reden van blijdschap voor de gehele wereld, te zien dat God met de mensen niet handelt in een weg van algehele macht en uitsluitende rechtvaardigheid, maar in een weg van genade en barmhartigheid door de Verlosser. Hij regeert de wereld niet enkel als Schepper en Wetgever, maar ook als onze God en Zaligmaker. De gehele wereld heeft reden om zich daarover te verheugen. De lofzang, die bij deze gelegenheid aan het Lam gebracht wordt, bestaat uit drie delen, het eerste gedeelte wordt door de gemeente gezongen, het tweede door de gemeente en de engelen, het derde door de gehele schepping.

1. De gemeente vangt met de lofverheffing aan, want zij is het meeste in het gebeurde betrokken, vers 8. De vier dieren en de vier en twintig ouderlingen, de Christelijke gemeente, aangevoerd door haar dienaren, leiden het koor.

Merk hier op:

A. Het voorwerp van hun aanbidding. Het Lam, de Heere Jezus Christus. Het is de geopenbaarde wil van God, dat allen de Zoon zullen eren gelijk zij de Vader eren, want Hij heeft dezelfde natuur.

B. Hun houding. Zij vielen voor Hem neer, gaven Hem geen ondergeschikte eer, maar brachten Hem de diepste aanbidding.

C. De instrumenten, die zij bij hun aanbidding gebruiken: Citeren en gouden fiolen, de citers waren muziekinstrumenten, de fiolen waren vol reukwerk, dat betekent de gebeden der heiligen. Gebed en lofzegging behoren altijd samen te gaan.

D. Het onderwerp van hun zang. Die was geëvenredigd aan de nieuwen toestand van de gemeente, de staat des Evangelies, door de Zoon tot aanzijn gebracht. In dit nieuwe gezang: a. Zij erkennen de oneindige geschiktheid en waardigheid van de Heere Jezus voor het grote werk van het openen en uitvoeren van de raadsbesluiten en voornemens van God, vers 9. Gij zijt waardig het boek te nemen en zijn zegelen te openen. In alle opzichten bekwaam tot dat werk en die ere waardig.

III. Zij vermelden de grond en de reden van die waardigheid, en hoewel zij de waardigheid van Zijn persoon als God niet uitsluiten, zonder welke Hij er niet toe bij machte zou geweest zijn, leggen zij de nadruk op de verdienste van Zijn lijden, dat Hij voor hen ondergaan had en dat hun zielen meer gevoelig met dankbaarheid en blijdschap vervult.

Ten eerste. Zij vermelden Zijn lijden: Gij zijt geslacht, geslacht als een slachtoffer, Uw bloed is vergoten.

Ten tweede. De gevolgen van dit lijden.

1. Verzoening met God. Christus heeft Zijn volk verlost van de slavernij der zonde, schuld, Satan, het verzoend met God, en het in vrijheid gesteld om Hem te dienen en zich in Hem verblijden.

2. Hoge verheffing: Gij hebt ons onze God gemaakt tot koningen en priesters, en wij zullen als koningen heersen op de aarde, vers 10. Iedere vrijgekochte slaaf wordt niet onmiddellijk in ere gesteld, het is reeds een grote gunst dat hem de vrijheid gegeven werd. Maar terwijl de uitverkorenen van God, uit alle volken der wereld, door zonde en Satan tot slaven gemaakt waren, heeft Christus voor hen niet alleen de vrijheid verworven, maar de hoogste eer en onderscheiding, hen koningen en priesters gemaakt, koningen om te regeren over hun eigen geest, om de wereld en de boze te overwinnen, en priesters, hun toegang tot Hem zelve gegeven en vrijheid om geestelijke offeranden op te offeren. En zij zullen regeren op de aarde, zij zullen met Hem in de grote dag de wereld oordelen.

3. De lofverheffing, op die wijze door de gemeente aangevangen, wordt voortgezet door de engelen, zij zingen het tweede deel. In gemeenschap met de gemeente, vers 11. Zij worden vele genoemd, zij omringen de troon Gods en bewaken de gemeente. Hoewel zij zelf geen Zaligmaker nodig hadden, verheugen zij zich in de verlossing en zaliging van zondaren, en zij stemmen met de gemeente samen in de erkenning van de oneindige verdiensten van de Heere Jezus door te sterven voor zondaren, dat Hij is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging, vers 12. Hij is die bediening en dat gezag waard, die de grootste macht en wijsheid, het grootste verstand en de grootste uitnemendheid vereisen om ze behoorlijk te vervullen. Hij is waardig alle eer, en heerlijkheid, en zegening, omdat Hij bekwaam is voor zijn bediening en haar getrouw vervult.

4. Deze lofverheffing, begonnen door de gemeente, begeleid door de engelen, wordt herhaald en geëchood door de gehele schepping, vers 13. Hemel en aarde wedijveren samen in het prijzen van de Verlosser. De gehele schepping gaat het goed door Christus. Door Hem bestaan alle dingen, en alle schepselen, die verstand en taal hebben, zullen de Verlosser prijzen, die het schepsel verlost van de dienstbaarheid, waaronder het zucht door de verdorvenheid der mensen, en de rechtvaardigen vloek, welken de grote God over de val uitgesproken heeft. Het gedeelte van het lied, dat door de gehele schepping aangeheven wordt is als een refrein, een zang van dankzegging, eer, heerlijkheid en kracht.

A. Hem, die op de troon zit, aan God als God, God als Vader, als de eerste persoon in de Drie-eenheid en de eerste in de huishouding onzer zaligmaking:

B. En het Lam, als de tweede persoon in de Godheid en de Middelaar des Nieuwen Verbonds. Niet in die zin dat de aanbidding van het Lam van anderen aard en ondergeschikt is, want juist dezelfde heerlijkheid en eer worden in dezelfde woorden toegeschreven aan het Lam en aan Hem, die op de troon zit. De inhoud is dezelfde, maar daar hun aandeel in het werk onzer verlossing onderscheiden is, worden zij ook onderscheiden aangebeden. Wij aanbidden en verheerlijken een en dezelfde God voor onze schepping en voor onze verlossing.

Thans zien wij dat de gemeente, die het hemelse loflied aanhief, en hemel en aarde daaraan hoorde deelnemen, het geheel met haar Amen besluit, en eindigt zoals zij begon, met een nederige hulde aan de eeuwigen, onveranderlijke God. Met grote plechtigheid zagen wij dus het verzegelde boek overgaan uit de hand des Scheppers in die des Verlossers.

HOOFDSTUK 6

1 En ik zag, toen het Lam een van de zegelen geopend had, en ik hoorde een uit de vier dieren zeggen, als een stem van een donderslag: Kom en zie! 2 En ik zag, en ziet, een wit paard, en Die daarop zat, had een boog; en Hem is een kroon gegeven, en Hij ging uit overwinnende, en opdat Hij overwonne! 3 En toen Het het tweede zegel geopend had, hoorde ik het tweede dier zeggen: Kom en zie! 4 En een ander paard ging uit, dat rood was; en dien, die daarop zat, werd macht gegeven de vrede te nemen van de aarde; en dat zij elkander zouden doden; en hem werd een groot zwaard gegeven. 5 En toen Het het derde zegel geopend had, hoorde ik het derde dier zeggen: Kom en zie! En ik zag, en ziet, een zwart paard, en die daarop zat, had een weegschaal in zijn hand. 6 En ik hoorde een stem in het midden van de vier dieren, die zeide: Een maatje tarwe voor een penning, en drie maatjes gerst voor een penning; en beschadig de olie en de wijn niet. 7 En toen Het het vierde zegel geopend had, hoorde ik een stem van het vierde dier, die zeide: Kom en zie! 8 En ik zag, en ziet, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was de dood; en de hel volgde hem na. En hun werd macht gegeven om te doden tot het vierde deel der aarde, met zwaard, en met honger, en met de dood, en door de wilde beesten der aarde. 9 En toen Het het vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen dergenen, die gedood waren om het Woord Gods, en om de getuigenis, die zij hadden. 10 En zij riepen met grote stem, zeggende: Hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet van degenen, die op de aarde wonen? 11 En aan een iegelijk werden lange witte klederen gegeven, en hun werd gezegd, dat zij nog een kleinen tijd rusten zouden, totdat ook hun mededienstknechten en hun broeders zouden vervuld zijn, die gedood zouden worden, gelijk als zij. 12 En ik zag, toen Het het zesde zegel geopend had, en ziet, er werd een grote aardbeving; en de zon werd zwart als een haren zak, en de maan werd als bloed. 13 En de sterren des hemels vielen op de aarde, gelijk een vijgeboom zijn onrijpe vijgen afwerpt, als hij van een groten wind geschud wordt. 14 En de hemel is weggeweken, als een boek, dat toegerold wordt; en alle bergen en eilanden zijn bewogen uit hun plaatsen. 15 En de koningen der aarde, en de groten, en de rijken, en de oversten over duizend, en de machtigen, en alle dienstknechten, en alle vrijen, verborgen zichzelf in de spelonken, en in de steenrotsen der bergen; 16 En zeiden tot de bergen en tot de steenrotsen: Valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht Desgenen, Die op de troon zit, en van de toorn des Lams. 17 Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?

Nu het boek van de Goddelijke raadsbesluiten door Christus in handen genomen is, verliest Hij geen tijd, maar gaat onmiddellijk over tot het verbreken van de zegelen en het mededelen van de inhoud, maar dit geschiedt op een wijze, die de voorzeggingen zeer duister en moeilijk te verstaan laat. Tot hiertoe zijn deze wateren uit het heiligdom gelijk geweest aan die in het gezicht van Ezechiël: slechts tot de enkels, straks tot de knieën, eindelijk tot de lenden kwamen zij, doch nu beginnen zij een stroom te worden, die men niet doorwaden kan. De visioenen, welke Johannes zag, de brieven aan de gemeenten, de lofzangen. In de vorige hoofdstukken, bevatten enkele dingen, die duister en moeilijk te verstaan waren, maar toch waren ze meer melk voor zuigelingen dan voedsel voor sterke mannen. Nu echter is het onze taak af te dalen in de diepte, en wij moeten niet zozeer de bodem peilen als wel trachten met ons net enige vangst naar boven te halen. Wij zullen enkel wijzen op hetgeen het waarschijnlijkst is. De profetieën in dit boek zijn verdeeld over zeven zegelen die geopend, zeven bazuinen die geblazen, en zeven fiolen die uitgegoten worden. Men heeft ondersteld dat de opening van de zeven zegelen ontdekt de gebeurtenissen, die de gemeente in de eerste drie eeuwen betroffen, van af de hemelvaart van onze Heere en Zaligmaker tot aan de regering van Constantijn de Grote. Die werden voorgesteld als een opgerold boek, op verschillende plaatsen verzegeld, zodat wanneer een zegel geopend was, men zover kon lezen, en zo voort

tot het gehele boek ontrold was. Toch wordt ons niet meegedeeld wat in het boek geschreven was, maar wat Johannes in zinrijke figuren en schaduwbeelden zag, en het is ons niet gegeven te weten de tijden en gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft.

In dit hoofdstuk worden zes van de zeven zegelen geopend, en de visioenen, die daarop volgden, verhaald, het eerste zegel in vers 1, 2, het tweede zegel in vers 3, 4, het derde zegel in vers 5, 6, het vierde zegel in vers 7, 8, het vijfde zegel in vers 9-11, het zesde zegel in vers 12-17.

Openbaring 6:1-2

1. Christus, het Lam, opent het *eerste zegel*. Hij maakt een begin met het openen en volbrengen van het grote werk der voornemens van God met de gemeente en de wereld.

2. Een van de dienaren der gemeente roept de apostel, met een stem als van een donderslag, om te komen en te zien wat nu geschieden zal.

3. Nu volgt het visioen, vers 2.

A. De Heere Jezus verschijnt, rijdende op een wit paard. Witte paarden worden in de oorlog gewoonlijk niet gebruikt, omdat zij de berijder een doelwit voor de vijand maken. Maar de Heere onze Verlosser was zeker van Zijn overwinning en zegepraal, en Hij berijdt het witte paard van het zuivere, maar verachte Evangelie. en gaat met grote snelheid de gehele wereld door.

B. Hij heeft een boog in de hand. De overtuigingen, door het Woord Gods gewerkt, zijn scherpe pijlen, die op verre afstand doel treffen, en hoewel de dienaren van het Woord de boog in hun eenvoudigheid spannen, kan en zal God de pijlen richten op de openingen in het harnas. Deze boog in de hand van Christus behoudt hare sterkte en keert, gelijk die van Jonathan, nooit ledig weer.

C. Een kroon werd hem gegeven, waardoor aangeduid werd dat allen, die het Evangelie ontvangen, Christus moeten aannemen als koning, en Zijn getrouwe en gehoorzame onderdanen zijn, Hij wordt verheerlijkt door het slagen van zijn Evangelie. Als Christus ten strijde trekt, zou men denken dat een helm Hem meer dan een kroon dienen kon, maar Hem wordt een kroon gegeven als onderpand en zinnebeeld Zijner overwinning.

D. Hij ging uit overwinnende en opdat Hij overwonne. Zolang de gemeente strijdende blijft zal Christus overwinnende zijn, wanneer Hij zijn vijanden in de een eeuw overwonnen heeft zal Hij hen in de andere eeuw opnieuw ontmoeten. De mensen gaan voort met tegenstand bieden en Christus gaat voort met overwinnen, en Zijn vorige overwinningen zijn de waarborgen voor de volgende. Hij overwint zijn vijanden in de Zijnen, hun zonden zijn hun en zijn vijanden, en gaat voort overwinnende. In het voortgezette werk van heiliging, tot Hij in ons een volkomen overwinning behaald heeft. En Hij overwint zijn vijanden in de wereld, de goddeloze mensen, sommigen brengt Hij aan Zijn voeten, anderen maakt Hij tot een voetbank Zijner voeten.

Wij leren door de opening van dit zegel:

a. De voorspoedige voortgang van het Evangelie van Christus in de wereld is een heerlijk schouwspel, waardig aanschouwd te worden, het aangenaamste en beste schouwspel, dat de Godvrezende in deze wereld genieten kan.

b. Welke veranderingen en omwentelingen er in de staten en koninkrijken dezer wereld ook mogen voorkomen, het koninkrijk van Christus zal gesticht en uitgebreid worden ten spijt van allen tegenstand.

c. Een morgen van voorspoed gaat gewoonlijk aan een nacht van onheilen vooraf, het Evangelie wordt verkondigd voordat de plagen uitgestort worden.

d. Al het werk van Christus wordt niet op eenmaal gedaan. Wij zouden geneigd zijn om te denken: wanneer het Evangelie uitrijdt, zal het de gehele wereld bereid vinden om het aan te

nemen. Maar het ontmoet allerwegen tegenstand en gaat slechts langzaam vooruit, maar toch zal Christus Zijn werk. In Zijn tijd en op zijn wijze, voltooien.

Openbaring 6:3-8

De drie volgende zegelen geven ons een treurig vooruitzicht van grote en bedroevende oordelen, met welke God hen straft, die het eeuwig Evangelie weigeren of misbruiken. Hoewel sommigen deze zegels verstaan van de vervolgingen, die over de gemeente van Christus komen zouden, en anderen er de verwoesting van de Joodse staat in zien, schijnen zij meer algemeen Gods verschrikkelijke oordelen voor te stellen, waardoor Hij de twist van Zijn verbond wrekt op degenen, die het licht achten.

I. Bij de opening van het *tweede zegel*, waartoe Johannes geroepen wordt om die bij te wonen, verschijnt een ander paard van andere kleur dan het vorige: een rood paard, vers 4. Dit vertegenwoordigt het vreeslijke oordeel van oorlog, hem, die op dat paard zat, werd macht gegeven de vrede weg te nemen van de aarde, en dat zij (de bewoners der wereld) elkaar zouden doden. Het is niet met zekerheid te zeggen wie hij was, die op dit rode paard zat: Christus zelf als de Heere der heirscharen, of een van de werktuigen, die Hij verwekt heeft om de oorlogen te voeren, maar dit staat vast:

1. Zij, die zich niet onderwerpen willen aan de boog van het Evangelie, moeten verwachten in stukken gehouwen te worden door het zwaard der Goddelijke gerechtigheid.
2. Jezus Christus regeert en heerst niet alleen in het koninkrijk van genade, maar ook in het koninkrijk der voorzienigheid.
3. Het oorlogszwaard is een verschrikkelijk oordeel, het neemt de vrede, een van de grootste zegeningen, van de aarde en maakt dat de mensen elkaar doden. De mensen, die geroepen zijn elkaar lief te hebben en te helpen, worden door de oorlog opgezet om elkaar te doden.

II. Bij de opening van het *derde zegel*, die Johannes bevolen werd bij te wonen, verscheen een ander paard, verschillend van de vorige: een zwart paard, dat het verschrikkelijk oordeel van de hongersnood voorstelde. En die daarop zat had een weegschaal in de hand, vers 5, aanduidende dat de mensen hun dagelijks brood zuinig moeten uitwegen, zoals reeds bedreigd was in Leviticus 26:26 :Als Ik u de staf des broods zal gebroken hebben, dan zullen tien vrouwen uw brood in een oven bakken, en zullen uw brood bij het gewicht wedergeven, en gij zult eten, maar niet verzadigd worden. In vers 6 volgt: En ik hoorde een stem: Een maatje tarwe voor een penning, en drie maatjes gerst voor een penning, en beschadig de olie en de wijn niet. Sommige uitleggers maken daaruit op, dat dit geen visioen van hongersnood maar van overvloed was, maar die mening wordt weerlegd, wanneer wij de hoegrootheid van de maat en de waarde van een penning, ten tijde van deze profetie. In aanmerking nemen, want een maatje is niet meer dan op zijn hoogst een halve liter, en de penning was naar de tegenwoordige geldswaarde op zijn minst een gulden, en dat is een groot bedrag voor zulk een kleine hoeveelheid voedsel.

Het schijnt echter dat ook deze hongersnood, als meestal, het zwaarst op de armen drukt, want de olie en de wijn, weeldeartikelen voor de rijken, worden niet beschadigd, maar wanneer de staf des broods verbroken wordt, kunnen weeldeartikelen de plaats daarvan niet vervangen.

1. Wanneer een volk het geestelijk voedsel verwaarloost, kan God het rechtvaardig van het dagelijks brood beroven.
2. Een oordeel komt zelden alleen, het oordeel van de oorlog brengt vanzelf dat van de hongersnood in zijn gevolg mede, en zij, die zich onder het een oordeel niet willen verootmoedigen, moeten een ander en groter verwachten, want God zal de sterkere zijn tegenover hen, die met Hem twisten. Hongersnood is een verschrikkelijk oordeel, maar honger naar het Woord is erger, hoewel zorgeloze zondaren daar ongevoelig voor zijn.

III. Bij de opening van het **vierde zegel**, dat Johannes na daartoe geroepen te zijn, ziet, verschijnt een ander paard, een vaal paard. Merk hier op:

1. De naam van de berijder: De Dood, de koning der verschrikking, de pestilentie, de dood in zijn volle macht, de dood heersende over een plaats of een volk, de dood te paard, uitrijdende en van uur tot uur nieuwe overwinningen behalende.

2. De lijfwacht, of het gevolg, van dezen koning: De hel, een toestand van eeuwige rampzaligheid voor hen, die in hun zonden sterven, en in tijden van zulke algemene verwoesting gaan menigten onvoorbereid de vallei des doods binnen. Het is een ontzagwekkende gedachte en genoeg om een gehele wereld te doen sidderen, dat de eeuwige verdoemenis terstond volgt op de dood van de onbekeerd zondaar.

A. Er is natuurlijke zowel als gerechtelijke verhouding tussen het een oordeel en het andere. De oorlog veroorzaakte verwoesting en daarvan zijn schaarsheid en hongersnood de natuurlijke gevolgen, en de hongersnood, die de mens berooft van zijn gewone onderhoud en hem dwingt ongezonde en zelfs schadelijke dingen te eten, verwekt dikwijls pestilentie.

B. Gods pijlkoker is vol pijlen, Hij weet steeds middelen en wegen om de goddelozen te straffen.

C. In het boek van Gods raadsbesluiten heeft Hij de oordelen voorbereid voor de hardnekkigen, zowel als de barmhartigheden voor terugkerende zondaren.

D. In het boek der Schrift heeft God bedreigingen tegen de goddelozen afgekondigd zowel als beloften voor de rechtvaardigen, en onze plicht is het op de bedreigingen zowel als op de beloften acht te geven.

IV. Na de opening van deze zegels van naderende oordelen en de bijzondere mededeling daarvan, vinden wij deze algemene opmerking: ***En hun werd (door God) macht gegeven om te doden tot het vierde deel der aarde met het zwaard, en met de honger, en met de dood, en door de wilde beesten der aarde***, vers 8. Hij gaf hun (dat is dezen werktuigen van Zijn toorn of aan deze oordelen zelf) macht, Hem, die de winden in Zijn hand houdt, staan alle algemene onheilen ten dienste, en zij kunnen gaan alleen daar waar en niet verder dan Hij beveelt. Aan de drie grote oordelen van oorlog, hongersnood en pestilentie worden hier de wilde beesten der aarde toegevoegd, een ander van Gods pijnlijke oordelen, ook in Ezechiël 14:21 genoemd en hier vermeld in de laatste plaats, omdat, wanneer een land ontvolkt is door het zwaard, de hongersnood en de pestilentie, de geringheid van het overblijfsel, dat in de dorre huilende wildernis nog gevonden wordt, het wild gedierte aanmoedigt om het te overvallen, en het daarvan een gemakkelijke prooi wordt. Anderen verstaan onder de wilde beesten der aarde beestachtige, wrede en wilde mensen, die zich van alle menselijkheid ontdaan hebben en zich verblijden wanneer zij anderen kunnen vernielen.

Openbaring 6:9-17

In het vervolg van dit hoofdstuk hebben wij de opening van het vijfde en het zesde zegel.

I. **Het vijfde zegel.** Hier wordt geen melding gemaakt van iemand, die de apostel opriep om te komen en te zien, waarschijnlijk omdat de plechtigheid van het visioen vanzelf in het oog viel, en omdat elk van de vier dieren zijn werk van oproeping vervuld had, en de gebeurtenissen, die nu kwamen, buiten de leeftijd en dus buiten de gezichtskring van de toenmalige dienaren der gemeente lagen. Ook wellicht omdat die opening geen profetie van nieuwe aanstaande gebeurtenissen bevat, maar veeleer de bron van ondersteuning en vertroosting voor hen, die geweest waren en nog verkeerden onder grote beproeving voor de zaak van Christus. Merk op:

1. Het gezicht, dat de apostel ten dele viel bij de opening van het vijfde zegel, dat zeer aandoenlijk was, vers 9. Ik zag onder het altaar de zielen dergenen, die gedood waren om het woord Gods en om de getuigenis, die zij hadden. Hij zag de zielen der martelaren.

Merk hier op:

A. Waar hij hen zag: onder het altaar, aan de voet van het reukaltaar. In de heiligste plaats, hij zag hen in de hemel, aan de voeten van Christus.

a. Vervolgers kunnen alleen het lichaam doden, en daarna kunnen zij niets meer doen, de zielen blijven leven.

b. God heeft in de betere wereld een goede plaats voor die zielen bestemd, voor hen, die tot de dood getrouw zijn en wie niet toegestaan wordt langer op de aarde te verkeren.

c. De heilige martelaren zijn in de hemel zeer dicht bij Christus, zij hebben daar de hoogste plaats.

d. Niet hun eigen dood, maar de offerande van Christus, geeft hun toegang tot de hemel en een beloning aldaar. Zij wassen hun klederen niet in hun eigen bloed, maar in het bloed des Lams.

B. Wat de oorzaak van hun lijden was. Het woord Gods en de getuigenis, die zij hadden. Omdat zij in het woord Gods geloofden en de waarheid daarvan beleden en getuigden, deze belijdenis zonder wankelen vasthielden, zelfs tot gedood-wordens toe. Een heerlijke oorzaak, de beste waarvoor ooit iemand zijn leven kan afleggen, het geloof in Gods Woord en de belijdenis van dat geloof.

2. Het geroep dat hij hoorde, het was een luid geroep en bevatte een nederige herinnering aan het lange uitstel, dat de wrekende gerechtigheid aan hun vijanden verleende. ***Hoe lang, o heilige en rechtvaardige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet van degenen, die op de aarde wonen?*** vers 10. Merk op:

A. Ook de geesten van de volmaakt rechtvaardigen bewaren een betamelijke gevoeligheid over het onrecht, dat zij van hun wrede vijanden hebben moeten verduren, en hoewel zij in liefde sterven, biddende, als Christus deed, dat God de zonden moge vergeven, zijn zij toch begerig, ter ere van God en van Christus en van het Evangelie, en ten afschrik en overtuiging van anderen, dat God een rechtvaardige wraak zal nemen over de aangedane vervolging als zonde, ook wanneer Hij de vervolgers vergeeft en redt.

B. Zij bevelen hun zaak aan Hem, wie de wraak toekomt, zij wensen niet zich zelf te wreken, maar laten alles aan God over.

C. Er zal blijdschap in de hemel zijn over de verwoesting van de onverzoenlijke vijanden van Christus en het Christendom, zowel als over de bekering van de overige zondaren. Wanneer Babylon valt wordt er gezegd: *Bedrijft vreugde over haar, gij hemel, en gij heilige apostelen, en gij profeten! want God heeft uw oordeel aan haar geoordeeld*, Hoofdstuk 18:20.

3. Hij hoorde het vriendelijk antwoord, dat op hun kreet gegeven werd, vers 11. Hij zag wat hun gegeven en hoorde wat hun gezegd werd.

A. Hetgeen hun gegeven werd: lange witte klederen, de klederen van overwinning en van eer, hun tegenwoordige gelukzaligheid was overvloedige beloning voor hun vroeger lijden.

B. Hetgeen hun gezegd werd: *Zij moesten nog een korten tijd geduld hebben*, want het zou niet lang duren eer het aantal van hun deelgenoten in het lijden zou vervuld worden. Dat is een uitspraak meer geschikt voor de onvolmaakte staat der heiligen in deze wereld dan voor hun volmaakten toestand in de hemel, daar is geen ongeduld, geen onaangenaam gevoel, geen behoefte aan vermaning, maar in deze wereld is grote behoefte aan lijdzaamheid.

a. Er is een aantal Christenen, aan God bekend, die zijn aangewezen als schapen ter slachting, afgezonderd om Gods getuigen te zijn.

- b. Gelijk de maat der zonden van de vervolgers vervuld wordt, zo ook het getal van de vervolgte dienstknechten van Christus, die de marteldood zullen sterven.
- c. Wanneer dat getal vervuld is, zal God een rechtvaardige en schitterende wraak nemen op hun wrede vervolgers, Hij zal verdrukking vergelden aan degenen, die hen verdrukt hebben, en hun, die verdrukt werden, volkomen en onafgebroken rust.

II. Thans wordt het *zesde zegel* geopend, vers 12. Sommigen menen dat dit betrekking heeft op de grote omwentelingen in het keizerrijk ten tijde van Constantijn de Grote, de val van het heidendom. Anderen, met groter waarschijnlijkheid, zien er in de verwoesting van Jeruzalem, als een afschaduwing van het grote oordeel en de vernietiging van de goddelozen aan het einde der wereld. En inderdaad, de ontzagwekkende tekenen van de hier beschreven gebeurtenis hebben zeer veel gelijkenis met de tekenen door onze Zaligmaker genoemd als voorboden van de verwoesting van Jeruzalem, zodat er weinig plaats is gelaten aan de twijfel of deze gebeurtenis hier wel bedoeld wordt, hoewel velen menen dat die reeds geschied was. Zie Mattheus 24:29, 30.

Merk op:

1. De verschrikkelijke gebeurtenissen, die naderbij spoedden, en hier zijn verscheiden omstandigheden, die samenwerkten om die dag uitermate vreeslijk te maken.

A. Er werd een grote aardbeving. Dat mag opgevat worden in staatkundigen zin, de grondslagen van de kerk en de staat der Joden werden vreeslijk geschud, hoewel zij zo vast schenen te staan als de aarde zelf.

B. De zon werd zwart als een haren zak, hetzij in de natuur, door een zonsverduistering, of staatkundig, door de val van de voornaamste regeerders en overheden van het land.

C. De maan werd als bloed, de lagere regeringspersonen en krijgshoofden zouden waden in hun eigen bloed.

D. De sterren des hemels vielen op de aarde, en dat wel gelijk een vijgenboom zijn onrijpe vijgen afwerpt, als hij van een groten wind geschud wordt. De sterren kunnen alle mensen van aanzien en invloed onder hen betekenen, maar die niet in regeringskringen werkzaam waren, er zal een algemene ontwrichting zijn.

E. De hemel is weggeweken als een boek, dat toegerold wordt. Dit kan betekenen dat hun kerkelijke toestand verloren gaat en voor goed verdwijnt.

F. En alle bergen en eilanden zijn bewogen uit hun plaatsen. De ondergang van het Joodse volk zou allen volken rondom hen belangstelling inboezemen en verschrikken, ook hen, die het hoogst in eer waren en het best bevestigd schenen, het zou een oordeel zijn, dat de gehele wereld verwonderen zou.

2. De vrees en ontzetting, die alle soorten van mensen op die groten en ontzaglijke dag zouden aangrijpen, vers 15. Geen gezag, of grootheid, of rijkdom, of dapperheid, of kracht, zou instaat zijn de mensen in die ure te ondersteunen, ja zelfs de arme slaven, van welke men denken zou dat die niets te vrezen hadden omdat zij niets te verliezen hadden, zouden op die dag zich ontzetten. Merk hier op:

A. De graad van hun schrik en verwondering, die zou zo hoog stijgen, dat zij verbijsterd en wanhopig zouden worden, en uitroepen: *Bergen, valt op ons, en steenrotsen, verbergt ons!* Zij zouden wensen niet meer gezien te worden, ja niet meer te bestaan.

B. De oorzaak van hun vertwijfeling, namelijk het aangezicht van Hem, die op de troon zit, en de toorn des Lams. Merk op:

a. Hetgeen een oorzaak van ongenoegen is voor Christus. Is het ook voor God, zij zijn zo geheel en al een, dat hetgeen de een behaagt of mishaaft ook de ander behaagt of mishaaft.

b. Hoewel God onzienlijk is, kan Hij echter de bewoners der wereld onder de indruk brengen van Zijn ontzaglijk aangezicht.

c. Hoewel Christus het Lam is, kan Hij ontstoken worden, zelfs tot toorn toe, en de toorn des Lams is waarlijk vreselijk, want indien de Verlosser, die de toorn Gods tegen de zonden gedragen heeft, zelf in een toornig vijand verandert, waar zullen wij dan een vriend hebben om voor ons tussen te treden? Zij, die door de toorn des Lams verloren gaan, gaan reddeloos verloren. d. Gelijk de mensen hun tijd van gelegenheid en hun dag van zaligheid hebben, zo heeft God Zijn dag van rechtvaardige toorn, en wanneer die dag zal aangebroken zijn, dan zullen ook de stoutmoedigste zondaren niet voor Zijn aangezicht bestaan kunnen. Al deze verschrikkingen overvielen in werkelijkheid de zondaren in Judea en Jeruzalem op de dag hunner verwoesting, en zij zullen allen in de hoogste graad komen over de onbekeerde zondaren bij het algemene oordeel ten jongsten dage.

HOOFDSTUK 7

1 En na dezen zag ik vier engelen staan op de vier hoeken der aarde, houdende de vier winden der aarde, opdat geen wind zou waaien op de aarde, noch op de zee, noch tegen enigen boom. 2 En ik zag een anderen engel opkomen van de opgang der zon, hebbende het zegel des levenden Gods; en hij riep met een grote stem tot de vier engelen, welke macht gegeven was de aarde en de zee te beschadigen, 3 Zeggende: Beschadigt de aarde niet, noch de zee, noch de bomen, totdat wij de dienstknechten onzes Gods zullen verzegeld hebben aan hun voorhoofden. 4 En ik hoorde het getal dergenen, die verzegeld waren: honderd vier en veertig duizend waren verzegeld uit alle geslachten der kinderen Israels. 5 Uit het geslacht van Juda waren twaalf duizend verzegeld; uit het geslacht van Ruben waren twaalf duizend verzegeld; uit het geslacht van Gad waren twaalf duizend verzegeld; 6 Uit het geslacht van Aser waren twaalf duizend verzegeld; uit het geslacht van Nafthali waren twaalf duizend verzegeld; uit het geslacht van Manasse waren twaalf duizend verzegeld; 7 Uit het geslacht van Simeon waren twaalf duizend verzegeld; uit het geslacht van Levi waren twaalf duizend verzegeld; uit het geslacht van Issaschar waren twaalf duizend verzegeld; 8 Uit het geslacht van Zebulon waren twaalf duizend verzegeld; uit het geslacht van Jozef waren twaalf duizend verzegeld; uit het geslacht van Benjamin waren twaalf duizend verzegeld. 9 Na dezen zag ik, en ziet, een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle natie, en geslachten, en volken, en talen, staande voor de troon, en voor het Lam, bekleed zijnde met lange witte klederen, en palm takken waren in hun handen. 10 En zij riepen met grote stem, zeggende: De zaligheid zij onze God, Die op de troon zit, en het Lam. 11 En al de engelen stonden rondom de troon, en rondom de ouderlingen en de vier dieren; en vielen voor de troon neder op hun aangezicht, en aanbaden God, 12 Zeggende: Amen. De lof, en de heerlijkheid, en de wijsheid, en de dankzegging, en de eer, en de kracht, en de sterkte zij onze God in alle eeuwigheid. Amen. 13 En een uit de ouderlingen antwoordde, zeggende tot mij: Deze, die bekleed zijn met de lange witte klederen, wie zijn zij, en van waar zijn zij gekomen? 14 En ik sprak tot hem: Heere, gij weet het. En hij zeide tot mij: Dezen zijn het, die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams. 15 Daarom zijn zij voor de troon van God, en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Die op de troon zit, zal hen overschaduwen. 16 Zij zullen niet meer hongeren, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte. 17 Want het Lam, Dat in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.

De dingen, die in dit hoofdstuk vermeld worden gebeuren na de opening van het zesde zegel, welke zegels alle grote onheilen over de wereld voorspelden, en voor het blazen van de zeven bazuinen, die de aankondiging gaven van grote verdorvenheden in de kerk. Tussen die beide

in komt dit troostvolle hoofdstuk, dat aan Gods volk Zijn genade en vertroosting in tijden van algemene rampen verzekert.

Wij hebben hier:

I. Een mededeling van het terughouden der winden, vers 1-3.

II. Het verzegelen van Gods dienstknechten, vers 4-8.

III. De lofzang van engelen en heiligen bij deze gelegenheid, vers 9-12.

IV. Een beschrijving van de eer en de gelukzaligheid van hen, die getrouw Christus gediend en voor Hem geleden hebben, vers 13-17.

Openbaring 7:1-12

Wij hebben hier:

I. Mededeling van het terughouden van de winden. Naar wij onderstellen worden door deze winden bedoeld die dwalingen en ketterijen in de godsdienst, die in de gemeente Gods veel moeite en onheilen zouden aanbrengen. Soms wordt de Heilige Geest vergeleken met de wind, hier worden de geesten der dwaling vergeleken met vier winden, die tegen elkaar inblazen en veel schade aanrichten in de gemeente, de hof en de wijngaard Gods, door de takken te breken en de vruchten af te schudden in zijn planting. De duivel wordt genoemd de overste van de machten in de lucht. Door een wervelwind wierp hij het huis van Jobs oudsten zoon af. Dwalingen zijn als winden, waardoor de onstandvastigen geschokt en heen en weer bewogen worden, Efeziërs 4:14.

Merk op: 1. Zij worden genoemd *de vier winden der aarde*, omdat zij alleen blazen in de lagere streken van deze aarde, de hemel is van hen vrij en voor hen onbereikbaar.

2. Zij worden tegengehouden door de dienst der engelen, staande op de vier hoeken der aarde, hetgeen aanduidt dat de geest der dwaling niet verder gaan kan dan God hem toelaat, en dat de engelen de gemeente ten goede dienen, door hare vijanden tegen te houden.

3. Dit tegenhouden was slechts voor een tijd en wel totdat de dienstknechten Gods verzegeld zouden zijn aan hun voorhoofden. God heeft bijzondere zorg en belangstelling voor zijn dienstknechten in tijden van verzoeking en verdorvenheid, en Hij weet een middel om hen voor de algemene besmetting te bewaren, Hij bevestigt hen eerst en daarna beproeft Hij hen, de duur van hun beproeving is in Zijn eigen hand.

II. Een verhaal van de verzegeling van de dienstknechten Gods.

Merk hierbij op:

1. Aan wie dat werk werd opgedragen, aan een engel, een anderen engel. Terwijl sommige engelen gebruikt werden om Satan en zijn medehelpers tegen te houden, werd aan een anderen engel de taak gegeven om de getrouwe dienstknechten Gods te onderscheiden en te merktekenen.

2. Hoe zij werden onderscheiden, het zegel Gods werd op hun voorhoofden gedrukt, een zegel aan Hem bekend en zo duidelijk alsof het op hun voorhoofden te lezen stond, door dit merkteken werden zij in barmhartigheid ter zijde gesteld en in veiligheid gebracht in de zwaarste tijden.

3. Het aantal der verzegelden:

A. Bijzondere mededeling wordt gedaan van hen, die uit de twaalf stammen Israëls verzegeld worden, twaalf duizend uit elke stam, zodat het gehele aantal bedraagt honderdvierenveertig duizend. In deze lijst is de stam Dan overgeslagen, misschien omdat zijn leden meer dan anderen in afgoderij verzonken waren. En de volgorde van de stammen is gewijzigd, wellicht naarmate zij meer of minder aan God getrouw waren gebleven. Sommigen houden dit voor een uitverkoren aantal Joden, die bewaard bleven uit barmhartigheid, ten tijde van de verwoesting van Jeruzalem, anderen menen dat die tijd al voorbij was, en dat daarom dit getal

meer toepasselijk is op Gods uitverkoren overblijfsel in de wereld. Maar indien de verwoesting van Jeruzalem nog niet had plaatsgehad, en ik houd het voor moeilijk te bewijzen dat dit wèl het geval was) dan ligt het meer voor de hand dat hier bedoeld wordt het volk, dat God zich bewaard had naar de verkiezing der genade, alleen hebben wij hier dan een bepaald getal voor een onbepaald.

B. Een algemene mededeling wordt gegeven van degenen, die uit de andere volken gered worden, vers 9. Een grote schaar, die niemand tellen kon, uit alle natie, en geslachten, en volken, en talen. Hoewel van dezen niet gezegd wordt dat zij verzegeld werden, waren zij toch door God uitverkoren uit alle volken, en tot Zijn gemeente gebracht en stonden nu voor de troon.

a. God zal een groter oogst van zielen onder de heidenen dan onder de Joden hebben. De kinderen der verlatene zijn meer dan die der getrouwde.

b. De Heere kent wie de Zijnen zijn en zal hen veilig bewaren in de ure van verzoeking en gevaar.

c. Hoewel de gemeente Gods slechts een kleine kudde is in vergelijking met de boze wereld, toch is zij geen te verachten gezelschap, maar werkelijk groot, en zal zij nog meer vergroot worden.

III. Hier hebben wij de lofzangen der heiligen en der engelen bij deze gelegenheid, vers 9-12.

1. De dankzegging, Gode gebracht door de heiligen (en naar het mij toeschijnt door de gelovigen uit de heidenen), voor de zorg Gods in het bewaren van zulk een groot overblijfsel uit de Joden en omdat Hij dit gered heeft van ontrouw en verwoesting. De Joodse kerk bad voor de heidenen voor hun bekering, en de gemeenten uit de heidenen hebben reden om God te danken voor Zijn onderscheidende barmhartigheid jegens zo velen uit de Joden, toen de overigen afgesneden werden. Merk hier op:

A. De houding van deze dankzeggende heiligen: Zij stonden voor de troon en voor het Lam, voor de Schepper en voor de Middelaar. In daden van godsdienstige aanbidding naderen wij dicht tot God, en moeten er van doordrongen worden dat wij in Zijn bijzondere tegenwoordigheid zijn. En wij moeten tot God komen door Christus. De troon van God zou voor zondaren ongenaakbaar zijn. Indien zij niet door een Middelaar konden naderen.

B. Hun kleding: Zij waren bekleed met lange witte klederen en palmtakken waren in hun handen. Zij waren bedekt met de lange klederen van rechtvaardigmaking, heiligheid en overwinning, en hadden palmtakken in hun handen, gelijk overwinnaars plachten te dragen bij hun zegetochten. Zulk een heerlijke openbaring heeft God Zijn getrouwen dienstknechten bereid aan het einde, wanneer zij de goeden strijd gestreden en hun loop geëindigd hebben.

C. Hun bezigheid: Zij riepen met grote stem, zeggende: De zaligheid zij onze God, die op de troon zit, en het Lam! Dit kan men beschouwen als een Hosannah, alles goeds wensende aan de belangen van God en van Christus in de gemeente en in de wereld, of als een Halleluja! waardoor aan God en aan het Lam de lof voor de grote zaligheid gegeven wordt. De Vader en de Zoon worden in deze dankzegging samengevoegd, de Vader besloot tot de zaligheid, de Zoon verwierf haar, en zij, die er zich in verblijden, moeten en zullen de Heere en het Lam zegenen, en zij zullen het doen zonder ophouden en met groten ijver.

2. *Hier is het lied van de engelen*, vers 11, 12.

A. Hun plaats, Rondom de troon, als Zijn lijfwacht, en rondom de heiligen, om hen te dienen.

B. Hun houding, die is zeer nederig en geeft de grootsten eerbied te kennen. Zij vielen voor de troon op hun aangezicht en aanbaden God. Ziet hier de uitnemendste van alle schepselen, die nooit gezondigd hebben, die voortdurend Hem omringen, niet slechts hun aangezichten bedekkende, maar voor de Heere op hun aangezichten neervallende. Hoeveel eerbied dus en

hoe diepe nederigheid betaamt ons, eindige en zwakke schepselen die wij zijn, wanneer wij in de tegenwoordigheid Gods verschijnen! Wij behoren voor Hem neer te vallen. In al ons naderen tot God moet een eerbiedige gemoedsgesteldheid en een nederig gedrag de boventoon hebben.

C. Hun dankzegging, Zij stemmen in met de dankzegging der heiligen, zeggen hun Amen! erop. Er is in de hemel volmaakte overeenstemming tussen de engelen en de heiligen. En daarna voegen zij er van zich zelve bij: ***De lof, en de heerlijkheid, en de wijsheid, en de dankzegging, en de eer, en de kracht, en de sterkte zij onze God in alle eeuwigheid, Amen!***

a. Zij erkennen de heerlijke eigenschappen van God, Zijn wijsheid, Zijn macht en Zijn sterkte.
b. Zij getuigen dat Hij om deze Goddelijke volkomenheden moet gezegend, geprezen en verheerlijkt moet worden in alle eeuwigheid, en bevestigen dat met hun Amen! Wij zien hier wat het werk is in de hemel, en wij moeten daarmee nu beginnen, onze harten moeten er hier voor gestemd worden, er veel in verkeren en verlangen naar die wereld, waar onze dankzegging, evenals onze zaligheid, volmaakt zal worden.

Openbaring 7:13-17

Hier hebben wij een beschrijving van de eer en de gelukzaligheid dergenen, die hier de Heere Jezus Christus getrouw gediend en voor Hem geleden hebben. Merk hier op: I. een vraag, door een van de ouderlingen gedaan niet tot zijn eigen inlichting, maar tot onderricht van Johannes. De dienaren kunnen soms leren van de gemeente, vooral van bejaarde Christenen met ondervinding. De geringste heiligen in de hemel weten meer dan de grootste apostel op de aarde. De vraag is tweeledig.

1. Dezen, die bekleed zijn met lange witte kleren, wie zijn zij? 2. En vanwaar zijn zij gekomen?

Het schijnt dat hier gesproken wordt op de toon van verwondering, gelijk in Hooglied 3:6: Wie is zij, die daar opkomt uit de woestijn? Getrouwe Christenen verdienen onze aandacht en onze eerbied. Wij moeten letten op de oprechte.

II. Het antwoord, dat door de apostel gegeven wordt, waarin hij stilzwijgend zijn eigen onwetendheid bekent en de ouderling om inlichting vraagt. Heer, gij weet het! Zij, die kennis willen opdoen, moeten zich niet er voor schamen hun eigen onwetendheid te belijden en onderricht te begeren van hen, die instaat zijn het te geven.

III. De mededeling aan de apostel verstrekt, ten opzichte van dat edele leger van martelaren, die in lange witte klederen voor de troon van God stonden, met de palmtakken van overwinning in de handen. Merk hier op:

1. De lage en jammerlijke toestand, waarin zij vroeger verkeerd hadden, zij waren in grote verdrukking geweest, vervolgd door de mensen, verzocht door de Satan, dikwijls bedroefd door hun eigen geest. Zij hadden doorgestaan de beroving van hun goederen, de gevangenschap van hun personen, ja het verlies van hun leven. De weg ten hemel leidt door menigerlei verdrukkingen, maar geen verdrukking, hoe groot ook, kan ons scheiden van de liefde Gods. De verdrukkingen, die goed doorgestaan zijn, zullen de hemel meer welkom en meer heerlijk maken.

2. De middelen, waardoor zij bereid werden voor de grote eer en gelukzaligheid, welke zij nu genoten. Zij hebben hun lange klederen gewassen en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams, vers 14. Het is niet het bloed van de martelaren zelve, maar het bloed des Lams, dat de zonden kan wegwassen en de ziel rein en onbevlekt maken in de ogen van God. Ander bloed bevlekt, dit in het enige bloed, dat de klederen der martelaren wit en rein maken kan.

3. De zaligheid, waartoe zij nu gekomen zijn, nadat zij erop die wijze toe voorbereid werden.

A. Zij zijn gelukkig in hun staat, want zij zijn voor de troon van God dag en nacht, en Hij woont onder hen, zij zijn in die tegenwoordigheid, welke alleen volheid van vreugde geeft.

B. Zij zijn gelukkig in hun werk, want zij dienen God onophoudelijk, zonder zwakheid, nalatigheid of vermoeienis. De hemel is een staat van dienen, niet van lijden, het is een staat van rust, niet van ledigheid, van dankzeggende, verblijdende rust.

C. Zij zijn gelukkig in hun bevrijding van al de ongemakken van het tegenwoordige leven.

a. Vrij van alle behoefte en gevoel van behoefte. Zij zullen niet meer hongeren en zullen niet meer dorsten, al hun behoeften werden vervuld, al het ongemak, daardoor veroorzaakt. Is weggenomen.

b. Vrij van alle ziekte en pijn. De zon zal op hen niet meer vallen noch enige hitte.

D. Zij zijn gelukkig in de liefde en de leiding van de Heere Jezus. Hij zal hen weiden en hun een Leidsman zijn tot levende fonteynen der wateren, Hij zal hen in het bezit stellen van alles, wat aangenaam en verfrissend is voor hun zielen, en daarom zullen zij niet meer hongeren of dorsten.

E. Zij zijn gelukkig omdat zij verlost zijn van alle zorgen of aanleiding daartoe. God zal alle tranen van hun ogen afwissen. Vroeger hadden zij hun smarten en vergoten vele tranen, beide over hun zonden en door droefenis, maar God zelf, met Zijn zachte en genadige hand, zal hun tranen afwissen en die zullen nooit wederkeren. En zij zouden niet zonder die tranen willen zijn, nu God zelf ze afwist. Hij behandelt hen hierin als een teder vader, die zijn geliefd kind in tranen vindt, hij vertroost het, hij droogt het de tranen af en verandert zijn droefheid in blijdschap. Dit moet de droefheid van de Christen in zijn tegenwoordige toestand lenigen en hem ondersteunen onder al de moeiten daarvan, want die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien, en zij die nu gaan al wenende, dragende het kostelijke zaad, zullen zonder twijfel eens wederkomen, dragende hun schoven.

HOOFDSTUK 8

1 En toen Het het zevende zegel geopend had, werd er een stilzwijgen in de hemel, omtrent van een half uur. 2 En ik zag de zeven engelen, die voor God stonden; en hun werden zeven bazuinen gegeven. 3 En er kwam een andere engel, en stond aan het altaar, hebbende een gouden wierookvat; en hem werd veel reukwerk gegeven, opdat hij het met de gebeden aller heiligen zou leggen op het gouden altaar, dat voor de troon is. 4 En de rook des reukwerks, met de gebeden der heiligen, ging op van de hand des engels voor God. 5 En de engel nam het wierookvat, en vulde dat met het vuur des altaars, en wierp het op de aarde; en er geschiedden stemmen, en donderslagen, en bliksemen, en aardbeving. 6 En de zeven engelen, die de zeven bazuinen hadden, bereidden zich om te bazuinen. 7 En de eerste engel heeft gebazuind, en er is geworden hagel en vuur, gemengd met bloed, en zij zijn op de aarde geworpen; en het derde deel der bomen is verbrand, en al het groene gras is verbrand. 8 En de tweede engel heeft gebazuind, en er werd iets als een grote berg, van vuur brandende. In de zee geworpen; en het derde deel der zee is bloed geworden. 9 En het derde deel der schepselen in de zee, die leven hadden. Is gestorven; en het derde deel der schepen is vergaan. 10 En de derde engel heeft gebazuind, en er is een grote ster, brandende als een fakkel, gevallen uit de hemel, en is gevallen op het derde deel der rivieren, en op de fonteinen der wateren. 11 En de naam der ster wordt genoemd Alsem; en het derde deel der wateren werd tot alsem; en vele mensen zijn gestorven van de wateren, want zij waren bitter geworden. 12 En de vierde engel heeft gebazuind, en het derde deel der zon werd geslagen, en het derde deel der maan, en het derde deel der sterren; opdat het derde deel derzelve zou verduisterd worden, en dat het derde deel van de dag niet zou lichten; en van de nacht desgelijks. 13 En ik zag, en ik hoorde een engel vliegen in het midden des hemels, zeggende met grote stem: Wee, wee, wee, dengenen, die op de aarde wonen, van de overige stemmen der bazuin der drie engelen, die nog bazuinen zullen.

Wij hebben reeds gezien wat er geschiedde bij de opening van zes der zegels. Nu komen wij tot het openen van het zevende, dat ingeleid wordt door het blazen van de zeven bazuinen. Een vreeslijk toneel vangt nu aan. De meeste uitleggers stemmen er in overeen, dat de zeven zegelen de tussenruimte tussen de tijd des apostels en de regering van Constantijn de Grote omvatten, maar dat de zeven bazuinen bedoeld zijn om de opkomst van de antichrist voor te stellen, enigen tijd nadat het keizerrijk Christelijk werd. In dit hoofdstuk hebben wij:

I. De inleiding of het voorspel, tot op het blazen der bazuinen, vers 1-6.

II. Het blazen van vier der bazuinen, vers 7- 13. Openbaring 8:1-6

In deze verzen hebben wij het voorspel van het blazen der zeven bazuinen in verschillende gedeelten.

I. De opening van het **zevende zegel**. Dat was de inleiding van een nieuwe groep profetische voorstellingen en gebeurtenissen. Er is een onafgebroken keten van voorzienigheid, de een schakel haakt in de anderen, waar de een eindigt vangt de tweede aan, en hoewel zij in aard en tijd mogen verschillen, maken zij alle tezamen een wijs, onverdeeld en zich zelven gelijk-blijvend voornemen Gods uit.

II. Een diepe stilte in de hemel, van omtrent een half uur. Dat kan betekenen:

1. Een stilzwijgen van vrede, dat er op dat ogenblik geen klachten opgezonden werden tot de oren van de Heere Zebaoth: dat alles in de gemeente rustig en goed was, en dat daarom alles in de hemel zweeg, want wanneer de kerk op aarde schreeuwt van wege de onderdrukking, dan komt die roep ten hemel op en weerklinkt daar. Ook kan het voorstellen:

2. Een stilzwijgen van verwachting, grote dingen zou de Voorzienigheid doen plaatsgrijpen, en de gemeente Gods, zo in de hemel als op aarde, stond zwijgend, zoals haar betaamde, om

te zien wat God doen zou, overeenkomstig Zacharia 2:13: Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des Heeren! Want Hij is ontwaakt uit Zijn heilige woning! En daarom: Laat af, en weet dat Ik God ben!

III. De bazuinen werden gegeven aan de engelen, die ze blazen moesten. Steeds worden de engelen gebruikt als de wijze en gewillige werktuigen der Goddelijke Voorzienigheid, en zij worden met al wat zij voor hun dienst nodig hebben en weten moeten voorzien door God onze Zaligmaker. Gelijk de engelen van de gemeente de bazuin des Evangelies moeten blazen, zo moeten de engelen des hemels de bazuinen van Gods voorzienigheid blazen, en ieder hunner ontvangt daarvan zijn deel.

IV. Tot voorbereiding daarvan moet eerst een andere engel reukwerk offeren, vers 3. Zeer waarschijnlijk is die andere engel de Heere Jezus, de hogepriester der gemeente, die hier beschreven is in Zijn priesterlijke bediening, hebbende een gouden wierookvat en veel reukwerk, een volheid van verdiensten in Zijn eigen heerlijk Persoon. En dit reukwerk zou Hij offeren met de gebeden aller heiligen op het gouden altaar van Zijn Goddelijke natuur.

1. Alle heiligen zijn een biddend volk, geen van Gods kinderen is stom geboren, de Geest van genade is altijd een Geest van aanneming tot kinderen en een Geest des gebeds, die ons leert roepen: *Abba, Vader! Hierom zal U ieder heilige aanbidden in vindenstijd*, Psalm 32:6.

2. Tijden van gevaar moeten tijden van gebed zijn, en ook tijden van grote verwachting, zowel ons vrezen als ons hopen moet ons tot bidden aansporen, en wanneer er grote belangen van Gods gemeente op het spel staan, moeten de harten van Gods volk zich des te meer verdiepen in gebed.

3. De gebeden der heiligen hebben behoefte aan de wierook en de tussenkomst van Christus, om ze aangenaam en vruchtdragend te maken, en Christus heeft met dat doel voorziening getroffen, Hij heeft Zijn reukwerk, Zijn wierookvat, Zijn altaar, Hij zelf is alles voor Zijn volk.

4. De gebeden van alle heiligen komen op tot God in een wolk van reukwerk, aan geen gebed, dat zo werd aangeboden. Is ooit toegang of verhoring geweigerd.

5. Deze gebeden, die op deze wijze in de hemel aangeboden en aangenomen werden, veroorzaakten grote veranderingen op de aarde. Dezelfde engel, die in zijn wierookvat de gebeden der heiligen offerde, vulde het wierookvat met het vuur des altaars en wierp het op de aarde, en dat veroorzaakte onmiddellijk de grootste beweging. Stormen, donderslagen, bliksemen en aardbeving waren de antwoorden, die God op de gebeden der heiligen gaf, en de tekenen van Zijn toorn tegen de wereld, en dat Hij grote dingen zou doen om zich zelve en al Zijn volk te wreken op de vijanden. En nadat alle dingen dus voorbereid waren, vervulden de engelen hun plicht.

Openbaring 8:7-13

I. De **eerste engel** blies de eerste bazuin, en de gevolgen daarvan waren zeer schrikwekkend. Er is geworden hagel en vuur, vermengd met bloed, en zij zijn op de aarde geworpen, en het derde deel der bomen is verbrand en al het groene gras is verbrand, vers 7. Er ontstond een verschrikkelijke storm. De uitleggers zijn het echter niet eens of hierdoor moet verstaan worden een storm van ketterijen, een mengsel van monsterachtige dwalingen, die de gemeente overvielen (want in die eeuw kreeg het Arianisme de overhand), dan wel een storm of orkaan van oorlogen in de burgerstaat. **Dr. Mede** gelooft dat hier bedoeld wordt op de invallen der Gothen, die het keizerrijk instormden in het jaar 395; hetzelfde jaar waarin keizer Theodosius stierf, terwijl de noordelijke volken, onder Alaric, de koning der Gothen, het westelijke gedeelte van het keizerrijk binnenukrukten. Hoe dat zij, wij zien hier:

1. Het was een zeer verschrikkelijke storm, vuur, hagel en bloed, een vreemde vermenging!

2. Zijn grenzen, het viel op het derde deel van de bomen en het derde deel van het groene gras. Dat is volgens sommigen, het derde deel van de geestelijkheid en het derde deel van de leken. Of volgens anderen, die menen dat het gezicht betrekking heeft op de burgerstaat, het derde deel van de aanzienlijken en het derde deel van de geringen, hetzij op het Romeinse rijk, dat ongeveer een derde deel van de bekende wereld was, of op het derde deel van dat rijk zelf. Aan de zwaarste en strengste onheilen zijn door de groten God grenzen en perken gezet.

II. En de **tweede engel** heeft gebazuind, en dat geklank werd, evenals het eerste, gevolgd door verschrikkelijke gebeurtenissen. Iets als een grote berg, van vuur brandende, werd in de zee geworpen, en het derde deel der zee is bloed geworden, en het derde deel der schepselen in de zee, die leven hebben. Is gestorven en het derde deel der schepen is vergaan, vers 8, 9. Onder dezen berg verstaan sommigen de leider of de leiders van de ketters. Anderen zoals Dr. Mede, de stad Rome, die vijf malen door de Gothen en Wandalen geplunderd is in een tijdsverloop van honderd zeven en dertig jaren, voor de eerste maal door Alaric. In het jaar 410, die er een grote slachting aanrichtte en veel wreedheden bedreef. In deze rampen werd een derde deel van de bevolking (welke hier de zee of een verzameling van wateren genoemd wordt) vermoord.

Ook hier was een beperking tot het derde gedeelte: te midden van Zijn oordelen gedenkt God Zijner ontferming. Deze storm viel zwaar op de handeldrijvende en zeesteden en landen van het Romeinse rijk.

III. De **derde engel** heeft gebazuind, en ook dat had dergelijke uitwerking als de vorige. Er is een grote ster, brandende als een fakkel, gevallen uit de hemel, en is gevallen op het derde deel der rivieren, en op de fonteinen der wateren, vers 10.

Sommigen denken dat hier een staatkundige ster bedoeld wordt, de een of andere uitnemende heerser, en zij passen dit gezicht toe op Augustulus, die in het jaar 480 gedwongen werd afstand van de regering te doen aan Odoaker. Anderen denken aan een kerkelijke ster, de een of anderen hooggeplaatsten persoon in de kerk, die bij een brandende lamp vergeleken wordt, en vestigen de aandacht op Pelagius, die omstreeks dezen tijd toonde een vallende ster te zijn en de gemeente van Christus grotelijks verdierf. Merk op:

1. Waarop deze ster valt. Het derde deel van de rivieren en op de fonteinen der wateren.
2. Welke uitwerking dat had, het maakte die rivieren en fonteinen ondrinkbaar, het maakte ze zeer bitter, zodat de mensen er door vergiftigd werden. Dat zijn de wateren der wetten, die de bronnen zijn van de burgerlijke vrijheden, de veiligheid van eigendom en vrijheid, die werden door eigendunkelijke macht vergiftigd. Of het kunnen zijn de leerstellingen van het Evangelie, de bronnen van geestelijk leven, verfrissing en versterking voor de zielen der mensen, die werden zo bedorven en vergiftigd en verbitterd door een mengsel van gevaarlijke dwalingen, dat de zielen der mensen verwoesting vonden waar zij verkwikking zochten.

IV. De **vierde engel** heeft gebazuind, en die klank werd door nieuwe rampen gevolgd. Merk op:

1. De aard van deze rampen, er kwam duisternis, die viel op de grote lichten des hemels, welke de wereld haar licht geven, de zon, de maan en de sterren, de leidlieden en regeerders van kerk of van staat, die in hoger sferen geplaatst zijn dan de gewone mensen en geroepen zijn om licht en gezegende invloed te verspreiden.
2. De beperking, het werd beperkt tot een derde deel van deze lichtgevers, er bleef nog enig licht over van de zon bij dag en van de maan en sterren des nachts, maar het was slechts twee derden van wat het vroeger geweest was. Zonder te beslissen wat in deze punten een oorzaak van veel onderling geschil tussen de geleerden is, zullen wij ons liever bepalen tot de volgende duidelijke en praktische opmerkingen.

A. Wanneer het Evangelie tot een volk komt en slechts koel ontvangen wordt, zodat het niet de gewenste uitwerking op hun hart en wandel heeft, dat wordt het gewoonlijk gevolgd door vreeslijke oordelen.

B. God waarschuwt voor Zijn oordelen alvorens Hij ze doet komen, Hij zendt een wakker-roeping door Zijn geschreven Woord, door de dienaren, door de gewetens der mensen en door de tekenen der tijden, zodat. Indien een volk er door verrast wordt, het dat aan zich zelve te wijten heeft.

C. De toorn van God doet onder een volk een vreeslijk werk, Hij verbittert al hun vertroosting en gemak, en maakt hun het leven zelf bitter en onverdraaglijk.

D. God giet over deze wereld niet Zijn volle toorn uit, maar stelt grenzen ook aan de verschrikkelijkste oordelen.

E. Verderf van leerstellingen en eredienst in de gemeente is op zichzelf al een zwaar oordeel, en het gewone teken en oorzaak van andere oordelen, die over een volk komen zullen.

V. Voordat de drie andere bazuinen geblazen worden, ontvangt de wereld hier een plechtige waarschuwing hoe vreeslijk de rampen zouden zijn, die volgen zullen, en hoe ellendig de tijden en plaatsen, die er door getroffen zullen worden, vers 13.

1. De boodschapper was een engel, vliegende in het midden des hemels, als in haast, en komende met een ontzagwekkende tijding. 2. De boodschap was de aankondiging van verder en groter wee en ellende dan de wereld tot hiertoe had doorstaan. Hier zijn drie weeën, om aan te tonen hoezeer de rampen, die thans volgden, deze, die reeds voorbijgegaan waren, overtreffen zouden, of om te doen zien dat elke van de drie volgende bazuinen haar eigen en onderscheiden onheil zou voortbrengen. Indien kleinere oordelen hun uitwerking missen, maar de gemeente en de wereld er slechter onder worden, hebben deze grotere te verwachten. God zal bekend worden door de oordelen, die Hij uitvoert, en Hij verwacht wanneer Hij komt om de wereld te straffen, dat de bewoners der aarde daardoor voor Hem beven zullen.

HOOFDSTUK 9

1 En de vijfde engel heeft gebazuind, en ik zag een ster, gevallen uit de hemel op de aarde, en haar werd gegeven de sleutel van de put des afgronds. 2 En zij heeft de put des afgronds geopend; en er is rook opgegaan uit de put, als rook eens groten ovens; en de zon en de lucht is verduisterd geworden van de rook des puts. 3 En uit de rook kwamen sprinkhanen op de aarde, en hun werd macht gegeven, gelijk de scorpioenen der aarde macht hebben. 4 En hun werd gezegd, dat zij het gras der aarde niet zouden beschadigen, noch enige groente, noch enigen boom, dan de mensen alleen, die het zegel Gods aan hun voorhoofden niet hebben. 5 En hun werd macht gegeven, niet dat zij hen zouden doden, maar dat zij zouden van hen gepijnigd worden vijf maanden; en hun pijniging was als de pijniging van een scorpioen, wanneer hij een mens gestoken heeft. 6 En in die dagen zullen de mensen de dood zoeken, en zullen die niet vinden; en zij zullen begeren te sterven, en de dood zal van hen vlieden. 7 En de gedaanten der sprinkhanen waren de paarden gelijk, die tot de oorlog bereid zijn; en op hun hoofden waren als kronen, het goud gelijk, en hun aangezichten als aangezichten van mensen. 8 En zij hadden haar als haar der vrouwen, en hun tanden waren als tanden van leeuwen. 9 En zij hadden borstwapenen als ijzeren borstwapenen; en het gedruis hunner vleugelen was als een gedruis der wagens, wanneer vele paarden naar de strijd lopen. 10 En zij hadden staarten de scorpioenen gelijk, en er waren engels in hun staarten; en hun macht was de mensen te beschadigen vijf maanden. 11 En zij hadden over zich tot een koning de engel des afgronds; zijn naam was in het Hebreeuws Abaddon, en in de Griekse taal had hij de naam Apollyon. 12 Het een wee is weggegaan, ziet, er komen nog twee weeen na dezen. 13 En de zesde engel heeft gebazuind, en ik hoorde een stem uit de vier hoornen des gouden

altaars, dat voor God was, 14 Zeggende tot de zesden engel, die de bazuin had: Ontbind de vier engelen, die gebonden zijn bij de grote rivier, de Eufraat. 15 En de vier engelen zijn ontbonden geworden, welke bereid waren tegen de ure, en dag, en maand, en jaar, opdat zij het derde deel der mensen zouden doden. 16 En het getal van de heirlegers der ruitery was tweemaal tien duizenden der tien duizenden; en ik hoorde hun getal. 17 En ik zag also de paarden in dit gezicht, en die daarop zaten, hebbende vurige, en hemelsblauwe, en sulfervervige borstwapenen; en de hoofden der paarden waren als hoofden van leeuwen, en uit hun monden ging vuur, en rook, en sulfer, 18 Door deze drie werd het derde deel der mensen gedood, namelijk door het vuur, en door de rook, en door het sulfer, dat uit hun monden uitging. 19 Want hun macht is in hun mond, en in hun staarten; want hun staarten zijn aan de slangen gelijk, en hebben hoofden, en beschadigen met dezelve. 20 En de overige mensen, die niet gedood zijn door deze plagen, hebben zich niet bekeerd van de werken hunner handen, dat zij niet zouden aanbidden de duivelen; en de gouden, en zilveren, en koperen, en stenen, en houten afgoden, die noch zien kunnen, noch horen, noch wandelen; 21 En hebben zich ook niet bekeerd van hun doodslagen, noch van hun venijngevingen, noch van hun hoererij, noch van hun dieverijen.

In dit hoofdstuk vinden wij de mededeling van het blazen van de vijfde en de zesde bazuin, van de verschijnselen, die dat vergezelden, en van de gebeurtenissen, die er op volgen zouden, de vijfde bazuin, vers 1-12, en de zesde bazuin, vers 13-21.

Openbaring 9:1-12

De dingen, die bij het geluid van de **vijfde bazuin** vallen op te merken, zijn de volgende:

1. Een ster, gevallen uit de hemel op de aarde, vers 1. Sommigen menen dat deze ster de een of ander uitstekend bisschop van de Christelijke gemeente afbeeldt, een of anderen engel der gemeente, want in dezelfde wijze, waarin de herders sterren genoemd worden, draagt de gemeente de naam van hemel. Maar de uitleggers zijn het niet eens wie hier bedoeld wordt. Enigen denken aan Bonifatius, de derden bisschop van Rome, die zich de titel van algemenen bisschop toe-eigende, onder de gunst van keizer Phocas, die een overweldiger en dwingeland in de staat was, en Bonifatius vergunde het in de kerk te zijn, als beloning voor zijn vleierij.

2. Aan deze gevallen ster werd gegeven de sleutel van de put des afgronds. Toen hij opgehouden had een dienaar van Christus te zijn, werd hij de antichrist, de dienaar des duivels, en met vergunning van Christus, die hem de sleutelen van de gemeente ontnomen had, deed hij dienst als sleutel des duivels, om de machten der hel tegen de gemeente los te laten.

3. Na de opening van de put des afgronds is er rook opgegaan uit de put, als rook van een groten oven, zodat de zon en de lucht verduisterd werden van de rook des puts. De duivelen zijn machten der duisternis en de hel is de plaats der duisternis. De duivel volvoert zijn ontwerpen door de ogen der mensen te verblinden, het licht der kennis te blussen, en onwetendheid en dwaling te bevorderen. Eerst bedriegt hij de mensen en daarna verwoest hij hen, verloren zielen volgen hem in het duister, anders zouden zij hem niet durven volgen.

4. Uit die duisternen rook kwam een zwerm sprinkhanen, een der plagen van Egypte, de zendelingen van de duivel onder aanvoering van de antichrist, al het gespuis en gemeen van anti-christelijke instellingen om bijgeloof, afgoderij, dwaling en wreedheid te bevorderen, en dezen hadden, door de rechtvaardige toelating Gods, macht om de mensen te beschadigen, die het zegel Gods aan hun voorhoofden niet hadden.

5. De schade, door hen aangebracht, was niet van lichamelijke, maar van geestelijke aard. Zij zouden niet op oorlogswijze allen met vuur en zwaard verwoesten, de bomen en het gras mochten niet aangeraakt worden, en die beschadigd werden mochten niet gedood worden. Het zou geen vervolging zijn, maar een geheim vergif en besmetting in hun zielen, welke hen zouden beroven eerst van hun reinheid en daarna van hun vrede. Ketterij is vergif voor de zielen, zij werkt langzaam en geheim, maar het einde is bitterheid.

6. Zij hadden geen macht om hen te beschadigen, die het zegel Gods aan hun voorhoofden hadden. Gods verkiezende, daadwerkelijke, onderscheidende genade zal Zijn volk bewaren van algehele afval.

7. De macht, die aan deze werktuigen uit de hel gegeven wordt. Is evenzeer beperkt in tijd, vijf maanden, een bepaalden en slechts een korten tijd, maar wij kunnen niet uitmaken hoe lang. De tijden des Evangelies hebben hun grenzen, maar die van de verleiding evenzeer.

8. Hoewel kort, zou het zeer scherp zijn, zelfs zo dat zij, die de kwaadaardigheid van het vergif in hun gewetens zouden te voelen krijgen, het leven moede zouden worden, vers 6. Wie kan een verslagen geest oprichten!

9. Deze *sprinkhanen hadden een afschuwelijke gedaante en vorm*, vers 7, 8 enz. Zij waren voor hun werk toegerust als paarden voor de oorlog.

A. Zij wendden groot gezag voor en schenen verzekerd te zijn van de overwinning: op hun hoofden waren als kronen, het goud gelijk, het was geen echt, maar een nagmaakt gezag.

B. Zij hadden de vertoning van wijsheid en scherpzinnigheid, aangezichten als van mensen, hoewel geesten als van duivelen.

C. Zij hadden al de aanlokkelikheden van schitterende schoonheid om de zielen der mensen te verstrikken en te vangen, haar als het haar der vrouwen, hun wijze van eredienst was zeer zwierig en opgesmukt.

D. Hoewel zij zich voordeden met vrouwelijke tederheid, hadden zij tanden als leeuwentanden. In werkelijkheid waren zij wrede schepsels.

E. Zij hadden de bescherming en verdediging van aardse macht: borstwapenen als ijzeren borstwapenen.

F. Zij maakten zeer veel rumoer in de wereld, zij vlogen van het een land naar het andere, en het geluid van hun bewegingen was als dat van een leger met strijdagens en paarden.

G. Hoewel zij in de beginne de mensen geruststelden en vleiden met een aangenaam voorkomen, was er toch een angel in hun staarten, de beker van hun afschuwelikheden, hoewel in het eerst zeer smakelijk, zou ten laatste bijten als een slang en steken als een adder.

H. De koning en aanvoerder van dit helse leger wordt nu beschreven.

a. Als een engel, hij was van nature een engel, eens een van de engelen des hemels.

b. De engel des afgronds, nog wel een engel, maar een gevallen engel, gevallen in de zeer groten bodemloze afgrond, waaruit geen opklimmen mogelijk is.

c. In die helse streken is hij op zijn wijze vorst en regeerder, de machten der duisternis staan onder zijn beheer en bevel.

d. Zijn ware naam is Abbaddon, Apollyon, Verwoester, want verwoesten is zijn doel, zijn werk, zijn bezigheid, waaraan hij al zijn krachten wijdt, waarin hij zeer goed slaagt, en waarin hij een hels genoegen schept. Om dit werk der verwoesting te verrichten zendt hij zijn afgezanten en legers ten einde de zielen der mensen te vernielen.

Hier hebben wij het einde van het eerste wee, en waar dat eindigt begint het volgende.

Openbaring 9:13-21

Wij willen het eerst de inleiding tot het visioen en daarna het visioen zelf beschouwen.

I. De inleiding tot het visioen. ***Ik hoorde een stem uit de hoornen des gouden altaars, dat voor God was,*** vers 13, 14. Merk hier op:

1. De macht van de vijanden van Gods kerk wordt tegengehouden totdat God bevel geeft dat zij losgelaten worden.
2. Wanneer de volken rijp zijn voor de straffen, worden deze werktuigen van Gods toorn, die vroeger teruggehouden werden, losgelaten, vers 14. Ontbindt de vier engelen, die gebonden zijn bij de grote rivier de Eufraat.
3. De werktuigen, waarvan God gebruik maakt om een volk te straffen, liggen soms op groten afstand gereed, zodat daarvan geen gevaar te duchten schijnt. Deze vier uitvoerders van de Goddelijke oordelen lagen gebonden bij de rivier de Eufraat, ver weg van de Europese volken. Vandaar heeft de Turkse macht haar oorsprong, die schijnt de inhoud van het visioen te zijn.

II. Het visioen zelf. En de vier engelen zijn ontbonden geworden, welke bereid waren tegen de ure, en dag, en maand, en jaar, opdat zij het derde deel der mensen zouden doden. En het getal van de heirlegers was tweemaal tienduizenden der tienduizenden, en ik hoorde hun getal, vers 15, 16. Merk op:

1. De tijd van hun krijgsverrichtingen wordt bepaald, op uur, dag, maand en jaar. De betekenis van de profetische tijdsbepalingen kunnen wij moeilijk begrijpen, maar dit weten wij dat de tijd op het uur bepaald is, wanneer de oordelen zullen beginnen en eindigen, hoever de uitvoering zal gaan evenzeer, zij zal treffen het derde gedeelte van de bewoners der aarde. God zal maken dat de toorn der mensen Hem verheerlijkt, en het overblijfsel des toorns zal Hij opbinden.
2. Het leger, dat dit grote werk moet uitvoeren, wordt gemonsterd, het getal van de ruitery was tweemaal tien duizenden der tienduizenden, aan ons wordt overgelaten te gissen hoeveel voetvolk er bij was. Dat toont ons in algemene trekken, dat de legers van het Mohammedaanse rijk onnoemlijk groot zouden zijn, zoals zij dan ook geweest zijn.
3. Hun schrikwekkende uitrusting en voorkomen. En ik zag also de paarden in dit gezicht en die daarop zaten, hebbende vurige, en hemelsblauwe en sulfer-ervige borstwapenen, en de hoofden der paarden waren als hoofden van leeuwen, en uit hun monden ging uit vuur en rook en sulfer, vers 17. De paarden waren woest als leeuwen en begerig om in de strijd te lopen, en de ruiters bekleed met schitterende en kostbare wapenrustingen, alles tekenen van krijgsmoed. Ijver en vastberadenheid.
4. De ontzettende verwoesting en ontvolking, die zij aanrichtten in het Romeinse rijk, dat nu anti-christelijk geworden was, een derde gedeelte van de bewoners werd gedood. Zij gingen zover als hun zending hun toeliet, en verder konden zij niet gaan.

5. Hun geschut, waardoor zij zulk een slachting aanrichtten, wordt beschreven als vuur, rook en sulfer, die uit de monden der paarden gingen, welke bovendien angels in hun staarten hadden.

Naar de mening van Dr. Mede is dit een voorspelling van de grote kanonnen, die werktuigen van wreedheid, waardoor zo ontzettende vernieling wordt aangericht. Hij merkt op: kanonnen werden het eerst gebruikt door de Turken bij het beleg van Constantinopel, zij waren nieuw en vreemd, joegen daardoor groten schrik aan en hadden ontzettende uitwerking.

Evenwel schijnt men hier een heenwijzing te zien naar hetgeen in het vorige gezicht getoond was, dat, gelijk de antichrist zijn krachten van geestelijken aard had, die gelijk schorpioenen de zielen der mensen met dwaling en afgoderij vergiftigden, zo ook de Turken, die verwekt werden om de anti-christelijke afval te straffen, hun schorpioenen en hun angels evenzeer

hadden, om de lichamen te beschadigen en te doden van hen, die moordenaars van zo vele zielen waren geweest.

6. Merk nu op de onbekeerlijkheid van het anti-christelijk geslacht, onder deze vreeslijke oordelen. De overige mensen, die niet gedood zijn door deze plagen, hebben zich niet bekeerd van de werken hunner handen, dat zij niet zouden aanbidden de duivelen, en de gouden, en zilveren, en koperen, en stenen, en houten afgoden, die noch zien kunnen, noch horen, noch wandelen, en zij hebben zich ook niet bekeerd van hun doodslagen, noch van hun venijngevingen, noch van hun hoererij, noch van hun dieverijen, vers 20, 21.

De overige mensen, die niet gedood werden, bekeerden zich niet, maar bleven volharden in de zonden, waarvoor God hen zo gestreng strafte. Die zonden waren:

A. Hun afgoderij, zij wilden hun beelden, die hun toch geen goed doen konden, die niet konden zien, of horen, of wandelen, niet wegwerpen.

B. Hun moorden, die zij pleegden op de heilige dienstknechten van Christus. Het pausdom is een bloedige godsdienst, en schijnt besloten te zijn dat altijd te blijven.

C. Hun toverijen, zij hebben hun aanlokkelikheden, en toverkunsten en bezweringen en dergelijke.

D. Hun hoererij, zij veroorloven beide vleselijke en geestelijke onreinheid, en bevorderen die in zich zelven en in anderen.

E. Hun dieverijen, door oneerlijke middelen hebben zij onmetelijke schatten opgehoopt, en daardoor steden, families, vorsten en landen verarmd. Dat zijn de meest in 't oog lopende misdaden van de antichrist en zijn dienaren, en hoewel God Zijn toorn tegen hen van de hemel geopenbaard had, bleven zij hardnekkig, verhard, onbekeerlijk, en haalden zich het rechtvaardig oordeel Gods verder op de hals.

III. Van deze zesde bazuin kunnen wij leren:

1. God kan de ene vijand van Zijn gemeente tot een plaag en gesel voor de andere vijand maken.

2. De Heere der legerscharen heeft grote legers tot Zijn beschikking, om Zijn doeleinden te bereiken.

3. De ontzaglijkste machten zien zich door Hem grenzen gesteld, die zij niet kunnen overtreden.

4. Wanneer Gods oordelen op de aarde zijn, verwacht Hij dat de inwoners daarop zich van hun zonden zullen bekeren en gerechtigheid leren.

5. Onbekeerlijkheid onder de oordelen Gods is een zonde, die haar bedrivers in het verderf stort, want wanneer God oordeelt zal Hij overwinnen.

HOOFDSTUK 10

1 En ik zag een anderen sterken engel, afkomende van de hemel, die bekleed was met een wolk; en een regenboog was boven zijn hoofd; en zijn aangezicht was als de zon, en zijn voeten waren als pilaren van vuur. 2 En hij had in zijn hand een boekken, dat geopend was; en hij zette zijn rechtervoet op de zee, en de linker op de aarde. 3 En hij riep met een grote stem, gelijkewijs een leeuw brult; en als hij geroepen had, spraken de zeven donderslagen hun stemmen. 4 En toen de zeven donderslagen hun stemmen gesproken hadden, zo zou ik ze geschreven hebben; en ik hoorde een stem uit de hemel, die tot mij zei: Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben, en schrijf dat niet. 5 En de engel, die ik zag staan op de zee, en op de aarde, hief zijn hand op naar de hemel. 6 En hij zwoer bij Dien, Die leeft in alle eeuwigheid, Die de hemel geschapen heeft en hetgeen daarin is, en de aarde en hetgeen daarin is, en de zee en hetgeen daarin is, dat er geen tijd meer zal zijn; 7 Maar in de dagen der stem des zevenden engels, wanneer hij bazuinen zal, zo zal de verborgenheid Gods vervuld worden, gelijk Hij Zijn dienstknechten, de profeten, verkondigd heeft. 8 En de stem, die ik gehoord had uit de hemel, sprak wederom met mij, en zeide: Ga henen, neem het boekken, dat geopend en in de hand des engels is, die op de zee en op de aarde staat. 9 En ik ging henen tot de engel, zeggende tot hem: Geef mij dat boekken. En hij zeide tot mij: Neem dat en eet het op; en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honig. 10 En ik nam dat boekken uit de hand des engels, en ik at dat op; en het was in mijn mond zoet als honig, en als ik het gegeten had, werd mijn buik bitter. 11 En hij zeide tot mij: Gij moet wederom profeteren voor vele volken, en natiën, en talen, en koningen.

Dit hoofdstuk is de inleiding tot het tweede gedeelte der profetieën van dit boek. Of hetgeen wij lezen tussen dit hoofdstuk en het blazen van de zevende bazuin, Hfdst 11:15, een afzonderlijke profetie is, dan wel een meer algemene mededeling van sommige der voornaamste dingen uit het tweede gedeelte, maakt een onderwerp van verschil uit tussen verscheiden nieuwsgierige onderzoekers van dit duistere (verborgen) boek.

In elk geval hebben wij hier

I. Een merkwaardige beschrijving van een zeer heerlijke engel met een open boek in de hand, vers 1-3.

II. Mededeling van zeven donderslagen, welke de apostel hoorde, als echo der stem van dezen engel, terwijl hem enige bijzonderheden getoond werden, die het hem niet vergund werd op te schrijven, vers 4.

III. De plechtige eed afgelegd door hem, die het boek in de hand had, vers 5-7.

IV. De opdracht aan de apostel gegeven en door hem vervuld, vers 8-11.

Openbaring 10:1-7

Hier hebben wij de mededeling van een ander gezicht, waarmee de apostel begunstigd werd, tussen het blazen van de zesde en de zevende bazuin. En wij merken op:

I. De persoon, die voornamelijk bezig was met de mededeling van deze openbaring aan Johannes, een andere sterken engel, afkomende van de hemel, welke ons zo voorgesteld wordt dat men niet anders denken kan dan dat onze Heere Jezus Christus zelf ermee bedoeld wordt.

1. Hij was bekleed met een wolk, Hij omsluiert zijn heerlijkheid, die te groot is om door stervelingen aanschouwd te worden, en Hij werpt een sluier over zijn beschikkingen. Wolken en donkerheid zijn rondom Hem.

2. Een regenboog was boven Zijn hoofd. Hij is altijd gedachtig aan Zijn verbond en hoewel Zijn houding zeer geheimzinnig is, zo zijn toch al Zijn daden volmaakt en rechtvaardig en getrouw.

3. Zijn aangezicht was als de zon, vol luister, glans en majesteit, Hoofdstuk 1:16.

4. En zijn voeten waren als pilaren van vuur, al Zijn wegen, beide van genade en voorzienigheid, zijn zuiver en standvastig.

II. Zijn plaats en houding. Hij zette Zijn rechterschoon op de zee en de linker op de aarde, om aan te tonen de onbepaalde macht en heerschappij, welke Hij over de wereld heeft. En Hij had in zijn hand een boekken, dat geopend was, waarschijnlijk hetzelfde dat tevoren verzegeld geweest was, maar nu geopend en dat trapsgewijs door Hem vervuld was.

III. Zijn ontzagwekkende stem. Hij riep met een grote stem, gelijk een leeuw brult, vers 3, en Zijn machtige stem werd weerkaatst door zeven donderslagen, zeven plechtige en vreeslijke middelen om de wil van God te openbaren.

IV. Het verbod, dat aan de apostel gegeven werd van openbaar te maken wat de zeven donderslagen gesproken hadden. Hij moest dat verzegelen, vers 4. De apostel wilde bewaren en mededelen alles wat hij in deze verschijningen zag en hoorde, maar de tijd was nog niet gekomen.

V. De plechtige eed door dezen engel afgelegd.

1. Zijn wijze van eedzweren. Hij hief zijn hand op naar de hemel en Hij zwoer bij Dien, die leeft in alle eeuwigheid; bij zich zelve, of bij God als God, op wie Hij als Heere, Verlosser en Regeerder van de wereld zich nu beroept.

2. De inhoud van Zijn eed. Dat er geen tijd meer zijn zal. Dat is:

A. Dat de vervulling van de voorzeggingen, welke dit boek bevat, niet langer zal uitgesteld worden dan totdat de laatste engel de bazuin zou blazen, dat dan alles tot spoedige vervulling komen zou. Maar in de dagen der stem van de zevenden engel, wanneer hij bazuinen zal, zo zal de verborgenheid Gods vervuld worden, vers 7. Of:

B. Dat wanneer deze verborgenheid Gods vervuld is, dan de tijd zelf zal ophouden te bestaan, aangezien die de maat is voor de zichtbare, vergankelijke dingen, maar dan zullen ten laatste alle dingen in gevestigden toestand komen en dus de tijd opgaan in de eeuwigheid.

Openbaring 10:8-11

Hier hebben wij:

I. Een nauwkeurige last, die aan de apostel gegeven werd, en wel:

1. Hij moet gaan en dat boekken nemen uit de hand van de hiervoren genoemden sterken engel. Deze last werd gegeven niet door de engel zelve, die op de aarde stond, maar door dezelfde stem uit de hemel, die in het vierde vers hem verhinderd had op te schrijven hetgeen hij van de zeven donderslagen gehoord had.

2. Het boekken op te eten, dit gedeelte van de last werd hem door de engel zelve gegeven. Hierdoor werd de apostel te kennen gegeven dat hij, alvorens over te gaan tot de mededeling van hetgeen hem geopenbaard was, de voorzeggingen door en door moest in zich opnemen en er zelf behoorlijk belang in stellen.

II. Een mededeling van de smaak en de uitwerking, welke dit kleine boek hebben zou, wanneer de apostel het opgegeten had. Eerst in zijn mond, zou het zoet zijn als honing. Alle mensen hebben er vermaak in om in de toekomst te zien en aanstaande gebeurtenissen zich te horen voorzeggen, en alle Godvrezenden ontvangen gaarne het woord Gods, wat ook Zijn inhoud moge zijn. Maar wanneer dit profetisch boek meer nauwkeurig door de apostel gesmaakt zou zijn, dan zou hij bemerken dat de inhoud bitter was. Deze dingen waren zo ontzaglijk en vreeslijk, zulke drukkende vervolgingen van het volk Gods, zulk een ontvolking van de aarde, dat het vooruitzien en de voorwetenschap er van niet aangenaam, maar pijnlijk voor de geest des apostels zou zijn, evenals de profetie van Ezechiël het voor die profeet was, Ezechiël 3:3.

III. Des apostels vervulling van de plicht, waartoe hij geroepen was, vers 10. En ik nam het boekskén uit de hand des engels, en at dat op, en hij bevond de uitwerking daarvan gelijk hem gezegd was.

1. Het betaamt de dienstknechten Gods in hun eigen zielen de boodschap op te nemen, die zij anderen in Zijn naam brengen moeten, en er zelf behoorlijk door aangedaan te zijn.

2. Het betaamt hun elke boodschap over te brengen, waarmee zij belast worden, om het even of die aangenaam is of niet voor de mensen. Hetgeen het minst aangenaam is, kan het nuttigst zijn. In elk geval mogen de boodschappers Gods geen enkel deel van Zijn raad achterwege houden.

IV. De apostel wordt te kennen gegeven, dat dit boek der profetie, dat hij nu in zich opgenomen heeft, hem niet gegeven was om bloot zijn nieuwsgierigheid te voldoen, of om bij hem indruk van genoegén of van smart te verwekken, maar om door hem aan de wereld bekend gemaakt te worden. Zijn profetische zending schijnt hier vernieuwd te worden, en hem wordt bevolén zich voor een andere afvaardiging voor te bereiden, om deze openbaringen van de bedoeling en de wil Gods, die van het hoogste belang zijn voor de gehele wereld, en ook voor de hoogst-geplaatste en aanzienlijkste mensen, mede te delen, en dat moet gelezen en overgebracht worden in vele talen. Dat is inderdaad het geval. Wij hebben ze in onze taal, en zijn allen geroepen om ze nauwkeurig te aanvaarden, nederig naar haar bedoeling te onderzoeken, vast te geloven dat elk onderdeel op zijn eigen tijd zal vervuld worden, dat de bedoeling en de waarachtigheid er van zullen blijken, en dat de alwetendheid, macht en getrouwheid van de grote God verheerlijkt zullen worden.

HOOFDSTUK 11

1 En mij werd een rietstok gegeven, een meet roede gelijk; en de engel stond en zei: Sta op, en meet de tempel Gods en het altaar, en degenen, die daarin aanbidden. 2 En laat het voorhof uit, dat van buiten de tempel is, en meet dat niet, want het is de heidenen gegeven; en zij zullen de heilige stad vertreden twee en veertig maanden. 3 En Ik zal Mijn twee getuigen macht geven, en zij zullen profeteren duizend tweehonderd zestig dagen, met zakken bekleed. 4 Dezen zijn de twee olijfbomen, en de twee kandelaars, die voor de God der aarde staan. 5 En zo iemand die wil beschadigen, een vuur zal uit hun mond uitgaan, en zal hun vijanden verslinden; en zo iemand hen wil beschadigen, die moet also gedood worden. 6 Dezen hebben macht de hemel te sluiten, opdat geen regen regene in de dagen hunner profetering; en zij hebben macht over de wateren, om die in bloed te verkeren, en de aarde te slaan met allerlei plage, zo menigmaal als zij zullen willen. 7 En als zij hun getuigenis zullen geeindigd hebben, zal het beest, dat uit de afgrond opkomt, hun krijg aandoen, en het zal hen overwinnen, en zal hen doden. 8 En hun dode lichamen zullen liggen op de straat der grote stad, die geestelijk genoemd wordt Sodoma en Egypte, alwaar ook onze Heere gekruist is. 9 En de mensen uit de volken, en geslachten, en talen, en natien, zullen hun dode lichamen zien drie dagen en een halven, en zullen niet toelaten, dat hun dode lichamen in graven gelegd worden. 10 En die op de aarde wonen, die zullen verblijd zijn over hen, en zullen vreugde bedrijven, en zullen elkander geschenken zenden; omdat deze twee profeten degenen, die op de aarde wonen, gepijnigd hadden. 11 En na die drie dagen en een halven. Is een geest des levens uit God in hen gegaan; en zij stonden op hun voeten; en er is grote vrees gevallen op degenen, die hen aanschouwden. 12 En zij hoorden een grote stem uit de hemel, die tot hen zeide: Komt herwaarts op. En zij voeren op naar de hemel in de wolk; en hun vijanden aanschouwden hen. 13 En in diezelfde ure geschiedde een grote aardbeving, en het tiende deel der stad is gevallen, en er zijn in de aardbeving gedood zeven duizend namen van mensen, en de overigen zijn zeer bevreesd geworden, en hebben de God des hemels heerlijkheid gegeven. 14

Het tweede wee is weggegaan; ziet, het derde wee komt haast. 15 En de zevende engel heeft gebazuind, en er geschiedden grote stemmen in de hemel, zeggende: De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijn Christus, en Hij zal als Koning heersen in alle eeuwigheid. 16 En de vier en twintig ouderlingen, die voor God zitten op hun tronen, vielen neder op hun aangezichten, en aanbaden God, 17 Zeggende: Wij danken U, Heere God almachtig, Die is, en Die was, en Die komen zal! dat Gij Uw grote kracht hebt aangenomen, en als Koning hebt geheerst; 18 En de volken waren toornig geworden, en Uw toorn is gekomen, en de tijd der doden, om geoordeeld te worden, en om het loon te geven Uw dienstknechten, de profeten, en de heiligen, en dengenen, die Uw Naam vrezen, de kleinen en de groten; en om te verderven degenen, die de aarde verdierven. 19 En de tempel Gods in de hemel is geopend geworden, en de ark Zijns verbonds is gezien in Zijn tempel; en er werden bliksemen, en stemmen, en donderslagen, en aardbeving, en grote hagel.

In dit hoofdstuk hebben wij de mededeling van

I. De meetroede aan de apostel gegeven om van de tempel de maat te nemen, vers 1-2.

II. De twee getuigen van God, vers 3-13.

III. Het blazen van de zevende bazuin en hetgeen daarop volgde, vers 14-19.

Openbaring 11:1-2

Dit profetisch toneel van het meten des tempels is een duidelijke heen wijzing naar hetgeen wij vinden in Ezechiëls visioen, Ezechiël 40:3 en v. v. Maar het is niet zo gemakkelijk om een en ander te verstaan. Het zou de schijn kunnen hebben, dat de bedoeling van het meten des tempels in het eerste geval was de voorbereiding voor zijn herbouw., de bedoeling van deze opmeting schijnt een andere te zijn.

1. Tot zijn bewaring in deze tijden van algemeen gevaar en onheil, die voorzegd waren. Of,
2. Tot zijn beproeving, om aan te tonen in hoeverre hij overeenkomt met het voorbeeld, dat eens op de berg getoond was. Of
3. Tot zijn vernieuwing, opdat hetgeen vervallen, onvoldoende of misvormd is, hersteld moge worden volgens het ware model.

Merk op: I. **Hoeveel gemeten moest worden.**

1. De tempel, de evangelische gemeente in haar geheel, of zij zo gebouwd en ingericht is als de regels van het Evangelie voorschrijven, niet te bekrompen, niet te groot, de ingang niet te wijd en niet te eng.
2. Het altaar. Dat was de plek voor de plechtigste verrichtingen van aanbidding, en kan hier genomen worden voor de godsdienstige verering in het algemeen, en wel of de gemeente de ware altaren heeft, zowel wat hoedanigheid als plaatsing betreft. In hoedanigheid: of zij Christus als haar altaar gebruikt en al haar offers op Hem brengt, en in plaatsing: waar God aanbeden wordt in geest en in waarheid.
3. De aanbidders moeten evenzo gemeten worden, of zij in al hun daden van aanbidding de heerlijkheid Gods ten doel en Zijn Woord tot regel hebben, en of zij tot God komen in de rechte stemming, en of hun wandel is overeenkomstig het Evangelie.

II. Wat niet gemeten moeten worden, en waarom het er buiten gelaten moet worden, vers 2.

1. Wat niet gemeten moet worden. Laat het voorhof uit, dat van buiten de tempel is, en meet dat niet. Sommigen zeggen dat Herodes, onder de bijgebouwen, die hij aan de tempel toevoegde, ook een ander voorhof opnam en dat het voorhof der heidenen noemde. Anderen zeggen dat Adrianus de stad en een buitenhof bouwde, het laatste Elia noemde, en aan de heidenen gaf.

2. Waarom het buiten-voorhof niet gemeten mocht worden. Dat was geen deel van de tempel, overeenkomstig het model van Salomo of dat van Zerubbabel, en daarom wilde God er geen acht op slaan. Hij wilde het niet voor de bewaring opnemen, maar Christus liet het aan de heidenen over, omdat het voor hen bestemd was, om heidense plechtigheden en gebruiken binnen te brengen en in de evangelische gemeente in te voeren. Zij konden het naar welgevallen gebruiken, en zowel dat als de stad zelf werd door hen onder de voet getreden gedurende een bepaalden tijd: twee en veertig maanden. Die tijdsruimte houden sommigen voor de gehelen tijd der regering van de antichrist. Zij, die in het buitenste voorhof aanbidden, zijn of dezulken, die het op ongeoorloofde wijze, of die het schijnheilig doen. En dezen worden door God verworpen en zullen onder Zijn vijanden gerekend worden.

3. Merk omtrent het geheel op:

- A. God zal tot aan het einde der tijden een tempel en een altaar in de wereld hebben.
- B. Hij houdt nauwlettend toezicht op dezen tempel en let op elk ding, dat daarin geschiedt.
- C. Zij die in het buitenste voorhof aanbidden, zullen verworpen worden, alleen zij, die binnen het voorhangsel Hem dienen, worden aangenomen.
- D. De gehele stad, de zichtbare kerk, wordt door de wereld voortdurend met voeten getreden.
- E. De droefenissen van de gemeente duren slechts een bepaalden tijd, en wel een korten tijd, en daarna zal zij van al haar moeiten ontslagen worden.

Openbaring 11:3-13

Gedurende de tijd dat de heilige stad vertreden wordt, heeft God zich ***Zijn getrouwe getuigen*** bewaard, die niet nalaten zullen de waarachtigheid van Zijn Woord en eredienst en de uitnemendheid van Zijn wegen te bevestigen. Merk op:

I. Het aantal van deze getuigen, dat is slechts klein, maar het is voldoende.

1. Het is slechts klein. Velen zullen in tijden van voorspoed zich Christus toe-eigenen en Hem erkennen, maar Hem in tijden van vervolging verloochenen. Een getuige, wanneer de zaak op de proef gesteld wordt. Is meer waard dan velen in andere tijden.

2. Hun aantal is voldoende, want in de mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan. Christus zond zijn discipelen uit twee aan twee, om het Evangelie te prediken. Sommigen houden deze beide getuigen voor Henoeh en Elia, die dan voor een tijd op aarde zullen wederkeren, anderen voor de gemeente der gelovige Joden en die uit de heidenen, maar het is waarschijnlijk dat zij Gods uitnemende getrouwe dienaren zijn, die niet alleen zullen voortgaan met de belijdenis van de Christelijke waarheid, maar haar ook in de zwaarste tijden zullen verkondigen.

II. De duur van hun profeteren of getuigenis geven van Christus: ***duizend twee honderd en zestig dagen***, dat is (naar velen menen) gedurende het tijdperk der regering van de antichrist. En indien het begin van dit tijdperk kon worden vastgesteld, zou dit aantal van profetische dagen, een dag voor een jaar genomen, ons het vooruitzicht geven wanneer het einde zal zijn.

III. Hun kleding en houding: zij zijn onder het profeteren met zakken bekleed, als dezulken, die ten diepste begaan zijn met de gezonken en bedroevende toestand der gemeenten en der zaak van Christus in de wereld.

IV. Hoe zij ondersteund en voorzien werden gedurende de uitoefening van hun groot en moeilijk werk: Zij staan voor de God der aarde en deze geeft hun macht om te profeteren. Hij maakt hen gelijk Zerubbabel en Josia, de twee olijfbomen en de kandelaar uit het gezicht van Zacharia, Hoofdstuk 4:2 en v.v. God geeft hun de olie van de heilige ijver, en moed, en sterkte, en vertroosting, Hij maakt hen olijfbomen, en de lampen hunner belijdenis worden brandende gehouden met de olie van inwendige genade-beginselen, welke zij van God

ontvangen hebben. Zij hadden olie niet alleen in hun lampen, maar ook in hun vaten, gewoonten van geestelijken ijver, licht en leven.

V. Hun zekerheid en verdediging gedurende de tijd van hun profeteren: En zo iemand hen wil beschadigen, een vuur zal uit hun mond uitgaan en zal hun vijanden verslinden, vers 5. Sommigen denken dat dit een zinspel is op Elia, die het vuur van de hemel afriep om de hoofdmannen met hun vijftigen te verteren, 2 Koningen 1:12. God beloofde de profeet Jeremia: *Ziet. Ik zal Mijn woorden in uwen mond tot vuur maken, en dit volk tot hout, en het zal hen verteren*, Jeremia 5:14. Door hun gebed en hun prediking, hun moed in het lijden, zullen zij de harten en gewetens van velen hunner vervolgers kwetsen en wonden, die zelf-veroordelend heengaan zullen en zich zelven ten schrik worden, gelijk Pashur door de woorden van de profeet Jeremia, Jeremia 20:4. Zij zullen die vrijen toegang tot God en die invloed bij Hem hebben, dat God op hun gebeden plagen en oordelen over hun vijanden brengt, gelijk Hij over Farao deed, om de wateren in bloed te verkeren, vers 6, en de dauw van de hemel tegen te houden, door de hemel te sluiten, vers 6, opdat er gedurende vele dagen geen regen valle, zoals Hij deed op het gebed van Elia, 1 Koningen 17:1.

God heeft Zijn pijlen bereid voor de vervolgers, en plaagt hen dikwijls terwijl zij bezig zijn met het vervolgen van Zijn volk, zodat zij ondervinden dat het hard is de verzenen tegen de prikkels te slaan.

VI. Het doden van de getuigen: Ten einde hun getuigenis meer kracht bij te zetten, moeten zij dat met hun bloed bezegelen. Merk hier op:

1. De tijd, wanneer zij gedood zullen worden. Als zij hun getuigenis zullen geëindigd hebben. Zij zijn onsterfelijk, zij zijn onaantastbaar, tot zij hun werk verricht hebben. Sommigen menen dat hier vertaald moet worden, als zij op het punt staan hun getuigenis te eindigen. Wanneer zij gedurende ongeveer twaalf honderd en zestig dagen in zakken geprofeteerd zullen hebben, dan zullen zij eindelijk de laatste werking van anti-christelijke kwaadaardigheid gevoelen.

2. De vijand, die hen overwinnen en doden zal, het beest, dat uit de afgrond opkomt, de Antichrist, het grote werktuig van de duivel, zal oorlog maken tegen hen, niet alleen met de wapenen van listige en fijn-gesponnen redeneringen, maar voornamelijk met openlijk geweld, en God zal toelaten dat zijn vijanden tijdelijk de overhand krijgen over Zijn getuigen.

3. De barbaarse behandeling van deze gedode getuigen. De kwaadaardigheid van hun vijanden was door hun bloed niet voldaan, maar vervolgde zelfs hun dode lichamen.

A. Zij wilden hun geen rust in het graf gunnen, hun lichamen werden op de openbaren weg geworpen, de voornaamste straat van Babylon, of de heirweg, die naar de stad leidde. Die stad wordt geestelijk genoemd Sodom, om haar monsterachtige goddeloosheid, Egypte, om haar afgoderij en dwingelandij, en hier is Christus in Zijn mystieke lichaam meer dan in enige andere plaats der wereld gekruisigd.

B. Hun doden lichamen werd smaadheid aangedaan door de bewoners der aarde, en hun dood was een oorzaak van vreugde en feestviering voor de gehele anti-christelijke wereld, vers 10. Zij waren zeer verheugd bevrijd te zijn van deze getuigen, die hen door leer en voorbeeld verbijsterd, verschrikt en gepijnigd hadden in het geweten. Deze geestelijke wapenen raken het hart van de goddelozen en vervullen hen met de grootste woede en kwaadaardigheid tegen de Godvrezenden.

VII. De opwekking van deze getuigen en de gevolgen daarvan. Merk op:

1. **De tijd van hun opstanding: na drie dagen en een halven dag**, vers 11, een korte tijd in vergelijking met de duur van hun profeteren. Hier ziet men een vingerwijzing naar de opwekking van Christus, die de opstanding en het leven is. *Uw doden zullen leven, ook mijn*

dood lichaam, zij zullen opstaan, Jesaja 26:19. Ook kan men er een herinnering in zien aan de opwekking van Lazarus op de vierde dag na zijn dood, toen ieder die voor onmogelijk hield. Gods getuigen mogen gedood worden, maar zij zullen weer opstaan, tot de algemene opstanding niet in hun personen, maar in hun opvolgers. God zal Zijn werk in de wereld doen herleven, wanneer het gestorven schijnt te zijn.

2. De kracht, waardoor zij opgewekt werden. Een geest des levens is uit God in hen gegaan en zij stonden op hun voeten. God gaf niet alleen leven, maar ook moed in hen. God kan de dorre doodsbeenderen levend maken, de Geest des levens van God wekt de dode zielen op, zal de dode lichamen van Zijn volk opwekken, en evenzo Zijn stervende zaak in de wereld.

3. De uitwerking van hun opwekking op hun vijanden. Grote vrees is op hen gevallen. Het herleven van Gods werk en van zijn getuigen zal de zielen van Zijn vijanden met ontzetting slaan. Waar schuld is, daar is vrees, en een geest van vervolging is wel wreed, maar niet moedig doch lafhartig. Herodes vreesde voor Johannes de Doper.

VIII. *De hemelvaart van de getuigen en de gevolgen daarvan*, vers 12.

Merk op:

1. Hun hemelvaart. Onder de hemel kunnen wij hier gevoeglijk verstaan een uitnemender plaats in de gemeente, het koninkrijk van genade in de wereld, of een hoge plaats in het koninkrijk der heerlijkheid. Het eerste schijnt hier de bedoeling te zijn. Zij voeren op naar de hemel in een wolk (in figuurlijke en niet in letterlijke zin) en hun vijanden aanschouwden hen. Het zal geen gering gedeelte van de straf der vervolgers zijn, zowel in deze wereld als op de groten dag, te zien hoe Gods getrouwe dienstknechten grotelijks geëerd en bevoorrecht worden. Zij deden geen moeite om tot die eer op te stijgen, maar God riep hen en zei: ***Komt herwaarts op!*** De getuigen Gods moeten wachten op hun bevordering, zowel in de gemeente als in de hemel, tot God hen roept, zij moeten niet afkerig worden van het lijden en de dienst, niet te haastig naar de beloning grijpen, maar staan tot de Meester hen roept en dan mogen zij met blijdschap tot Hem komen.

2. De gevolgen van hun hemelvaart: een geweldige schok en ontroering in het anti-christelijk wereldrijk en de val van het tiende deel der stad. Sommigen menen dat hier bedoeld wordt op de aanvang van de Hervorming, toen vele vorsten en staten afvielen van hun onderwerping aan Rome. Dit grote werk ontmoette hevige tegenstand, de gehele westerse wereld kreeg een zware schok en het anti-christelijk rijk werd een forse slag toegebracht, waardoor het veel van zijn grond en belang verloor:

A. Door het zwaard des oorlogs, dat toen getrokken werd en dat vele strijders voor de Antichrist doodde.

B. Door het zwaard des Geestes. Zij zijn zeer bevreesd geworden. Zij werden overtuigd van hun dwaling, hun bijgeloof en hun afgoderij, en hebben de God des hemels heerlijkheid gegeven door ware bekering en omhelzing der waarheid. Zo zullen, wanneer Gods werk en getuigen herleven, het werk en de getuigen des duivels voor hen vallen.

Openbaring 11:14-19

Wij hebben hier het blazen van de zevende of laatste bazuin, wat aangekondigd wordt door de gewone waarschuwing en aanmaning tot oplettendheid: Het tweede wee is weggegaan, ziet, het derde wee komt haast! vers 14.

En de zevende engel heeft gebazuind. Dit was enigen tijd uitgesteld, tot de apostel zich had eigen gemaakt met sommige tussenkomende gebeurtenissen van zeer groot belang en die zijn waarneming en opmerkzaamheid ten volle waardig waren. Maar nu hoorde hij wat hij reeds vroeger verwacht had: het blazen van de zevende bazuin. Laat ons thans de uitwerkingen en gevolgen van deze bazuin beschouwen.

I. Er volgden grote en blijde toejuichingen van de heiligen en de engelen in de hemel. Merk op:

1. De wijze van hun aanbidding, zij stonden op van hun zetels en vielen op hun aangezichten en aanbaden God. Zij deden dit met nederigheid en eerbied.

2. De inhoud van hun aanbidding.

A. Vol dank erkennen zij het recht van onze God en Zaligmaker om de wereld te besturen en te regeren. ***De koninkrijken der wereld zijn geworden onzes Heeren en van Zijnen Christus, en Hij zal als Koning heersen in alle eeuwigheid***, vers 15. Die koninkrijken waren dat reeds in beginsel, zo krachtens de schepping als door de verlossing.

B. Vol dank erkennen zij dat God nu inderdaad er bezit van genomen heeft en er over regeert, zij brengen Hem dank omdat Hij Zijn grote sterkte aangenomen heeft, Zijn rechten gehandhaafd, Zijn macht uitgeoefend, en daardoor zich in het volle bezit gesteld heeft.

C. Zij verheugen er zich over, dat zijn heerschappij nooit eindigen zal. Hij zal heersen in alle eeuwigheid, totdat al Zijn vijanden onder zijn voeten gelegd zijn en niemand zal de scepter aan zijn hand ontwringen.

II. Er waren toornige tegenwerkingen in de wereld tegen deze rechtvaardige openbaringen en handelingen van Gods macht, vers 18. De volken waren toornig geworden, zij waren het niet slechts geweest, maar bleven het, hun harten stonden op tegen God, Zijn toorn gingen zij tegen met hun eigen toorn. Het was een tijd, waarin God rechtvaardige wraak nam op de vijanden van Zijn volk, verdrukking vergeldende aan degenen, die hen verdrukt hadden. Het was een tijd, waarin Hij begonnen was met het belonen van het lijden en de diensten van Zijn getrouwe dienstknechten, en dat konden de vijanden niet verdragen, zij spanden tegen God samen en verzaarden daardoor hun schuld en verhaastten hun verderf.

III. Een ander gevolg daarvan is ***de opening van de tempel Gods in de hemel***. Daardoor kan bedoeld worden dat er nu vrijer gemeenschap tussen hemel en aarde gekomen is, dat gebed en dankzegging thans vrijer en geregelder opstijgen en genaden en zegeningen overvloedig afdalen. Maar het schijnt veeleer te zien op *de gemeente Gods op aarde*, de hemelse tempel.

Het is een heenwijzing naar de verschillende toestand van zaken in de tijden van de eersten tempel. Onder afgodische en goddeloze vorsten was die tempel gesloten en verwaarloosd, maar onder Godvrezende koningen, die hervormingen invoerden werd hij geopend en veel bezocht. Merk op hetgeen bij de opening geschiedde:

1. Wat daar gezien werd: ***de ark van Gods verbond***. Deze stond in het heilige der heiligen en in deze ark werden de tafelen der wet bewaard. Gelijk voor Josia's tijd de wet van God verloren geraakt was maar teruggevonden werd, zo werd onder de regering van de antichrist Gods wet terzijde gelegd en krachteloos gemaakt door hun overleveringen en besluiten, de Schrift werd voor het volk dichtgesloten, dat mocht deze Goddelijke uitspraken niet inzien, doch nu werden zij geopend en onder de ogen van allen gebracht. Dat was een onuitsprekelijk en onwaardeerbaar voorrecht, en het was, gelijk de ark des Ouden Verbonds, een teken dat de tegenwoordigheid Gods bij Zijn volk terugkeerde, en Zijn gunst jegens hen in de verzoening door Jezus Christus opnieuw geopenbaard werd.

2. Wat daarbij werd gehoord en gevoeld. Bliksemen, stemmen, donderslagen, aardbeving en grote hagel. De grote zegeningen van de Hervorming gingen vergezeld van zeer ontzagwekkende gebeurtenissen, vreeslijke dingen antwoordde God in gerechtigheid op de gebeden, die in Zijn, nu geopende, heilige tempel opgezonden werden. Al de grote omwentelingen op aarde worden in de hemel begeleid, en zijn antwoorden op de gebeden der heiligen.

HOOFDSTUK 12

1 En er werd een groot teken gezien in de hemel; namelijk een vrouw, bekleed met de zon; en de maan was onder haar voeten, en op haar hoofd een kroon van twaalf sterren; 2 En zij was zwanger, en riep, barensnood hebbende, en zijnde in pijn om te baren. 3 En er werd een ander teken gezien in de hemel; en ziet, er was een grote rode draak, hebbende zeven hoofden, en tien hoornen, en op zijn hoofden zeven koninklijke hoeden. 4 En zijn staart trok het derde deel der sterren des hemels, en wierp die op de aarde. En de draak stond voor de vrouw, die baren zou, opdat hij haar kind zou verslinden, wanneer zij het zou gebaard hebben. 5 En zij baarde een mannelijken zoon, die al de heidenen zou hoeden met een ijzeren roede; en haar kind werd weggerukt tot God en Zijn troon. 6 En de vrouw vluchtte in de woestijn, alwaar zij een plaats had, haar van God bereid, opdat zij haar aldaar zouden voeden duizend tweehonderd zestig dagen. 7 En er werd krijg in de hemel: Michael en zijn engelen krijgden tegen de draak, en de draak krijgde ook en zijn engelen. 8 En zij hebben niet vermocht, en hun plaats is niet meer gevonden in de hemel. 9 En de grote draak is geworpen, namelijk de oude slang, welke genaamd wordt duivel en satanas, die de gehele wereld verleidt, hij is, zeg ik, geworpen op de aarde; en zijn engelen zijn met hem geworpen. 10 En ik hoorde een grote stem, zeggende in de hemel: Nu is de zaligheid, en de kracht, en het koninkrijk geworden onzes Gods; en de macht van Zijn Christus; want de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onze God dag en nacht is nedergeworpen. 11 En zij hebben hem overwonnen door het bloed des Lams, en door het woord hunner getuigenis, en zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe. 12 Hierom bedrijft vreugde, gij hemelen, en gij, die daarin woont! Wee dengenen, die de aarde en de zee bewonen, want de duivel is tot u afgekomen, en heeft groten toorn, wetende, dat hij een kleinen tijd heeft. 13 En toen de draak zag, dat hij op de aarde geworpen was, zo heeft hij de vrouw vervolgd, die het manneken gebaard had. 14 En der vrouwe zijn gegeven twee vleugelen eens groten arends, opdat zij zou vliegen in de woestijn. In haar plaats, alwaar zij gevoed wordt een tijd, en tijden, en een halven tijd, buiten het gezicht der slang. 15 En de slang wierp uit haar mond achter de vrouw water als een rivier, opdat hij haar door de rivier zou doen wegvoeren. 16 En de aarde kwam de vrouw te hulp, en de aarde opende haar mond, en verzwolg de rivier, welke de draak uit zijn mond had geworpen. 17 En de draak vergrimde op de vrouw, en ging heen om krijg te voeren tegen de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren, en de getuigenis van Jezus Christus hebben. 18 En ik stond op het zand der zee.

Algemeen wordt door de geleerdste uitleggers toegestemd, dat het verhaal, hetwelk wij in dit en de beide volgende hoofdstukken lezen, vanaf het blazen van de zevende bazuin tot de uitgieting van de fiolen, geen voorzegging van toekomstige dingen bevat, maar veeleer een samenvatting en herhaling van reeds gebeurde zaken, en dat God, die gewild had dat de apostel ze als komend vooruitzien zou, hem nu een terugblik daarop gaf, opdat hij er een meer volkomen voorstelling in de ziel van bewaren zou, en opmerken de overeenstemming, die altijd bestaat tussen de profetieën en de Voorzienigheid, en wel volgens de Schriften.

In dit hoofdstuk hebben wij een voorstelling van de botsing tussen de gemeente en de antichrist, het zaad der Vrouw en het zaad der Slang:

I. Zoals dat begon in de hemel, vers 1-11.

II. Zoals het in de woestijn werd voortgezet, vers 12-17.

Openbaring 12:1-11

Hier zien wij de eerste voorzegging wonderlijk vervuld, waarin God gezegd had dat Hij vijandschap zou zetten tussen het zaad der Vrouw en het zaad der Slang, Genesis 3:15.

Merk op:

I. De pogingen van Satan en zijn handlangers om de groei der gemeente te voorkomen, door haar kinderen te verscheuren dadelijk bij de geboorte. Wij ontvangen daarvan de levendigste voorstelling in de meest-geschikte beelden.

1. Wij zien eerst hoe de gemeente wordt voorgesteld in dit visioen.

A. ***Als een vrouw, de zwakkere helft van de mensheid, maar als de bruid van Christus en de moeder der heiligen.***

B. Als bekleed met de zon, de aangebrachte gerechtigheid van Jezus Christus. Omdat zij Christus, die de Zon der gerechtigheid is, aangedaan heeft. Is zij, door haar betrekking tot Christus, begiftigd met eervolle rechten en voorrechten en schittert in zijn stralen.

C. En de maan was onder hare voeten, dat is, de wereld, zij staat er op, maar zij leeft er boven, haar hart en haar hoop zijn niet op ondermaanse dingen gevestigd, maar op de dingen, die in de hemelen zijn, waar haar hoofd is.

D. Op haar hoofd was een kroon van twaalf sterren: dat is, de leer des Evangelies, verkondigd door de twaalf apostelen, welke een kroon der heerlijkheid is voor alle ware gelovigen.

E. Als in arbeid. En zij was zwanger, en riep, barensood hebbende en zijnde in pijn om te baren. Zij was zwanger en nu in pijn om voor Christus een heilig zaad voort te brengen. begerig dat hetgeen begonnen was met de overtuiging van zondaren, mocht eindigen met hun bekering, dat wanneer de kinderen tot de geboorte gekomen waren, er kracht zou zijn om te baren, en dat zij de arbeid harer ziel mocht zien.

2. Hoe de grote vijand van de gemeente voorgesteld wordt.

A. ***Als een grote rode draak, een sterke vreeslijke draak, rood om zijn woestheid en wreedheid aan te duiden.***

B. Hebbende zeven hoofden, dat is geplaatst op zeven heuvelen, gelijk Rome was, en dus wordt hiermede waarschijnlijk het heidense Rome bedoeld.

C. Hebbende tien hoornen, verdeeld in tien provincies, dat was het Romeinse rijk ten tijde van keizer Augustus.

D. Hebbende op zijn hoofden zeven koninklijke hoeden, waarvan later wordt uitgelegd dat die zeven koningen betekenen, Hoofdstuk 17:10.

E. Zijn staart trok het derde deel der sterren des hemels en wierp die op de aarde, hij wendde de dienaren en belijders van de Christelijken godsdienst om, zodat zij hun geestelijke voorrechten verloren en zo zwak en nutteloos mogelijk werden.

F. En hij stond voor de vrouw, die baren zou, opdat hij haar kind zou verslinden, wanneer (zodra) zij het zou gebaard hebben, gereed om de Christelijke belijdenis dadelijk bij hare geboorte te vermoorden, en dus ten enenmale haar voortgang in de wereld te verhinderen. II. De vruchteloosheid van deze pogingen tegen de gemeente.

1. ***Zij baarde een mannelijke zoon***, vers 5. Sommigen verstaan daaronder Christus, anderen Constantijn de Grote, maar nog anderen met groter waarschijnlijkheid, een reeks van getrouwe gelovigen, sterk en eensgezind, op Christus gelijkende en aangewezen om, onder Hem, de heidenen te hoeden met een ijzeren roede, dat is de wereld te regeren door hun leer en leven hier, en als medehelpers van Christus op de groten dag.

2. Er werd zorg gedragen voor dit kind, het werd weggerukt tot God en Zijn troon, dat is: genomen onder Zijn bijzondere, machtige en onmiddellijke bescherming. De Christelijke godsdienst is van de aanvang af het voorwerp geweest der bijzondere zorg van de groten God en Zaligmaker Jezus Christus.

3. Die zorg werd gedragen voor de moeder zowel als voor het kind, vers 6. De vrouw vluchtte in de woestijn, alwaar zij een plaats had, haar van God bereid, zowel voor haar veiligheid als voor haar onderhoud. De gemeente was in een duisteren toestand, verstrooid, maar door de

zorg der Voorzienigheid gaf dat juist haar bescherming. Deze haar verborgen en afgezonderde staat was slechts voor een bepaalden tijd en zou niet steeds voortduren.

III. De pogingen van de draak tegen de gemeente bleken niet alleen vruchteloos te zijn, maar ook noodlottig voor zijn eigen belangen, want door zijn poging om de mannelijke zoon te verslinden, bracht hij al de machten des hemels tegen zich in het harnas, vers 7. Er werd krijg in de hemel. De hemel zal de twist der gemeente twisten. Merk op:

1. De plaats van dezen krijg. In de hemel. In de gemeente, die het koninkrijk der hemelen op aarde is, onder de bescherming des hemels staat en dezelfde belangen heeft.

2. De oorlogvoerende partijen, Michael en zijn engelen aan de een zijde, en de draak en zijn engelen aan de anderen kant. Christus' de grote Engel des Verbonds en Zijn getrouwe volgelingen, en Satan met al zijn werktuigen. De tweede partij zou verreweg de meerdere zijn in aantal en uitwendige sterkte, maar de kracht van de gemeente ligt daarin, dat zij de Heere Jezus tot oversten leidsman harer zaligheid heeft.

3. De uitslag van de veldslag, De draak krijgde en zijn engelen, maar zij hebben niet vermocht. Er werd aan beide zijden hevig gestreden, maar de overwinning bleef aan Christus en zijn gemeente, en de draak met zijn engelen werden niet alleen overwonnen, maar ook buiten geworpen. De heidense afgoderij, die een aanbidding der duivelen was, werd ten tijde van Constantijn de Grote uit het keizerrijk uitgeworpen.

4. De zegezang, die voor deze gelegenheid werd gedicht en gebruikt, vers 10, 11. Merk op:

A. Hoe de overwinnaar aanbeden wordt: Nu is de zaligheid, en de kracht en het koninkrijk geworden onzes Gods en de macht van Zijnen Christus. Nu heeft God zich betoond de machtige God te zijn, nu heeft Christus zich betoond een sterke en machtige Zaligmaker te zijn, Zijn arm heeft hem heil gebracht, en nu is Zijn koninkrijk belangrijk bevestigd en uitgebreid. De zaligheid en de sterkte van de gemeente worden geheel toegeschreven aan de Koning en het hoofd der gemeente.

B. Hoe de overwonnen vijand genoemd wordt.

a. Zijn kwaadaardigheid, hij was de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor God dag en nacht. Hij verscheen voor God als een tegenstander van de gemeente, en bracht voortdurend aanklachten en beschuldigingen tegen haar in, hetzij vals of waar. Op die wijze beschuldigde hij Job, en zo beschuldigde hij Jozua, de hogepriester, Zacheria 3:1. Hoewel hij de tegenwoordigheid van God haat. Is hij toch gewillig om daar te verschijnen ten einde het volk Gods te beschuldigen. Laat ons derhalve op onze hoede zijn dat wij hem geen reden van beschuldiging tegen ons geven, en dat. Ingeval wij gezondigd hebben, wij dadelijk tot de Heere komen en ons zelve beschuldigen en veroordelen, en onze zaak aan Christus als onze Voorspraak aanbevelen.

b. Zijn teleurstelling en nederlaag. Hij wordt met al zijn beschuldigingen neergeworpen, de aanklachten worden vernietigd, en de beschuldiger met verontwaardiging van voor de rechtbank weggedreven.

C. Hoe de overwinning behaald werd. De dienstknechten Gods zegevierden over Satan:

a. Door het bloed des Lams, als de verdienende oorzaak. Christus heeft door Zijn dood tenietgedaan degenen, die het geweld des doods had, dat is de duivel.

b. Door het woord hunner getuigenis, als het grote wapen in de krijg, het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord, door een besliste, krachtige verkondiging van het eeuwig Evangelie, dat machtig is, door God, tot neder werping der sterkten, en door hun moed en geduld onder het lijden. Zij hebben hun leven niet liefgehad tot de dood toe, wanneer de liefde tot het leven

in aanmerking kwam tegenover hun getrouwheid aan Christus. Zij hadden hun leven niet zo lief, dat zij het niet om Christus' wil konden afleggen, hun liefde voor hun eigen leven werd overtroffen door nog sterker genegenheden van anderen aard. En deze hun moed en ijver hielpen hen om hun vijanden te overwinnen, velen van de toeschouwers te overtuigen, de zielen van de gelovigen te bevestigen, en zo grotelijks tot de zegepraal bij te dragen.

Openbaring 12:12-18

Wij hebben hier een verhaal van de krijg, die zo gelukkig eindigde in de hemel, of in de gemeente. Hij werd opnieuw aangebonden en gevoerd in de woestijn, de plaats waarheen de gemeente gevlucht was, en waar zij gedurende enigen tijd verzekerd werd door de bijzondere zorg van haar God en Zaligmaker. En merk nu op:

I. De waarschuwing van de droefheid en de rampen, die over de bewoners der aarde zouden komen door de toorn en de woede des duivels. Want, alhoewel zijn kwaadaardigheid voornamelijk tegen de dienstknechten Gods woedt. Is hij ook de vijand en hater der mensheid als zodanig. En nu hij verslagen is in zijn plannen tegen de gemeente, heeft hij besloten aan de wereld in het algemeen zoveel mogelijk onheilen te berokkenen. Wee degenen, die de aarde en de zee bewonen! vers 12. De woede des Satans neemt des te meer toe naarmate hij beperkt is in tijd en plaats, toen hij begrensd was tot de woestijn en daar slechts korten tijd regeren kon, kwam hij met des te groter toorn.

II. Zijn tweede aanval op de gemeente in de woestijn. Hij heeft de vrouw vervolgd, die het manneken gebaard had, vers 13. Merk op:

1. De zorg, die God voor Zijn gemeente gedragen had. Hij had haar als op engelvleugelen overgebracht naar een veilige plaats, die voor haar bereid was, en daar kon zij gedurende een bepaalden tijd blijven, een tijd, die in profetische getallen wordt genoemd, ontleend aan Daniël 7:25.

2. De voortdurende boosaardigheid van de draak tegen de gemeente. Haar verborgen-zijn kon haar niet geheel en al beschermen, de oude listige Slang, die eerst het paradijs binnendrong, volgde de gemeente nu naar de woestijn en wierp uit zijn mond water als een rivier, opdat zij haar door de rivier zou doen weg- voeren. Algemeen wordt aangenomen, dat dit doelt op een stroom van dwaling en ketterij, die voortgebracht werd door Arius, Nestorius, Pelagius en vele anderen, en waardoor de gemeente Gods in gevaar gebracht werd overstroomd en weggevoerd te worden. De gemeente Gods is meer in gevaar door ketters dan door vervolgers, en ketterijen komen even zeker van de duivel als openbaar geweld en vervolging.

3. De tijdige hulp, die de vrouw in dit gevaarlijke tijdperk ontving. De aarde opende haar mond en verzwolg de rivier, welke de draak uit zijn mond had geworpen, vers 16. Sommigen menen dat hierdoor bedoeld worden de zwermen van Gothen en Wandalen, die in het Romeinse keizerrijk vielen en afrekenden met de Ariaanse heersers, welke anders even vinnige vervolgers zouden geworden zijn als hun heidense voorgangers geweest waren, en reeds grote wreedheden bedreven hadden. Maar God opende een reeks oorlogen en daardoor werd op zekere wijze de vloed verzwolgen terwijl de gemeente enige verademing genoot. God zendt dikwijls het zwaard om de twist van Zijn verbond te beslechten, en wanneer de mensen andere goden verkiezen. Is er gevaar van oorlog in de poorten, binnenlandse beroerten en twisten eindigen dikwijls in de invallen van een algemene vijand.

4. De duivel, teleurgesteld in zijn voornemens tegen de gemeente, keert nu zijn woede tegen bijzondere personen en plaatsen, zijn boosaardigheid tegen de vrouw spoort hem aan om krijg te voeren tegen de overige van haar zaad. Sommigen menen dat hiermede bedoeld worden de Albigenzen, die eerst door Diocletianus verdreven werden naar woeste bergachtige streken, en later wreedaardig vermoord door de pauselijke woede en macht, gedurende verscheidene geslachten, en zulks om geen andere reden dan omdat zij de geboden Gods bewaarden en de

getuigenis van Jezus Christus hadden. Hun getrouwheid aan God en Christus in leer, eredienst en wandel, stelde hen bloot aan de woede des Satans en van zijn werktuigen, en diezelfde getrouwheid zal allen meer of minder daaraan blootstellen tot het einde der wereld, wanneer de laatste vijand zal tenietgedaan worden.

HOOFDSTUK 13

1 En ik zag uit de zee een beest opkomen, hebbende zeven hoofden en tien hoornen; en op zijn hoornen waren tien koninklijke hoeden, en op zijn hoofden was een naam van godslastering. 2 En het beest dat ik zag, was een pardel gelijk, en zijn voeten als eens beers voeten, en zijn mond als de mond eens leeuws; en de draak gaf hem zijn kracht, en zijn troon, en grote macht. 3 En ik zag een van zijn hoofden als tot de dood gewond, en zijn dodelijke wonde werd genezen; en de gehele aarde verwonderde zich achter het beest. 4 En zij aanbaden de draak, die het beest macht gegeven had; en zij aanbaden het beest, zeggende: Wie is dit beest gelijk? wie kan krijg voeren tegen hetzelfde? 5 En hetzelfde werd een mond gegeven, om grote dingen en godslasteringen te spreken; en hetzelfde werd macht gegeven, om zulks te doen, twee en veertig maanden. 6 En het opende zijn mond tot lastering tegen God, om Zijn Naam te lasteren, en Zijn tabernakel, en die in de hemel wonen. 7 En hetzelfde werd macht gegeven, om de heiligen krijg aan te doen, en om die te overwinnen; en hetzelfde werd macht gegeven over alle geslacht, en taal, en volk. 8 En allen, die op de aarde wonen, zullen hetzelfde aanbidden, welker namen niet zijn geschreven in het boek des levens, des Lams, Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld. 9 Indien iemand oren heeft, die hore. 10 Indien iemand in de gevangenis leidt, die gaat zelf in de gevangenis; indien iemand met het zwaard zal doden, die moet zelf met het zwaard gedood worden. Hier is de lijdzaamheid en het geloof der heiligen. 11 En ik zag een ander beest uit de aarde opkomen, en het had twee hoornen, des Lams hoornen gelijk, en het sprak als de draak. 12 En het oefent al de macht van het eerste beest. In tegenwoordigheid van hetzelfde, en het maakt, dat de aarde, en die daarin wonen het eerste beest aanbidden, wiens dodelijke wonde genezen was. 13 En het doet grote tekenen, zodat het ook vuur uit de hemel doet afkomen op de aarde, voor de mensen. 14 En verleidt degenen, die op de aarde wonen, door de tekenen, die aan hetzelfde te doen gegeven zijn in de tegenwoordigheid van het beest; zeggende tot degenen, die op de aarde wonen, dat zij het beest, dat de wond des zwaards had, en weder leefde, een beeld zouden maken. 15 En hetzelfde werd macht gegeven om het beeld van het beest een geest te geven, opdat het beeld van het beest ook zou spreken, en maken, dat allen, die het beeld van het beest niet zouden aanbidden, gedood zouden worden. 16 En het maakt, dat het aan allen, kleinen en groten, en rijken en armen, en vrijen en dienstknechten, een merkteken geve aan hun rechterhand of aan hun voorhoofden; 17 En dat niemand mag kopen of verkopen, dan die dat merkteken heeft, of de naam van het beest, of het getal zijns naams. 18 Hier is de wijsheid: die het verstand heeft, rekene het getal van het beest; want het is een getal eens mensen, en zijn getal is zeshonderd zes en zestig.

In dit hoofdstuk hebben wij een verdere ontdekking en beschrijving van de vijanden der gemeente, niet andere vijanden dan die reeds vroeger genoemd zijn, maar op een andere wijze beschreven, opdat de wijzen, waarop zich hun vijandschap openbaart, beter en vollediger zouden bekend worden. Zij worden voorgesteld als twee beesten, van het eerste is de tekening te vinden in vers 1- 10, van het tweede in vers 11-17.

Onder het eerste verstaan sommigen het heidense Rome, en onder het tweede het pauselijke Rome.

Maar anderen menen dat beide beesten het pauselijke Rome voorstellen, het eerste in zijn wereldlijke en het tweede in zijn geestelijke macht.

Openbaring 13:1-10

Wij hebben hier het verhaal van de opkomst, het voorkomen en de voortgang van het eerste beest, en merken daaromtrent op:

1. Waar de apostel zich bevond. **Hij stond op het zand der zee**, Hoofdstuk 12:18.) Het scheen hem toe dat hij op het zand der zee stond, hoewel hij waarschijnlijk nog in zinsverrukking was, maar het kwam hem voor dat hij op het eiland Patmos was, doch in het lichaam of buiten het lichaam, dat kon hij niet zeggen.

2. **Vanwaar het beest kwam, het kwam uit de zee op**, en toch naar de beschrijving te oordelen was het veel meer een landmonster, maar hoe monsterachtiger het in al zijn onderdelen was des te geschikter zinnebeeld was het om de verborgenheid der ongerechtigheid en der dwingelandij af te beelden.

3. Wat het voorkomen en de gestalte van het beest was. Het was over het geheel een pardel (luipaard) gelijk, maar zijn voeten waren als een beers voeten en zijn mond als de mond eens leeuws, het had zeven hoofden en tien hoornen, en op zijn hoornen waren tien koninklijke hoeden en op zijn hoofden was een naam van Godslastering. Een zeer afschuwelijk en afzichtelijk monster! In sommige delen van deze beschrijving schijnt een heen wijzing te zijn naar Daniëls gezicht van de vier beesten, die de vier koninkrijken voorstelden, Daniël 7:1 en v.v.

Een van deze beesten was gelijk een leeuw, een ander gelijk een beer, het derde gelijk een luipaard, en het vierde was een soort van samenstelling van de drie vorige, met de vurigheid, kracht en vlugheid van die andere. De zeven hoofden en de tien hoornen duiden, naar het schijnt, zijn verschillende machten aan, de tien koninklijke hoeden zijn schatplichtige vorsten: het woord van godslastering geeft rechtstreeks zijn vijandschap en verzet tegen de heerlijkheid Gods te kennen, door het bevorderen der afgoderij.

4. De oorzaak en bron van zijn gezag. En de draak gaf hem zijn kracht, en zijn troon en grote macht. Hij was verwekt door de duivel, en werd door hem ondersteund om zijn werk te doen en zijn belangen te bevorderen, en de duivel gaf hem alle hulp, waartoe hij instaat was.

5. Een gevaarlijke wonde werd hem toegebracht, maar die werd onverwacht genezen, vers 3. Sommigen denken dat wij onder deze wonde aan het hoofd de vernietiging van de heidense afgoderij verstaan moeten, en door het genezen van de wonde de invoering van de paapse afgoderij, die in wezen hetzelfde was maar in anderen vorm, en die evengoed als de vorige aan de bedoelingen des duivels beantwoordt.

6. De eer en aanbidding, welke aan dit helse monster gebracht worden. En de gehele aarde verwonderde zich achter dit beest, zij bewonderden zijn macht, zijn staatkunde, zijn welslagen, en zij aanbaden de draak, die het beest macht gegeven had, en zij aanbaden het beest. Zij brachten eer en onderwerping aan de duivel en zijn werktuigen, en meenden dat zij niet bij machte waren hen te weerstaan, zo groot was de duisternis, de ontaarding en dwaasheid van de wereld.

7. Hoe hij zijn helse macht en staatkunde in praktijk bracht. Hem werd een mond gegeven om grote dingen en Godslasteringen te spreken, om Zijn naam te lasteren en Zijn tabernakel en die in de hemel wonen, en hem werd macht gegeven om de heiligen krijg aan te doen en om hen te overwinnen, en een soort van wereldrijk op te richten. Zijn kwaadaardigheid was voornamelijk gemunt op God in de hemel en Zijn hemelse lijfwacht, op God door het maken van afbeeldingen van Hem, die de Onzienlijke is, en door die te aanbidden, op de tabernakel Gods, volgens sommigen de menselijke natuur van de Heere Jezus Christus. In welken God als in Zijn tabernakel woont, deze wordt onteerd door het leerstuk der transsubstantiatie, dat niet gelooft dat zijn lichaam een werkelijk lichaam is, maar aan iedere priester het vermogen toeschrijft om gewoon brood in het lichaam van Christus te veranderen, en tegen de heiligen die in de hemel wonen, de verheerlijkte heiligen, door hen in de plaats te stellen van de heidense demonen en hen te aanbidden, waarin zij zo weinig behagen scheppen, dat zij er zich

door beledigd en onteerd achten. Op die wijze openbaart zich de kwaadaardigheid des duivels tegen de hemel en de gezegende bewoners des hemels. Dezen zijn echter buiten zijn bereik. Al wat hij doen kan is hen lasteren, maar de heiligen op aarde zijn aan zijn wreedheid blootgesteld en soms wordt hem vergund hen te overwinnen en onder zijn voeten te vertreden.

8. De beperking van de macht des duivels in tijd en in personen. Hij is in zijn tijd beperkt, zijn regering duurt ***twee en veertig maanden***, vers 5. In overeenstemming met de andere profetische getallen der regering van de antichrist. Hij is ook beperkt in de personen en volken, die geheel en al aan zijn wil en macht onderworpen zullen zijn, dat zijn alleen zij, welker namen niet zijn geschreven in het boek des levens des Lams, dat geslacht is van de grondlegging der wereld. Christus heeft een uitverkoren overblijfsel gekocht met Zijn bloed, geschreven in Zijn boek, verzegeld met Zijn Geest, en hoewel de duivel en de antichrist dezen naar het lichaam mogen overwinnen en hun het natuurlijk leven ontnemen, zij kunnen nooit hun zielen ten onder brengen en hen er toe overhalen om hun Zaligmaker te verloochenen en zich bij zijn vijanden te voegen.

9. Hier is een oproeping tot aandacht voor hetgeen hier geopenbaard wordt omtrent het grote lijden en de zware moeiten van de gemeente, en een verzekering, dat God, wanneer Hij Zijn louteringswerk op de berg Sion voltooid heeft, zijn hand zal wenden tegen de vijanden van Zijn volk. Zij, die gedood hebben, zullen zelf met het zwaard gedood worden, vers 10, en zij, die het volk Gods in de gevangenis geworpen hebben, zullen zelf gevangen genomen worden. Dat zal geschikt zijn om de lijdzaamheid en het geloof der heiligen te oefenen, geduld onder het vooruitzicht van zo zwaar lijden, en geloof in de verwachting van zo heerlijke verlossing.

Openbaring 13:11-18

Zij, die menen dat het eerste beest het heidense Rome vertegenwoordigt, ***zullen in het tweede beest het pauselijke Rome zien, dat afgoderij en dwingelandij bevordert, maar op zachter wijze, meer als een lam.***

Maar zij, die onder het eerste beest de wereldlijke macht van het pausdom verstaan, houden het tweede beest voor zijn geestelijke en kerkelijke macht, die handelt onder het mom van godsdienst en liefde voor de zielen. Merk hier op:

I. De gedaante en gestalte van het tweede beest. ***Het had twee hoornen, des Lams hoornen gelijk, maar het sprak als de draak.*** Allen stemmen daarin overeen, dat hier een of andere grote bedrieger bedoeld wordt, die onder voorwendsel van godsdienst de zielen der mensen verleiden zal. De papisten meenden dat hier Apollonius Tyanaeus bedoeld wordt, maar Dr. More verwerpt dat gevoelen en past de tekst toe op de geestelijke macht van het pausdom. De paus vertoont hoornen als de lamshoornen, geeft voor de plaatsvervanger van Christus op aarde te zijn en bevestigt daardoor zijn macht en gezag, maar zijn spreken verradt hem, want zijn valse leerstellingen en wrede bevelen tonen aan, dat hij bij de draak en niet bij het Lam behoort.

II. De macht, die hij uitoefent. Het oefent al de macht van het eerste beest, vers 12, het staat dezelfde belangen voor, jaagt naar hetzelfde doel in hoofdzaak, dat is de mensen af te trekken van de verering van de waren God naar de aanbidding van degenen, die van nature geen goden zijn, en de zielen en gewetens te onderwerpen aan de wil en het gezag van mensen. In tegenstelling met de wil van God. Dat doel wordt bevorderd door het pausdom zowel als door het heidendom, en door de listige wapenen van het pausdom evenzeer als door zijn wereldlijke macht, beide dienen de duivel en zijn belangen, hoewel op verschillende wijzen.

III. De wijzen, waarop dit tweede beest zijn belangen en voornemens behartigde. Deze zijn drieërlei.

1. Leugenachtige wonderen, voorgewende tekenen, waardoor de mensen zouden bedrogen worden en gebracht tot de verering van het eerste beest in het beeld, dat nu voor hem gemaakt was. Zij zouden voorgeven vuur van de hemel te doen nederdalen gelijk Elia eens deed. God veroorlooft soms Zijn vijanden, bijvoorbeeld de tovenaars in Egypte, dingen te doen, die zeer wonderbaar schijnen en waardoor onwetenden bedrogen worden. Het is algemeen bekend dat het pausdom zeer lang zich door valse wonderen staande gehouden heeft.

2. Verbanningen, banvloeken, strenge kerkelijke tucht, waardoor zij voorgeven de mensen van Christus af te snijden en aan de macht des duivels over te leveren, maar in werkelijkheid geven zij hen over aan de wereldlijke macht, opdat die hen ter dood brenge, en dus wordt hun, niettegenstaande hun laaghartige huichelarij, terecht verweten dat zij hen doden, die zij niet kunnen bedriegen.

3. Beroving van vrijheid, door het onthouden van natuurlijke, maatschappelijke en burgerlijke rechten aan hen, die het paapse beest, dat is het beeld van het heidense beest, niet willen aanbidden. Dat wordt hier genoemd het kopen en verkopen van natuurlijke rechten, zowel als van posten van voordeel en vertrouwen, dat hun toegestaan wordt, die het merkteken van het beest aan hun voorhoofden hebben of aan hun rechterhand, en hun, die de naam van het beest of het getal van zijn naam hebben. Waarschijnlijk betekenen het merkteken, de naam en het getal van het beest alle hetzelfde ding: zij, die openlijk belijdenis doen van hun gehoorzaamheid en onderwerping aan de pauselijke macht, dragen zijn naam aan hun voorhoofden, zij, die zich verbinden om met alle kracht de invloed en de macht van het pauselijk gezag te bevorderen, dragen het in hun rechterhand. Men zegt dat paus Martin V. In zijn bul op het concilie te Constanz, aan de Rooms-Katholieken verbood enigen ketter te veroorloven in hun landen te wonen, geldzaken te doen, handel te drijven, of enige burgerlijke betrekking te bekleden, en dat is een zeer duidelijke uitlegging van deze profetie.

IV. Hier wordt ons het getal van het beest genoemd op een wijze, welke de oneindige wijsheid Gods toont en al de wijsheid en het vernuft van mensen oefent. Zijn getal is het getal eens mensen, samengesteld naar de gewoonten der mensen, en zijn getal is zes honderd zes en zestig. Sommigen houden dit voor het aantal dwalingen en ketterijen, die het pausdom bevat, anderen voor zijn duur vanaf zijn opkomst tot zijn val, maar geen van beide meningen staat vast. Nog veel minder is bekend hoe lang het tijdperk zal duren, dat deze profetie omvat. Dit schijnt mij toe een van de tijden en gelegenheden te zijn, welke de Vader in Zijn eigen macht gesteld heeft. Maar dit weten wij: God heeft zijn *Mene Tekel* geschreven op al Zijn vijanden, Hij heeft hun dagen geteld, die zullen eindigen, maar Zijn koninkrijk zal in alle eeuwigheid bestaan.

HOOFDSTUK 14

1 En ik zag, en ziet, het Lam stond op de berg Sion, en met Hem honderd vier en veertig duizend, hebbende de Naam Zijns Vaders geschreven aan hun voorhoofden. 2 En ik hoorde een stem uit de hemel, als een stem veler wateren, en als een stem van een groten donderslag. En ik hoorde een stem van citerspelers, spelende op hun citers; 3 En zij zongen als een nieuw gezang voor de troon, en voor de vier dieren, en de ouderlingen; en niemand kon dat gezang leren, dan de honderd vier en veertig duizend, die van de aarde gekocht waren. 4 Dezen zijn het, die met vrouwen niet bevlekt zijn, want zij zijn maagden; dezen zijn het, die het Lam volgen, waar Het ook heengaat; dezen zijn gekocht uit de mensen, tot eerstelingen Gode en het Lam. 5 En in hun mond is geen bedrog gevonden; want zij zijn onberispelijk voor de troon van God. 6 En ik zag een anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk; 7 Zeggende met een grote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, Die de hemel, en de aarde, en de zee, en de fonteinen der wateren gemaakt heeft. 8 En er is een andere engel gevolgd, zeggende: Zij is gevallen, zij is gevallen, Babylon, die grote stad, omdat zij uit de wijn des toorns harer hoererij alle volken heeft gedrenkt. 9 En een derde engel is hen gevolgd, zeggende met een grote stem: Indien iemand het beest aanbidt en zijn beeld, en ontvangt het merkteken aan zijn voorhoofd, of aan zijn hand, 10 Die zal ook drinken uit de wijn des toorn Gods, die ongemengd ingeschonken is. In de drinkbeker Zijns toorns; en hij zal gepijnigd worden met vuur en sulfer voor de heilige engelen en voor het Lam. 11 En de rook van hun pijniging gaat op in alle eeuwigheid, en zij hebben geen rust dag en nacht, die het beest aanbidden en zijn beeld, en zo iemand het merkteken zijns naams ontvangt. 12 Hier is de lijdzaamheid der heiligen; hier zijn zij, die de geboden Gods bewaren en het geloof van Jezus. 13 En ik hoorde een stem uit de hemel, die tot mij zeide: Schrijf, zalig zijn de doden, die in de Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen. 14 En ik zag, en ziet, een witte wolk, en op de wolk was Een gezeten, des mensen Zoon gelijk, hebbende op Zijn hoofd een gouden kroon; en in Zijn hand een scherpe sikkel. 15 En een andere engel kwam uit de tempel, roepende met een grote stem tot Dengene, Die op de wolk zat: Zend Uw sikkel en maai; want de ure om te maaien is nu gekomen, dewijl de oogst der aarde rijp is geworden. 16 En Die op de wolk zat, zond Zijn sikkel op de aarde, en de aarde werd gemaaid. 17 En een andere engel kwam uit de tempel, die in de hemel is, hebbende ook zelf een scherpe sikkel. 18 En een andere engel kwam uit van het altaar, die macht had over het vuur; en hij riep met een groot geroep, tot dengene, die de scherpe sikkel had, zeggende: Zend uw scherpe sikkel, en snijd af de druiftakken van de wijngaard der aarde, want zijn druiven zijn rijp. 19 En de engel zond zijn sikkel op de aarde en sneed de druiven af van de wijngaard der aarde, en wierp ze in de groten wijnpersbak des toorns Gods. 20 En de wijnpersbak werd buiten de stad getreden, en er is bloed uit de wijnpersbak gekomen, tot aan de tomen der paarden, duizend zeshonderd stadien ver.

Na het verhaal van de zware beproevingen en het hevige lijden, die Gods dienstknechten zullen doorstaan, hebben wij hier een aangename toneel, de dag begint te lichten. Wij zien hier

I. De Heere Jezus aan het hoofd van Zijn getrouwe volgelingen, vers 1-5.

II. Drie engelen, die gezonden worden om achtereenvolgens te verkondigen de val van Babylon, de dingen die daaraan voorafgaan, en de dingen die er op volgen, vers 6-13.

III. Het gezicht van de grote oogst, vers 14-20.

Openbaring 14:1-5

Hier hebben wij een van de aangenaamste tonelen, die in deze wereld kunnen aanschouwd worden, de Heere Jezus Christus aan het hoofd van Zijn getrouwe aanhangers en volgelingen. Merk op:

1. **Hoe Christus verschijnt, als een Lam staande op de berg Sion.** De berg Sion is de Evangelische gemeente, Christus is met Zijn gemeente en in haar midden onder al haar droefenissen, en daarom wordt zij niet verteerd. Zijn tegenwoordigheid verzekert haar volharding. Hij verschijnt als een Lam, als het ware Lam, als het Lam Gods. In het vorige hoofdstuk werd een nagmaakt lam gemeld, dat eigenlijk een draak was, hier verschijnt Christus als het ware paaslam, om te tonen dat zijn middelaarsregering de vrucht is van Zijn lijden en de oorzaak van de veiligheid en de getrouwheid van Zijn volk.

2. Hoe de Zijnen verschijnen: zeer eervol.

A. Wat hun aantal aangaat: zij zijn velen, al de verzegelden; geen hunner is verloren gegaan in de verdrukkingen, die over hen gekomen zijn.

B. Hun onderscheidend kenteken. **Zij hadden de Naam van Zijn Vader geschreven aan hun voorhoofden.** Zij legden vrijmoedige en openlijke belijdenis van hun geloof af, hun geloof in God en Christus, en daar dit gevolgd werd door daarmee overeenstemmende daden, zijn zij gekend en goedgekeurd.

C. Hun gelukwensen en lofzangen, die het bijzondere gezang van de verlostten zijn, vers 3, hun lofzangen waren luide als de donder, als een stem van vele wateren, zij waren welluidend als harpgeklank, zij waren hemels, voor de troon Gods. Zij zongen een nieuw gezang. In overeenstemming met het nieuwe verbond en die nieuwe, genadige bedeling der Voorzienigheid, waaronder zij nu verkeerden, en hun gezang was een geheim voor anderen, geen vreemden konden zich in hun blijdschap mengen, anderen mochten de woorden van het lied herhalen, maar de zin en de bedoeling daarvan bleef hun een geheim.

D. Hun hoedanigheid en beschrijving.

a. Zij worden gekend aan hun kuisheid en reinheid: Zij zijn maagden. Zij hebben zich niet bevlekt, zomin met lichamelijke als met geestelijke hoererij, zij hebben zich zelfen vrijgehouden van de afschuwelijkheden van het anti-christelijk geslacht.

b. Aan hun getrouwheid en onwankelbare gehechtheid aan Christus. Zij volgen het Lam waar het ook heengaat. Zij volgen de leiding van Zijn woord, Geest en voorzienigheid, en laten het aan Hem over hen te leiden in alle plichten en ook in alle moeiten naar het Hem behaagt.

c. Aan hun vroegere bestemming voor deze eer. Zij zijn gekocht uit de mensen tot eerstelingen voor God en het Lam, vers 4. Hier is een duidelijk bewijs van de bijzondere voldoening. Zij zijn gekocht uit de mensen. Sommige kinderen der mensen zijn door verlossende barmhartigheid onderscheiden van anderen: Zij zijn eerstelingen voor God en voor het Lam, Zijn uitverkorenen, uitnemend in elke genade, en de eerstelingen van vele anderen, die volgelingen van hen zullen zijn, gelijk zij van Christus.

d. Door hun algemene oprechtheid en nauwgezetheid van geweten. En in hun mond is geen bedrog gevonden, want zij zijn onberispelijk voor de troon van God, vers 5. Zij waren zonder enige bijzondere schuld, enig naar-voren-tredend gebrek, hun harten waren oprecht voor God, en wat hun menselijke gebreken aangaat, die werden hun uit genade om Christus' wil vergeven. Dit zijn de gelukzaligen, die Christus vergezellen als hun hoofd en hun Heere, Hij wordt in hen en zij worden in Hem verheerlijkt.

Openbaring 14:6-12

In dit gedeelte van het hoofdstuk zien wij drie engelen of boodschappers van de hemel gezonden om kennis te geven van de val van Babylon, en van de dingen, die aan deze grote gebeurtenis voorafgingen en er op volgden.

I. De eerste engel werd gezonden met een boodschap, die er aan voorafging, en dat was het eeuwig Evangelie te verkondigen, vers 6, 7. Merk op:

1. Het Evangelie is een eeuwig Evangelie, het is dat naar zijn aard en het zal het zijn in zijn gevolgen. Alle vlees is als gras, maar het woord des Heeren bestaat in eeuwigheid.

2. Het is een geschikt werk voor een engel dat eeuwig Evangelie te verkondigen, de waardigheid en de moeilijkheid van dat werk brengt het mede. En toch hebben wij dezen schat in aarden vaten!

3. Het eeuwig Evangelie is van groot belang voor de gehele wereld, het is zeer te wensen dat het bekendgemaakt worde aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk.

4. Het Evangelie is het grote middel, waardoor de mensen gebracht worden tot de vreze Gods en tot het brengen van heerlijkheid aan Hem. De natuurlijke godsdienst is niet genoeg om ons in de vreze Gods te bewaren, of om Hem heerlijkheid van de mensen te verzekeren, het is het Evangelie, dat de vreze Gods doet herleven en Zijn heerlijkheid over de wereld verbreidt.

5. Wanneer de afgoderij in de gemeente binnenkruipt, worden door de verkondiging van het Evangelie, door de kracht des Heiligen Geestes, de mensen bekeerd van de afgoden om de levenden God te dienen, als de Schepper van de hemel, de aarde, de zee en de fonteinen der wateren, vers 7. Aanbidding van enigen anderen God dan van Hem, die de wereld geschapen heeft. Is afgoderij.

II. De tweede engel volgt op deze en verkondigt de werkelijke **val van Babylon**. De prediking van het eeuwig Evangelie had de grondslagen van het anti-christelijk rijk in de wereld geschokt en zijn val verhaast. Door Babylon wordt algemeen Rome verstaan, dat vroeger genoemd was Sodom en Gomorra, om haar goddeloosheid en wreedheid, en nu voor de eerste maal Babylon geheten wordt om haar hoogmoed en afgoderij. Merk op:

1. Hetgeen God besloten en voorzegd heeft, zal zo zeker geschieden alsof het reeds gebeurd was.

2. De grootheid van het pauselijk Babylon zal niet instaat zijn om haar val te voorkomen, maar zal die nog vreeslijker en merkwaardiger maken.

3. De goddeloosheid van Babylon in het bederven, bedriegen en dronken-maken van al de volken rondom haar, zal haar val rechtvaardigen en aantonen Gods gerechtigheid in haar uiterste verwoesting, vers 8. Haar misdaden worden aangehaald als de rechtvaardige oorzaak van haar vernietiging.

III. Een derde engel volgt de beide anderen, en waarschuwt allen voor de Goddelijke wraak, die allen zal overvallen, welke hardnekkig gewijd blijven aan de belangen van de antichrist, nadat God op die wijze zijn val afgekondigd heeft, vers 9, 10. Indien iemand (nadat deze bedreiging tegen Babylon afgekondigd en reeds ten dele vervuld is) blijft volharden in zijn afgoderij, zijn belijdenis van onderwerping aan het beest en van bevordering van zijn zaak, dan zal hij drinken uit de wijn van de toorn Gods, die onvermengd ingeschonken is in de drinkbeker van Zijn toorn, hij zal voor eeuwig naar ziel en lichaam ellendig worden, Jezus Christus zal deze straf op hem toepassen en de heilige engelen zullen het aanschouwen en goedkeuren. Afgoderij, zowel de heidense als de paapse. Is een vervloekte zonde van nature, en zal noodlottig blijken te zijn voor hen, die er in volharden, nadat de Voorzienigheid hen gewaarschuwd heeft. Zij, die weigeren uit Babylon uit te gaan, nadat zij zo geroepen werden, en besluiten in haar zonden te blijven delen, moeten ook haar plagen ontvangen. De schuld en het verderf van zulke onverbeterlijke afgodendienaars zal dienen om de uitnemendheid van de

lijdzaamheid en gehoorzaamheid der heiligen des te meer in het licht te stellen. Deze genaden zullen beloond worden met zaligheid en heerlijkheid. Wanneer het verraad en de opstand van de anderen zal gestraft worden met eeuwige verwoesting, dan zal tot eer van de heiligen gezegd worden: ***Hier is de lijdzaamheid der heiligen***, vers 12. Gij hebt vroeger gezien hoe zij de lijdzaamheid beoefenden, nu ziet gij hoe dat beloond wordt.

Openbaring 14:13-20

Hier hebben wij het gezicht van de oogst en van het snijden der druiven, plechtig ingeleid. Merk op:

I. De inleiding, vers 13.

1. Vanwaar deze voorzegging van de oogst kwam. Zij kwam van de hemel en niet van de mensen, en is daarom van zekere waarheid en groot gezag.

2. Hoe zij werd bewaard en openbaar gemaakt. Schriftelijk, het was van het hoogste belang, dat het volk Gods er bij alle gelegenheden ondersteuning en troost in zou kunnen vinden.

3. Wat zij voornamelijk bedoelde. De zegening aan te tonen van al Gods gelovige heiligen en dienstknechten, beide in en na de dood. ***Zalig zijn de doden, die in de Heere sterven van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid, en hun werken volgen met hen***, vers 13. Merk op:

A. De beschrijving van hen, die gezegend zijn en zullen worden, - zij, die in de Heere sterven, hetzij sterven voor de zaak van Christus, of sterven in een staat van levende vereniging met Hem, die in Christus gevonden worden wanneer de dood komt.

B. Waarin hun zegen bestaat. Zij rusten van hun arbeid en hun werken volgen met hen.

a. Zij zijn gezegend in hun rust, zij rusten van alle zonde, verzoeking, verdriet en vervolging. Daar rusten de vermoeiden van smart.

b. Zij zijn gezegend in hun beloning. Hun werken volgen met hen. Zij gaan hun niet vooruit als een aanspraak, een prijs of een koopsom, maar volgen hen als een bewijs, dat zij geleefd hebben en gestorven zijn in de Heere, en de gedachte daaraan zal hun aangenaam zijn en de beloning heerlijk, ver boven de verdienste van al hun werk en lijden.

c. Zij zijn gelukkig in de tijd van hun sterven, wanneer zij gezien hebben dat de zaak Gods herleefde, de vrede der gemeente wederkeerde, de wraak Gods op hun afgodische, wrede vijanden viel. Zulke tijden zijn goede tijden om in te sterven, aan de stervenden wordt de wens van Simeon vervuld: *Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord, want mijne ogen hebben Uwe zaligheid gezien*. En dit alles wordt onderschreven en bevestigd door het getuigenis des Geestes, die met hun geest en met het geschreven Woord getuigt.

II. Thans volgt het gezicht zelf, voorgesteld door ***een oogst en het snijden van druiventrossen***.

1. Een oogst, vers 14, 15. Het zinnebeeld, dat soms voorstelt het afsnijden van de goddelozen door het oordeel Gods, wanneer zij rijp zijn voor het verderf, en soms het inzamelen van de rechtvaardigen door de barmhartigheid Gods, wanneer zij rijp zijn voor de hemel. Hier schijnt het Gods oordelen tegen de goddelozen te betekenen. Merk op:

A. De Heere des oogstes: een, des mensen Zoon gelijk. Hij was de Heere Jezus zelf, en wordt verder beschreven:

a. De wagen, waarop Hij reed: Zittende op een witte wolk, een wolk, die haar verlichte zijde naar de gemeente gekeerd had, hoe donker zij ook zijn mocht voor de goddelozen.

b. Het teken Zijner macht: Hebbende op Zijn hoofd een gouden kroon, Hij was gemachtigd tot alles wat Hij deed en zou doen.

c. Het werktuig van Zijn arbeid: In zijn hand een scherpe sikkel.

d. De uitnodiging uit de tempel tot Hem gericht om Zijn werk uit te voeren. Zijn volk begeerde dat Hij het doen zou, en hoewel Hij besloten had het te verrichten, wilde Hij er door hen om gevraagd worden, zodat het zou geschieden in antwoord op hun gebeden.

B. Het werk van de oogst, dat is: het zenden van de sikkel in het koren om het veld te maaïen. De sikkel is het zwaard van Gods gerechtigheid, het veld is de wereld, het oogsten is het afsnijden en wegvoeren van de bewoners der aarde.

C. De tijd des oogstes, die is daar als het koren rijp is, als de maat van de zonden der mensen vervuld is en zij rijp geworden zijn voor verwoesting. De ergste vijanden van Christus en Zijn gemeente worden niet verwoest alvorens zij door hun zonden rijp geworden zijn voor het verderf, en dan zal Hij hen niet langer sparen, dan zal Hij Zijn sikkel op aarde zenden om haar af te maaïen.

2. **Een wijnoogst**, vers 17. Sommigen menen, dat dit slechts twee verschillende zinnebeelden voor hetzelfde oordeel zijn, anderen denken dat hier twee verschillende gebeurtenissen voor het einde der wereld afgebeeld worden. Merk op:

A. Aan wie dit werk in de wijngaard werd opgedragen. Een engel, een andere engel kwam uit van het altaar, dat is: uit het heilige der heiligen in de hemel.

B. Op wiens verzoek dit werk van de wijnoogst werd ondernomen, het was, evenals daarstraks, op het roepen van een engel uit de tempel, de dienaren en de gemeenten Gods op aarde.

C. Het werk van de wijnoogst, dat in twee delen bestaat.

a. Het afsnijden van de druiftakken der aarde en het verzamelen, want de druiven waren nu rijp, geheel rijp, vers 18.

b. Het werpen van de druiven in de wijnpersbak, vers 19. Hier wordt ons gezegd:

Ten eerste. Wat de wijnpers was, het was de toorn Gods, het vuur van Zijn verontwaardiging, het een of ander verschrikkelijk onheil, zeer waarschijnlijk het zwaard, dat het bloed van de goddelozen vergoot.

Ten tweede. Waar de plaats van de wijnpersbak was, buiten de stad, waar het leger lag, dat tegen Babylon opgekomen was.

Ten derde. De hoeveelheid van de wijn, dat is van het bloed, hetwelk door dit oordeel vergoten werd. Het kwam, wat de diepte aangaat, tot aan de tomen der paarden, en wat de lengte en breedte betreft, duizend zes honderd stadiën ver, vers 20. Dat is volgens sommigen ongeveer de maat van het heilige land en dan kan het betekenen het landbezit van de zogenaamde Heilige Stoel, waaronder de stad Rome begrepen is. Maar hier is gelegenheid voor allerlei gewaagde gissingen. Wellicht is deze grote gebeurtenis nog niet geschied, maar het gezicht is voor een bepaalden tijd, en daarom: hoewel het moge vertoeven, wij zullen het verwachten. Maar wie zal leven als de Heere dat doen zal?

HOOFDSTUK 15

1 En ik zag een ander groot en wonderlijk teken in de hemel; namelijk zeven engelen, hebbende de zeven laatste plagen; want in deze is de toorn Gods geëindigd. 2 En ik zag als een glazen zee, met vuur gemengd; en die de overwinning hadden van het beest, en van zijn beeld, en van zijn merkteken, en van het getal zijns naams, welke stonden aan de glazen zee, hebbende de citers Gods; 3 En zij zongen het gezang van Mozes, de dienstknecht Gods, en het gezang des Lams, zeggende: Groot en wonderlijk zijn Uw werken, Heere, Gij almachtige God, rechtvaardig en waarachtig zijn Uw wegen, Gij Koning der heiligen! 4 Wie zou U niet vrezen, Heere, en Uw Naam niet verheerlijken? Want Gij zijt alleen heilig; want alle volken zullen komen, en voor U aanbidden; want Uw oordelen zijn openbaar geworden. 5 En na dezen zag ik, en ziet, de tempel des tabernakels der getuigenis in de hemel werd geopend. 6 En de zeven engelen, die de zeven plagen hadden, kwamen uit de tempel, bekleed met rein en blinkend lijnwaad, en omgord om de borst met gouden gordels. 7 En een van de vier dieren gaf de zeven engelen zeven gouden fiolen, vol van de toorn Gods, Die in alle eeuwigheid leeft. 8 En de tempel werd vervuld met rook uit de heerlijkheid Gods, en uit Zijn kracht; en niemand kon in de tempel ingaan, totdat de zeven plagen der zeven engelen geëindigd waren.

Volgens het gevoel van zeer uitnemende uitleggers, had God tot hiertoe Zijn dienstknecht Johannes laten zien:

- I. De toestand van de gemeente onder de heidense machten. In het openen van de zes zegelen.
 - II. De toestand der gemeente onder de pauselijke macht. In het gezicht van de zes bazuinen, die begonnen te klinken bij de opening van het zevende zegel. Daarna werd tussengevoegd:
 - III. Een meer algemeen overzicht van de vorigen, de tegenwoordige en de toekomstige toestand der gemeente. In het kleine boek enz. Hij gaat nu verder door hem te tonen:
 - IV. Hoe de antichrist zou vernietigd worden, en door welke middelen die vernietiging zou voltooid worden. *In het gezicht van de zeven fiolen.* Dit hoofdstuk behelst een ontzagwekkende voorbereiding of inleiding voor de uitgieting van die fiolen.
- Wij hebben daarin

- I. Een gezicht van de engelen in de hemel, die dat grote werk moesten verrichten, en met hoe levendige vreugde de hemelse heirscharen dat grootse voornemen toejuichten, vers 1-4.
- II. Een gezicht van deze engelen, uit de hemel komende om de fiolen te ontvangen, en de grote ontsteltenis, welke dat in de wereld veroorzaakte, vers 5-8.

Openbaring 15:1-4

Hier hebben wij de voorbereiding voor het uitgieten van de zeven fiolen, welke toevertrouwd werd aan zeven engelen. Merk op waar deze engelen de apostel verschenen: in de hemel, op wonderlijke wijze, en dat wel om:

- 1. Het werk, dat zij te doen hadden, het beëindigen der verwoesting van de antichrist. God zou nu tot dat doel Zijn zeven laatste plagen uitgieten, en daar de maat der zonden van Babylon nu vervuld was, zo zou zij ook de volle maat van Zijn wrekende toorn ontvangen.
- 2. De aanschouwers en getuigen van deze hun boodschap. Allen, die de overwinning hadden van het beest en van zijn beeld, en van zijn merkteken en van het getal zijns naams. Dezen stonden aan de glazen zee. Sommigen menen dat deze zee de wereld voorstelt, een zeer zwak ding, dat in stukken zal gebroken worden. Anderen echter houden haar voor het Nieuwe Verbond, en als heen wijzing naar de koperen zee in de tempel, waarin de priesters zich moesten wassen, de getrouwe dienstknechten van God staan op de grondslag der gerechtigheid van Christus.

Nog anderen zien er in de Rode Zee afgebeeld, die in twee muren van water stond, waar de Israëlieten tussen door trokken en de vuurkolom zich in het water weerspiegelde, zodat het

moet geschenen hebben alsof het water met vuur vermengd was, en zulks om aan te tonen dat het vuur van Gods toorn tegen Farao met zijn ruiters en wagens, de wateren zou doen neerstorten en hen daardoor verwoesten, omdat daarop schijnt gezinspeeld te worden, want zij zongen het gezang van Mozes, de dienstknecht Gods, en daarin:

A. Zij breiden uit over de grootsheid van Gods werken en de rechtvaardigheid en waarheid van Zijn wegen, zowel in het verlossen van Zijn volk als in het verdelgen van de vijanden. Zij verblijdden zich in hope en in de verwachting van spoedige vervulling daarvan, hoewel die nog niet kwam.

B. Zij roepen alle volken op om God te vrezen, Hem heerlijkheid en aanbidding te brengen, verschuldigd na zulk een openbaring van Zijn rechtvaardigheid en trouw. Wie zou U niet vrezen? vers 4.

Openbaring 15:5-8

Merk hier op: I. Hoe de engelen verschenen, toen zij uit de hemel kwamen om hun opdracht te vervullen. ***De tempel des tabernakels der getuigenis in de hemel werd geopend***, vers 5. Hier is een heen wijzing naar het heilige der heiligen in tabernakel en tempel, waar het verzoendeksel was, bedekkende de ark des verbonds, waar de hogepriester eenmaal des jaars verzoening deed en waar God met Zijn volk gemeenschap hield en hun gebeden hoorde. Hierdoor kunnen wij, zoals het hier vermeld wordt, leren:

1. Dat God in de oordelen, die Hij nu ging voltrekken over het anti-christelijk rijk, de profetieën en beloften van Zijn woord en Zijn verbond ging vervullen, die altijd voor Hem waren en waaraan Hij steeds gedachtig was.
2. Dat Hij door deze daden de gebeden van Zijn volk beantwoordde, die Hem aangeboden waren door hun grote hogepriester.
3. Dat Hij hierin de twist twistte van Zijn eigen Zoon, onze Zaligmaker, de Heere Jezus Christus, wiens bediening en gezag men had overweldigd, wiens naam men onteerd had, en het grote doel van wiens dood door de antichrist en zijn aanhangers was tegengestaan.
4. Dat Hij bezig was voor Zijn volk een wijder deur van vrijheid te openen om Hem te dienen in talrijke plechtige samenkomsten zonder vrees voor hun vijanden.

II. Hoe zij voor hun werk toegerust en voorbereid werden. Merk op:

1. Hun uitrusting. Zij waren bekleed met rein en blinkend lijnwaad en omgord om de borsten met gouden gordels, vers 6. Dat was de kleding van de hogepriester, wanneer hij tot God in het heilige der heiligen inging en met antwoord van God terugkwam. Hierdoor werd aangetoond dat deze engelen alles deden onder Goddelijke aanwijzing en besturing, en dat zij een offer voor de Heere gingen toebereiden, hierna genoemd het avondmaal des groten Gods, Hoofdstuk 19:17. De engelen waren de dienaren der Goddelijke gerechtigheid en zij deden alles op reine en heilige wijze.
2. Hun wapenen, waaruit die bestonden en vanwaar zij ze ontvingen, hun wapenen, waarmee zij hun belangrijk werk zouden verrichten, waren zeven gouden fiolen, vol van de toorn Gods, die in alle eeuwigheid leeft, vers 7. Zij werden gewapend met de toorn Gods tegen zijn vijanden. Het geringste schepsel, wanneer het komt gewapend met de toorn Gods, zal te sterk zijn voor enigen mens ter wereld, hoeveel meer dus een engel Gods. Deze toorn Gods moest niet ineens uitgegoten worden, maar was verdeeld in zeven delen, die achtereenvolgens op het anti-christelijk rijk zouden vallen. En vanwaar ontvingen de engelen nu deze zeven fiolen? Van een van de vier dieren, een der dienaren van de ware gemeente, dat is in antwoord op de gebeden van de dienaren en het volk van God, en om hun zaak te wreken, waartoe de engelen gaarne gebruikt werden.

III. De indruk, welken dit alles maakte op degenen, die dicht bij de tempel stonden. Zij werden allen als 't ware gehuld in wolken van de rook, die de tempel vervulde, van de heerlijke en machtige tegenwoordigheid Gods, zodat niemand in de tempel kon ingaan, voordat dit werk volbracht was. De belangen van de antichrist waren zo samengeweven met de burgerlijke toestanden en instellingen van alle volken, dat hij niet kon verdelgd worden zonder een hevige schok aan de gehele wereld te geven, en dan zou het volk Gods slechts zeer weinig rust en gelegenheid hebben om te vergaderen, terwijl dit grote werk doende was. Voor een poos zouden hun rustdagen onderbroken, hun instellingen van openlijke godsverering gesloten, en zou alles in de grootste verwarring gestort worden. God zelf was nu bezig aan Zijn volk en aan de gehele wereld te prediken, door verschrikkelijke dingen in gerechtigheid, en wanneer dat geschied was, zouden de gemeenten rust hebben, en de openbare vergaderingen samengebracht. Ingericht en vermenigvuldigd worden. De grootste verlossingen van de gemeente worden tot stand gebracht door ontzagwekkende en verwonderlijke maatregelen van de Voorzienigheid.

HOOFDSTUK 16

1 En ik hoorde een grote stem uit de tempel, zeggende tot de zeven engelen: Gaat henen, en giet de zeven fiolen van de toorn Gods uit op de aarde. 2 En de eerste ging henen, en goot zijn fiool uit op de aarde; en er werd een kwaad en boos gezweer aan de mensen, die het merkteken van het beest hadden, en die zijn beeld aanbaden. 3 En de tweede engel goot zijn fiool uit in de zee, en zij werd bloed als van een dode; en alle levende ziel is gestorven in de zee. 4 En de derde engel goot zijn fiool uit in de rivieren en in de fonteinën der wateren; en de wateren werden bloed. 5 En ik hoorde de engel der wateren zeggen: Gij zijt rechtvaardig, Heere! Die is, en Die was, en Die zijn zal, dat Gij dit geoordeeld hebt; 6 Dewijl zij het bloed der heiligen, en der profeten vergoten hebben, zo hebt Gij hun ook bloed te drinken gegeven; want zij zijn het waardig. 7 En ik hoorde een anderen van het altaar zeggen: Ja, Heere, Gij almachtige God! Uwe oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig. 8 En de vierde engel goot zijn fiool uit op de zon; en haar is macht gegeven de mensen te verhitten door vuur. 9 En de mensen werden verhit met grote hitte, en lasterden de Naam Gods, Die macht heeft over deze plagen; en zij bekeerden zich niet, om Hem heerlijkheid te geven. 10 En de vijfde engel goot zijn fiool uit op de troon van het beest; en zijn rijk is verduisterd geworden; en zij kauwden hun tongen van pijn; 11 En zij lasterden de God des hemels vanwege hun pijnen, en vanwege hun gezweren; en zij bekeerden zich niet van hun werken. 12 En de zesde engel goot zijn fiool uit op de grote rivier, de Eufraat; en zijn water is uitgedroogd, opdat bereid zou worden de weg der koningen, die van de opgang der zon komen zullen. 13 En ik zag uit de mond des draaks, en uit de mond van het beest, en uit de mond des valschen profeets, drie onreine geesten gaan, de vorsen gelijk; 14 Want het zijn geesten der duivelen, en zij doen tekenen, welke uitgaan tot de koningen der aarde en der gehele wereld, om die te vergaderen tot de krijg van die groten dag des almachtigen Gods. 15 Ziet. Ik kom als een dief. Zalig is hij, die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele, en men zijn schaamte niet zie. 16 En zij hebben hen vergaderd in de plaats, welke in het Hebreeuws genaamd wordt Armageddon. 17 En de zevende engel goot zijn fiool uit in de lucht; en er kwam een grote stem uit de tempel des hemels, van de troon, zeggende: Het is geschied. 18 En er geschiedden stemmen, en donderslagen, en bliksemen; en er geschiedde een grote aardbeving, hoedanige niet is geschied van dat de mensen op de aarde geweest zijn, namelijk een zodanige aardbeving en zo groot. 19 En de grote stad is in drie delen gescheurd, en de steden der heidenen zijn gevallen; en het grote Babylon is gedacht geworden voor God, om haar te geven de drinkbeker van de wijn des toorns Zijner gramschap. 20 En alle eiland is gevloeden, en de bergen zijn niet gevonden. 21 En een grote hagel, elk als een talent pond zwaar, viel neder uit de hemel op de mensen; en de mensen lasterden God vanwege de plage des hagels; want deszelfs plage was zeer groot.

In dit hoofdstuk hebben wij het verhaal van het uitgieten der zeven fiolen, die vol waren van de toorn Gods. Zij werden uitgegoten over het anti-christelijk wereldrijk en op al wat daarbij behoorde.

I. Over de aarde, vers 2.

II. Over de zee, vers 3.

III. Over de rivieren en fonteinën der wateren, vers 4.

IV. Daarbij verheffen de hemelse heirscharen de rechtvaardigheid van Gods oordelen en juichen die toe, waarna de vierde fiool uitgegoten wordt over de zon, vers 8.

V. De vijfde over de troon van het beest.

VI. De zesde over de Eufraat.

VII. De zevende in de lucht, waarna de steden der heidenen ineenstorten en het grote Babylon voor God in gedachtenis komt.

Openbaring 16:1-7

In het voorgaande hoofdstuk zagen wij de grote en plechtige voorbereiding, die gemaakt werd voor het uitgieten van de zeven fiolen, thans krijgen wij de uitvoering van dat werk, Merk hier op:

I. Hoewel elk ding van tevoren in gereedheid gebracht was, mocht niets tot uitvoering komen zonder het uitdrukkelijk bevel Gods, en dat geeft Hij als antwoord op de gebeden van Zijn volk en om hun twistzaak te twisten, uit de tempel.

II. Zodra het bevelwoord gesproken was, werd het onmiddellijk gehoorzaamd, geen vertraging kwam voor, geen tegenwerping werd gemaakt. Wij zien dat sommigen van de beste mensen, zoals Mozes en Jeremia, niet zo dadelijk bereid waren om het werk te verrichten, waartoe God hen riep, maar de engelen Gods overtreffen hen niet enkel in kracht, maar ook in bereidvaardigheid om Zijn wil te volbrengen. God zei: ***Gaat henn, en giet de zeven fiolen van de toorn Gods uit op de aarde!*** en onmiddellijk wordt met het werk een aanvang gemaakt. Ons wordt geleerd te bidden, dat Gods wil geschieden moge op aarde gelijk als in de hemel. En nu volgt een reeks van zeer verschrikkelijke beschikkingen van de Voorzienigheid, waarvan het moeilijk is de zekere uitlegging te geven of de ware toepassing te maken. Maar in het algemeen verdient het volgende onze aandacht.

1. Wij hebben hier een heen wijzing naar of een zinspeling op verscheidene der plagen van Egypte, bijvoorbeeld het veranderen van water in bloed en het slaan met boze zweren. Hun zonden waren van dezelfde aard en dus waren hun straffen het ook.

2. Deze fiolen hebben duidelijken samenhang met de zeven bazuinen, die de opkomst van de antichrist voorstelden, en wij leren hier dus dat de val der vijanden van de gemeente enige gelijkenis met hun opkomst zal hebben, en dat God hen kan verdoen door dezelfde middelen, waardoor zij zich verhoogden. En de val van de antichrist zal trapsgewijze plaatsgrijpen, evenals Rome niet in een dag gebouwd werd, zal het ook niet in een dag vallen, maar dit zal met tussenpozen geschieden, het zal vallen dat het niet meer zal kunnen opstaan.

3. De val van het anti-christelijk rijk zal algemeen zijn. Elk ding, dat er op enigerlei wijze bij behoorde of er aan dienstig zijn kon, al de buitenwerken met hun verschansingen, worden alle in de verwoesting begrepen, haar aarde, haar lucht, haar zee, haar rivieren, haar steden, alles was tot vernietiging veroordeeld, alles vervloekt om de goddeloosheid van de bevolking. Zo zucht en reikhalst de schepping onder de zonden der mensen.

A. De eerste engel goot zijn fiool uit, vers 2. De inhoud viel:

a. Op de aarde, dat is volgens sommigen op het volk in het algemeen, volgens anderen op de Roomse geestelijkheid, die de grondslag is van het pausdom en van de aardsgezinden geest, die alleen aardse dingen bedenkt.

b. Zij bracht voort een kwaad en boos gezweer aan de mensen, die het merkteken van het beest hadden en zijn beeld aanbaden. Zij hadden zichzelf gemerkt door hun zonden, nu merkte God hen door Zijn oordelen. Dit gezweer is volgens sommigen het eerste openbaar worden van Gods toorn tegen hun toestand en belangen, hetgeen hun grote ongerustheid bezorgde, want het ontdekte hun innerlijke ontaarding en was een teken van naderend kwaad. De tekenen van plagen werden gezien.

B. De tweede engel goot zijn fiool uit.

a. De inhoud viel op de zee, dat is volgens sommigen op het rechtsgebied en de heerschappij van het pausdom, volgens anderen op het gehele samentel van zijn godsdienst, hun valse leringen, hun bedorven meningen, hun bijgelovige gebruiken, hun afgodische aanbidding, hun zonden vergeving, aanmatigheden en de gehelen toestel van goddeloze uitvindingen en

instellingen, waardoor zij een handel en nijverheid onderhouden, zeer voordelig voor hen zelve, maar schadelijk voor al de anderen, die er deel aan hebben.

b. Dat veroorzaakte dat de zee werd bloed als van een dode, en alle levende ziel in de zee is gestorven. God stelde niet alleen de ledigheid en de leugenachtigheid, maar ook de verderfelijke en dodelijke natuur van hun godsdienst in het licht, dat de zielen der mensen vergiftigd werden door hetgeen men voor middelen ter zaligheid hield.

C. De derde engel goot zijn fiool uit.

a. Op de rivieren en op de fonteinen der wateren, dat is: zeggen sommigen van de geleerdste uitleggers, op hun afgezanten, voornamelijk op de Jezuïeten, die gelijk stromen en fonteinen het vergif van hun dwalingen en afgoderijen uit de bron over de aarde verspreiden.

b. De uitwerking was: de wateren werden bloed. Sommigen menen dat de uitgieting van deze fiool de Christelijke vorsten aanspoorde om een rechtvaardige wraak te nemen op hen, die de grote bedervers van de wereld geweest waren en veroorzaakt hadden, dat het bloed van legers en martelaren bij stromen vergoten werd. De hier volgende lofverheffing schijnt dit gevoelen te begunstigen, vers 5, 6. Het werktuig, waardoor God dit oordeel voltrok, wordt hier de engel der wateren genoemd, die de rechtvaardigheid Gods te kennen geeft in deze ontboezeming: Gij zijt rechtvaardig, Heere, die is en die was en die zijn zal, dat Gij dit geoordeeld hebt, dewijl zij het bloed der heiligen en der profeten vergoten hebben, zo hebt Gij hun ook bloed te drinken gegeven, want zij zijn het waardig. En daarop antwoordt de andere engel met volle toestemming: Ja, Heere, Gij almachtige God, Uwe oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig.

Openbaring 16:8-11

In deze verzen zien wij hoe het oordeel in de vastgestelde orde voortschrijdt. ***De vierde engel goot zijn fiool uit, en de inhoud daarvan viel op de zon.*** Sommigen menen dat hiermede bedoeld wordt de een of andere voorname vorst van de pauselijke gemeenschap, die de valse godsdienst zou verlaten een korten tijd voor zijn algehele val. Enkel denken dat dit de Duitse keizer zal zijn. En wat zal daarvan het gevolg zijn! Die zon, die hen vroeger koesterde met verwarmende en verkwikkende invloeden, zal nu voor deze afgodendienaars heet worden en hen verschroeien. Verscheidene vorsten zullen hun macht en gezag gebruiken om hen te onderdrukken, maar in plaats van dat dit hen tot bekering zal brengen, zal het veroorzaken dat zij hun God en hun koning vloeken, en opwaarts ziende, hun lasteringen uitbraken tegen God in de hemel, zij zullen in hun ondergang verhard worden. De vijfde engel goot zijn fiool uit, vers 10. Merk op:

A. De inhoud viel op de troon van het beest, op Rome zelf, het geheimzinnige Babylon, het hoofd van het anti-christelijk rijk.

B. De uitwerking daarvan was: het gehele rijk van het beest is verduisterd geworden en met droefheid vervuld. Die stad was de zetel van hun staatkunde, de bron van al hun leringen, al hun kennis, al hun pracht en al hun vermaak, maar wordt nu de bron van al hun duisternis, en pijn en angst. Duisternis was een van de plagen van Egypte en staat tegenover luister en eer, zij is dus de voorbode van de smaadheid en verachting, waaraan het anti-christelijk rijk zou worden blootgesteld. Duisternis is het tegenovergestelde van wijsheid en schranderheid, en de voorloopster van verwarring en dwaasheid, waaraan de afgodendienaars in die tijd zouden overgeleverd worden. Zij staat tegenover vermaak en blijdschap en betekent dus hun angst en verslagenheid van geest, wanneer deze onheilen over hen zouden komen.

Openbaring 16:12-16

De zesde engel goot zijn fiool uit. Merk op:

I. Waarop de inhoud viel: Op de grote rivier de Eufraat. Sommigen vatten dit letterlijk op: dus op de plaats waar het Turkse rijk een aanvang nam, en zij houden dit voor een voorzegging

van de verwoesting der Turkse heerschappij en afgoderij, welke, naar zij verwachten, zal samenvallen met die van het pausdom, als zijnde de antichrist van het Oosten, en dat daardoor de weg zal worden bereid voor de Joden, die de koningen van het Oosten zijn. Anderen houden het voor de rivier de Tiber, want Rome is zinnebeeldig Babylon en dan kan de Tiber zinnebeeldig de Eufraat genoemd worden. En wanneer Rome verwoest wordt, moeten haar rivier en haar koophandel tevens ondergaan.

II. Wat het uitgieten van deze fiool zal veroorzaken.

1. Het uitdrogen van de rivier, die de stad voorzag van weelde, voorraad en alle soorten van gemakken.

2. Daardoor wordt de weg bereid voor de koningen, die van de opgang der zon komen zullen. De afgoderij van de Roomse kerk is een grote hinderpaal geweest voor de bekering der Joden, die reeds lang genezen zijn van hun verering van afgoden, en van de heidenen, die in hun afgoderij versterkt werden door het zien van zoveel zinnebeelden en plechtigheden, welke Christelijk genoemd worden. Het is daarom zeer waarschijnlijk dat de val van het pausdom, waardoor deze belemmeringen worden weggenomen, zowel voor de Joden als voor de overige Oosterse volken de weg zal banen om tot de gemeente van Christus te komen. En indien wij mogen onderstellen dat het Mohammedanisme terzelfder tijd vallen zal, dan zal er nog meer levendige gemeenschap tussen de westerse en de oosterse volken ontstaan, hetgeen de bekering der Joden en het ingaan van de volheid der heidenen zal gemakkelijk maken. En wanneer dit werk Gods openbaar wordt en Zijn vervulling nabij komt, dan is het niet te verwonderen dat een andere gebeurtenis daarvan het gevolg is, namelijk:

3. De laatste poging van de groten draak, hij is besloten nog eens alle krachten in te spannen om, zo mogelijk, de verwoesting van al zijn belangen in deze wereld te verhinderen. Hij trekt al zijn krachten samen en verzamelt al zijn geestkracht om nog een wanhopige aanval te doen voordat alles verloren zal zijn. Dit wordt veroorzaakt door het uitgieten van de zesde fiool.

Merk op:

A. De werktuigen, waarvan hij gebruik maakt om de machten der aarde voor zijn zaak en zijn krijg te winnen. Drie onreine geesten, de vorsen gelijk, komen voort, een uit de mond van de draak, een uit de mond van het beest en een uit de mond van de valse profeet. De hel, de wereldlijke macht van de antichrist en zijn geestelijke macht zullen samenspannen om hun verschillende werktuigen te zenden, toegerust met helse kwaadaardigheid, met wereldlijke macht en met godsdienstige leugen en bedrog, en deze zullen al de krijgsmachten des duivels monstereen voor een beslissende veldslag.

B. De middelen, welke deze werktuigen zullen aanwenden om de machten der aarde tot dezen oorlog over te halen. Zij zullen voorgewende wonderen verrichten, de oude handelingen van hem, wiens toekomst is naar de werking des Satans. In alle kracht, en tekenen, en wonderen der leugens, en in alle verleiding der onrechtvaardigheid in degenen, die verloren gaan, daarvoor dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden, 2 Thessalonicenzen 2:9, 10. Sommigen menen, dat korten tijd voor de val van de antichrist de pauselijke voorgewende macht van wonderen te kunnen verrichten zal herleven en de wereld ten hoogste zal vermaken en bedriegen.

C. Het slagveld, een plaats genaamd Armageddon dat is, naar sommigen zeggen, de berg Megiddo. In welks nabijheid, aan een stroom die daar ontspringt, Barak de overwinning behaalde over Sisera en de met hem verbonden koningen, Richteren 5:19. En in de vallei Megiddo werd Josia verslagen. Deze plek was dus bekend om twee gebeurtenissen van zeer verschillenden aard, de eerste zeer gelukkig en de tweede zeer ongelukkig voor de gemeente Gods, zij zal nu worden het slagveld voor de laatste krijg, waarin de gemeente zal gewikkeld

worden en waarin zij overwinnen zal. Deze slag vereiste enigen tijd van voorbereiding en daarom wordt de mededeling van de uitslag opgeschort tot Hoofdstuk 19.

D. De waarschuwing, welke God aangaande deze grote en beslissende beproeving geeft om Zijn volk te verbinden zich daarop voor te bereiden, vers 15. Zij zou plotseling en onverwacht komen, en daarom moeten de Christenen zijn gekleed, gewapend en gereed, opdat zij niet verrast en beschaamd mogen worden. Wanneer Gods zaak zal beproefd en Zijn krijg gestreden zal worden, moet al Zijn volk gereed zijn om op te staan voor Zijn belangen en getrouw en dapper in Zijn dienst te zijn.

Openbaring 16:17-21

Hier hebben wij het verhaal van de uitgieting van de *zevende of laatste fiool*, waardoor de zevende engel zijn aandeel nam aan de voltooiing van de val van Babylon, dit was de beslissende slag, die haar toegebracht werd. Merk hier op:

I. Waar deze plaag viel: in de lucht, op de vorst van de macht der lucht, dat is de duivel. Zijn machten werden tegengehouden, zijn kunstgrepen verijdeld, hij werd met Gods ketenen gebonden, het zwaard Gods viel op zijn oog en op zijn hand, want hij, zowel als al de machten der aarde. Is onderworpen aan de almachtigen wil van God. Hij had alle hem ten dienste staande middelen in het werk gesteld om de belangen van het anti-christelijke rijk te bevorderen en de val van Babylon te voorkomen, allen invloed die hij had op de zielen der mensen, door hun oordeel te verblinden en te verdraaien, hun harten te verharden en hun vijandschap tegen het Evangelie zoveel mogelijk te versterken. Maar nu is een fiool uitgegoten over zijn rijk en hij is niet meer bij machte zijn wankelende zaak langer te steunen.

II. Wat er het gevolg van was. 1. Een dankbare stem uit de hemel, aankondigende dat het werk nu verricht was. De zegevierende gemeente in de hemel zag het en verheugde zich en de strijdende gemeente op aarde zag het ook en begon te zegepralen. *Het is geschied*.

2. Een hevige ontroering op aarde, een aardbeving, zo zwaar als nooit tevoren geweest was, die het gehele middelpunt schudde en van de gewone verschijnselen van donder en bliksems verzeld werd.

3. De val van Babylon, dat in drie delen gescheurd werd, de steden der heidenen genoemd, vers 19, want zij had het bevel over al de volken en had in haar godsdienst, die de afgoderij der volken verving, opgenomen iets van de Joodse godsdienst. Iets van het heidendom en iets van de Christelijken godsdienst, zo was zij drie steden in een. God gedacht nu deze grote en goddeloze stad. Hoewel het de schijn had gehad gedurende enigen tijd, dat Hij haar afgoderij en wreedheid vergat, geeft Hij haar nu de drinkbeker van de wijn des toorns Zijner gramschap. En deze val reikte verder dan de troon van de antichrist, hij strekte zich uit van het middelpunt tot de verste omtrek, alle eilanden en alle bergen, die van nature het zekerste schenen te zijn, werden weggeslingerd door de hevigheid van dezen ondergang. III. Welke uitwerking dat had op de aanhangers van de antichrist. Hoewel het hen overviel als een zware storm, alsof de stenen van de stad door de lucht geslingerd op hun hoofden neerkwamen gelijk hagelstenen elk van een talent zwaarte, zo waren zij er zover af van zich te bekeren, dat zij God lasterden, die hen zo vreeslijk strafte.

Hier was een ontzettende plaag des harten, een geestelijk oordeel, vreeslijker en verwoestender dan al het andere.

1. De grootste onheilen, die over de mensen kunnen komen, zullen hen niet tot bekering leiden zonder de genade Gods. In hun harten werkende.

2. Zij, die door Gods oordelen niet worden verbeterd, worden er slechter door.

3. Verhard te worden in de zonden en in vijandschap tegen God door Zijn rechtvaardige oordelen. Is een zeker bewijs van de uiterste verwoesting.

HOOFDSTUK 17

1 En een uit de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, kwam en sprak met mij, en zei tot mij: Kom herwaarts. Ik zal u tonen het oordeel der grote hoer, die daar zit op vele wateren; 2 Met welke de koningen der aarde gehoereerd hebben, en die de aarde bewonen zijn dronken geworden van de wijn harer hoererij. 3 En hij bracht mij weg in een woestijn. In de geest, en ik zag een vrouw, zittende op een scharlaken rood beest, dat vol was van namen der gods lastering, en had zeven hoofden en tien hoornen. 4 En de vrouw was bekleed met purper en scharlaken, en versierd met goud, en kostelijk gesteente, en paarden, en had in hare hand een gouden drinkbeker, vol van gruwelen, en van onreinheid harer hoererij. 5 En op haar voorhoofd was een naam geschreven, namelijk Verborgenheid; het grote Babylon, de moeder der hoererijen en der gruwelen der aarde. 6 En ik zag, dat de vrouw dronken was van het bloed der heiligen, en van het bloed der getuigen van Jezus. En ik verwonderde mij, als ik haar zag, met grote verwondering. 7 En de engel zei tot mij: Waarom verwondert gij u? Ik zal u zeggen de verborgenheid der vrouw en van het beest, dat haar draagt, hetwelk de zeven hoofden heeft en de tien hoornen. 8 Het beest, dat gij gezien hebt, was en is niet; en het zal opkomen uit de afgrond, en ten verderve gaan; en die op de aarde wonen, zullen verwonderd zijn welker namen niet zijn geschreven in het boek des levens van de grondlegging der wereld, ziende het beest, dat was en niet is, hoewel het is. 9 Hier is het verstand, dat wijsheid heeft. De zeven hoofden zijn zeven bergen, op welke de vrouw zit. 10 En het zijn ook zeven koningen; de vijf zijn gevallen, en de een is, en de ander is nog niet gekomen, en wanneer hij zal gekomen zijn, moet hij een weinig tijds blijven. 11 En het beest, dat was en niet is, die is ook de achtste koning, en is uit de zeven en gaat ten verderve. 12 En de tien hoornen, die gij gezien hebt, zijn tien koningen, die het koninkrijk nog niet hebben ontvangen, maar als koningen macht ontvangen op een ure met het beest. 13 Dezen hebben enerlei mening, en zullen hun kracht en macht het beest overgeven. 14 Dezen zullen tegen het Lam krijgen, en het Lam zal hen overwinnen want Het is een Heere der heren, en een Koning der koningen, en die met Hem zijn, de geroepenen, en uitverkorenen en gelovigen. 15 En hij zei tot mij: De wateren, die gij gezien hebt, waar de hoer zit, zijn volken, en scharen, en natiën, en tongen. 16 En de tien hoornen, die gij gezien hebt op het beest, die zullen de hoer haten, en zullen haar woest maken, en naakt; en zij zullen haar vlees eten, en zullen haar met vuur verbranden. 17 Want God heeft hun in hun harten gegeven, dat zij Zijn mening doen, en dat zij enerlei mening doen, en dat zij hun koninkrijk het beest geven, totdat de woorden Gods voleindigd zullen zijn. 18 En de vrouw, die gij gezien hebt. Is de grote stad, die het koninkrijk heeft over de koningen der aarde.

Dit hoofdstuk geeft een andere voorstelling van de dingen, die tevoren geopenbaard zijn betreffende de goddeloosheid en de verwoesting van de antichrist. Deze antichrist werd eerst getekend als een beest, en verschijnt nu als een grote hoer. En hier

I. wordt de apostel uitgenodigd om deze lichte vrouw te aanschouwen, vers 1-2.

II. Zegt hij ons hoe haar voorkomen was, vers 3-6.

III. De verborgenheid wordt hem uitgelegd, vers 7-12.

IV. Haar ondergang voorzegt, vers 13-18.

Openbaring 17:1-6

Hier hebben wij een nieuw gezicht, niet wat de inhoud betreft, want die is dezelfde wat onder de laatste drie fiolen geschiedde, maar wat de wijze van beschrijving aangaat. Merk op:

1. De uitnodiging, die tot de apostel kwam om in ogenschouw te nemen wat hier te zien was.

Kom herwaarts. Ik zal u tonen het oordeel der grote hoer, die daar zit op vele wateren, vers

1. Dat is een naam vol grote schande. Hier wordt onder "hoer" verstaan een gehuwde vrouw, die haar echtgenoot ontrouw geworden is, de gids van haar jeugd verlaten en het verbond Gods verbroken heeft. Zij heeft gehoereerd met de koningen der aarde, die zij dronken gemaakt heeft met de wijn harer hoererijen.

2. Haar voorkomen, vrolijk en wellustig zoals zulke vrouwen zich altijd voordoen. Zij was bekleed met purper en scharlaken, en versierd met goud en kostelijk gesteente en paarden, vers

4. Hier waren al de aanlokselen van wereldse eer en rijkdom, pracht en hoogmoed, aangenaam voor zinnelijke en wereldse gemoederen.

3. Haar voornaamste zetel of woonplaats. Zij zat op een scharlakenrood beest, dat vol was van namen der Godslastering, en had zeven hoofden en tien hoornen. Dat is Rome, de stad der zeven heuvelen, berucht voor haar afgoderij, dwingelandij en godslastering.

4. Haar naam, die op haar voorhoofd geschreven was. Het was de gewoonte van schaamteloze hoeren, om enige kentekenen te dragen, met haar naam er op, zodat ieder zou kunnen weten wie zij waren.

Merk hier op:

A. Zij wordt genoemd naar haar woonplaats: "Het grote Babylon". Maar opdat wij haar niet zouden verwarren met het oude Babylon, dat letterlijk zo heette, wordt er ons bij gezegd dat er een verborgenheid in haar naam is, en dat zij een andere grote stad is, die op het oude Babel gelijkt.

B. Zij wordt verder genoemd naar haar schandelijk gedrag, niet alleen hoer, maar moeder van hoeren (hoerereien), die hoeren opvoedt, grootbrengt en africht op afgoderij en allerlei soorten van onzedelijkheid en goddeloosheid, de moeder en voedster van allen valschen godsdienst en onreinen wandel.

5. Haar voedsel, zij verzadigde zich met het bloed der heiligen en het bloed der getuigen van Jezus. Zij dronk dat bloed met zoveel gretigheid, dat zij er dronken door werd, het smaakte haar zo goed, dat zij er nooit genoeg van kreeg, zij was verzadigd maar nooit voldaan.

Openbaring 17:7-13

Hier wordt ons de verborgenheid van dit gezicht uitgelegd. De apostel verwondert zich op het zien van deze vrouw, de engel gaat er toe over hem de betekenis van dit gezicht uit te leggen, want het is de sleutel tot de kennis van al wat hij vroeger gezien heeft. Hij deelt dus de apostel mede wat bedoeld wordt met het beest waarop de vrouw zat, maar dat wordt verklaard op een wijze, die nog nadere verklaring nodig heeft.

1. **Het beest was, en is niet, hoewel het is, dat is:** het was een zetel van afgoderij en vervolging, en is niet, niet meer in die ouden heidense vorm, en toch is het, het is, hoewel op andere wijze toch waarlijk de zetel van afgoderij en dwingelandij. Het zal opkomen uit de afgrond (afgoderij en wreedheid zijn de voortbrengselen van de hel), en het zal daarheen terugkeren en ten verderve gaan.

2. Dit beest heeft zeven hoofden, welke een dubbele betekenis hebben.

A. Zeven heuvelen of bergen, de zeven heuvelen waarop Rome gebouwd is.

B. Zeven koningen, zeven soorten van regering. Rome werd geregeerd door koningen, consuls, tribunen, gemeens-mannen, dictators, heidense keizers en Christelijke keizers. Vijf van deze waren gevallen toen de profetie gegeven werd, een was toen in wezen, dat is de heidense keizerregering, en de andere, de Christelijke keizerregering, was nog niet gekomen, vers 10. Het beest, dat was en niet is, het pausdom. Is ook de achtste koning, die de afgoderij weer herstelt.

3. Het beest heeft tien hoornen, welke gezegd worden tien koningen te zijn, die het koninkrijk nog niet ontvangen hebben. Nog niet, dat is, volgens sommigen, die niet zullen opstaan alvorens het Romeinse keizerrijk in stukken gebroken is, of volgens anderen, eerst tegen het einde van de regering van de antichrist. Zij zullen als koningen macht ontvangen op een ure met het beest, of indien de laatste uitlegging de ware is, zij zullen om zo te spreken slechts een uur met hem regeren, maar zij zullen gedurende die tijd zeer eenstemmig en zeer ijverig zijn, en volkomen aan de belangen van het beest gewijd, zodat zij zelfs hun kracht en macht

(dingen voor vorsten zo dierbaar) aan het beest overgeven, uit onberekenbare genegenheid voor het pausdom.

Openbaring 17:14-18

Hier hebben wij een voorlopige beschrijving van de val van Babylon. In het volgende hoofdstuk zal die uitvoeriger gegeven worden.

I. Hier begint een krijg tussen het beest en zijn volgelingen, en het Lam en zijn volgelingen. Het beest en zijn leger is ogenschijnlijk veel sterker dan het Lam en Zijn leger, hoe, zo zou men denken, kan een leger met een Lam aan het hoofd standhouden tegen een heirmacht, die aangevoerd wordt door de groten roden draak. Maar:

II. De overwinning wordt behaald door het Lam. Het Lam zal hen overwinnen. Christus moet regeren tot al Zijn vijanden onder zijn voeten gelegd zijn, Hij weet dat Hij zeer vele vijanden heeft en veel tegenstand zal ontmoeten, maar Hij is ook zeker van de volkomen overwinning.

III. Hier wordt ons de oorzaak en de reden van deze overwinning aangeduid.

1. Door de persoon van het Lam: Hij is een Heere der heren en een Koning der koningen. Hij heeft, zowel van nature als door bediening, de opperheerschappij over alle dingen, alle machten van aarde en hel zijn aan Zijn gezag en leiding onderworpen.

2. Door de personen van Zijn volgelingen. Met Hem zijn de geroepenen en uitverkorenen en gelovigen. Zij zijn tot dezen krijgstoet geroepen, zij werden er voor toegerust en bekwaam gemaakt, zij zullen er als gelovigen getrouw in zijn. Zulk een leger onder zulk een bevelhebber zal ten slotte de gehele wereld overwinnen.

IV. De overwinning verkrijgt nog veel groter betekenis door:

1. De verbazend grote menigte, die gehoorzaamheid bewezen en onderworpen waren aan het beest en de hoer. Zij zat op, (dat is: zij heerste over) vele wateren, en deze wateren zijn volken, en scharen, en natiën en tongen. Zij regeerde niet alleen over koninkrijken, maar ook over koningen, die haar schatplichtigen en leenmannen waren, vers 15, 18.

2. De machtigen invloed, die God hierdoor toont over de geesten der mensen te hebben. Hun harten waren in Zijn hand en Hij wendt en keert ze zoals het Hem behaagt, want:

A. Het was van God en overeenkomstig Zijn wil, dat deze koningen hun koninkrijk aan het beest geven, zij werden door Hem rechtvaardig verblind en verhard om dat te doen.

B. Het was later evenzeer van God dat hun harten tegen de hoer gekeerd werden, om haar te haten, en haar woest te maken, en haar vlees te eten, en haar met vuur te verbranden, vers 16. Zij zullen ten laatste hun dwaasheid inzien, en hoe zij door het pausdom zijn betoverd en tot slaven gemaakt. En zij zullen in billijken toorn, niet alleen van Rome afvallen, maar tot werktuigen in Gods hand dienen om haar te verwoesten.

HOOFDSTUK 18

1 En na dezen zag ik een anderen engel afkomen uit de hemel, hebbende grote macht, en de aarde is verlicht geworden van zijn heerlijkheid. 2 En hij riep krachtelijk met een grote stem, zeggende: Zij is gevallen, zij is gevallen, het grote Babylon, en is geworden een woonstede der duivelen, en een bewaarplaats van alle onreine geesten, en een bewaarplaats van alle onrein en hatelijk gevogelte; 3 Dewijl uit de wijn des toorns harer hoererij alle volken gedronken hebben, en de koningen der aarde met haar gehoereerd hebben, en de kooplieden der aarde rijk zijn geworden uit de kracht harer weelde. 4 En ik hoorde een andere stem uit de hemel, zeggende: Gaat uit van haar, Mijn volk, opdat gij aan haar zonden geen gemeenschap hebt, en opdat gij van haar plagen niet ontvangt. 5 Want haar zonden zijn de een op de andere gevolgd tot de hemel toe, en God is harer ongerechtigheden gedachtig geworden. 6 Vergeldt haar, gelijk als zij ulieden vergolden heeft, en verdubbelt haar dubbel, naar haar werken; in de drinkbeker, waarin zij geschonken heeft, schenkt haar dubbel. 7 Zoveel als zij zichzelf verheerlijkt heeft, en weelde gehad heeft, zo grote pijniging en rouw doet haar aan; want zij zegt in haar hart: Ik zit als een koningin, en ben geen weduwe, en zal geen rouw zien. 8 Daarom zullen haar plagen op een dag komen, namelijk dood, en rouw, en honger, en zij zal met vuur verbrand worden; want sterk is de Heere God, Die haar oordeelt. 9 En de koningen der aarde, die met haar gehoereerd en weelde gehad hebben, zullen haar bewenen, en rouw over haar bedrijven, wanneer zij de rook haar brands zullen zien; 10 Van verre staande uit vreze van haar pijniging, zeggende: Wee, wee, de grote stad Babylon, de sterke stad, want uw oordeel is in een ure gekomen. 11 En de kooplieden der aarde zullen wenen en rouw maken over haar, omdat niemand hun waren meer koopt; 12 Waren van goud, en van silver, en van kostelijk gesteente, en van paarlen, en van fijn lijnwaad, en van purper, en van zijde, en van scharlaken; en allerlei welriekend hout, en allerlei ivoren vaten, en allerlei vaten van het kostelijkste hout, en van koper, en van ijzer, en van marmersteen; 13 En kaneel, en reukwerk, en welriekende zalf, en wierook, en wijn, en olie, en meelbloem, en tarwe, en lastbeesten, en schapen; en van paarden, en van koetswagens, en van lichamen, en de zielen der mensen. 14 En de vrucht der begeerlijkheid uwer ziel is van u weggegaan; en al wat lekker en wat heerlijk was. Is van u weggegaan; en gij zult hetzelfde niet meer vinden. 15 De kooplieden dezer dingen, die rijk geworden waren van haar, zullen van verre staan uit vreze van haar pijniging, wenende en rouw makende; 16 En zeggende: Wee, wee, de grote stad, die bekleed was met fijn lijnwaad, en purper, en scharlaken, en versierd met goud, en met kostelijk gesteente, en met paarlen; want in een ure is zo grote rijkdom verwoest. 17 En alle stuurlieden, en al het volk op de schepen, en bootsgezellen, en allen, die ter zee handelen, stonden van verre; 18 En riepen, ziende de rook van haar brand, en zeggende: Wat stad was deze grote stad gelijk? 19 En zij wierpen stof op hun hoofden, en riepen, wenende en rouw bedrijvende, zeggende: Wee, wee, de grote stad. In dewelke allen, die schepen in de zee hadden, van haar kostelijkheid rijk geworden zijn; want zij is in een ure verwoest geworden. 20 Bedrijft vreugde over haar, gij hemel, en gij heilige apostelen, en gij profeten, want God heeft uw oordeel aan haar geoordeeld. 21 En een sterke engel hief een steen op als een groten molensteen, en wierp die in de zee, zeggende: Aldus zal de grote stad Babylon met geweld geworpen worden, en zal niet meer gevonden worden. 22 En de stem der citerspelers, en der zangers, en der fluiters, en der bazuiners, zal niet meer in u gehoord worden; en geen kunstenaar van enige kunst zal meer in u gevonden worden; en geen geluid des molens zal in u meer gehoord worden. 23 En het licht der kaars zal in u niet meer schijnen; en de stem eens bruidegoms en ener bruid zal in u niet meer gehoord worden; want uw kooplieden waren de groten der aarde, want door uw toverij zijn alle volken verleid geweest. 24 En in dezelve is gevonden het bloed der profeten en der heiligen, en al dergenen, die gedood zijn op de aarde.

Wij hebben hier:

I Een engel, die de val van Babylon bekend maakt, vers 1, 2.

II. En de redenen van haar val mededeelt, vers 3.

III. Allen, die Gode toebehoren, aanmanende om van haar uit te gaan, vers 4, 5, en mede de hand te slaan aan haar verwoesting, vers 6-8.

IV. Het grote klaaglied, aangeheven door hen, die zolang aan haar zondige vermaken en voordelen hadden deelgenomen, vers 9-19. En

V. De grote vreugde van de overigen bij het zien van haar onherstelbare verwoesting, vers 20-24.

Openbaring 18:1-8

De val en verwoesting van Babylon zijn een gebeurtenis, zo ten volle in Gods raad besloten en van zo grote gevolgen voor Zijn belangen en heerlijkheid, dat de desbetreffende gezichten en voorzeggingen herhaald worden.

1. Hier wordt een andere engel van de hemel gezonden, bekleed met grote macht en heerlijkheid, vers 1. Hij had niet alleen licht in zich zelf, om de waarachtigheid van zijn eigen voorzegging te onderscheiden, maar ook om aangaande die grote gebeurtenis de wereld in te lichten en voor te lichten, en niet alleen licht om te onderscheiden, maar ook kracht om uit te voeren.

2. Deze engel kondigt de val van Babylon aan als iets, dat alreeds geschied is, en hij doet dit met een machtige, sterke stem, opdat allen zijn geroep kunnen horen en zien mogen hoe aangenaam het de engel was, dat hij deze tijding brengen mocht. Hier schijnt een zinspeling te zijn op de voorzegging van de val van het heidense Babylon, Jesaja 21:9, waar dat woord evenals hier herhaald wordt: *Zij is gevallen! zij is gevallen!*

Sommigen menen dat hierdoor een dubbele val bedoeld wordt, eerst haar afval en daarna haar ondergang, en zij geloven dat de onmiddellijk volgende woorden hun zienswijze begunstigen. Zij is geworden een woonstede der duivelen en een bewaarplaats van alle onreine geesten, en een bewaarplaats van alle onrein en hatelijk gevogelte, vers 2.

Maar ook deze woorden zijn ontleend aan Jesaja 21:9, en schijnen niet zozeer betrekking te hebben op haar zonden van het dienen van afgoden, die terecht duivelen genoemd worden, dan wel op haar straf. Het is algemeen bekend dat onreine geesten, evenals onrein en hatelijk gevogelte, gaarne samentrekken in een stad of een huis, die in puin gevallen zijn.

3. De redenen van haar verwoesting worden kenbaar gemaakt, vers 3. Alhoewel God nooit verplicht is rekenschap van Zijn daden te geven, behaagt het Hem toch dat te doen, voornamelijk wanneer het beschikkingen van zijn voorzienigheid zijn zo ontzagwekkend en vreeslijk als deze. De goddeloosheid van Babylon was zeer groot geweest, want niet alleen had zij zelf de waren God verzaakt en afgoden opgericht, maar zij had ook met grote kunst en veel listigheid alle soorten van mensen in haar geestelijke hoererij meegetrokken, en door haar rijkdommen en weelde hen aan haar belangen verbonden.

4. Duidelijke waarschuwing wordt gegeven aan allen, die de barmhartigheid Gods mogen verwachten, om niet alleen van haar uit te gaan, maar mede te helpen aan haar verwoesting, vers 4: 5. Merk hier op:

A. God kan de Zijnen hebben ook zelfs in Babylon, sommigen kunnen daar zijn, die door genade uitverkoren werden.

B. Gods volk zal geroepen, en daadwerkelijk geroepen, worden uit Babylon.

C. Zij, die besloten hebben met de goddelozen te delen in hun vermaken, moeten ook hun plagen ondergaan.

D. Wanneer de zonden van een volk ten hemel opklimmen, zal de wraak van God op de aarde nederdalen.

E. Hoewel het wreken van zich zelfen verboden is, wil God dat Zijn volk onder Hem handelen zal in het neerwerpen van Zijn verharde en onverzoenlijke vijanden.

F. God zal de verhouding van de straffen der zondaren afmeten naar de hoegrootheid van hun goddeloosheid, hoogmoed en valse gerustheid, vers 7.

G. Wanneer de verwoesting plotseling een volk overvalt. Is het onverwachte een grote vermeerdering van de ellende, vers 8.

Openbaring 18:9-24

Hier hebben wij: I. *Een droevige klaagzang van Babylons vrienden over haar val.*

Merk hier op:

1. Wie de rouwbedrijvenden zijn, allen die betoverd zijn geworden door haar hoererijen, allen die deelgenoten van haar zinnelijke vermaken zijn geweest, en allen die winst genoten hebben van haar weelde en koophandel-de koningen en de kooplieden der aarde. De koningen der aarde, die zij geveleid had met haar afgoderij, door hun toe te staan allerlei willekeur en dwingelandij over hun onderdanen te oefenen, terwijl zij aan haar ondergeschikt moesten blijven. De kooplieden, allen die met haar handel dreven in inschikkelijkheden, vergevingen, vergunningen, en voorrechten. Dezen zullen rouw bedrijven omdat niemand meer van die waren koopt.

2. Op welke wijze zij rouw bedreven.

A. Van verre staande, zij durfden haar niet naderen. Zelfs Babylons vrienden houden zich verre bij haar val. Hoewel zij deelgenoten in haar zonden geweest zijn, en haar zondige vermaken en voordelen medegenoten hebben, zijn zij niet bereid om in haar plagen te delen.

B. Zij heffen een jammerlijk geweën aan: Wee, wee de grote stad Babylon, de sterke stad.

C. Zij weenden en wierpen stof op hun hoofden, vers 19. De genietingen der zonde zijn slechts voor een ogenblik en zullen eindigen in droeve rouw. Allen, die zich verheugen in het welslagen der pogingen van de vijanden der gemeente, zullen delen in hun val, en zij, die zich het meest in hoogmoed en vermaken gebaad hebben, zijn het minst instaat om rampen te doorstaan, hun smarten zullen zo groot zijn als hun genoegens en vreugde waren.

3. Wat de reden van hun rouw was, niet hun zonden, maar de daarop volgende straf. Zij betreurden niet hun val in de afgoderij, en de weelderigheid, en de vervolgingswoede, maar hun val in de verwoesting, het verlies van hun handel, hun rijkdom en hun macht. De geest van de antichrist is een geest van deze wereld, hun smarten zijn dus enkel wereldse smarten, zij rouwden niet over de toorn Gods, die hen nu overvallen had, maar over het verlies van hun uitwendige gemakken. Wij krijgen hier een lange lijst en inventaris van al de weelde en de handelsartikelen van deze stad, die nu plotseling verloren gingen, vers 12, 13, en onherstelbaar verloren bleven, vers 14. De vrucht der begeerlijkheid uwer ziel is van u weggegaan, en al wat lekker en wat heerlijk was is van u weggegaan, en gij zult het niet meer vinden. De gemeente Gods kan tijdelijk vallen, maar zij zal weer opstaan: maar de val van Babylon zal, gelijk die van Sodom en Gomorra, onherroepelijk zijn. Godsvrezende droefheid is in zekeren zin een ondersteuning onder de beproevingen, maar enkel wereldse droefheid verhoogt de ramp.

II. Een verhaal van de blijdschap en de zegepraal, beide in hemel en op aarde bij de onherroepelijke val van Babylon. Terwijl haar eigen mensen haar bewenen, worden de dienstknechten Gods opgeroepen om vreugde over haar te bedrijven, vers 20.

1. Deze vreugde zal algemeen zijn, hemel en aarde, engelen en heiligen zullen er in delen. Hetgeen een reden van blijdschap is voor de dienstknechten Gods op de aarde. Is het ook voor de engelen Gods in de hemel.

2. Zij is gerechtigd en redelijk, en wel:

A. Omdat de val van Babylon was een daad van Gods wrekende gerechtigheid. God nam wraak over de zaak van Zijn volk. Dat had zijn zaak overgelaten aan Hem, wie de wraak toekomt, en nu was het jaar der vergelding gekomen voor de ongerechtigheden, Sion

aangedaan. En hoewel zij zich niet verheugen mochten in de ellende van wie ook, hadden zij reden om zich te verblijden over de openbaring van Gods schitterende rechtvaardigheid.

B. Omdat het een onherstelbare verwoesting was. Deze vijandin zal nooit meer iemand aanranden, en daarvan worden zij overtuigd door een zeer merkwaardig teken, vers 21. En een sterke engel hief een steen op als een groten molensteen, en wierp die in de zee, zeggende: Alzo zal de grote stad Babylon met geweld geworpen worden en zal niet meer worden gevonden. Die plaats zal voor mensen niet meer bewoonbaar zijn, geen werk zal er meer verricht, geen vreugde genoten worden, geen licht zal er meer gezien worden, maar de uiterste duisternis en verlatenheid, als vergelding voor hare goddeloosheid. In de eerste plaats omdat zij door hare toverij alle volken verleid heeft, en ten tweede omdat zij verwoest en vermoord heeft allen, die zich niet door haar lieten bedriegen, vers 24. Zulke gruwelijke zonden verdienen algehele verdelging.

HOOFDSTUK 19

1 En na dezen hoorde ik als een grote stem ener grote schare in de hemel, zeggende: Hallelujah, de zaligheid, en de heerlijkheid, en de eer, en de kracht zij de Heere, onze God. 2 Want Zijn oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig; dewijl Hij de grote hoer geoordeeld heeft, die de aarde verdorven heeft met haar hoererij, en Hij het bloed Zijner dienaren van haar hand gewroken heeft. 3 En zij zeiden ten tweeden maal: Halleluja! En haar rook gaat op in alle eeuwigheid. 4 En de vier en twintig ouderlingen, en de vier dieren vielen neder, en aanbaden God, Die op de troon zat, zeggende: Amen, Hallelujah! 5 En een stem kwam uit de troon, zeggende: Looft onze God, gij al Zijn dienstknechten, en gij, die Hem vreest, beiden klein en groot! 6 En ik hoorde als een stem ener grote schare, en als een stem veler wateren, en als een stem van sterke donderslagen, zeggende: Hallelujah, want de Heere, de almachtige God, heeft als Koning geheerst. 7 Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. 8 En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. 9 En hij zei tot mij: Schrijf, zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zei tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods. 10 En ik viel neder voor zijn voeten, om hem te aanbidden, en hij zei tot mij: Zie, dat gij dat niet doet; ik ben uw mededienstknecht, en uwer broederen, die de getuigenis van Jezus hebben; aanbid God. Want de getuigenis van Jezus is de geest der profetie.

11 En ik zag de hemel geopend; en ziet, een wit paard, en Die op hetzelfde zat, was genaamd Getrouw en Waarachtig, en Hij oordeelt en voert krijg in gerechtigheid. 12 En Zijn ogen waren als een vlam vuurs, en op Zijn hoofd waren vele koninklijke hoeden; en Hij had een naam geschreven, die niemand wist, dan Hij Zelf. 13 En Hij was bekleed met een kleed, dat met bloed geverfd was; en Zijn naam wordt genoemd het Woord Gods. 14 En de heirlegers in de hemel volgden Hem op witte paarden, gekleed met wit en rein fijn lijnwaad. 15 En uit Zijn mond ging een scherp zwaard, opdat Hij daarmede de heidenen slaan zou. En Hij zal hen hoeden met een ijzeren roede; en Hij treedt de wijnpersbak van de wijn des toorns en der gramschap des almachtigen Gods. 16 En Hij heeft op Zijn kleed en op Zijn dij dezen Naam geschreven: Koning der koningen, en Heere der heren. 17 En ik zag een engel, staande in de zon; en hij riep met een grote stem, zeggende tot al de vogelen, die in het midden des hemels vlogen: Komt herwaarts, en vergadert u tot het avondmaal des groten Gods; 18 Opdat gij eet het vlees der koningen, en het vlees der oversten over duizend, en het vlees der sterken, en het vlees der paarden en dergenen, die daarop zitten; en het vlees van alle vrijen en dienstknechten, en kleinen en groten. 19 En ik zag het beest, en de koningen der aarde, en hun heirlegers vergaderd, om krijg te voeren tegen Hem, Die op het paard zat, en tegen Zijn heirlegers. 20 En het beest werd gegrepen, en met hetzelfde de valse profeet, die de tekenen in de tegenwoordigheid van hetzelfde gedaan had, door welke hij verleid had, die het merkteken van het beest ontvangen hadden, en die deszelfs beeld aanbaden. Deze twee zijn levend geworpen in de poel des vuurs, die met sulfer brandt. 21 En de overigen werden gedood met het zwaard Desgenen, Die op het paard zat, hetwelk uit Zijn mond ging; en al de vogelen werden verzadigd van hun vlees.

In dit hoofdstuk hebben wij:

I. Verder verhaal van het zegelied der engelen en heiligen bij de val van Babylon, vers. 1-4.

II. Het huwelijk tussen Christus en de gemeente afgekondigd en voltrokken, vers 5-10.

III. Een andere krijg, gevoerd door het heerlijk hoofd der gemeente, en de uitslag daarvan, vers 10- 21

Openbaring 19:1-4

In het voorgaande hoofdstuk was de val van Babylon besloten, geëindigd en onherstelbaar verklaard, dit vangt aan met een heiligen zegezing over haar, tengevolge van de oproeping daartoe in Hoofdstuk 18:20 : ***Bedrijft vreugde over haar, gij hemel, en gij heilige apostelen en gij profeten!*** Daaraan beantwoorden dezen met blijdschap, wij hebben hier:

1. De vorm van hun dankzegging in dat hemelse, alles-omvattende woord: ***Hallelujah! Looft de Heere!***, waarmee zij beginnen, voortgaan en eindigen, vers 4. Hun gebeden zijn nu in lofzeggingen veranderd, hun hosanna's eindigen in halleluja's.

2. De oorzaak van hun dankzegging. Zij prijzen Hem om de waarachtigheid van Zijn woord en de rechtvaardigheid van Zijn voorzienige handelingen, voornamelijk in deze grote gebeurtenis, de verwoesting van Babylon, de moeder, de voedster, de verblijfplaats van afgoderij, zinnelijkheid en wreedheid, vers 2. Om dit treffend voorbeeld van Goddelijke gerechtigheid zingen zij: De zaligheid en de heerlijkheid en de eer en de kracht zij de Heere, onze God.

3. De uitwerking van deze dankzegging. Wanneer de engelen en de heiligen hun: Hallelujah! zongen, vlamde het vuur vinniger op, en haar rook gaat op in alle eeuwigheid, vers 3. Het zekerste middel om de voortzetting en voltooiing van onze verlossing te verkrijgen. Is Gode heerlijkheid te brengen voor hetgeen Hij reeds voor ons gedaan heeft. God loven voor hetgeen wij hebben. Is bidden op de doeltreffendste wijze om hetgeen verder voor ons gedaan moet worden, de gebeden van de heiligen blazen het vuur van Gods toorn tegen de gemeenschappelijke vijand aan.

4. De gezegende overeenstemming tussen engelen en heiligen in dezen zegezing, vers 4. De gemeenten en haar dienaren houden met de engelen een beurtzang, jubelen het refrein, vallen neer, aanbidden God en roepen: Amen, Hallelujah!

Openbaring 19:5-10

Nu de zegezing geëindigd is, vangt een huwelijkslied aan, vers 6. Merk hier op:

I. De overeenstemming der hemelse muziek. Het koor was groot en luide: Een grote schare, en als een stem veler wateren en als een stem van sterke donderslagen. God is vreeslijk onder de lofzangen. Er is geen wanklank in de hemel, de morgensterren zingen tezamen, geen toon gaat vals, alles is zuivere en volmaakte muziek.

II. De aanleiding tot dit lied: de regering en heerschappij van de almachtige God, die de gemeente heeft gekocht met Zijn eigen bloed, en die nu gereed staat haar openlijk ten huwelijk te nemen. De bruiloft des Lams is gekomen, vers 7. Sommigen menen dat dit slaat **op de bekering der Joden**, welke zij geloven dat op de val van Babylon volgen zal, anderen passen het toe op de algemene opstanding, het eerste schijnt het waarschijnlijkste te zijn.

1. Wij hebben hier een beschrijving van de bruid, hoe haar voorkomen was: niet in vrolijke, opzichtige kleding als de moeder der hoererijen, maar in rein en blinkend fijn lijnwaad, de *rechtvaardigmakingen der heiligen*. In de lange gewaden van de rechtvaardigheid van Christus, gegeven ter rechtvaardigmaking en ingeplant ter heiligmaking, het witte kleed van vergeving, aanneming en vrijmaking, en van reinheid en algehele heiligheid. Zij had hare klederen gewassen en wit gemaakt in het bloed des Lams, en haar bruidstooi had zij niet gekocht voor enigen prijs van haar zelve, maar ontvangen als gave en geschenk van haar gezegende Heere. De bruiloft, welke, hoewel niet in bijzonderheden omschreven gelijk in Mattheus 22:4, gezegd wordt allen gelukzalig te maken, die er toe geroepen worden, zo geroepen dat zij de uitnodiging aannemen, een bruiloft gegrond op de beloften Gods. Deze

zijn de waarachtige woorden Gods, vers 9. Deze beloften, geopend, toegepast, verzegeld en gewaarborgd door de Geest Gods. In heilige sacramenten, zijn de bruiloft, en het gehele lichaam van allen, die aan dit feest deelnemen. Is de bruid, de vrouw des Lams. Zij eten in een lichaam, zij drinken in een Geest, zij zijn niet alleen toeschouwers of gasten, maar zij vormen de echtgenote, zij zijn het mystieke lichaam van Christus.

2. De aandoening van blijdschap, welke de apostel over zich voelde komen bij dat gezicht. Hij viel neer voor de voeten van de engel om hem te aanbidden. Hij onderstelde dat die meer was dan een bloot schepsel, of wel, zijn gedachten werden voor een ogenblik beneveld door de kracht zijner genegenheden. Merk hier op:

A. Welke eer hij de engel bracht. Hij viel aan zijn voeten om hem te aanbidden, dit neervallen was een gedeelte van uiterlijke verering, het was de houding van eigenlijke aanbidding.

B. Hoe de engel dit weigerde en niet zonder enig verwijt. *Zie dat gij dat niet doet. Ik ben uw mededienstknecht en uwer broederen, die de getuigenis van Jezus hebben. Ik ben een schepsel, en gelijk in bediening, hoewel niet in natuur. Ik, als engel en boodschapper van God heb de getuigenis van Jezus, de opdracht om van Hem te getuigen en de getuigenis omtrent Hem te bevestigen, en gij, als apostel, die de Geest der profetie heeft, moet dezelfde getuigenis afleggen, en daarom zijn wij in dat opzicht broederen en mededienstknechten.*

C. Hij wijst hem op het enige en ware voorwerp van godsdienstige verering, namelijk God. Aanbid God en Hem alleen. Dit veroordeelt ten volle de praktijken van de papisten, die brood en wijn aanbidden, benevens heiligen en engelen, en de praktijken van Socinianen en Arianen, die niet geloven dat Christus waarachtig en van nature God is en Hem toch Goddelijke verering brengen. En het toont aan welke ellendige vijgenbladeren al hun uitvluchten en verontschuldigen zijn, die zij ter hunner verdediging bijbrengen. Hier staan zij door een engel van de hemel overtuigd van afgoderij.

Openbaring 19:11-21

Zodra het huwelijk tussen Christus en Zijn gemeente plechtig gevierd was door de bekering der Joden, werd het verheerlijkte Hoofd van de gemeente geroepen tot een nieuwe krijg. die zich voordoet als de groten slag van Armageddon, voorzgd in Hoofdstuk 16:16.

Merk hier op:

I. De beschrijving van de groten bevelhebber.

1. De zetel van Zijn koninkrijk, de hemel, Zijn troon is daar en Zijn macht en gezag zijn hemels en Goddelijk.

2. Zijn uitrusting, opnieuw wordt Hij beschreven als rijdende op een wit paard, hetgeen aantoonde de zuiverheid van Zijn zaak en de zekerheid van Zijn overwinning.

3. Zijn eigenschappen, Hij is getrouw en waarachtig, aan Zijn verbond en zijn beloften, Hij is rechtvaardig in al zijn handelingen als Rechter en Veldheer, Hij heeft doordringende kennis van al de kracht en de krijgskunde van Zijn vijand. Hij heeft grote en uitgestrekte heerschappij: vele koninklijke hoeden waren op Zijn hoofd, want Hij is de Koning der koningen en de Heere der heren.

4. Zijn wapenrusting, een kleed, dat met bloed geverfd was, hetzij Zijn eigen bloed, waarmee Hij Zijn macht als Middelaar verwierf, hetzij het bloed van de vijanden, die Hij reeds onderworpen had. 5. Zijn naam: Het Woord Gods, een naam die niemand ten volle verstaat behalve Hij zelf. Wij weten alleen dat dit Woord was God geopenbaard in het vlees, maar Zijn volkomenheid kan geen schepsel ooit begrijpen.

II. Het leger dat Hij aanvoerde, vers 14. Een zeer groot leger, uit verscheidene troepen bestaande, engelen en heiligen volgden Zijn banier, en geleken op Hem in hun uitrusting en in hun wapening van reinheid en gerechtigheid, de uitverkorenen, geroepenen en gelovigen.

III. Zijn krijgswapen. Uit Zijn mond ging een scherp zwaard, vers 15, waarmee Hij de heidenen slaan zou, hetzij de bedreigingen van het geschreven woord, welke Hij nu ging vervullen, of liever Zijn bevelwoord, waarmee Hij zijn volgelingen opriep om nu een gerechtigde wraak te nemen op zijn en hun vijanden, die thans in de wijnpersbak van de toorn Gods geworpen zouden worden en door Zijn voeten vertreden.

IV. De tekenen van Zijn gezag, Zijn wapenschild. Hij heeft op Zijn kleeft en op zijn dij dezen naam geschreven: Koning der koningen en Heere der heren, aanduidende Zijn macht en gezag en de oorzaak van Zijn twist, vers 16.

V. Een uitnodiging aan al de vogelen des hemels, om te komen en de veldslag te zien, hun aandeel in de buit te nemen en het slagveld te plunderen, vers 17, 18, aanduidende dat deze grote, beslissende botsing de vijanden der gemeente zou overleveren aan de vogelen als een prooi en dat de gehele wereld reden zou hebben om zich daarover te verheugen.

VI. De veldslag zelf. De vijand valt aan met grote woede, aangevoerd door het beest en de koningen der aarde, de machten van aarde en hel wagen een uiterste poging, vers 19.

VII. De overwinning behaald door het grote en heerlijke hoofd der gemeente. Het beest en de valse profeet, de veldheren van het leger, worden gevangen genomen, hij, die hen dwong door zijn macht, en hij, die hen leidde door zijn staatkunde en leugens. Zij worden gegrepen en geworpen in de poel des vuurs, die van sulfer brandt, onmachtig gemaakt om de gemeente Gods ooit weer lastig te vallen. Al de volgelingen-de aanvoerders en de gewone krijgsknechten- worden naar oorlogsrecht gevonnist en aan de vogelen des hemels ten spijsje gegeven. Hoewel de Goddelijke wraak voornamelijk op het beest en de valse profeet vallen zal, zal er toch geen verontschuldiging zijn voor degenen, die onder hun banier vochten, omdat zij alleen slechts hun leiders volgden en dier bevelen gehoorzaamden. Die voor hen willen strijden, moeten met hen vallen en omkomen. *Handelt daarom verstandelijk, laat u tuchtigen, gij rechters der aarde, kust de Zoon, opdat Hij niet toorne en gij op de weg vergaat*, Psalm 2:10, 12.

HOOFDSTUK 20

1 En ik zag een engel afkomen uit de hemel, hebbende de sleutel des afgronds, en een grote keten in zijn hand; 2 En hij greep de draak, de oude slang, welke is de duivel en satanas, en bond hem duizend jaren; 3 En wierp hem in de afgrond, en sloot hem daarin, en verzegelde die boven hem, opdat hij de volken niet meer verleiden zou, totdat de duizend jaren zouden geeindigd zijn. En daarna moet hij een kleinen tijd ontbonden worden.

4 En ik zag tronen, en zij zaten op dezelve; en het oordeel werd hun gegeven; en ik zag de zielen dergenen, die onthoofd waren om de getuigenis van Jezus, en om het Woord Gods, en die het beest, en deszelfs beeld niet aanbeden hadden, en die het merkteken niet ontvangen hadden aan hun voorhoofd en aan hun hand; en zij leefden en heersten als koningen met Christus, de duizend jaren. 5 Maar de overigen der doden werden niet weder levend, totdat de duizend jaren geeindigd waren. Deze is de eerste opstanding. 6 Zalig en heilig is hij, die deel heeft in de eerste opstanding; over deze heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn, en zij zullen met Hem als koningen heersen duizend jaren.

7 En wanneer de duizend jaren zullen geeindigd zijn, zal de satanas uit zijn gevangenis ontbonden worden. 8 En hij zal uitgaan om de volken te verleiden, die in de vier hoeken der aarde zijn, de Gog en de Magog, om hen te vergaderen tot de krijg; welker getal is als het zand aan de zee. 9 En zij zijn opgekomen op de breedte der aarde, en omringden de legerplaats der heiligen, en de geliefde stad; en er kwam vuur neder van God uit de hemel, en heeft hen verslonden. 10 En de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel des vuurs en sulfers, alwaar het beest en de valse profeet zijn; en zij zullen gepijnigd worden dag en nacht in alle eeuwigheid. 11 En ik zag een groten witten troon, en Dengene, Die daarop zat, van Wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvloeden, en geen plaats is voor die

gevonden. 12 En ik zag de doden, klein en groot, staande voor God; en de boeken werden geopend; en een ander boek werd geopend, dat des levens is; en de doden werden geoordeeld uit hetgeen in de boeken geschreven was, naar hun werken. 13 En de zee gaf de doden, die in haar waren; en de dood en de hel gaven de doden, die in hen waren; en zij werden geoordeeld, een iegelijk naar hun werken. 14 En de dood en de hel werden geworpen in de poel des vuurs; dit is de tweede dood. 15 En zo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die werd geworpen in de poel des vuurs.

Dit hoofdstuk wordt door sommigen gehouden voor het duisterste deel van geheel dit profetische boek. ***Het is zeer waarschijnlijk dat de dingen, daarin vervat, nog niet vervuld zijn, en daarom is het de wijste weg ons te bepalen tot algemene opmerkingen, beter dan beslist in onze uitlegging te zijn en in bijzonderheden af te dalen.***

Wij hebben hier de voorstelling

I Van het binden des Satans gedurende duizend jaren, vers 1-3.

II. De regering van de heiligen met Christus gedurende dezelfde tijd, vers 4-6.

III. Het loslaten van de Satan en de strijd der gemeente met Gog en Magog, vers 7-10.

IV. De oordeelsdag, vers 11-15.

Openbaring 20:1-10

Wij hebben hier:

I. een profetie van het binden des Satans voor een bepaalden tijd, waarin hij veel minder macht zal hebben en de gemeente veel meer vrede dan vroeger. De macht van de Satan was gedeeltelijk gebroken door de vestiging van het koninkrijk des Evangelies op aarde. Zij werd voorts verminderd toen het keizerrijk Christelijk werd. Zij werd nog meer geknot door de val van Babylon. Maar nog had de draak vele hoofden, en wanneer een daarvan gewond werd, bleef een ander nog levend. Wij zien hier de verdere beperking en vermindering van zijn macht.

Merk op:

1. Aan wie het werk wordt opgedragen om de Satan te binden: Een engel, afkomende uit de hemel. Het is zeer waarschijnlijk dat met dezen engel niemand anders bedoeld word dan de Heere Jezus Christus, de beschrijving van Hem komt hier in vele punten overeen met menige andere. Die de macht heeft een sterk gewapend man uit te werpen en zijn goederen te roven, moet sterker zijn dan deze.

2. De middelen, welke Hij tot dat doel gebruikt, Hij heeft een keten en een sleutel, een grote keten om Satan te boeien, en de sleutel van de kerker, waarin Hij hem werpen zal. Christus ontbreken nooit de macht en de middelen, die geschikt zijn om de macht van Satan te breken, want Hij heeft de krachten des hemels en de sleutelen der hel.

3. De uitvoering van dit werk, vers 2, 3.

A. ***Hij greep de draak, de oude slang, welke genoemd wordt duivel en Satanas.*** Noch de kracht van de draak noch de listigheid van de slang was voldoende om hem uit de handen van Christus te verlossen, deze nam hem gevangen en hield hem gevangen.

B. Hij wierp hem in de afgrond, wierp hem met kracht daarin en bestemde die met rechtvaardige wraak tot zijn gevangenis, vanwaar het hem toegestaan was tijdelijk uit te komen om de gemeenten te ontroeren en de volken te bedriegen, nu wordt hij in de gevangenis teruggebracht en in ketenen gesloten.

C. Hij sloot hem daarin en verzegelde die boven hem. Christus sluit en niemand kan openen, Hij sluit door Zijn macht en verzegelt door Zijn gezag, en zelfs de duivel kan Zijn slot en Zijn zegel niet verbreken.

D. De duur van Satans opsluiting was duizend jaren. Daarna moet hij voor een kleinen tijd ontbonden worden. De gemeente zou een aanmerkelijke tijd van vrede en voorspoed hebben, maar al haar beproevingen waren nog niet geëindigd.

II. Een voorstelling van de regering der heiligen gedurende datzelfde tijdvak, waarin Satan gebonden bleef, vers 4-6.

Merk hier op:

1. Wie waren het, die deze eer ontvingen? Zij, die voor de zaak van Christus geleden hadden, en allen, die Hem getrouw aangehangen hadden, het merkteken van het beest niet ontvangen en zijn beeld niet aanbeden hadden, allen, die zich rein gehouden hadden van heidense en pauselijke afgoderij.

2. De hun geschonken eer.

A. Zij stonden op van de dood en werden weer levend gemaakt. Dit kan letterlijk of zinnebeeldig opgevat worden.

Zij waren in burgerlijke en staatkundige zin dood en hadden een burgerlijke opstanding, hun rechten en voorrechten herleefden en werden hun teruggegeven.

B. Tronen, macht en oordeel, werden hun gegeven. Zij werden in het bezit gesteld van eer, grote macht en gezag, naar het mij voorkomt meer in geestelijken dan in stoffelijke zin.

C. Zij leefden en heersten als koningen met Christus de duizend jaren. Zij, die met Christus lijden, zullen met Christus heersen, zij zullen met Hem heersen in Zijn hemels, geestelijk koninkrijk in heerlijke gelijkvormigheid aan Hem in wijsheid, rechtvaardigheid en heiligheid. In een luister, die alles overtreft wat zij ooit in de wereld aanschouwd hebben.

Dit wordt genoemd **de eerste opstanding**, waarmee alleen zij begunstigd worden, die Christus gediend en voor Hem geleden hebben.

En wat de goddelozen aangaat, dezen zullen niet weer opstaan en tot hun vorige macht hersteld worden, alvorens de Satan ontbonden wordt.

Deze regering der heiligen kan met recht een opstanding genoemd worden, gelijk de bekering der Joden het leven uit de doden heet.

3. De gelukzaligheid van deze dienstknechten Gods wordt nader beschreven.

A. **Zij zijn zalig en heilig**, vers 6. Alleen hij, die heilig is, kan zalig zijn, en allen, die heilig zijn, zullen zalig worden. Dezen waren heilig als eerstelingen Godes. In hun eerste, geestelijke opstanding, en daarin door Hem zalig gemaakt.

B. **Zij zijn gewaarborgd tegen de macht van de tweeden dood.** Wij weten er iets van hoe ontzagwekkend de eerste dood is, maar wij weten niet wat de tweede dood is. Die moet veel vreeslijker zijn, die is de dood der ziel, eeuwige scheiding van God. De Heere beware ons dat wij het niet bij ondervinding leren kennen! Zij, die een geestelijke opstanding ondervonden hebben, zijn beveiligd tegen de macht van de tweeden dood.

III. Een mededeling van de herhaling der moeiten van de gemeente, een andere vreeslijke krijg, zeer zwaar, maar kort en beslissend.

Merk op:

1. Nadat de Satan gedurende langen tijd weerhouden was, wordt hij ten laatste opnieuw losgelaten. Zolang de wereld bestaat zal de macht van Satan over haar nooit ten volle vernietigd worden, zij kan begrensd en ingekort worden, maar voortdurend zal hij gelegenheid hebben iets te doen ter verontrusting van Gods kinderen.

2. Onmiddellijk nadat Satan losgelaten is, hervat hij zijn oude werk, hij gaat uit om de volken te verleiden, en hen op te hitsen tot een oorlog tegen Gods heilige dienstknechten, hetgeen zij nooit zouden ondernemen indien hij er hen niet toe verleidde. Zij worden bedrogen eerst in de voorstelling van de zaak, welke zij gaan dienen, een zeer slechte zaak, waarvan zij waarlijk

geloven dat zij goed is, en daarna in de uitslag van de krijg, zij verwachten te zullen slagen en zullen zeker de nederlaag lijden.

3. Naar het schijnt zijn de laatste pogingen van Satan de geweldigste. De hem nu vergunde macht schijnt groter te zijn dan vroeger. Hij heeft nu het vermogen om al zijn aanhangers te vergaderen, die in de vier hoeken der aarde zijn, en hij brengt een machtig leger op de been, welks getal is als het zand der zee, vers 8.

4. De namen van de voornaamste aanvoerders van dit leger, onder de draak, worden ons vermeld: Gog en Magog. Wij behoeven niet al te veel te onderzoeken welke bijzondere machten onder deze namen bedoeld worden, omdat het leger bijeengebracht wordt uit alle delen der aarde. Deze namen worden ook gevonden in andere gedeelten der Schrift. Van Magog lezen wij Genesis 10:2. Hij was een der zonen van Japheth, en bevolkte Syrië, van waaruit zijn afstammelingen zich in andere landen verspreidden. Van Gog en Magog, tezamen genoemd, lezen wij alleen in Ezechiël 38:2, een profetie, waaraan dit deel der Openbaring vele zijner beelden ontleent.

5. Thans worden ons de optocht en de krijgsverrichtingen van dit schrikwekkende leger geschilderd, vers 9. Zij zijn opgekomen op de breedte der aarde, en omringden de legerplaats der heiligen en de geliefde stad, dat is het geestelijke Jeruzalem, dat de kostbaarste belangen van Gods volk in zich bevat, en daarom de geliefde stad voor hen is. Het leger der heiligen wordt hier voorgesteld als buiten de stad getrokken, het lag onder de wallen om haar te verdedigen, zij waren rondom Jeruzalem gelegd. Maar het leger van de vijand was zoveel groter, dat het de stad en het gehele leger van de gemeente kon omsingelen.

6. Hier volgt een beschrijving van de krijg en de uitslag daarvan. Vuur kwam neer van God uit de hemel en verslond de vijand. Zo was ook de vernietiging van Gog en Magog voorzien in Exodus 38:2. *Ik zal met hem rechten, door pestilentie en door bloed, en Ik zal een overstelpenden plasregen en hagelstenen, vuur en zwavel regenen op hem, en op de vele volken, die met hem zijn, vers 22.* God zelf zou, op buitengewone en meer onmiddellijke wijze dezen laatsten en beslissenden slag voor Zijn volk strijden, opdat de overwinning volkomen zou zijn en Hem al de eer gegeven worden zou.

7. Het vonnis en de straf van de grote vijand, de duivel. Hij wordt nu in de hel geworpen met zijn beide voornaamste onderbevelhebbers, het beest en de vals profeet, dwingelandij en afgoderij, en dat niet voor een bepaalden tijd, maar om daar gepijnigd te worden dag en nacht, tot in alle eeuwigheid.

Openbaring 20:11-15

De volkomen vernietiging van het rijk des duivels voert zeer geleidelijk tot een verhaal van de dag des oordeels, waarop voor iedere mens zijn toestand voor de eeuwigheid zal beslist worden. Wij kunnen er zeker van zijn dat er een oordeel volgen zal, nu wij zien dat de overste dezer wereld geoordeeld is, Johannes 16:11. Er komt een grote dag, een dag, waarop wij allen zullen geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus. De Heere geven ons standvastig aan de leer van het laatste oordeel vast te houden. Het was de leer, die Felix deed sidderen. Wij hebben hier een beschrijving ervan.

Merk op:

1. Wij zien een troon, een rechtbank, groot en wit, zeer heerlijk en volmaakt rechtvaardig. De stoel der schadelijkheden, die moeite verdicht bij inzetting, heeft geen gemeenschap met dezen gerechten troon des gerichts.

2. De verschijning van de Rechter, de Heere Jezus Christus, die dan met zoveel majesteit en verschrikking zal bekleed zijn dat de aarde en de hemel voor Zijn aangezicht wegvloten en er geen plaats voor hen gevonden werd. Er volgt ontbinding van het gehele samenstel der natuur, 2 Petrus 3:10.

3. De personen, die geoordeeld zullen worden, vers 12. ***De doden, klein en groot, dat is, jong en oud, hoog en laag, arm en rijk.*** Niemand is zo gering of hij heeft een talent te verantwoorden, niemand is zo voornaam dat hij zich aan deze rechtbank onttrekken kan. Niet alleen verschijnen zij, die tot op de wederkomst van Christus levend overgebleven zijn, maar ook alle reeds gestorvenen. Het graf zal de lichamen der mensen wedergeven, de hel levert de zielen der goddelozen uit, en de zee brengt de ontelbaren boven, die in haar verloren schenen. Die drie plaatsen zijn de gevangenissen des konings en Hij zal ze noodzaken haar gevangenen weer te geven.

4. De regel van het oordeel vastgesteld. De boeken werden geopend. Welke boeken? Het boek van Gods alwetendheid, dat meer bevat dan onze gewetens, dat alles bevat (er is een boek der gedachtenis voor Zijn aangezicht, beide voor de goeden en voor de kwaden). Het boek van het geweten van iedere zondaar, dat vroeger wel gesloten was maar nu geopend wordt. En een ander boek werd geopend, het boek der Schrift, het grondwetboek van de hemel, de regel des levens. Dat boek wordt geopend omdat het de wet bevat, de toetssteen, waaraan het hart en de wandel van iedere mens getoetst wordt. Dit boek stelt de regels van het recht vast, gelijk het andere boek de daden mededeelt. Sommigen verstaan onder dat andere boek, dat het boek des levens genoemd wordt, het boek van Gods eeuwige raadsbesluiten, maar dat behoort naar het schijnt niet bij de zaken, die het oordeel betreffen. In Gods eeuwige verkiezing handelt Hij niet als rechter, maar uit algehele vrijmacht.

5. Elk geval wordt onderzocht, dat is de werken der mensen, naar zij gedaan hebben, hetzij goed, hetzij kwaad. Naar hun werken zullen zij gerechtvaardigd of veroordeeld worden, want hoewel God hun staat en beginselen kent en daar in hoofdzaak op let, toch zal Hij, om zich voor engelen en mensen een rechtvaardig God te bewijzen, hun beginselen aan hun daden toetsen, en zo zal Hij gerechtvaardigd worden in Zijn woorden en overwinnen wanneer Hij oordeelt.

6. De uitslag van het verhoor en het vonnis. Dat zal zijn overeenkomstig de bewijzen der handelingen en de regelen van het recht. Allen, die een verbond met de dood en een voorzichtig verdrag met de hel gemaakt hebben, zullen met hun helse bondgenoten veroordeeld worden en met hen geworpen in de poel des vuurs, als zijnde niet gerechtigd tot het eeuwige leven, volgens de regelen van het leven in de Schrift neergelegd. Maar zij, wier namen in dat boek geschreven zijn, dat is zij, die door het Evangelie gerechtvaardigd en aangenomen zijn, zullen dan door de Rechter gerechtvaardigd en vrijgesproken worden en ingaan ten eeuwigen leven, zonder enige verdere vrees voor de dood, of de hel, of de goddelozen, die dan allen tezamen vernietigd zullen worden. Dat het ons de grootste belangstelling inboezemt op welken voet wij staan met onze Bijbel, of die ons nu rechtvaardigt of veroordeelt, want daarnaar zal de Rechter oordelen. Christus zal alle verborgenheden van de mensen oordelen naar mijn Evangelie. Gelukkig zij, die hun staat hebben geordend en vastgemaakt overeenkomstig het Evangelie, zodat zij reeds tevoren weten, dat zij in de groten dag des Heeren gerechtvaardigd zullen worden.

HOOFDSTUK 21

1 En ik zag een nieuwen hemel en een nieuwe aarde; want de eerste hemel, en de eerste aarde was voorbijgegaan, en de zee was niet meer. 2 En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit de hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is. 3 En ik hoorde een grote stem uit de hemel, zeggende: Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn. 4 En God zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan. 5 En Die op de troon zat, zeide: Ziet. Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide tot mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw. 6 En Hij sprak tot mij: Het is geschied. Ik ben de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde. Ik zal de dorstige geven uit de fontein van het water des levens voor niet. 7 Die overwint, zal alles beerven; en Ik zal hem een God zijn, en hij zal Mij een zoon zijn. 8 Maar de vreesachtigen, en ongelovigen, en gruwelijken, en doodslagers, en hoereerders, en tovenaars, en afgodendienaars, en al de leugenaars. Is hun deel in de poel, die daar brandt van vuur en sulfer; hetwelk is de tweede dood. 9 En tot mij kwam een van de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, welke vol geweest waren van de zeven laatste plagen, en sprak met mij, zeggende: Kom herwaarts. Ik zal u tonen de Bruid, de Vrouw des Lams. 10 En hij voerde mij weg in de geest op een groten en hogen berg, en hij toonde mij de grote stad, het heilige Jeruzalem, nederdalende uit de hemel van God. 11 En zij had de heerlijkheid Gods, en haar licht was de allerkostelijksten steen gelijk, namelijk als de steen Jaspis, blinkende gelijk kristal. 12 En zij had een groten en hogen muur, en had twaalf poorten, en in de poorten twaalf engelen, en namen daarop geschreven, welken zijn de namen der twaalf geslachten der kinderen Israels. 13 Van het oosten waren drie poorten, van het noorden drie poorten, van het zuiden drie poorten, van het westen drie poorten. 14 En de muur der stad had twaalf fondamenten, en in dezelve de namen der twaalf apostelen des Lams. 15 En hij die met mij sprak, had een gouden rietstok, opdat hij de stad zou meten, en haar poorten, en haar muur. 16 En de stad lag vierkant, en haar lengte was zo groot als haar breedte. En hij mat de stad met de rietstok op twaalf duizend stadlen; de lengte, en de breedte, en de hoogte derzelve waren even gelijk. 17 En hij mat haar muur op honderd vier en veertig ellen, naar de maat eens mensen, welke des engels was. 18 En het gebouw van haar muur Jaspis; en de stad was zuiver goud, zijnde zuiver glas gelijk. 19 En de fondamenten van de muur der stad waren met allerlei kostelijk gesteente versierd. Het eerste fundament was Jaspis, het tweede Saffier, het derde Chalcedon, het vierde Smaragd. 20 Het vijfde Sardonix, het zesde Sardius, het zevende Chrysoliet, het achtste Beryl, het negende Topaas, het tiende Chrysopraas, het elfde Hyacinth, het twaalfde Amethyst. 21 En de twaalf poorten waren twaalf paarlen, een iedere poort was elk uit een paarl; en de straat der stad was zuiver goud; gelijk doorluchtig glas. 22 En ik zag geen tempel in dezelve; want de Heere, de almachtige God. Is haar tempel, en het Lam. 23 En de stad behoeft de zon en de maan niet, dat zij in dezelve zouden schijnen; want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht, en het Lam is haar Kaars. 24 En de volken, die zalig worden, zullen in haar licht wandelen; en de koningen der aarde brengen hun heerlijkheid en eer in dezelve. 25 En haar poorten zullen niet gesloten worden des daags; want aldaar zal geen nacht zijn. 26 En zij zullen de heerlijkheid en de eer der volken daarin brengen. 27 En in haar zal niet inkomen iets, dat ontreinigt, en gruwelijkheid doet, en leugen spreekt; maar die geschreven zijn in het boek des levens des Lams.

Tot hiertoe heeft de profetie van dit boek ons een zeer merkwaardige mengeling doen zien van licht en schaduw, voorspoed en tegenstand, barmhartigheid en oordeel. In de leidingen der Voorzienigheid van Zijn gemeente in de wereld. Nu, bij het besluit, breekt de dag aan en de schaduwen vlieden, een nieuwe wereld verschijnt, want de oude is voorbijgegaan. Sommigen menen dat alles wat de beide laatste hoofdstukken bevatten, ***gezegd wordt van de toestand der gemeente reeds hier op aarde. In de heerlijkheid van de laatste dagen.***

Maar anderen, met meer waarschijnlijkheid houden het voor een schildering van de volmaakten en zegevierende staat der gemeente in de hemel. De getrouwe heiligen en dienstknechten Gods hebben slechts korten tijd te wachten, en zij zullen niet alleen zien, maar ook smaken, de volmaakte heiligheid en gelukzaligheid van de toekomstige wereld.

In dit hoofdstuk hebben wij

I. een inleiding tot het gezicht van het nieuwe Jeruzalem, vers 1- 9.

II. Het gezicht zelf, vers 10-27.

Openbaring 21:1-8

Wij hebben hier een meer algemeen overzicht van de gelukzaligheid der gemeente Gods in haar toekomstigen staat, waaronder wij veiligst haar toestand in de hemel kunnen verstaan. I. Een nieuwe wereld opent zich nu voor onze ogen, vers 1. ***En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde***, dat is: een nieuw heelal, want onder het woord hemel verstaan wij hemel en aarde. Onder een nieuwe aarde bedoelen wij een nieuwe toestand voor de lichamen der mensen en een hemel voor hun zielen. Deze wereld wordt niet opnieuw geschapen, maar opnieuw geopend en vervuld met degenen, die haar beërven zullen. De nieuwe hemel en de nieuwe aarde zullen dan niet van elkaar onderscheiden zijn, die aarde van de heiligen, hun verheerlijkte lichamen, zal dan geestelijk en hemels zijn en deel uitmaken van deze reine en schitterende woningen. Om plaats te maken voor de aanvang van deze nieuwe wereld, was de oude wereld met al haar moeiten en veranderlijkheid voorbijgegaan.

II. In deze nieuwe wereld zag de apostel de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit de hemel, niet plaatselijk maar oorspronkelijk. Dit nieuwe Jeruzalem is de gemeente Gods in haar nieuwen en volmaakten toestand, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is, heerlijk gemaakt door al de volmaaktheid van wijsheid en heiligheid, geschikt voor de volkomen vereniging met de Heere Jezus Christus in heerlijkheid.

III. De gezegende tegenwoordigheid van God bij Zijn volk wordt hier afgekondigd en bewonderd. Ik hoorde een grote stem uit de hemel, zeggende: Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen en God zelf zal bij hen en hun God zijn, vers 3. Merk hier op:

1. De tegenwoordigheid van God bij Zijn gemeente in hare heerlijkheid.
2. Het is een oorzaak van verwondering, dat de heilige God ooit bij een van de mensenkinderen zal wonen.
3. De tegenwoordigheid van God bij Zijn volk in de hemel zal nooit, gelijk hier op aarde, onderbroken worden, maar Hij zal voortdurend bij hen wonen.
4. Het verbond, het gemeenschappelijk belang en de betrekking, die hier tussen God en Zijn volk bestaan, zullen in de hemel volmaakt worden. Zij zullen Zijn volk zijn. Hun zielen zullen als het ware in Hem opgaan met al de liefde, de verering voor en de blijdschap in God, welke hun betrekking tot Hem vereist, en dat zal hun volmaakte heiligheid uitmaken. God zelf zal hun God zijn, zijn onmiddellijke tegenwoordigheid bij hen, zijn liefde aan hen geopenbaard, zijn heerlijkheid op hen gelegd, zullen hun volmaakte gelukzaligheid uitmaken. Hij zal van zijn zijde geheel aan de aard der betrekking voldoen, gelijk zij van hun kant.

IV. Deze nieuwe en gezegende toestand zal geheel vrij zijn van alle moeite en verdriet.

1. Alle gevolgen van vroegere droefenissen zullen weggenomen worden. Hier hebben zij dikwijls tranen gestort, om hun zonden, van droefheid, bij de rampen die de gemeenten troffen, maar nu zullen alle tranen van hun ogen afgewist worden. Geen teken, geen gedachtenis van vroegere droefheid blijft over, geen andere dan die hun tegenwoordige gelukzaligheid nog voller en groter maken kan. God zelf als hun tedere Vader, met Zijn eigen zachte hand, zal al de tranen uit de ogen Zijner kinderen wegwissen, en zij zouden die tranen niet willen missen, nu zij weten dat God zelf ze afdrogen zal.
2. Alle oorzaken van toekomstige droefheid zullen weggenomen worden. De dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn, dat waren dingen, die mogelijk waren in en behoorden bij hun vroegere toestand, maar de eerste dingen zijn weggegaan.

V. De waarachtigheid en zekerheid van dezen gezegende toestand worden bevestigd door Gods woord en belofte, Johannes ontvangt bevel om het op te schrijven ter eeuwige gedachtenis, vers 5. Het onderwerp van dit gezicht is zo groot en zo belangrijk voor de gemeente en het volk van God, dat zij daarvan de volste verzekering ontvangen moeten en God daarom de waarachtigheid er van herhaalt en doet opschrijven. Bovendien, verscheidene eeuwen zouden voorbijgaan tussen de tijd, waarin het gezicht gegeven, en dien, waarin het vervuld werd, en daarin zouden zware beproevingen in menigte voorkomen, en daarom beval God het op te schrijven tot eeuwige gedachtenis en voortdurend gebruik voor Zijn volk.

1. De zekerheid van de belofte wordt bevestigd. Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw. Daarop volgt: Het is geschied. Zo zeker alsof het reeds gebeurd was. Wij mogen en moeten Gods belofte aannemen alsof zij de vervulling waren, wanneer Hij zegt dat Hij alle dingen nieuw maakt. Is dit in beginsel al geschied.

2. Hij verpandte ons Zijn titels en Zijn eer als zekerheid voor de gehele vervulling, de titels de Alfa en de Omega, het begin en het einde. Het was zijn heerlijkheid dat Hij de aanvang van de wereld en van de gemeente tot stand bracht, het zal zijn heerlijkheid zijn dat Hij het aangevangen werk voleindigt en het niet onvoltooid laat. Gelijk Zijn macht en Zijn wil de eerste oorzaak van alle dingen zijn, zo zijn Zijn welbehagen en heerlijkheid er de volmaking van, Hij zal Zijn doel niet missen, want dan zou Hij niet langer de Alfa en de Omega zijn. De mensen beginnen dikwijls aan dingen, die zij niet voltooien kunnen, maar de raad Gods zal bestaan en Hij zal al Zijn welbehagen doen.

3. Het verlangen van Zijn volk naar dezen zegenrijken toestand levert een ander bewijs voor de waarachtigheid en zekerheid er van. Zij dorsten naar een toestand van zondeloze volmaaktheid en onafgebroken blijdschap in God, en God zelf heeft deze reikhalzende begeerte in hen gewrocht, die nooit voldaan worden kan door enig ander ding hoe ook genaamd, en daarom zou het de foltering der ziel zijn indien zij teleurgesteld werden. Maar dat zou onbestaanbaar zijn met Gods goedheid en met zijn liefde voor de Zijnen, heilige en hemelse begeerten in hen te scheppen, en hun dan de voldoening daarvan te onthouden, en daarom kunnen zij er van verzekerd zijn, dat wanneer zij hun tegenwoordige moeilijkheden overwonnen hebben, Hij de dorstigen zal geven uit de fontein van het water des levens voor niet.

VI. De grootheid van deze toekomstige gelukzaligheid wordt beschreven en toegelicht.

1. Door de kosteloosheid ervan, zij is een vrijwillige gave Gods. Hij geeft het water des levens voor niet en daarom zal Zijn volk er niet minder, maar meer dankbaar voor zijn.

2. De volheid ervan. Het volk van God is dan gelegerd bij de hoofdbron van alle zegeningen: het zal alles beërven, vers 7, door God te genieten zullen zij alle dingen genieten. Hij is alles in allen.

3. Door het recht waarmee zij deze zegeningen genieten, het recht van erfgenamen, zij zullen zonen Gods zijn, de meest-eervolle van alle namen, die voortspruit uit de naaste en dierbaarste betrekking tot God, en de zekerste en onveranderlijkste tevens, want er kan geen sprake van zijn dat die betrekking ooit gewijzigd wordt.

4. Door de grotelijks daarvan verschillende toestand der goddelozen. Hun ellende draagt er toe bij om de heerlijkheid en gelukzaligheid van de heiligen in het licht te stellen, zowel als de onderscheidende goedheid Gods jegens hen, vers 8.

Merk hier op:

A. De zonden van hen, die verloren gaan. In de eerste plaats worden genoemd hun vreesachtigheid en ongelooft. De vreesachtigen openen de zwarte lijst. Zij durfden de moeilijkheden van de godsdienst niet het hoofd bieden, en hun slaafse vrees bracht hen tot ongelooft. Maar zij, die zo bang waren dat zij het kruis van Christus niet op zich durfden

nemen en hun plicht jegens Hem vervullen, schroomden niet zich over te geven aan allerlei afschuwelijke goddeloosheid, doodslag, hoererij, toverij, afgoderij en leugen.

B. Hun straf. Hun deel is in de poel, die daar brandt van vuur en sulfere, hetwelk is de tweede dood.

a. Zij konden niet voor de zaak van Christus op de brandstapel sterven, nu moeten zij voor hun zonden branden in de hel.

b. Zij moeten na hun natuurlijke dood een tweeden dood lijden, de angsten en verschrikkingen van de eersten dood leveren hen over aan de veel groter verschrikkingen en angsten van de tweeden dood, die is sterven en eeuwig stervende zijn.

c. Hun ellende zal hun verdiende deel en loon zijn, zij hebben het rechtvaardig verdiend. In werkelijkheid hebben zij het zelf gekozen, het is hetgeen zij door hun zonden zich zelven bereid hebben. Zo zal de ellende der verdoemden de gelukzaligheid van de geredden in het licht stellen, en de gelukzaligheid der geredden zal de ellende der verdoemden vergroten.

Openbaring 21:9-27

Wij hebben reeds overwogen de inleiding tot het gezicht van het nieuwe Jeruzalem in een meer algemene schets van de hemelse staat, thans komen wij tot het gezicht zelf. Merk hier op:

I. De persoon, die de apostel het visioen te zien gaf: een van de zeven engelen, die de zeven fiolen hadden, welke vol geweest waren van de zeven laatste plagen, vers 9. God heeft voor Zijn heilige engelen grote verscheidenheid van werk en bediening. Nu eens moeten zij de bazuin van de Goddelijke Voorzienigheid blazen en een zorgloze wereld getrouw waarschuwen, dan weer moeten zij de fiolen van Gods toorn uitgieten over onbekeerde zondaren, en op andere tijden moeten zij hemelse dingen openbaren aan de erfgenamen der zaligheid. Zij volbrengen met naarstigheid elk bevel door God hun gegeven, en wanneer deze wereld haar loop volbracht heeft zullen de engelen door de groten God tot in alle eeuwigheid gebruikt worden voor ander geschikt en hun aangenaam werk.

II. De plaats, vanwaar de apostel dit heerlijk gezicht en vooruitzicht gegeven werd. Hij werd in zinsverrukking medegenomen op een groten en hogen berg. Van zulke hoogten hebben de mensen gewoonlijk het beste uitzicht op de omliggende steden. Zij, die een duidelijk gezicht van de hemel hebben willen, moeten zo dicht mogelijk de hemel naderen, op de berg der gezichts, de berg van overpeinzing en geloof, vanwaar zij, als van de top van Pisga, het goede land, het hemelse Kanaän, kunnen overzien.

III. De inhoud van het gezicht, de bruid, de vrouw des Lams, vers 10, dat is de gemeente Gods in haar heerlijke, volmaakte, zegevierende toestand, onder de gelijkenis van Jeruzalem, hebbende de heerlijkheid van God als haar luister, de bruid door en voor haar bruidegom versierd, heerlijk in haar betrekking tot Christus, omdat Zijn gelijkenis nu in haar volmaakt is en Zijn gunst haar bestraalt.

En thans volgt een breedvoerige beschrijving van de zegepralende gemeente onder het zinnebeeld van een stad, die in rijkdom en glans alle steden van deze wereld samen verre overtreft. Dit nieuwe Jeruzalem wordt ons zowel uitwendig als inwendig voor ogen gesteld.

1. Het uitwendige van de stad, de muur en de poorten, de muur voor veiligheid en de poorten om toegang te verlenen.

A. De muur voor veiligheid. De hemel is een veilige toestand, die daar wonen zijn omringd van een muur, die hen scheidt van en bevestigt tegen alle onheilen en vijanden. Ten aanzien van dezen muur merken wij op:

a. De hoogte, die zeer aanzienlijk is: honderd vier en veertig ellen, vers 17, voldoende zowel voor sieraad als voor veiligheid.

b. De bestanddelen. Hij was van jaspis gebouwd, van de allerkostelijkste stenen, als teken van kracht en schoonheid, vers 11. De stad had een muur, die even kostbaar als ondoordringbaar was.

c. De vorm, die zeer regelmatig was. De stad lag vierkant, hare lengte was zo groot als hare breedte. In het nieuw Jeruzalem zal alles gelijke reinheid en volmaaktheid bezitten. Er zal volstrekte gelijkheid heersen in de zegevierende gemeente, waarnaar op aarde steeds gewenst wordt en waaraan men voortdurend de behoefte gevoelt, maar dat niet verwacht mag worden alvorens wij de hemel bereikt hebben.

d. De afmeting van dezen muur, vers 15 :16. Twaalf duizend stadiën aan elke zijde. Hier is ruimte voor het gehele volk Gods: In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen.

e. De fondamente van de muur, want de hemel is een stad die fondamente heeft, vers 19. Zij zijn de beloften en de macht van God, en de verdiensten van Christus, die zijn de sterke fondamente van de zaligheid en veiligheid der gemeente. Van die fondamente worden ons hun aantal en hun bouwstof meegedeeld. Hun aantal is twaalf, heenwijzende naar de twaalf apostelen, vers 14, wier evangelische leerstellingen de fondamente zijn, waarop de gemeente gebouwd is. Christus zelf is de uiterste hoeksteen. Deze fondamente waren van bouwstof verscheiden en kostbaar, hetgeen wordt aangeduid door twaalf soorten van edelgesteenten, waardoor te kennen gegeven wordt de verscheidenheid en de waarde van de leerstellingen des Evangelies, of van de genaden des Heiligen Geestes, of van de persoonlijke uitnemendheden van de Heere Jezus Christus.

B. De poorten voor de ingang. De hemel is niet ontoegankelijk: er is een weg geopend tot in het heilige der heiligen, er is vrije toegang voor allen, die geheilgd werden, zij zullen niet buitengesloten worden. Wat deze poorten betreft, merken wij op:

a. Hun getal: twaalfpoorten, overeenkomende met de twaalf stammen Israëls. Geheel het ware Israël Gods zal toegang hebben in het nieuwe Jeruzalem, evenals elke stam dat had in het aardse Jeruzalem.

b. De wachters, die er in geplaatst waren: twaalf engelen, om te ontvangen en toe te laten de verscheidene stammen van het geestelijk Israël en alle anderen buiten te houden.

c. De inschriften in de poorten. De namen van de twaalf geslachten der kinderen Israëls, om aan te tonen dat zij recht hebben op de boom des levens en op de ingang door poorten der stad.

d. De gelegenheid van die poorten. De stad had vier gelijke zijden, overeenkomstig de vier hemelstreken: oost, west, noord en zuid, en daarom waren aan elke zijde drie poorten, aanduidende dat van alle zijden der aarde enigen zullen komen en veilig ten hemel gaan, en daar aangenomen worden, en dat er zowel van de een zijde der aarde als van de andere vrije toegang is, want in Christus is niet Jood of Griek, barbaar of Scyt, dienstknecht of vrije. Mensen van alle volken en talen, die in Christus geloven, hebben door Hem toegang tot God. In genade hier en in heerlijkheid hiernamaals.

e. De bouwstoffen van deze poorten, zij bestonden alle uit paarden, maar toch met grote verscheidenheid. Elke poort was uit een parel, hetzij uit een enkele parel van verbazende omvang, of uit een soort paarden. Christus is de parel van grote waarde en Hij is onze weg tot God. Er is op aarde niets heerlijk genoeg om de schoonheid van de hemel waardig af te beelden. Konden wij door het vergrootglas van sterke verbeelding ons zulk een stad voorstellen als hier wordt beschreven, alleen slechts het uitwendige, zulk een muur en zulke poorten, hoe verbazingwekkend en hoe heerlijk zou de aanblik zijn! En toch is dit slechts een flauw en schaduwwachtig beeld van wat de hemel zelf aanbiedt.

2. Het inwendige van het nieuwe Jeruzalem, vers 22-27.

Wij hebben gezien zijn sterke muur, zijn statige poorten en zijn heerlijke poortwachters, nu worden wij door de poorten de stad zelf binnengeleid. Het eerste wat onze aandacht trekt is de

straat van de stad: die is zuiver goud, gelijk doorluchtig glas, vers 21. De heiligen in de hemel wandelen op goud. Het nieuwe Jeruzalem heeft zijn verscheidene straten. Er is de volmaaktste orde in de hemel. Iedere heilige heeft zijn eigen woning. Er is gemeenschap in de hemel, de heiligen rusten daar, maar het is geen lijdelijke rust, het is geen toestand van slaap en werkeloosheid, maar een staat van verblijdende beweging. De volken, die zalig worden, zullen in haar licht wandelen. Zij wandelen met Christus in witte klederen. Zij hebben gemeenschap niet enkel met God, maar ook met elkaar, en al hun voetstappen zijn vast en zuiver. Zij zijn rein en heilig als goud en doorschijnend glas.

A. De tempel van het nieuwe Jeruzalem. Die was geen stoffelijke tempel door mensenhanden gebouwd, gelijk die van Salomo of Zerubbabel, maar een geheel geestelijke en Goddelijke tempel, want de Heere de almachtige God is haar tempel en het Lam. De heiligen hierboven hebben geen behoefte aan instellingen, die hier de middelen waren om hen voor de hemel toe te bereiden. Wanneer het doel bereikt is, zijn de middelen overbodig geworden. Volmaakte en onmiddellijke gemeenschap met God zal meer dan genoegzaam zijn om de instellingen des Evangelies te vervangen.

B. Het licht van deze stad. Waar geen licht is, kan geen luister of genoeg zijn. De hemel is de erfenis der heiligen in het licht. Maar wat is dat licht? Daar schijnt geen zon of maan, vers 23. Het licht is goed en het is de ogen goed de zon te aanschouwen. Welk een treurige wereld zou het hier zijn. Indien het licht der zon haar niet bescheen! En wat vervangt nu in de hemel het licht der zon? Er is geen behoefte aan zonnestralen, want de heerlijkheid Gods heeft de stad verlicht en het Lam is haar kaars. God zal in Christus de eeuwigdurende bron van kennis en vreugde voor de heiligen zijn, en waar dat het geval is daar is geen behoefte aan zon of maan, zomin als wij behoefte hebben aan een kaars op de vollen middag, wanneer de zon schijnt in hare kracht.

C. De inwoners van deze stad. Zij worden hier op verschillende wijzen beschreven.

a. Hun getal, gehele volken van gezaligde zielen, enigen uit alle volken en velen uit sommige volken. Al de menigten, die op de aarde verzegeld werden, zijn gezaligd in de hemel.

b. Hun waardigheid, sommigen van de koningen en vorsten der aarde, grote koningen. God zal de hemelse woningen vervullen met mensen van allerlei rang en stand, hoog en laag, en wanneer de grootste koningen in de hemel komen, zullen zij al hun vroegere eer en majesteit verslonden zien door de hemelse heerlijkheid, die al het vroegere zo ver overtreft.

c. Hun voortdurende toegang en ingang in de stad. De poorten zullen niet gesloten worden. Daar is geen nacht en dus behoeven de poorten niet gesloten te worden. Op elk uur komt nu deze, dan gene, en allen die geheiligd zijn vinden de poorten altijd open, zij hebben een overvloedige ingang in het koninkrijk.

D. De heerlijkheden van deze stad. Zij zullen de heerlijkheid en de eer der volken daar in brengen. Al wat uitnemend en kostelijk is op aarde zal daar in verhoogden en verfijnden vorm genoten worden, en tot veel hoger trap: schitterender kronen, van beter en duurzamer zelfstandigheid, zoeter en meer voldoening gevende feesten, een heerlijker opwachting, waarachtiger gevoel van eer en veel hoger ereposten, uitnemender gemoedsgesteldheid, omgang en gedrag uitstekender dan ooit in de wereld bekend was.

E. De smetteloze reinheid van allen, die behoren tot het nieuwe Jeruzalem, vers 27.

a. In de heiligen zelf zal niets onreins overgebleven zijn. In hun dood zullen zij verlost worden van al wat van ontreinigende aard is. Thans gevoelen zij op droevige wijze hun deugden vermengd met bederf, dat hen hindert in hun dienen van God, hun gemeenschap met Hem onderbreekt, het licht van Zijn vriendelijk aanschijn onderschept. Maar bij hun intrede

van het heilige der heiligen zijn zij gewassen in het bloed van Christus en zonder vlek of rimpel de Vader voorgesteld.

b. Daar zullen onder de heiligen geen onreine personen toegelaten worden. In het aardse Jeruzalem zal altijd een gemengd gezelschap zijn ondanks alle zorg, die daartegen genomen wordt. Een of andere wortel van bitterheid kan opwaarts spruiten en de Christelijke gezelschappen beroeren en ontreinigen, maar in het nieuwe Jeruzalem is de gehele gemeenschap volmaakt rein.

Ten eerste. Zij is vrij van allen, die openlijk lichtzinnig zijn. Er wordt niemand toegelaten, die gruwelijkheid doet. In de gemeenten op aarde werden soms gruwelijke dingen gedaan, plechtige instellingen werden lichtzinnig behandeld en ontheilgd met openlijk-wereldse bedoelingen en door mensen, die als goddelozen algemeen bekend stonden. Maar zulke gruwelen zijn in de hemel onmogelijk.

Ten tweede. Vrij van huichelaars, die leugen spreken, die zeggen dat zij Joden zijn en zijn het niet, maar liegen. Zij sluipen in de gemeenten van Christus op aarde binnen en kunnen hun leugen voor een tijdlang bedekt houden, misschien gedurende hun gehele leven. Maar zij kunnen het nieuwe Jeruzalem niet binnendringen, dat alleen bestemd is voor hen, die geroepen en verkoren en gelovig zijn, die allen geschreven staan niet in de registers van de zichtbare gemeente, maar in het boek des levens des Lams.

HOOFDSTUK 22

1 En hij toonde mij een zuivere rivier van het water des levens, klaar als kristal, voortkomende uit de troon Gods, en des Lams. 2 In het midden van haar straat en op de een en de andere zijde der rivier was de boom des levens, voortbrengende twaalf vruchten, van maand tot maand gevende zijn vrucht; en de bladeren des booms waren tot genezing der heidenen. 3 En geen vervloeking zal er meer tegen iemand zijn; en de troon Gods en des Lams zal daarin zijn, en Zijn dienstknechten zullen Hem dienen; 4 En zullen Zijn aangezicht zien, en Zijn Naam zal op hun voorhoofden zijn. 5 En aldaar zal geen nacht zijn, en zij zullen geen kaars noch licht der zon van node hebben; want de Heere God verlicht hen; en zij zullen als koningen heersen in alle eeuwigheid. 6 En hij zeide tot mij: Deze woorden zijn getrouw en waarachtig; en de Heere, de God der heilige profeten, heeft Zijn engel gezonden, om Zijn dienstknechten te tonen, hetgeen haast moet geschieden. 7 Zie. Ik kom haastiglijk zalig is hij, die de woorden der profetie dezes boeks bewaart. 8 En ik, Johannes, ben degene, die deze dingen gezien en gehoord heb. En toen ik ze gehoord en gezien had, viel ik neder om aan te bidden voor de voeten des engels, die mij deze dingen toonde. 9 En hij zeide tot mij: Zie, dat gij het niet doet; want ik ben uw mededienstknecht, en uwer broederen, der profeten, en dergenen, die de woorden dezes boeks bewaren; aanbid God. 10 En hij zeide tot mij: Verzegel de woorden der profetie dezes boeks niet; want de tijd is nabij. 11 Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe; en die vuil is, dat hij nog vuil worde; en die rechtvaardig is, dat hij nog gerechtvaardigd worde; en die heilig is, dat hij nog geheiligd worde. 12 En zie. Ik kom haastiglijk en Mijn loon is met Mij, om een iegelijk te vergelden, gelijk zijn werk zal zijn. 13 Ik ben de Alfa, en de Omega, het Begin en het Einde; de Eerste en de Laatste. 14 Zalig zijn zij, die Zijn geboden doen, opdat hun macht zij aan de boom des levens, en zij door de poorten mogen ingaan in de stad. 15 Maar buiten zullen zijn de honden, en de tovenaars, en de hoereerders, en de doodslagers, en de afgodendienaars, en een iegelijk, die de leugen liefheeft, en doet. 16 Ik, Jezus, heb Mijn engel gezonden om ulieden deze dingen te getuigen in de Gemeenten. Ik ben de Wortel en het geslacht Davids, de blinkende Morgenster. 17 En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet. 18 Want ik betuig aan een iegelijk, die de woorden der profetie dezes boeks hoort: Indien iemand tot deze dingen toedoet, God zal hem toedoen de plagen, die in dit boek geschreven zijn. 19 En indien iemand afdoet van de woorden des boeks dezer profetie, God zal zijn deel afdoen uit het boek des levens, en uit de heilige stad, en uit hetgeen in dit boek geschreven is. 20 Die deze dingen getuigt, zegt: Ja. Ik kom haastiglijk. Amen. Ja, kom, Heere Jezus! 21 De genade van onze Heere Jezus Christus zij met u allen.

In dit hoofdstuk hebben wij

- I. Voortzetting der beschrijving van de hemelse staat der gemeente, vers 1-5.
- II. De bevestiging van dit en van de vroegere gezichten in dit boek, vers 6-19.
- III. Het slot, vers 20-21.

Openbaring 22:1-5

De hemelse staat, die tevoren als een stad voorgesteld was en *het nieuwe Jeruzalem* genoemd werd, vinden wij hier beschreven als een paradijs, met zinspeling op het aardse paradijs, dat door de zonde van de eersten Adam verloren werd, hier is een ander paradijs hersteld door de tweeden Adam. Een paradijs in een stad, of de gehele stad paradijs. In het eerste paradijs waren slechts twee mensen, om zijn schoonheid te aanschouwen en zijn genoegens te smaken, maar in het tweede paradijs zullen ganse steden en gehele volken overvloed van genieting en voldoening vinden.

Merk hier op:

I. De rivier van het paradijs. Het aardse paradijs was goed van water voorzien, een plaats, die aan water gebrek heeft, kan niet vruchtbaar of aangenaam zijn. Deze rivier wordt beschreven:

- 1. Naar haar oorsprong: ***De troon Gods en des Lams***. Alle bronnen van genade, vertroosting en heerlijkheid zijn in God, en al wat uit Hem ons toestroomt, komt tot ons door tussenkomst van het Lam.
- 2. Naar haar hoedanigheid: Klaar als kristal. Al de stromen van aards genoegens zijn modderig, maar deze is klaar, gezondheid gevend, verfrissend, leven-gevend, leven-bewarend, aan allen die er uit drinken.

II. ***De boom des levens in dit paradijs***. Zulk een boom was in het aardse paradijs, Genesis 2:9. Hoe ver overtreft deze boom die eersten! Merk, wat dezen boom betreft, op:

- 1. Zijn standplaats: In het midden van de straat en op de een en de andere zijde der rivier, of zoals wellicht beter vertaald worden kan. In het midden tussen de wandelplaats aan de oever en de rivier. Deze boom des levens wordt gedrenkt door de zuivere wateren der rivier, die ontspringt uit de troon van God. De tegenwoordigheid en de volkomenheden Gods delen al de heerlijkheid en gelukzaligheid des hemels mede.
- 2. De vruchtbaarheid van dezen boom.
 - A. Hij brengt verscheidene soorten van vruchten voort, twaalf soorten, geschikt naar de verfijnden smaak der heiligen.
 - B. Hij brengt vrucht voort op elke tijd van het jaar. Van maand tot maand gevende zijn vrucht. Deze boom is nooit ledig, nooit dor, er is altijd vrucht aan te vinden. In de hemel is niet alleen verscheidenheid van genoegens en reine blijdschap, er is ook onafgebroken voortzetting daarvan en altijd fris.
 - C. De vrucht is niet alleen smakelijk, maar ook gezondheid-gevend. De tegenwoordigheid Gods in de hemel is de gezondheid en de gelukzaligheid der heiligen, daar vinden zij in Hem het geneesmiddel voor al hun vroegere ziekten, en door Hem worden zij bewaard in volmaakt-gezonden en levenskrachtige toestand.

III. Het volkomen vrij-zijn van dit paradijs van al wat kwaad is, vers 3. ***En gene vervloeking zal er meer tegen iemand zijn***, geen vervloekte, katana-thema, daar is geen slang gelijk in het aardse paradijs. Dat is de grote voortreffelijkheid van dit paradijs. De duivel heeft daar niets te doen, hij kan de heiligen niet van de dienst van God aftrekken om hem onderworpen te worden, zoals hij onze eerste voorouders deed, ook kan hij hen in geen enkel opzicht in de dienst van God hinderen.

IV. De uitnemende gelukzaligheid van dezen paradijsstaat.

1. Daar zullen de heiligen het aangezicht Gods zien en zich verlustigen in dat onbeschrijflijk gezicht.
2. God zal hen voor de Zijnen erkennen, want zij zullen Zijn zegel en Zijn naam op hun voorhoofden dragen.
3. Zij zullen als koningen met Hem heersen in alle eeuwigheid, hun dienst zal niet alleen vrijheid zijn, maar eer en heerschappij.
4. Dat alles zal gepaard gaan met volmaakte kennis en blijdschap. Zij zullen vervuld zijn met wijsheid en vreugde, altijd in het licht des Heeren wandelen, en dan tot in alle eeuwigheid.

Openbaring 22:6-19

Wij hebben hier een plechtige bevestiging van de inhoud van dit boek, en bepaaldelijk van dit laatste gezicht. Sommigen menen dat zij niet alleen op dit boek betrekking heeft, maar op het gehele Nieuwe Testament, ja op de gehele Bijbel, en daardoor de canon der Schrift volledig maakt en bevestigt.

1. Het wordt bevestigd door de naam en de natuur van de God, die ons deze openbaringen schonk, Hij is de Heere God, getrouw en waarachtig, en dat zijn al zijn woorden evenzeer.
2. De boodschappers, die Hij verkoos om deze dingen aan de wereld te openbaren, de heilige engelen hebben ze aan de heilige mensen Gods getoond, en God zal Zijn heiligen en Zijn engelen niet gebruiken om de wereld te bedriegen.
3. Zij zullen spoedig bevestigd worden door hun vervulling, het zijn dingen, die haast geschieden moeten. Christus zal haast maken, Hij komt haastig, en zal allen twijfel doen ophouden, en dan zal het blijken dat zij zalig en wijs geweest zijn, die deze woorden hebben geloofd en bewaard.
4. De oprechtheid van de engel, die in deze gezichten de gids en de uitlegger voor de apostel geweest was, deze oprechtheid was van die aard, dat hij niet alleen weigerde zich door de apostel Johannes te doen aanbidden, maar hem ook een en andermaal daarover bestraft. Hij gevoelde zo teder voor de eer van God en was zo ontstemd wanneer men God ongelijk zou doen, dat hij nooit in diens naam zou komen om Gods volk te misleiden met louter droomgezichten en begoochelingen. En daarbij is het een groot bewijs van de oprechtheid van dezen apostel, dat hij zijn eigen zondige dwaasheid belijdt, waarin hij nu voor de tweede maal verviel, en die hij ter voortdurende herinnering vermeldt, dat toont dat hij een vertrouwenswaardig en onpartijdig schrijver was.
5. Het bevel, dat hem gegeven wordt, om dit boek der profetie open te laten en niet te verzegelen, opdat allen het kunnen inzien, moeite doen om het te verstaan, hun tegenwerpingen er tegen maken en de profetie met de gebeurtenissen vergelijken. God handelt hier open en vrij met allen, Hij spreekt niet in het geheim, maar roept ieder op als getuige van de verklaringen, die Hij aflegt, vers 10.
6. De uitwerking die dit dus geopende boek op de mensen zal hebben, zij, die onrecht doen en vuil zijn, zullen de gelegenheid waarnemen om daarmee voort te gaan, maar het zal hen, die oprecht zijn voor God, bevestigen, versterken en verder heiligen, het zal voor de ene een reuk des levens en voor de ander een reuk des doods zijn, en daardoor tonen van God te komen, vers 12.
7. Het zal de regel voor het oordeel van Christus zijn op de groten dag, Hij zal de beloningen en straffen aan de mensen uitdelen naarmate hun werken overeenkwamen met of verschilden van het Woord Gods, en daarom kan dat Woord zelf niet anders dan waarachtig en getrouw zijn.
8. Het is het woord van de Bewerker, Voleinder en beloner van het geloof en de heiligheid van Zijn volk, vers 13, 14. Hij is de eerste en de laatste, en van het begin tot het einde dezelfde, en dat is Zijn woord evenzeer. En door Zijn woord zal Hij aan de Zijnen, die zich daarmee overeenkomstig gedragen, een recht geven op de boom des levens, en een ingang in

de hemel, en dat zal de volkomen bevestiging zijn van de waarheid en het gezag van Zijn woord, omdat het bevat het recht en het bewijs van die bevestigden staat van heiligheid en gelukzaligheid voor Zijn volk in de hemel.

9. Het is het boek, dat veroordeelt en van de hemel buitensluit alle goddeloze, onrechtvaardige mensen, en voornamelijk degenen, die de leugen lief hebben en doen, vers 15, en dus kan het nooit zelf een leugen zijn.

10. Het wordt bevestigd door de getuigenis van Jezus, die de Geest der profetie is. En deze Jezus, als God. Is de wortel Davids, hoewel als mens diens afstammeling: iemand in wie alle ongeschapen en geschapen voortreffelijkheid verenigd zijn, te groot en te goed om zijn gemeenten en de wereld te misleiden.

11. Het wordt bevestigd door een openlijke en algemene uitnodiging om te komen en deel te nemen aan de beloften en voorrechten van het Evangelie, die stromen van het water des levens. Deze worden aangeboden aan allen, die in hun zielen een dorst voelen, welke door niets ter wereld kan gelest worden.

12. Het wordt bevestigd door de daarbij gevoegde getuigenis van de Geest Gods, de genadigen Geest, die woont in allen die ware leden van de gemeente Gods zijn. De Geest en de bruid verenigen zich in de getuigenis van de waarachtigheid en de uitnemendheid des Evangelies.

13. Het wordt bevestigd door de plechtigste bekrachtiging, veroordelende en vervloekende allen, die het wagen durven iets te bederven of te veranderen aan het Woord Gods, hetzij door er iets aan toe te voegen of door er iets af te doen, vers 18, 19. Hij, die toedoet tot het Woord Gods, brengt daardoor over zich al de plagen, die in dit boek geschreven zijn, en hij, die er iets afdoet, snijdt daardoor zich zelve af van al de beloften en voorrechten, die het bevat. Deze bekrachtiging is gelijk een vlamdend zwaard, dat de canon der heilige Schrift bewaart voor ongewijde handen. Zulk een bescherming gaf God aan de wet, Deuteronomium 4:2, en aan het gehele Oude Testament, Maleachi 4:4, en hier op de plechtigste wijze aan de gehelen Bijbel, ons daardoor verzekerende dat dit een boek is van de heiligsten aard, van Goddelijk gezag en van voortdurende belangrijkheid, en dus van de bijzondere zorg Gods.

Openbaring 22:20

Wij zijn nu genaderd tot het slot van het geheel, en zulks in drie dingen.

I. Christus' afscheidsgroet aan Zijn gemeente. Het schijnt nu, nadat Hij deze dingen aan Zijn volk op aarde geopenbaard heeft, dat Hij afscheid van hen neemt en naar de hemel wederkeert. Maar Hij neemt afscheid op de vriendelijkste wijze en verzekert hun dat het niet lang zal duren eer Hij wederkomt. **Ziet. Ik kom haastelijk!** Gelijk Hij, na Zijn opstanding, bij Zijn hemelvaart, afscheid nam met de belofte van Zijn genadige nabijheid, zo gaat Hij nu heen na de toezegging van een spoedige wederkomst. Indien iemand mocht zeggen: "Waar is de belofte van Zijn toekomst, want er zijn reeds zoveel eeuwen vervlogen sedert dit geschreven werd!" die wete dat Hij niet verdragend is voor Zijn volk, maar lankmoedig voor Zijn vijanden. Zijn wederkomst zal plaatsgrijpen voordat die het verwachten, voordat zij er voor bereid zijn en spoediger dan zij begeren, en voor Zijn volk zal Hij op de rechte tijd komen. Het gezicht is voor een bepaalde tijd en zal niet vertoeven. Hij zal haastelijk wederkomen! Laat dit woord ons altijd in de oren klinken en ons alle naarstigheid toebrengen, opdat wij van Hem gevonden mogen worden in vrede, zonder vlek of rimpel.

II. Het hartelijk echo van de gemeente op de belofte van Christus.

1. Een verklaring van vast geloof er in: Amen! Zo is het, zo zal het zijn.

2. Een uitdrukking van ernstige begeerte er naar. *Ja kom! Heere Jezus! Kom, mijn Geliefde, en wees als een ree, gelijk een hert op de specerijbergen!*

Zo slaat de pols van de gemeente, zo ademt de genadige Geest, die in het mystieke lichaam van Christus handelt en het voorlicht, en wij moeten nooit tevreden zijn, alvorens wij die adem des Geestes ook in ons gevoelen, en hij ons doet uitzien naar de gezegende hope en heerlijke verschijning van onze grote God en Zaligmaker Jezus Christus.

Dit is de taal van de gemeente van de eerstgeborenen, en wij moeten er mee instemmen en ons Zijn belofte dikwijls voor de aandacht brengen. Hetgeen als belofte van de hemel nederdaalt moet als gebed weer ten hemel opstijgen. *Kom, Heere Jezus! Maak een einde aan deze toestand van zonde, verdriet en verzoeking, verzamel Uw volk uit deze tegenwoordige boze wereld, en neem het op in de hemel, die toestand van volmaakte reinheid, vrede en blijdschap, en vervul also het grote doel, en vervul alle woord, waarop Gij Uw volk hebt doen hopen.*

III. De apostolische zegenbede, die het geheel besluit. ***De genade van onze Heere Jezus Christus zij met u allen. Amen.***

Merk hier op:

1. De Bijbel eindigt met een duidelijk bewijs voor de Godheid van Christus, want de Geest van God leert de apostel de gemeente te zegenen in de Naam van Christus, en Christus te bidden om een zegen voor haar, hetwelk een handeling van aanbidding is.

2. Niets moeten wij meer begeren dan dat de genade van Christus in deze wereld met ons zij, om ons te bereiden voor de heerlijkheid van Christus in de toekomstige wereld.

Deze genade moet ons bewaren bij een blijde verwachting van Zijn heerlijkheid, zij moet er ons voor bekwamen. Zijn heerlijke verschijning zal welkom en verblijdend zijn voor allen, die hier in Zijn genade en gunst delen, en daarom moeten wij op dit meest-omvattende gebed van harte *Amen* zeggen, ernstig dorstende naar grotere maten van de genadige invloeden van de gezegende Jezus in onze zielen, en naar Zijn genadige tegenwoordigheid, totdat de heerlijkheid al Zijn genade jegens ons zal volmaken.

Want Hij is een zon en schild, Hij zal genade en ere geven, Hij zal het goede niet onthouden degenen, die in oprechtheid voor Hem leven. Amen.